

STEPHEN KING

MEDYUM

ALTIN KİTAPLAR

STEPHEN KING

KESİM Telif Hakları Ajansı. ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.ye aittir.

Biyografi Stephen King

ABD'de Portland'da 1947 yılında doğan Stephen E. King, İskoç ve İrlandalı bir soydan gelmektedir.

Çocukluğu Fortwayne-Indiana ve Stratford-Connecticut'ta

geçti. Stephen King, Durham'da önce gramer okuluna, ardından da 1966 yılında mezun oluncaya kadar Lisbon Falls Lisesi'ne devam etti. 1968 yılında Orrono'daki

University of Maine'de ikinci sınıftayken The Maine Campus'da haftalık bir sütunda yazmaya başladı. Aynı zamanda öğrenci senatosunun bir üyesiyken Vietnam

Savaşı'nın devam ettiği yıllarda, Orrono kampüsündeki savaş karşıtı hareketi destekledi. 1970 yılında University of Maine'in İngilizce bölümünden mezun

oldu. Mezuniyetinden hemen sonra öğretmen olarak bir iş bulamadığı için bir süre bir çamaşırhanede işçi olarak çalıştı. 1971'de Hampden Lisesi'nde İngilizce

öğretmeni olarak işe başladıktan sonra akşamları ve haftasonlarında kısa hikayeler yazdı. 1973 yılında Doubleday & Co. Yayınevi King'in ilk romanı Göz'ü

(Carrie) yayınlamayı kabul etti. Aynı yıl Doubleday'deki yeni editör Bill Thompson'dan iyi bir satış yapması halinde öğretmenliği bırakıp tüm zamanını

yazmaya ayırabileceğini öğrendi. King, 1973'te North Whindham'da ikinci romanı olan "Salem's Lot"u (Korku Ağı) yazdı. Çok kısa bir süre yaşadığı Boulder-Colorado'da,

konusu Colorado'da geçen "Medyum"u (The Shining) yazdı. 1975'te Mahşer'i (The Stand) Brighton'da tamamladı. King, 1977'de Orrono'da University of Maine'de

yaratıcı yazarlık dersi vermeye başladı. 1982 yılında ise bir George Romero filmi olan "Knightriders"daki ve kolej drama topluluğundaki tecrübelerini "Creepshow"un

senaryosunu yazarken kullanmıştır. 1985'te "Maximum Overdrive" adlı filmi hem yazıp hem de yönetti. King'in birçok çalışması sinemaya aktarılmıştır.

Bunlar arasında Göz (Carrie), Çağrı (The Dead Zone), Medyum (Shining), Christine, Korku Ağı (Salem's Lot), Tepki (Firestarter), Kujo (Cujo), Hayvan Mezarlığı

(The Pet Semetary), Sadist (Misery) vardır. King, Amerikan Kanser Topluluğu'na düzenli olarak katkıda bulunmakta, Hampden Academy vasıtasıyla lise öğrencilerine

burs sağlamakta ve birçok yerel ve ulusal hayır kurumuna destek olmaktadır. Stephen King eserleriyle birçok ödül kazanmış ve korku-gerilim dalında bir klasik olmuştur.

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Diğer Kitapları:

GEÇENİN PENÇESİ (tükendi)

GÖZ

KUJO

KUŞKU MEVSİMİ

CHRISTINE

ÇAĞRI

MAHŞER

«O»

SİS

TEPKİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Başlangıç

1 mülakat

Eşşöölunun teki, diye düşünüyordu Jack Torrence.

Bir altmış boyundaydı Uliman. Yürüdüğü zaman da bütün toplu kısa boyiu erkekler gibi kadınca bir hızla hareket ediyordu. Saçını ayı ran çizgi dümdüzdü, koyu renkii elbisesiyle ciddi ama rahatlatıcı bi-görünüşü vardı. Aslında yanında çaişîirdikiyanıyla cidukça sert konuşuyordu: Ayağını denk al, yoksa karışmam ha! Ceketin yakasında kırmızı bir karanfil vardı, belki de sokaktaki insanın Stuart Ullman'ı mahalleni* cenaze kaldıracısı sanmaması için.

Uliman'in konuşmasını dinlerken Jack, ne koşullar altınca ciurs; olsun, masanın o yanında duracak olan hiç kimseyi sevemeyeceğin düşünüyordu.

Anlamadığı bir şey sormuştu Ullman. İşte bu kötüydü. Ullman böy le dalgınlıkları sonradan düşünmek üzere beyninde sakiayan bir tipti.

«Özür dilerim,» dedi.

«Karınızın nasıl bir işe girdiğinizi anlayıp anlamadığını sormuştum Bir de oğlunuz var üstelik.» önündeki dilekçeye baktı. «Daniei. Karını: bu işten hiç korkmuyor mu?»

«Wendy olağanüstü bir kadındır.»

«Oğlunuz da olağanüstü müdür?»

Jack gülümsedi, geniş bir halkla ilişkiler gülümsemesi. «Öyle oldu-junu düşünmek isteriz. Beş yaşında olmasına karşın kendine güveni amdır.»

Ullman buna gülümsemeyle karşılık vermedi, Jack'in dilekçesini »ir dosyaya koydu. Dosya da bir çekmeceye girdi. Masanın üstünde imdi bir telefon, bir çalışma lambası, bir evrak sepetinden başka bir ey yoktu. Evrak sepetinin içi de boştu.

Ullman kalkıp köşedeki dosya dolabının yanına gitti. '

«Bay Torrance, lütfen bu yana geçin, otelin planlarına bakalım.»

Beş büyük kâğıt getirip ceviz kaplama masanın üstüne yaydı, lack, Ullman'm omzunun ardında dururken, kolonya kokusunu duyuyordu. Benim adamlarım ya English Leather sürünürler ya da hiçbir ey, diye bir şey geldi birden aklına, gülmemek için dilini ısırıldı. Duvarın adından, yemek işi bitmiş olan Overlook Otelinin mutfağının hafif gürül-Oleri geliyordu.

«Üst kat,» dedi Ullman canlı bir sesle. «Tavanarası. Şimdi burada itilmiş öteberiden başka bir şey yok. Overlook, İkinci Dünya Savaşın-lan bu yana birkaç kez el değiştirdi. Her yeni müdür de istemediği şey-ari tavanarasına doldurmuş. Fare zehiri ve kapan konulmasını istiyo-um. Üçüncü kattaki hizmetçiler üst kattan sesler geldiğini söylüyorlar. Dnlara inanmıyorum ama Overlook'ta yüzde bir olasılık bile olsa bir tek are olmasını istemem.»

Dünyadaki her otelde en az bir iki fare bulunduğunu tahmin eden lack dilini tuttu.

«Sanırım ne olursa olsun oğlunuzun tavanarasına çıkmasına izin 'ermeyeceksiniz?»

«Elbette.» Jack yine geniş halkla ilişkiler gülümsemesini yaydı yüzüne. Alçalıcı bir durum. Bu ukala hıyar herif döküntü dolu bir tavanarasına oğlunu bırakacağını mı sanıyordu yoksa?

Ullman tavanarası planını kaldırıp diğerlerinin altına koydu.

«Overlook'un yüz on konuk odası vardır,» dedi eğitici bir tavırla.

«Bunlardan otuz tanesi dairedir ve hepsi burada, üçüncü kattadır. Başkan dairesi de içinde olan on tanesi sol kanatta, on tanesi de sağ kanattadır. Bütün odaların şahane manzarası vardır.»

Hiç olmazsa şu satıcı konuşmasını bıraksaydın...

Ama bir şey söylemedi, işe girmek zorundaydı.

Ullman üçüncü kat planını da aîta geçirdi, ikinci kata baktılar.

«Kırk oda,» dedi Ullman. «Otuzu çift yataklı, onu tek yataklı. Birinci katta da tek ve çift yataklı yirmişer oda. Ayrıca her katta üç çarşaf dolabı, ikinci katın doğu, üçüncü katın batı uçlarında da birer depo odası. Sorunuz var mı bu konuda?»

Jack başını salladı. Ullman birinci ve ikinci kat planlarını da alta geçirdi.

«Burası giriş. Şurada ortada kayıt masası. Arkasında bürolar. Giriş bölümü masanın sağında ve solunda otuzar metre uzanır. Batı kanadında Overlook Yemek Salonuyla Colorado Barı bulunuyor. Şölen ve balo salonları doğu kanadındadır. Sorunuz var mı?»

«Bodrum konusunda bir iki sorum olacak,» dedi Jack. «Bir kış yöneticisi için en önemli yer orasıdır. Hareket neredeyse... anlarsınız ya.»

«Oralan size Watson gezdirir. Bodrumun planı kazan dairesinin duvanndadır.» Bir otel yöneticisi olarak Overlook'un kazanı gibi sıradan işlerle ilgilenmediğini gösterircesine etkili bir biçimde kaşlarını çattı. «Oraya da birkaç kapan kurmak iyi olur. Bir dakika... »

Ceketinin iç cebinden çıkardığı bir not defterine (defterin her sayfasının üstünde iri kara harflerle Stuart Ullman'ın Bürosundan diye yazıyordu) bir şeyler karaladı, sayfayı yırttı ve evrak sepetine, giden mektuplar bölümüne bıraktı. Kâğıt parçası yapayalnız duruyordu orada. Not defteri bir sihirbazın numarasının sonu gelmişcesine kayboldu. Ullman'ın cebinde. Bak işte elimde gördün mü, oğlum Jack, hop, işte kayboldu şimdi. Bu herif gerçekten işinin ehli.

Eski yerlerini almışlardı; Ullman masanın arkasında, Jack da önünde, mülakat yapılan, ricasıyla nazlı patron. Ullman küçük ellerini masanın üstünde kavuşturup Jack'a baktı. Ufak tefek, seyrek saçlı, bir bankacı kostümü içinde, sade gri kravatlı. Yakasındaki çiçek öteki yakasında küçük aitin rozetle dengeleniyordu. Küçükük altın harflerle PERSONEL yazıyordu rozette.

«Size içtenlikle davranacağım, Bay Torrence. Albert Shockley,

Overlook'ta büyük bir payı olan, güçlü bir insandır. Otel, tarihinde ilk kez bu mevsim kâra geçti. Bay Shockley yönetim kurulu üyesidir aynı zamanda, ama otelci değildir ve bu gerçeği en önce kendisi söyler. Yine de

otelin kişik bakımı konusunda isteklerini açıkça belirtmiş oluyor. Sizin işe alınmanızı istiyor ve ben de sizi alacağım. Ancak bu konuda seğim hakkım olsaydı sizi almazdım.»

Jack'in kucağında birleştirdiği elleri terliyordu. Sarfı ukala eşşoğ-ıu, seni ukala...

«Benim hakkımda iyi şeyler dűřünmediđinizi biliyorum, 3ay Torrence. Buna aldırımıyorum. Bu iř için yeterli olmadığınız konusundaki inancımı değiştirmez bana karşı olan duygularınız. On beř mayıstan otuz eylűle kadar olan mevsim içinde Overlook'ta yűz on personel çalışır. Hemen her odaya bir kiři. İçlerinden çoğunun beni sevmediklerini ve beni ukala bulduklarını bilirim. Karakterim konusunda yargıları doğrudur. Bu oteli gerektiği biçimde yönetmek için böyle olmak gerekir.»

Bir řeyler söylemesi için Jack'in yűzűne baktı. Jack yine halkla iliřkiler gülűmsemesini yaydı yűzűne, geređinden geniř ve hakaret edercesine diřlek.

«Overlook 1907'yűe 1909 yılları arasında yapıldı,» diye devam etti Ullman. «Buraya en yakın kasaba kırk mil doğuda olan Sidewinder'dir. Aradaki yol ekim sonuyla kasım başlarından kimi yıllar nisana kadar kapalıdır. Robert Tovvney Watson adındaki biri yaptırdı burasını. şimdiki onarım ustamızın büyükbabası. Vanderbilt'ler kaldılar burada, Rocke-fellerler, Astor'lar, Du Pont'lar. Bařkan dairesinde dört Bařkan kalmıştır. Wilson, Harding, Roosevelt ve Nixon.»

«Harding'le Nixon'dan pek gurur duymazdım ben olsam,» diye Jack mırıldandı.

Ullman kaşlarını çattı ama yine de sürdürdü sözlerini. «1922'de, 1929'da ve 1936'da yine satıldı otei. ikinci Dünya Savaşının sonuna

kadar boř kaldı, sonra milyoner kâşif, piloî, film yapımcısı ve işadamı Horace Dervvent tarafından alınıp yeniden dűşendi.»

«Bu adı duydum,» dedi Jack.

«Evet, Onun dokunduğu her řey altına dönüşürdü... Overtook dışında. Savařtan sonra ilk müşteri kapıdan içeri girmeden önce bir milyon dolardan fazla para yatırdı buraya, geldiğinizde hayran hayran baktığınızı gördüğűm rok alanını da o yaptırdı.»

«Rok mu?»

«Bizim kroke oyunumuzun İngiltere'de oynanan asis, Bay Torrnsn-ce. Kroke. rok'un piçleřtirilmiř bir biçimidir. Söylenenlere göre. Dervvent oyunu sekreterinden öğrenmiř ve âřık olmuř. Gördüğűnűz Amerika'nın en mükemmel rok alanıdır.»

«Hiç kuşkum yok,» dedi Jack. 3ir rok alanı, ön bahçede hayvan biçiminde budanmış çalılar. Daha başka neler vardı acaba? Bay Ullman'dan iyice sıkılmıştı artık ama onun hiç umursamadan sözleri bitene dek konuşacağını da biliyordu.

«Üç milyon dolar zarar edince Derwent oteli California'ya bir grup yatırımcıya sattı. Onların deneyi de kendilerine panaliya oturdu. Otelcilikten anlayan İnsanlar değillerdi. 1970'de Bay Shockley'ie arkadaşları oteli aldılar ve yönetimini bana verdiler. Biz de birkaç yıl zarara çalıştık, ama şunu gururla belirteyim ki, sahiplerinin bana karşı güvenleri bir an bile sarsılmadı. Geçen yılı başabaş kapattık. Ve bu yıl da Overlook'un hesapları hemen hemen yetmiş yıldır ilk kez siyah mürekkeple yazıldı.»

Jack bu titiz adamın gururunda haklı olduğunu düşündü ama sonra ona karşı ilk duyduğu nefret yine bir dalga gibi yükseldi.

«Overlook'un gerçekten renkli tarihiyle sizin benim bu işe uygun olmamam hakkındaki fikriniz arasında bir bağlantı kuramıyorum.»

«Overlook'un bu kadar zarar etmesinin bir nedeni kışın getirdiği aşınmadır. Bu durum kârı aklınızın almayacağı kadar azaltıyor, Bafy Tor-rence. Burasının kışın inanılmayacak kadar serttir. Bu sorunun üstesinden gelebilmek için kışları buraya bir bakıcı tutup otelin bir düzen içinde her gün bir bölümünü ısıttırıyorum. Kırık camları ve küçük onarımları yaptırıyorum ki, içeri su ve kar dolup daha büyük zararlara yol açmasın. Her duruma karşı tetikte olmak gerek. İlk kışımızda bekâr biri yerine bir aile tutmuştum. Bir facia oldu. Büyük bir facia.» Ullman sakin ve tartan bir bakışla baktı Jack'e. «Bir yanlışlık yaptım,» dedi. «Bunu açıkça kabul ediyorum. Adam ayyaştı.»

Jack yüzünde ağır ağır, sıcak bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Halkia ilişkilerin dişlek gülümsemesinin tam tersi. «Demek iş buydu ha? AF in size söylememiş olduğuna şaşım doğrusu. Ben içkiyi bıraktım.»

«Bay Shockley sizin artık içmediğinizi söyledi. Son bulunduğunuz işi de söyledi... size güvenilen son işi yani. Vermont'daki bir ortaokulda İngilizce dersi veriyormuşsunuz. Öfkeye kapılmışsınız, bundan daha fazlasını söylemeye gerek yok sanırım. Ancak Grady olayının bundan daha önemli olduğuna inanıyorum. O yüzden... geçmişinizi sözkonusu etmek zorunda kaldım. 1970-71 kışında, Overlook'u yeniden dayayıp döşedikten sonra ama henüz mevsim için açmadan önce Deibert Grady adındaki bu... bu zavallıyı işe aldım. Karınız ve çocuğunuzla kalacağınız daireye yerleşti. Karısı ve iki kızı vardı. Kış mevsiminin sertliğini ve Grady'lerin beş altı ay dünyadan ilişkilerini kesmiş olarak yaşayacaklarını düşünmekten de alamıyordum kendimi.»

«Ama asıl endişeniz bu olmasa gerek. Otelde telefon var, bir de telsiz sanırım. Rocky Dağları Ulusa! Parkı da helikopter menzili içinde. Bu kadar büyük bir parkın birkaç helikopteri vardır herhalde.»

«Bilemem,» dedi Ullman. «Bay Watson'un da size göstereceği gibi otelin bir telsiz telefonu var. Yardım gerektiği anda kullanacağınız frekansların listeleri de verilecek. Burasıyla Sidev/inder arasındaki telefon hatları havadan geçtiği için her kış kopar ve üç haftayla bir buçuk ay onarılmaz. Malzeme deposunda bir de kızaklı kar arabamız vardır.»

«Şu halde buraya dünyayla ilişkisi kesilmiş diyemeyiz.»

Bay Ullman acıyarak baktı yüzüne. «Oğlunuz ya da karınız merdivenlerden düşüp başını yarsa ne olacak, Bay Torrance? O zaman dünyayla ilişkisi kesilmemiş diyebilecek misiniz?»

Jack adamın nereye varmak istediğini anlamıştı. Son hızla giden bir kar arabası Sidewinder e bir buçuk saatte gidebilirdi ancak o da belki. Park Kurtarma Servisinden bir helikopter hava koşulları iyi olduğu takdirde üç saatte varabilirdi otele. Fırtınalı havalarda helikopter havala-namazdı, kar arabası da; hele sıfırın altında yirmi otuz derecelerde ağır yaralı biri taşıyorsa hızlı sürülemezdi.

«Grady konusunda, Bay Shockiey'in sizi düşündüğü kadar enine boyuna düşündüm. Yalnızlık kendi başına insanı yıkıcı bir şey. Bir insanın ailesinin yanında olması çok daha iyi, dedim kendi kendime. Kötü bir durum ortaya çıktığı takdirde, bunun yarılmış bir baş ya da motorlu aletlerden biriyle yapılacak bir kazadan daha önemsiz bir şey olması olasılığı büyüktü. Ciddi bir ateşli hastalık, zatürree, koi kırılması, hatta apandisit krizi... bütün bunlar zaman sının içinde bir sorun değildi. Olayların Grady'nin benim haberim olmadan yanında getirdiği kötü viskinin ve eskiilerin baraka humması dedikleri şeyin sonucu olduğundan eminim. Bu terimi biiiyor muydunuz?» UHman bilmiş bilmiş gülümsedi, Jack'ın cahilliğini ortaya vurması halinde açıklamaya hazır olduğunu gösteriyordu. Jack onun beklediği cevabı verdi.

«İnsanların uzun süre birlikte kapalı bir yerde bırakılmasından doğan kapalı yerler korkusuna halk arasında verilen addır bu. İnsanın birlikte olduğu kişilerden nefret etmesiyle ortaya çıkar. Aşırı durumlarda hayal görmeye ve şiddete kadar gidebilir. Yanık bir yemek ya da bulaşığı kimin yıkayacağı konusunda bir tartışmanın sonunda cinayet işlendiği de görülmüştür.»

Ullman'ın sakin konuşması Jack için çok yararlı oluyordu. Bu konuyu biraz daha deşmeyi kararlaştırdı ama bir yandan da içinden karısı Wendy'ye sakin olacağına söz veriyordu.

«Demek o kez seçiminiz yanlış oldu, onlara bir zarar verdi mi?»

«Karısıyla kızlarını öldürdü, Bay Torrance, sonra da intihar etti. Küçük kızları bir satırla, karısını da tüfekle öldürdü. Kendisini de. Bacağı kırıldı. Sarhoş olup merdivenden yuvarlandığını tahmin ediyoruz.»

Utman ellerini iki yana açarak Jack'a üstün bir tavırla baktı.

«Lise mezunu muydu?»

«Değildi,» dedi Ullman hafifçe soğuk bir sesle. «Daha az hayalci bir insanın yalnızlığa, işin ağırlığına daha çok dayanıklı olacağını düşünmüştüm.»

«İşte burada yanıımışsınız. Aptal bir insan nasıl bir kâğıt oyununda kızıp arkadaşını vurur ya da ansızın bir soygun yapmaya kalkarsa, baraka hummasına da aynı çabuklukla tutulabilir. Sıkılır çünkü. Kar bastırınca televizyon seyretmek ya da kâğıtlarla fai açıp kendi kendine hiie yapmaktan başka bir şey gelmez elinden.. Karısı vs çocuklarıyla hıriaşıp içer bütün gün. Ortalık çok sessiz olduğu için uyuması güçleşir. Bu yüzden içerekuyur ve içkili kalkar. Büsbütün sinirli olur sonunda. Bu arada telefon bozulmuş ya da televizyon anteni devriimişse, düşünmek, fal açarken hiie yapmak ve sinirlenmekten başka yapacak işi yoktur. Sonunda... bum bum bum!»

«Oysa sizin gibi eğitim görmüş bir kişi için durum değişiktir diyorsunuz yanî?>i

«Karım da, ben de okumayı çok severiz. A! Shockley söylemiştir, bir-piyas üzerinde çalışıyorum. Danny'nin boyama kitapları, oyuncakları, transistorlu radyosu var. Ona okumayı ve kar ayakkabısıyla yürümeyi öğretmek istiyorum. Wendy de kar-ayakkabısıyla dolaşmayı öğrenecek. Kısacası televizyon bozulursa birbirimizin sinirine dokunacağımız! pek sanmıyorum.» Durakladı. «Artık içmediğimi belirtirken Al size gerçeği söylüyordu. Bir zamanlar içerdim, hatta durumum epey ciddileşmişti. Ama son on dört aydır bir kadeh bile içmedim. Buraya içki getirmeye niyetim yok, kar başladıktan sonra da hiçbir yerden alma olanağı kalacağını sanmıyorum.»

«Bu konuda haklısınız. Ama burada üç kişi olacağına göre olasılıklar da artıyor. Bunu Bay Shockley'e söyledim ama sorumluluğu üzerine aldığıı bildirdi. Şimdi durumu size anlatınca sizin de sorumluluğu kabul ettiğınızı görüyorum.»

«Ediyorum,» dedi Jack.

«Elimden başka bir şey gelmediği için sözünü kabul ediyorum. Ama yir.e de sizin kolejden beklemeli bekâr bir genç oimanızı yeğler-, dim. Ne yapalım, belki siz haklısınız. Şimdi sizi Bay Watson'a teslim edeceğim, bahçesi ve bodrumu dolaştıracak. Başka bir sorunuz var mıydı?»

«Yok.»

Uliman ayağa kalktı. «Sizi kırmadığımı umarım. Bay Torrance'. Size

söylediklerim içinde kişisel bir şey yok, ben Overiook için en iyi olanı istiyorum, o kadar. Büyük bir oteldir burası, öyle de kalmasını istiyorum.»

«Kırılmadım, merak etmeyin.» Jack halkla ilişkiler gülümsemesini yaydı yüzüne", Ullman'ın elini uzatmadığına sevinmişti. Kırılmıştı çünkü. Hem de nasıl; n

boulder

Wv'endy mutfak penceresinden bakarken Danny'nin kaldırım kenarında oturduğunu gördü; ne arabaları, ne kamyonu, ne. de Jack'ın geçen hafta getirdiği zaman o kadar sevindiği

balsa tahtasından yapıma planörüyle oynuyordu. Orada öylece, dirsekleri bacaklarına dayalı, çenesi avuçları içinde oturmuş, eski Volkswagen arabalarını bekleyip duruyordu. Babasının gelmesini bekleyen beş yaşında bir çocuk.

Wendy birden çok kötü hissetti kendini, ağlamak geldi içinden.

Elindeki oulaşık bezini bırakıp yakasının iki düğmesini ilikleyerek aşağı indi ,ack ve gururu! Yok be Al. avansa gerek yok. Bu arada durumu s pek kötü sayılmaz. Koridor duvarları kazınmış, keçe kalemle, boyayla, mum boyayla çizilmişti. Merdiven basamakları dik ve kıymıklıydı. Bina tepeden tırnağa eskilik kokuyordu. Stovington'daki güzelim tuğla evden sonra burası çocuk yetiştirecek bir yer miydi yani? Üstlerinde, üçüncü katta oturan çift evli değildi; bu durum kendisini pek etkilemiyordu, ama bütün gün kavga etmeleri kötüydü. Korkuyordu Wendy. Adamın adı Tom'du, akşamları barlar kapanıp da eve dönünce hemen kavgaya başlardı. «Cuma Gecesi Dövüşleri» adını takmıştı Jack buna, ama ortada hiç de komik bir şey yoktu. Elaine adlı kadın sonunda ağlamaya başlar, «Yapma, Tom! Ne olur yapma, Tom! N'olur yapma!» diye durmadan bağırırdı. Adam da kadına bağırırdı. Bir keresinde

Danny'yi bile uyandırmışlardı gürüüüleriye, oysa Danny kütük gibi uyurdu. Ertesi sabah Jack, Tom'u apartmandan çıkarken yakalamış ve kaldırımında uzun bir süre konuşmuşlardı. Tom itiraz etmeye kalkmış, ama •Jack, Wendy'nin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyleyince adam başını sallayarak çekip gitmişti. Bir hafta onca olmuştu bu, birkaç gün durum düzelmiş, ama hafta sonundan beri yine eskiye dönmüştü. Çocuk için çok kötüydü bu.

Wendy kendini saran keder dalgasını bastırarak eteğini toplayıp kaldırıma, oğlunun yanına oturdu.

«Ne haber, doktor?»

Çocuk annesine bakıp gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi bu.

«Selam, anne.»

Lastik ayakkabılı ayaklarının arasındaydı planör, Wendy kanatlardan birinin yanımış. olduğunu gördü.

«Onu onarmamı ister miydin, canım?»

Danny yine sokağa çevirmişti bakışlarını. «Hayır, babam gelince yapar.»

«Baban akşam yemeğine kadar gelmeyebilir, doktor. Dağlara gidip gelmek kolay değil.»

«Bizim kaplumbağa bozulur mu dersin?»

«Sanmam.» Ama oğlu kendisine endiŒe duyacak yeni bir Œey yaratmıŒtı. TeŒekkür ederim Danny, buna ihtiyacım vardı doğrusu.

«Babam bozulabilir demiŒti,» dedi Danny, konuŒmak kendisini sıkı-yormuŒ gibi. «Benzin pompasının bombok olduğunu söyledi.»

«Öyle deme, Danny.»

«Benzin pompası mı?» Çocuk gerçekten ŒaŒırmıŒtı.

Wendy içini çekti. «Hayır, 'bombok' deme.»

«Neden?»

«Ayıp da ondan.»

«Ayıp nedir, anne?»

«Masada burnunu karıŒtırmak ya da banyo kap's: açıkken çıŒını yapmak gibi. Bok ayıp bir sözcüktür, iyi insanlar öyle Œeyler söylemez.»

«Babam söylüyor ama. Kaplumbağanın motoruna bakarken, bı benzin pompası da bombok olmuŒ, dedi.

Babam iyi bir insan deği

mi?»

Ah, VVinifred nasıl giriyorsun bu çıkmazlara böyle? Yoksa önce den prova mı yapıyorsun?

«Baban iyi bir insandır ama büyüktür. Ve baban böyle Œeyleri anla mayan insanların önünde bu sözleri söylememeye hep dikkat eder.»

«Al Amcam gibi insanlar önünde mi yani?»

«Evet.»

«Peki büyüyünce ben de söyleyebilir miyim?»

«Ben istesem de, istemesem de söyleyeceksin nasıf olsa.»

«Kaç yaşına gelince?»

«Yirmi yaş iyi mi?» «Çok uzun zaman değil mi bV?»

«Öyle ama bekleyeceksin değil mi?»

«Olur.»

Danny yine sokağa çevirdi başım. Yerinden kalkacakmış gibi doğruldu, ama gelen kaplumbağa daha yeni, daha parlak kırmızıydı. Yine gevşedi. Wendy Boulder'e taşınmanın çocuğun üzerindeki etkisini düşünüyordu. Danny bir şey söylemiyordu ama Wendy onun böyle uzun saatler boyunca tek başına kalmasından hiç hoşnut değildi. Vermont'da Jack'ın öğretmen arkadaşlarından üçünün Danny yaşlandı çocukları vardı. Bir de anaokulu. Ama bu yeni taşındıkları yerde çocuğun oynayacağı kimse yoktu. Apartmanların çoğunda üniversite öğrencileri oturuyorlardı, Araphoe Sokağındaki birkaç evli çiftin de pek azınır çocukları vardı. Beş altı tane ortaokul çağında çocukla bir iki kundakta bebek görebilmişti şimdiye kadar.

«Anne, babam neden çıktı işinden?»

Wendy daidığı hayalden uyandı ansızın, bir cevap bulmaya çalıştı. Oğullarından gelecek böyle bir soruyu nasıl yanıtlayacaklarını Jack'la düşünmüşler, kaçamak bir cevaptan katıksız gerçeğe kadar her olasılığı hesaplamışlardı. Ama Danny hiç sormamıştı bunu. Böyle bir soruyu şimdi az beklediği ve hiç hazırlıklı olmadığı bu ana kadar. Ama işte şimdi

üüne bakıyor, aklındaki karşılığı yüzünden okuyor ve bu konu üzerin-birtakım fikirler oluşturmuyordu.

Büyüklerin davranışları ve fikirleri, çocuklara karanlık bir ormandaki gölgelerde görülen tehlikeli hayvanlar idar kocaman ve korkunç gelmeli, diye düşündü Wendy. Çocuklar le oynatılan kuklalar gibiydiler. İplerin neden çekildiğini bilemezlerdi, j düşünce gözlerini yaşla doldurdu yine, ağlamamak için kendini kıtaya çalışarak uzandı, kanadı sakatlanmış planörü alıp elinde çevirdi.

«Baban okulda tartışma takımını yetiştiriyordu, hatırlıyor musun?»

«Evet. Eğlence için tartışıyorlardı, değil mi?»

«Tamam.» Wendy elinde çevirip duruyordu planörü. Kanatların üzerindeki firma adına, mavi yıldızlara bakarken birden oğluna tam gerçeği ılatmaya başladığını fark etti.

«Baban George Hatfield adında bir çocuğu tartışma takımından karmak zorunda kaldı. Yani o öğrenci diğerleri kadar başarılı değildi, eorge babanın kendisini başarısızlığı için değil de sevmediği için kımndan aldığını iddia etti. Sonra kötü bir şey yaptı George. Ama ne iptiğini sen biliyorsun sanırım.»

«Kaplumbağamızın lastiklerini patlatan o muydu?»

«Evet. Okuldan çıktıktan sonra ve babam onu lastikleri patlatırın yakaladı.» Wendy yine duraksadı, ama artık kaçamak olamazdı, ya srçeği söyleyecekti ya da yalan.

«Baban... baban kimi zaman sonradan pişman olacağı şeyler apar. Düşünmesi gerektiği gibi düşünmez hareketlerinin sonucunu, ok sık olmaz bu, ama yine de arasına olur.»

«Kâğıtlarını düşürdüğüm zaman benim canımı acıttığı gibi acıttı mı ieörge Hatfield'i de?»

Kimi zaman...

(Kolu alçıda Danny)

...sonradan pişman olacağı şeyler yapar...

Wendy gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını tuttu.

«İşte onun gibi bir şey, yavrum. Baban George'u, durdurmak için urdu, George da başını çarptı. Okulu yöneten adamlar George'un rtjfc^Apkula devam edemeyeceğini ve babanın da öğretmenlik yapama-aeağını söylediler.» Sözü bitmişti, sustu ve soru tufanını bekledi koruyla.

«Haa.» dedi Danny, dönüp sokağa baktı. Konu kapanmıştı. Kendisi için de bu kadar kolaylıkla tepansaydı. Wendy kalktı. «Ben yukarı bir fincan çay içmeye gidiyorum, doktor. Sen de bir bardak sütle bir iki çörek ister misin?»

«Ben babamı bekleyeceğim.»

«Saat beşten önce geleceğini sanmam.»

«Belki gelir ama.» " ' .

«Belki.»

Geri dönmüş yürürken Danny seslendi. «Anne?»

«Efendim, Danny?»

«Kışın gidip o otelde yaşamak istiyor musun?»

Beş bin cevaptan hangisini verebilirdi buna? Dün bu konuda' neler hissettiğini mi, yoksa dün gece, bu sabah hissettiklerini mi? Töz pembeden simsiyaha kadar...

«Baban ne isterse ben de onu isterim,» dedi. «Ya sen?»

«Ben gitmek isterdim. Burada oynayacak çocuk yok.» '*

«Arkadaşlarını özölüyorsun, değil mi?»

«Bazen Scott'la Andy'yi özölüyorum, işte o kadar.»

Wendy oğlunun yanına gidip onu öptü, bebek yumuşaklığını kaybetmeye başlamış sarışın saçlarını okşadı.. Öylesine ciddi bir çocuktaki ki, ana baba olarak kendisi ve Jack'la nasıl yaşayacaktı acaba? Besledikleri büyük

umutlar tanımadıkları bu kentteki bu kötü apartmanla epey sönmişti. Kolu alçıda olan Danny'nin hayali belirdi birden önünde, ilahi Yerleştirme Merkezinde biri büyük bir yanlışlık yapmıştı, hem de bir daha düzeltilemeyecek bir yanlış; bunun cezasını da en masum seyirci çekecekti.

«Sakın yola çıkma, doktor,» diyerek oğlunu kucakladı.

«Olur anne.»

Wendy yukarı mutfığa çıktı. Çaydanlığı ateşe sürdü. Danny için bir tabağa bir iki çörek koydu. Belki de kendisi yatarken gelip bir şeyler yemek isterdi. Sonra çay fincanını alıp masanın başına oturdu ve pencereden oğluna baktı. Bütün gün gelmesi beklenen gözyaşları şimdi yağmur gibi boşanıyordu, çaydanlıktan yükselen kokulu buhara başını uzatıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Geçmişin yitirilmiş olması ve acısı, geleceğin korkusu için.

3

watson

Öfkani tutamamışsın, demişti UHman.

«işte bu da kazan,» dedi VYatson karanişk, küf kokulu odanın ışığını yakarak. Dalgalı beyaz saçlı, beyaz gömleklili, şişmanca bir adamdı. Kazanın ortasındaki küçük dörtköşe kapağı açtı. Jack'ia eğilip içeri baktılar. «Bu pilot aievi,» dedi Watson. Belli bir yere yönlendirilmiş yıkıcı bir güç gibi mavi beyaz bir alev fişkınıyordu. yukarı doğru. Anahtar sözcük yönlendirme değil yıkıcı, diye düşündü Jack. Elini içeri soktuğun takdirde üç saniyede yanardı.

Öfkeni tutamamışsın.

(Danny, bir şeyin yok ya, Danny?)

Jack'in şimdiye kadar gördüğü en büyük ve en eski kazan bütün odayı dolduruyordu.

«Pilot alevinin emniyeti vardır,» diye VYatson. devam etti. «İçerdeki küçük bir tel ısıyı ölçer. Sıcaklık belirli bir derecenin altına düşerse senin odanda bir zil çalar. Su kazanı duvarın öte yanında. Gel gidelim.» Kapağı kapattı ve Jack arkasında olduğu halde başka bir kapiya doğru yürüdü. Demir kazandan insanı sersemleten bir sıcaklık yayılıyordu. Jack uyuklayan iri bir kedi düşündü nedensiz yere. Watson anahtarlarını sallayıp ısıklı çalıyordu.

Öfkeni...

(Çalışma odasına gidip de Danny'yi üzerinde yalnızca donuyla sırttırken görünce, Jack'm kafasını kızıl bir öfke dalgası kaplayıvermiş-Kafasının içinde çok ağır gelişen bir şey gibi olmasına rağmen, hepsi hepsi bir anda olmuş olmalıydı. Bazı rüyaların çok yavaş hareketli görüldüğü gibi. Kötülerinin, Odada bulunmadığı sürece her çekmece, dolap ve kitaplık karıştırılmıştı. Masanın çekmeceleri sonuna kadar açılmışa Henüz öârenciyken yazmaya başladığı bir romandan ağır ağır üç perdelik bir oyuna dönüşmekte olan eseri dağınık bir halde yere atılmıştı. Wendy kendisini telefona çağırdığı zaman birasını içerek ikinci perdenin düzeltmelerini yapıyordu. Danny birayı olduğu gibi boşaltmıştı kâğıtların üstüne. Belki de köpürmesini seyretmek için. Televizyondaki köpürsün, köpürsün sözcükleri akortsuz bir piyanonun tek tuşuna basılıyormuş gibi durmadan beyni içinde dönmeye başlayınca öfkesinden kuduracak gibi olmuştu. Üç yaşındaki oğluna, kendisine sevimli gülüşüyle bakan, babasının odasında yaptığı işe sevinen oğluna doğru gitmişti. Danny bir şeyler söylemeye çalışarak kolunu uzatmıştı. Kendisi de çocuğun elindeki yazı makinesinin silgisini bıraktırmak için kolunu kavramıştı. Danny biraz bağırmış.. / hayır... hayır... gerçeği söylemek gerekirse çığlıklar atmıştı. Öfkenin o sisli bulutu arasından incecik sesin duyulduğunu hatırlamak çok güçlü. Wendy bir yerlerden ne olduğunu sormuştu bağırarak. O sis bulutu onun sesini de zayıflatmış, nemlendir-mişti. Danny'yi dövmek için çevirmek istemişti, iri parmakları çocuğun koluna gömülüydü. Kırılan kemiğin çatırtısı yüksek bir ses değildi, ama yine de korkunç bir gürültü çıkarmıştı. Kızıl sisi bir ok gibi delen bir ses. Ama açılan delikten güneş ışığı girecek yerde utancın, pişmanlığın, vicdan azabının kara bulutları doıuvermişlerdi. Tertemiz bir çatırtı, bir yanından geçmiş, bir yanında bütün gelecek. Bir kurşunkalem kırılırken çıkan ses ya da dizin üzerinde kırıdığın bir da! parçası. Bir yanda, başlayan geleceğe ve belki de tüm yaşamına yansıyan bir anlık tam bir sessizlik. Danny'nin yüzünün bembeyaz kesilmesi, zaten iri olan gözlerinin daha irileşmesi ve camlaşması, Jack'ın oğlanın kâğıtların üstüne baygın olarak devrileceğinden emin olması; içkiyle yayvanlaşan kendi zayrf sesinin her şeyi eskisi gibi yapmak istemesi, o kırılan kemiğin çok gürültülü olmayan çatırtısı arasından geçmişe bir yol araması... Danny, bir Şeyin yok ya? Danny'nin çığılığı, sonra odaya giren Wendy'nin,

annynin kolunun o garip biçimini görünce korkuyla dilinin tutulması; "ormai aüeler dünyasında hiçbir koi öyle olamazdı. Çocuğunu kücaklar-

Sn Wendy'nin dehşet dolu gözleri. Danny yavrucuğum. Tanrım, vailı kolun... Jack bu arada aptaiiaşmış ve şaşkın, böyle bir şeyin

-nasıl olabileceğini anlamaya çalışarak durup bakıyor. Karısıyla gö2 göze gelince Wendy'nin kendisinden ne kadar nefret ettiğini görmesi. Nefretin ne anlama gelebileceğini anlamamıştı o anda. Daha sonraları, karısının o gece kendisini terk edebileceği, bir motele gidebileceği, sabah bir boşanma avukatı tutabileceği ya da polise haber verebileceği aklına gelmişti. O anda yalnız karısının nefretini görmüş, bunun altında ezilmiş, yapayalnız kalmıştı. Korkunç bir durumdaydı. Ölüm bu demek olmalıydı. Sonra Wendy telefona koşmuş, hastaneyi aramıştı; kolu kırık, haykıran oğlu kucağındaydı. Jack

karısının ardından gitmemiştii, darmadağın olmuş çalışma odasının ortasında, pis kokular çıkararak durmuş düşünüyordu...)

Öfkeni tutamamışsın...

Elinin tersiyle dudaklarını silerek Watson'un peşinden kazanın bulunduğu yere doğru yürüdü. Burası rutubetliydi, ancak kaslarına, midesine ve bacaklarına o hastalıklı ve yapışkan teri getiren şey bu rutubet değildi. Hatırlama yapmıştı bunu, iki yıl önceki olayı iki saat önce olmuş gibi hatırlama. Aradan geçen zamanın önemi yoktu. Utanma ve iğrenme, hiçbir değeri olmama duygusu gelmişti yine. Bu duygu kendisinde hep içki içme arzusu uyandırır, bunu istemekse daha karanlık bir umutsuzluğa iterdi insanı. Bir hafta ya da bir gün değii, bir saat geçmeyecek miydi bu içki isteğinin kendisini böylesine şaşırtmadığı?

«İşte su kazanı,» dedi Watson. Arka cebinden kırmızı mavi bir mendil çıkarıp gürültüyle sümkürdü, mendili cebine koymadan önce içine ilginç bir şey düşmüş mü diye merakla baktı.

Kazan dört beton ayak üzerinde duruyordu. Uzun, silindir biçiminde, bakır kaplı ve yer yer yamalı. Bodrum tavanının örümcek ağlarına yükselen karmakarışık borular ve çıkışlar vardı üstünde. Yan odadaki kalorifer kazanının bulunduğu duvardan iki ısıtma borusu giriyordu su kazanına.

«Basınç göstergesi burada,» dedi Watson, «Santimetrekareye Şü kadar kilo, bunu bilirsin herhalde. Şimdi yüzü ayarladım, geceleri odalar biraz soğuk oluyor. Çok yakınan yok ama neyse. Zaten eylülde buraya gelmekle delilik ediyorlar ya bence. Epey yaşlıdır bu. Yardımse-

venler derneğinin verdiği pantolonlardan daha çok yama vardır üsfi de.» Mendil bir daha çıktı. Sümkürme.

Bir bakış. Yine cebe.

«Nezle oldum,» dedi Watson laf olsun diye. «Her eylülde oiua Bu yaşh orospuyla uğraşırım, sonra bahçeye çık, çimenleri biç fa derken bir de bakmışsın, nezleyi kapmışsın. Üşüttün mü nezleden i tulamazstn derdi anam. Altı yıl oldu öteki dünyaya göçeli. Kanser* öldü. Kansere bir yakalandın mı vasiyetnameni hazırla derim be Basıncı elliden altmıştan yukarı çıkarma. Bay Uflman bir gün batı ka di, bir gün orta bloku, bir gün sağ kanadı ısıtmanı isteyecek. Delinin bence. Nasıl da nefret ediyorum bir biisen. Bütün gün çene, başka yok, hani bacağını ısırıp da gidip halının üstüne işeyen o küçük köp lerden farkı yok. Buraya bak. Bu halkaları, çekerek hava yollarını a kapatırsın. Hepsini işaretledim. Maviler doğudaki odalara, kırmızı ortaya, sarılar da batıya kumanda ederler. Batı yanını ısıtacağın zarr asıl soğuşun oradan geldiğini unutma. Fırtına başladı mı bu odalar mem neresine buz konmuş karı kadar soğuk olur. Batı kanadı günle de basıncı seksene çıkarırsın, ben

olsaydım öyle yapardım yani.»

«Yukardaki termostat...» diye söze başladı Jack.

Watson başını sallayınca, pamuk yığını gibi saçları havaya diki ler. «Bağlı değildir onlar. Gösteriş olsun diye konmuş. Çalifomia'c gelenler odaları palmiye ağacı yetiştirecek kadar sıcak olmazsa rs edemezler. Bütün ısı buradan gider. Göstergeye bakmayı unut sakın. Bak nasıl yükseliyor, görüyor musun?»

Kendisi konuşurken yüzden yüz ikiye çıkmış olan gösterge camına dokundu. Jack sırtından buz gibi terin boşandığını hissetti. W son basınç kolunu çevirdi. Kazana su doldu, bir ısıklık sesi duyuldu, gı terge doksana bire düştü. Watson vanayı kapatınca, ısıklık kesildi.

«İşte böyle,» dedi Watson. «Bunu gidip o Utman ukasına sö' sen, hesap defterlerini önüne yayar ve üç saat uğraşp 1982'ye ka neden yeni bir kazan alamayacağını anlatır. Burası günün birinde he ya uçacak, söyledi dersin bak! O gün o hayvanın da burada olmaları. Keşke ben de anam kadar iyilikçi olabilseydim, herkesin yanını görürdü o. Bense zehirli yılandan beterim. Ne yaparsın, ins?»

'ünde değil ki huyunu değiştirmek. Günde iki kere ve bir kere de yatma-an önce buraya inmeyi sakın ihmal etme. Basınç göstergesini sürekli kontrol etmen gerek. Unutursan, azar azar yükselir ve bir sabah uyantı-jında kendini ayda buluverirsin. Birazcık buharını koyver, biraz soğuk ;u ekie, geçer gider.» «Basınç sınırı nedir?»

«İki yüz elliye kadar çıkabilir yeni olsa, ama bu haliyle çok daha snce patlar. Gösterge yüz seksendeyken milyon versen inmem bura-a.»

«Otomatik kapatma düzeni yok mu?»

«Yok. Böyle şeyler yasa! olarak gerekmediği zamanlardan kalmadır bu kazan. Bugünlerde federal devlet her işe burnunu sokuyor değil ni? FBI mektupları açıyor. C1A telefonları dinliyor... Nixon'un başına gelenlere bak. Ne zavallı bir hali vardı, değil mi?.. Buraya düzenli olarak gelip kontrolünü yaparsan hiçbir şey olmaz.

Vanaları da istediğin gibi kapatıp açarsın. Hık bir kış olmadıkça odalardan hiçbiri on sekiz dereceden yukarı çıkmaz zaten. Kendi daireni istediğin kadar ısıtırsın ama.»

«Peki ya su tesisatı?»

«Şimdi ona geliyordum zaten. Şuradan geç bakalım.» Kilometrelerce uzunluğunda gibi gelen uzun bir odaya girdiler. Watson bir kordonu çekince yetmiş beş mumluk bir ampul buldukları yeri kasvetli bir ışıkla aydınlattı. Önlerinde asansör boşluğunun altı vardı, kalın yağla örtülü dev gibi bir motor kenarda duruyordu.

Dört bir yanda kutular içinde ipte sarılmış ya da tellenmiş gazete yığınları vardı Başka

karton kuûiann üstünde FaturaSar, Makbuzlar, Kayıtlar yazıydı. Çürümüş bir koku vardı ortalıkta. Karton kutulardan bir kısmı patlamış, içlerinden rengine bakılırsa yirmi yıllık sararmış kâğıtlar yere dökülmüştü. Jack şaşkın şaşkın bakıyordu çevresine. Overlook'un tüm tarih! bu kutular içinde çürüyor olabilir.

«Asansör pek aksidir,:> diye VWatson parmağını o yana salladı. «Uli-man'ın belediye asansör müfettişlerine avantadan yemek yedirerek ona-ım masrafından kurtulduğunu biliyorum. İşte ana su boruları bunlar.» Önlerinde her biri asbestosla sarılmış beş büyük çaplı boru yükseliyordu.

Watson bir kenardaki örümcek!! bir rafı gösterdi. Rafta birkaç yağlı bezle bir dosya vardı. «Planlar orada. Sızıntıdan yana bir derdin olacağını sanmam. Pek ender olarak borulardan biri donar, o kadar. Bunu önlemenin yolu da geceieri muslukları biraz açık bırakmaktır. Ama burada tam dört yüz musluk var. Su faturasını görünce o yukardaki şişkonun sesi tâ Denver'den duyulur. Haklı değil miyim?»

«Bu gayet ustalıkla varılmış şaşkırtıcı bir sentez.»

W'aîson hayran hayran baktı yanındaki adama.

«Sen gerçekten okumuş bir adamsın, ha! Kitap gibi konuşuyorsun be. O biçimlerden olmadıkça okumuş adama diyeceğim yok. Çoğu öyledirler ya. Birkaç yii önceki o kolej olaylarını kimler çıkardı, biliyor musun? Eşcinseller elbette. Bir yerleri eksik olduğu için zaman zaman öyie patlayıveriyorlar işte. Dolaptan çıkma diyorlar buna. Şu dünyanın haline bak be. Bak şimdi eğer donma olursa genellikle burada olur. Burası gördüğün gibi sıcak değildir. Oıursa bunu kullan.» Parçalanmış bir portakal sandığının içinden küçük bir asetilen lambası çıkardı.

«Asbest bezini çıkarıp donup tıkanan yeri bulursun ve biraz ısıtırsın, tamam mı?»

«Tamam. Peki ama ya buradan başka bir yerde donarsa boru?»

«İşini tam yapıp binayı gerektiği gibi ısıtırsan başka yerde donmaz. Hem zaten öteki borulara erişemezsin ki. Merak etme, bundan bir iş geleceğini sanmam. Berbat bir yer burası. Örümcek dolu. Ödüm patlar her girdiğimde.»

«Uliman ilk kış bakıcısının ailesini öldürüp intihar ettiğini söyledi.»

«Grady değil mi? Bok herifin biriydi. Gördüğüm anda notunu verdim. Hep sırtırdı. Burasını yeniden işletmeye açacakları zamandı, c şişko ucuza olursa Boston Canavarını bile tutmaya hazırdı. Ulusal Parktan hir memur buldu onları. Telefon çalışmıyordu. Hepsi üçüncü katın batı kanadında donmuşlardı. Küçük kızlara yazık oldu, biri altı, diğeri sekiz yaşındaydı. Öyle de güzel kızlardı ki. Boktan bir işti senin anlayacağı'.r,. Mevsim dışında Uliman, Florida'da lüks bir yerin yöneticiliğini yapar,

Denver'e uçakla gelmiş, oradan buraya da kızakla, anlıyor musun, kızakla. Gazetelere geçirtmemek için az daha kendi ölecekti. Başardı ama neme lazım. Denver Posi'da küçük bir haberle geçiştirildi olay. Burasının geçmişi gözönüne alınınca büyük başarı doğrusu. Gazetecinin birinin bunu bahane edip eski kiril çamaşırları ortaya dökceğini sanmıştım ben.»

«Hangi kirli çamaşırları?»

Watson omuzlarını silkti. «Kirli çamaşırı olmayan büyük otel var mıdır? Her büyük otelin bir hayaleti olduğu gibi. Kırk çeşit insan geiip gider buralara. Kimi odasında oluverir, kaip krizi falan gibi bir şeyle. Oteller kör inançlara bağlı yerlerdir. On üçüncü kat ya da katlarda on üç numaralı oda yoktur. Girdiğin kapının arkasına ayna asmazlar falan. Bu temmuz ayında bir kadın öldü burada. Ullman işi yine becerdi. Zaten onun için mevsimine yirmi iki bin dolar alıyor ya. Herifi sevmesem de aldığı parayı hak etmediğini söyleyemem. Bence böyle yerlere insanlar pisliklerini kusmaya gelirler ve Ullman gibileri de onların pisliklerini temizlemek için para alırlar. Bu kadın altmışında falan vardı, benim kadar yani, saçları kerhane lambası gibi kızıla boyalı, memeleri sutyen giymediği için beline kadar sarkmış, bacakları mor mor damarlı, boynundan inciler, zümrütler, pırlantalar sarkan bir karı senin anlayacağın. Yanında da saçları beline kadar sarkan, pantolonunun önü her zaman sanki içine gazete doldurulmuş gibi şişkin, on yedi yaşlarında bir oğlan vardı. Bir hafta, on gün kaldılar burada, her gece aynı şey tekrarlanırdı. Colorado Barında karı saat beşten yediye kadar sanki dünyanın sonu gelmiş gibi içer, oğlansa saatleri bir şişe birayla geçirmeye çalışırdı. Kan bu arada durmadan espri yapar, oğlan da sanki ipleri onun elinde bir kukiyaymış gibi her seferinde sıtırdı. Ancak birkaç gün sonra sırtmanın bile oğlana güç geldiği görünüyordu. Yatma zamanı kuşu havada tutmak için neler yaptığını tanrı bilir ancak. Karı körkütük sarhoş, salla-na salâna yemek salonuna girerlerdi saat yedide. Oğlan garson kızların kalçalarını çimdikler, karı bakmadığı zaman yüzlerine bakıp sıtırdı. Herifin ne kadar dayanacağı konusunda bahse bile girmiştik.»

Watson omuzlarını silkti.

«Bir gece saat onda aşağı inip 'kan'sının 'rahatsız' olduğunu söyledi. Yani her geceki gibi sızmış olduğunu anladık. Gidip bir mide ilacı alacakmış. Geldikleri küçük Porsche arabaya atladi gitti, bir daha da yüzünü görmedik. Ertesi sabah kan aşağı inip büyük numaralar yapmaya başladı ama akşama kadar da yüzünün giderek sapsarı kesildiğini gördük. Bay Ullman diplomatça bir yol bulup 'koca'sının belki bir kaza geçirdiğini, polise haber verilmesini isteyip istemediğini scrdu. Kan kedi gibi fırladı yerinden. Herif çok usta şoförmüş de,

kendisi hiç merak etmiyormuş da falan filan. O öğleden sonra saat üçte bara girdi ve hiç yemek yemedi. Odasına akşam on buçukta girdi bir daha kendisini canlı gören olmadı.»

«Ne oldu peki?»

«Adli tabip o kadar içkinin üstüne otuz uyku tableti aldığını söyledi. Gerçek kocası ertesi gün geldi. New York'lu, arkası sağlam bir avukat. Bay Ulfman'ın ağızına etti herif. Bunu dava edeceğim, şunu dava edeceğim, seninle işimi bitirince üstüne giyecek temiz bir don bulamayacaksın falan filan. Ama Ullman işini bilen adam. Herifin ağzından girdi burnundan çıktı, sonunda yatıştırdı. Belki de herife en büyük New York gazetelerinde karısının resmini görünce neler hissedeceğini sormuştur. New York'lu Ünlü Avukatın Eşi Uyku İlacı İçerek Kendini Öldürdü. Torunu Yaşında Bir Gençle Bir Aşk Haftası Geçirdikten Sonra... Eyalet polisleri Porsche'yi Lyons'da, bütün gece açık bir lokantanın önünde buldular, Ullman da arabayı onlardan alıp avukata vermek için nüfuzlu dostlarını kullandı, sonra ikisi birleşip adli tabibi ayarlayarak raporu kazayla ölüme çevirttiler.

Kalp krizi. Şimdi adli tabibin altında bir Chrysler var. Ama sözüm yok doğrusu. İnsan parayı bulduğu yerde olmalı, hele yaşı da ilerlemişse.»

Mendil çıktı yine. Sümürme. Bakma. Yine cebe.

«Sonra ne oldu dersin? Bir hafta kadar sonra oda hizmetçisi diye ortalıkta dolaşan sersem Deiores Vickery. o ikisinin kaldıkları odayı toplarken birden korkunç bir çığlık attı ve bayıldı. Kendine geldiğinde o)ü kadını banyonun içinde yatarken gördüğünü söyledi. Yüzü mosmor, şişmiş ve bizim Deiores'e sırtıvormuş. üilman kızın eline iki haftalığını

sıkıştırıp hemen defetti. Büyükbabam burasını 1910'da açtığından bu yana kırk elli kişi ölmüştür bu otelde.» Kurnaz kurnaz baktı Jack'in yüzüne.

«Çoğu nasıl öldü biliyor musun? Geldikleri karılarla işi pişirirken ya da kalp krizi ya da inme geçirerek. Son bir eğlence isteyen morukları çeker bu îür oteller. Dağlara çıkınca kendilerini yirmi yaşında sanırlar hepsi. Ayrıca bu oteli işletenlerin hepsi Uüman kadar usta değillerdi gazetecileri atlatmakta. Bu yüzden Overiook'un kendine göre bir ünü vardır.»

«Ama hayalet falan yok, değil mi?» j «Bay Torrance bütün ömrüm boyunca burada yaşadım. Bana resmini gösterdiğin çocuktan daha küçüktüm buralarda oynamaya başladığım yıllarda. Şimdiye kadar hayalete falan rastlamadım. Eğer şimdi arka tarafa gelersen malzeme deposunu da göstereyim.»

«Gidelim.»

Watson ışığı söndürürken Jack, «Burada amma da çok kâğıt var,» dedi.

«Ne diyorsun sen! Bin yıllık evrak var gördüğün bu yerde. Gazeteler, eski faturalar, makbuzlar ve daha bir sürü şey. Eskiden odun yakan kazanımız varken babam hep onları kullanırdı. Kimi yıllar Sidevvinder' den birini getirtip yakarım bunları. Kuşkusuz Uliman bu masrafı kabul ederse. Ama fare var desem kesenin ağzını açiverir.»

«Şu halde gerçekten var demek?»

«Birkaç tane vardır sanırım. Bay Uliman'ın istediği kapanian ve zehiri aldım. Bay Torrance, oğluna gözkulak o! da bir şey gelmesin başına, olmaz mı?»

«Elbette.» Watson aynı şeyleri söyleyince hiç kızmamıştı Jack.»

Merdivenin başında bir daha durup Watson'un burnunu silmesini beklediler.

«ihtiyacın olacak ve olmayacak bütün aletler vardır. Bir de dam aktarma işi var, Uliman bundan söz etti mi?» «Evet, batı kanadının damının onarılmasını istiyor.»

«Senden beşe ne iş koparabilirse alacaktır, hiç kuşkun olmasın.

Ondan sonra baharda neden işleri yarım bıraktığını sorar. Bir keresinde yüzüne...»

Merdivenlerden çıkarken Watson'un sesi mırıltıya dönüştü. Jack -omzu üzerinden geriye, o girilmez, küf kokulu karanlığa bakarak, eğer hayalet varsa kesinlikle buradadır, diye düşündü. Yumuşacık ama amansız kararlar tarafından kısıtılmış Grady'nin sakin bir şekilde çıldırdığını ve sonunda canavarlaştığını düşündü. Çılgılık attılar mı acaba? Zavallı Grady, çılgınlığın giderek kendisini kısırdığını ve hiç olmazsa kendisi için baharın gelmesi diye bir şey olamayacağını bile bile... Buraya gelmemeliydi. Ve öfkesini tutabilmeliydi. Watson'un ardından kapıdan çıkarken, sesler çan sesleri gibi izliyordu kendisini. Bir de çatırtı vardı. Bir kurşunkalem kırılması gibi. Nasıl da özlemişii bir kadeh içkiyi. Ya da bin kadeh içkiyi.

4

gölgeler diyarı

Danny sonunda dayanamayıp saat dördü çeyrek geçe sütünü içmeye gitti. Pencereden baktı, çöreklerini yedikten sonra içerde uzanmış olan annesini öptü. Wendy oğluna oturup televizyon seyretmesini, böylece zamanın daha çabuk geçeceğini söyledi, ama Danny başını salladı ve kaldırımdaki yerine döndü.

Saat beş olmuştu. Saati yoktu, olsa da, bakmasını bilmiyordu ya, ama yerce uzayan gölgelerden ve öğleden sonrası ışığının altın parıltısından zamanın geçtiğini arılayabiliyordu.

Planörü elinde çevirirken yuvada öğrendiği bir şarkıyı mırıldanıyordu. Bu şarkıyı Stovington'daki yuvada söylerlerdi. Babasının parası olmadığı için burada anaokuluna gidemiyordu. Babasıyla annesinin ona üzülüklerini, kendisinin şimdi daha çok yalnız kaldığı için endişe-sindiklerini Danny çok iyi biliyordu, aslında o yuvaya gitmek istemiyordu. Bebekier içindi orası. Kendisi pek büyük bir çocuk sayılmazdı ama bebek de değildi. Büyük çocuklar büyük okula giderler, öğleleri sıcak yemek yerlerdi. Gelecek yıl birinci sınıfa. Bu yıl bebeklikle çocukluk arasında bir yerdeydi. Scoti'la Andy'yi hele hele Scoti'u çok özlemişti. Yine de zararı yoktu. Bundan sonra olacakları yalnız başına

beklemek en iyisiydi.

Ana babası konusunda pek çok şey anlıyordu; kimi zaman onların kendisinin bu anlayışından hoşlanmadıkların: ve çoğunlukla inanmak istemediklerini de biliyordu. Ama bir gün gelecek inanacaklardı. Beklemeye hazırdı.

Ne var ki, özellikle şu günlerde ona daha çok inanmamaları çok kötüydü. Annesi yatağına uzanmış, babası için endişelendiği için ağlıyordu. Onun üzüldüğü pek çok şey Danny'nin anlayamayacağı, büyüklere ait şeylerdi... güvence, babasının suçluluk ve öfke duygulan ve bundan sonra başlarına neler geleceği... Ama şu anda annesinin aklında iki şey vardı; babasının arabası yolda bozulmuştu (öyleyse neden telefon etmiyor?) ya da babası Kötü Şey'i yapmaya gitmişti. Kendisinden altı ay büyük olan Scotty Aaronson anlattığından beri Danny Kötü Şey'in ne olduğunu biliyordu. Scotty kendi babası da Kötü Şey'i yaptığı için biliyordu bunun ne demek olduğunu. Babasının bir keresinde, annesini gözünün ortasından yumruklayıp yere devirdiğini anlatmıştı Scotty. Sonunda Scotty'nin babasıyla annesi Kötü Şey yüzünden BOŞANMIŞLARDI. Scotty annesinin yanında yaşar ve babasını ancak haftasonları görürdü. Danny'nin yaşamında en çok korktuğu şey BOŞANMA'ydf. Zihninde bu sözcüğü çevresi ısıklık çalan zehirli yılanlarla sanlı bir tabelanın üzerinde kırmızı harflerle görürdü. BOŞANMA'da insanın annesiyle babası artık birarada yaşamazlardı. Bir yerde (mahkeme mi?) kendisi üzerinde pazarlık yaparlar, sonunda insan onlardan biriyle gitmek zorunda kalırdı. Ötekini hiç görmeyebilirdin ve yanında kaldığın, canı çekince bir başkasıyla evlenebilirdi. BOŞANMA hakkında en ürkütücü şey, bu sözcüğü -veya kavramı ya da anlayışlarından kendisine gelen her neyse- kendi anne babasının kafaları içinde, kimi zaman dağınık ve uzak, kimi zaman da çakan şimşekler gibi korkutucu ve yakın biçimde algılamakta olmasıydı. Babası çalışma odasında kâğıt-iarınıyağittiği için kendisini cezalandırdığı ve doktor kolunu alçıya koyduğundan beri bu böyle olmuştu. O anı nerdeyse kaybolmak üzereydi ama BOŞANMA düşünceleri anısı açık seçik ve ürkütücüydü. O zamanlar bu daha çok annesinin kafasının içinde dolaşıyordu, Danny onun bu sözcüğü beyninden çekip ağzından çıkaracağından ve böylece gerçek yapacağından hep korkmuştu. BOŞANMA. Düşüncelerinde hep bu vardı, basit bir müziğin temposu gibi kolaylıkla seçebiliyordu bunu. Ama yine tempo gibi, bu ana düşünce diğer daha karmaşık düşüncelerin belkemiğini oluşturuyordu. Daha ne olduğunu anlamaya bile başlayamadığı düşünceler. Şimdi bunları ancak renkler ve davranışlar olarak algılıyordu. Annesinin BOŞANMA düşünceleri hep babasının koluna yaptığı şey ve Stovington'da işini kaybettiği zaman olan şey çevresinde dolanıyordu. O çocuk. Babasına kızan ve kaplumbağalarının tekerleklerine delik açan o George Hatfield. Babasının BOŞANMA düşünceleri daha karmaşık, içinde korkutucu kara damarların olduğu koyu mor renkliydi. Kendisi çekip giderse Danny'yle annesinin daha mutlu olacaklarını düşünüyordu. Acılar azalacaktı. Babası çoğu Kötü Şey konusunda olmak üzere hep acı çekerdi. Danny bunu hemen her keresinde algıladı: Babasının karanlık bir yere gitme, televizyon seyrederken ya da bir tabaktan fıstık yerken Kötü Şey'i yapma özlemini duyması... tâ ki beyni sakinleşip kendisini rahat bırakana kadar.

Ama bu öğleden sonra annesinin üzülmesine gerek yoktu, bunu gidip ona söyleyebilmek

isterdi. Kaplumbağa bozulmamıştı. Babası bir yerlerde Kötü Şey'i yapmıyordu. Lyons'la Boulder arasındaki bir yerde yavaş yavaş evine doğru geliyordu. Şu anda Kötü Şey'i de düşünmüyordu. Onun şu anda düşündüğü...

Danny kaçamak bir bakış fırlattı mutfak penceresine. Kimi zaman üşünmek kendisinde garip şeyler yapıyordu. Gerçek şeyler yok oluyor, orada olmayan şeyleri görüyordu. Bir keresinde, kolunu alçıya a dıktan sıralarda yemek masasında olmuştu bu. O zamanlar birbirleriy-s çok az konuşurlardı. Ama düşünüyorlardı. Hem de nasiii BOŞANMA Ş'unceleri mutfaktaki yemek masasının üzerinde karanlık, patlamaya hazır bir yağmur bulutu gibiydi. Konu çok önemli görüldüğü için Danny zihnini bir noktaya toplamış ve ansızın bir şey oluvermişti. Gerçek şeylere döndüğü zaman yerde, kucağında dökülmüş bir tabak fasulye ve patates püresiyle oturuyor, annesi kendisini kucaklamış ağlıyor, babası da telefonda bağıra bağıra konuşuyordu. Korkmuştu Danny, onlara kötü bir şey olmadığım söylemek istemişti, normal olacak algıladığı şeylerden daha fazlasını anlamak için zihnini bir noktaya topladığı zamanlarda böyle şeyier olduğunu söylemek istemişti. «Görünmeyen arkadaş» adını verdikleri Tony'den söz etmek istemişti onlara.

Sabası, «Ku-Run-Ttu,» demişti. «Bir şeyi yok ama bir doktor çağır-sak iyi olacak.»

Doktor gittikten sonra annesi' bir daha böyle bir şey yapmayacağına, kendilerini bir daha hiç korkutmayacağına söz verdirtmişti kendisine. Danny de söz vermişti. Kendisi de korkmuştu zaten. Zihnini öyle bir noktaya topladığı zaman düşünceleri birden babasına doğru akmıştı. Tony görünmeden önce bir an için (Tony hep kendisini uzaktan çağırırdı zaten) mutfağı ve önündeki tabağı gözlerinin önünden silivermişti o garip şeyler. Bir an için bilinci babasının karanlığı içine dalmış ve orada BOŞANMA'dan daha ürkütücü bir sözcükle karşılaşmıştı: İNTİHAR. Danny bir daha rastlamamıştı bu sözcüğe babasının zihninde, zaten aramaya da çalışmamıştı ya. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek de istemiyordu.

Ama öte yandan Tony geldiği için bu tür dalıp gitmelerden hoşlanıyordu. Her zaman gelmezdi Tony. Kimi zaman her şey birden bulanıkla-şır, dalgalanır, sonra yine eskisine dönerdi. Çoğunlukla böyle olurdu. Ama kimi zaman da Tony görüş alanının en uzak noktasında belirir, uzaklardan kendisine seslenir, işaret ederdi... Boulder'e geleli beri iki kez olmuştu bu. Tony'nin kendisini tâ Vermont'dan buraya kadar izlemiş olmasına çok sevinmişti. Bütün arkadaşları geride kalmamışlardı demek ki.

İlk keresinde arka bahçedeydi ve çok bir şey olmamıştı. Tony işaret etmiş, ortalık kararmış, birkaç dakika sonra da karmaşık bir düş gibi bölük pörçük anılarla gerçek şeylere dönmüştü. İki hafta önce Tony dört bahçe öteden seslenmişti. «Danny... gel bak...» Ayağa kalkıyor,

onra yine bir çukura düşüyor gibi olmuştu. Sonra kendisini apartmanlarının bodrumunda bulmuştu, Tony de yanındaydı; babasının önemli kâğıtlarını, özellikle OYUN'unu sakladığı sandığı gösteriyordu.

«Gördün mü?» demişti Tony o uzakiardan gelen melodili sesiyle. «Merdivenin tam aiiında. Taşıyıcılar onu

merdivenin... altına... koydu-

iar.»

Danny bakmak için ilerlemiş, sonra yine düşmüştü. Bu kez tâ ilk başından beri oturmakta olduğu arka bahçedeki salıncaktan düşmüştü.

Bir baygınlık da geçirmişti.

Üç dört gün sonra babası telâşla evin içinde dolaşp annesine öfkeyle bütün bodrumu didik didik ettiğini, sandığını bulamadığını, Ver-mont'tan taşınırken herhalde taşıyıcıların kaybetmiş olduklarını, onları dava edeceğini söyleyip duruyordu. Durmadan -böyle engeller çıkarsa OYUN'unu nasıl bitirecekti?

«Sandık bodrumdaki merdivenin altında,» demişti Danny. «Taşıyıcılar onu oraya koydular.»

Babası kendisine garip garip bakmış, sonra aşağıya inmişti. Sandık Tony'nin kendisine gösterdiği yerdeydi. Babası Danny'yi almış, kucağına oturtmuş kendisini bodruma kimin indirdiğini sormuştu. Yukarda oturan Tom mu indirmişti yoksa? Babası bodrumun tehlikeli olduğunu söylemişti. O yüzden evsahibi orasını hep kilitli tutuyordu. Eğer biri kapıyı açık bırakmışsa, babası bunun kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Kâğıtlarını ve OYUN'unu bulduğuna sevinmişti, ama Danny' nin merdivenlerden yuvarlanıp bacağını kırmasını istemezdi. Danny de açıkyüreklilikle bodruma hiç inmemiş olduğunu anlatmıştı babasına. K3P' hep kilitliydi demişti annesi/Arka taraf karanlık ve örümcek dolu üğü 'Çin Danny oraya gitmezdi. Sonra yaian da söylemezdi.

«Peki doktor, nasıl bildin-sandığın orada olduğunu?» diye sormuştu babası.

«Tony gösterdi.»

Babasıyla annesi Danny3 nin başının üzerinden birbirine bakmışlar-y6-i ahaĞncs ds olmuştu bu. Korkutucu

bir şey olduğu için unutmayı üzni^A-ni^A6-rd" Ama Dann'y onların, heie annesinin, Tony konusunda

Ç tiklerini biliyordu. Tony'nin annesinin görebileceği bir yere gelme-

'Çm hep dikkat ederdi. Ama şimdi annesi yukarda yatıyordu, onun

için Danny bütün zihnini toparlayıp^A babasının ne düşündüğünü anlamaya çalıştı.

Kaşları çatıdı, kirii eileri yumruk oldu blucininin üzerinde. Gözlerini kapatmadı -gerek yoktu buna- ama iyice kısarak babasının, Jack'm, John Daniel Tcrranceın o gür sesini düşünmeye başladı. Ne düşünüyordu? Ne düşünüyordu acaba?..

(düşünüyordu)

Danny hafifçe içini çekti, bütün kasları gevşemiş gibi kaldırımın üstüne yığıldı kaldı. Bilinci yerindeydi, sokağı ve karşı kaldırımda yürüyen oğlanla kızı görüyordu, el ele tutuşmuşlardı çünkü.

(âşık mı?)

Mutluydular buldukları günden ve kendilerinden. Kaldırım kenarında uçuşan sonbahar yapraklarını da görüyordu. Değişik biçimli sarı tekerlekler... Onların önünden geçtiği evin kiremitlerle kaplı damını da görebiliyordu.

(Kiremit. Önemi yok onu da yaparız. Şu Watson da amma tip ha. Keşke OYUN'da ona da bir yer olsaydı. Dikkatli davranmazsam canına okuduğumun tüm insanlarım sokacağım içine. Kiremit ha. Dam aktarmak... Çivi var mıydı acaba? Sormayı da unuttum, aman boşver, çivi almış iş mi sanki, Sidewinder'de hırdavatçı vardır nasii oisa. Yabananlan. Yılın bu aylarında yuva yaparlar. Damı aktarıırken tahtaların altında bir yuva falan çıkıverir karşıma, iyisi mi bir böcek ilacı alayım.)

Kiremit. Demek babası bunu düşünüyordu. İşe girmişti ve damı aktarmayı düşünüyordu. Danny, Watson'un kim olduğunu bilmiyordu, ama gerisi apaçık anlaşılıyordu. Bir yabananss yuvası da görebilecekti belki de. «Danny... Danny...»

Başını kaldırınca sokağın başında, trafik İşaretinin altında duran Tony'yi gördü. Eski arkadaşını her gördüğünde olduğu gibi ûlk bir sevinç doldu içine. Ama şimdi biraz korkuyordu da. Tony. arkasında giz-ienen bir karanlıkla geimişii bu kez. Serbest bırakılınca insanı sokacak olan bir kavanoz dolusu yabancıysıya.

Ancak yanına gitmemek diye bir şey düşünülemezdi.

Kaldırıma daha çok yayıldı, elleri bacaklarından aşağı sarktı, çene'

• nöösüne düştü. Sonra vücudunun bir bölümü kalkıp Töny'nin peşinen1 n tünelleşen karanlığa doğru

koşarken belli belirsiz bir kopma oldu

içinde.

«Danniiii...»

Karanlık birden yanan dönen bir beyazlıkla aydınlandı. Öfkeyle esen kasırganın gece eğilip bükülen gölgelere dönüştürdüğü çam ağaçları, uğuldayan bir ses, bir öksürük. Her taraf karla kaplıydı.

«Çok derin,» dedi Tony karanlığın içinden. Sesinde Danny'yi ürküten bir keder vardı. «Çıkılamayacak kadar derin.»

Başka bir biçim yükseliyordu önünde şimdi. Kocaman ve dört köşe. Eğik bir dam. Fırtınalar içindeki karanlıkta bulanıklaşan bir beyazlık. Çok çok pencereler. Kiremit damı uzun bir bina. Kiremitlerin bazıları yeniydi.

Babası yerleştirmişti onları oraya. Sidevinder'deki hırdavatçıdan aldığı çivilerle çakmıştı tahtaları. Şimdi kar damı örtüyordu. Her şeyi örtüyordu.

Binanın önünde yeşil bir ışık parılıyordu, birden büyüyen ve iki kuru kemik üzerinde sırtan bir kurukafaya dönüşen titrek bir ışık.

«Zehir,» dedi Tony dalgalanan karanlığın içinden. «Zehir.»

Gözlerinin önünden başka işaret levhaları da uçuşup geçiyordu. Kimi kar yığınlarına saplanmış tahtalara asılmıştı. YÜZMEK YASAK. YÜKSEK VOLTAJ. ÖLÜM TEHLİKESİ. GİRMEK YASAK, GİRİLMEZ. GİRENE UYARISIZ ATEŞ EDİLİR. Bunların hiçbirini tam olarak atayamıyordu Danny. Okumasını bilmiyordu ki. Ama hepsinin anlamını kavriyordu. Vücudunun karanlık köşelerine güneş ışığında ölen açık kahveci çiçek tohumları gibi düşümsü bir korku doluyordu.

Birden hepsi soıup yok oldular. Şimdi garip mobilyalarla dolu araniik bir odadaydı. Camlara kum taneleri aılıycrmuş gibi kar taneleri Ç rpiyordu. Ağızı kupkuruydu, gözleri sıcak bilyâlar gibi yanıyor, kalbi gsunü parçalayacakmış gibi atıyordu. Dışarda sanki korkunç bir kapı sınıj 3 ar âÇi-rnişcassna bir gürültü vardı. Ayak sesleri. Odanın karşı-h>' . aVna v'3 aynanın gümüş kabarcıkları ardında yeşil alevlerden b.rtek sözcük:

ÜTAK.

yda birden yok oıdu. Başka bir oda şimdi. Biliyordu, (bilecekti)

bunu. Devrilmiş bir koltuk. Kırık bir camdan içeri dolan kar. Halır», kenarı donmuş bile. Perdeler çekilmiş, kırık rayın kenarından sallanıyor' Küçük bir büfe yan yatmış.

Gürüideyen sesler, düzenli, sürekli, korkunç. Parçalanan camlar. Yaklaşan bir yıkım. Kısık bir ses, çıgım bir insanın sesi, tanınan bir ses olması korkunçluğunu daha da arttırıyor.

Çık dışarı! Gel buraya bok herifi Gs! ds gününü gör!

Küt! Küt! Küt! Parçalanan tahtalar. Bir öfke ve tahmin böğürtüsü, LİTAK. Geliyor.

Odanın içinde uçar gibi. Duvarlardan çekilip parçalanmış tablolar. Bir pikap.

(annemin pikabı mı?) yerde yatıyor. Annemin plakları, Grieg, Handen, Beatles, Garfunkel, Bacn, Liszt ortalığa saçılmış. Parça parça, kara çörekler gibi. Başka bir odadan sızan bir ışık. Banyodan. Bembeyaz bir ışık ve ilaç dolabının aynasında kızıl bir göz gibi yanıp sönen bir sözcük: LİTAK, LİTAK LİTAK...-«Hayır,» diye fısıldadı. «Hayır, Tony. N'olur...»

Banyonun beyaz porselenin yanından sarkan bir el. Gevşemiş, Parmaklardan birinden, üçüncüsünden, bakımlı bir tırnaktan yere damlayan kan...

Hayır hayır hayır...

(Yapma, Tony, korkutuyorsun beni, Tony)

LİTAK LİTAK LİTAK.

(yapma, Tony, ne olursun yapma) :

solup gidiyor... •[

Karanlıkta gümbürdeyen sesler daha çok yükseliyor, her yand^A yankılanıyor.

MİM . | .

;|;

Şimdi de karanlık bir koridorda, üzerinde kara kara çizgiler <0 mavi bir halı üzerine kıvrılmış, gümbürdeyen seslerin yaklaşmasını be* yor. Köşeden çıkan bir şey kendisine doğru geliyor, kan ve ölüm ko*' rak. Elinde bir tokmak var, salıycr (LİTAK), duvarlara çarpıyor, ö'S-kâğıtlarını yırtıyor, sıvaları döküyor.

Ge! de cezayı çek! Erkekçeshe!

Şey o tatlımsı ekşimsi kokuyla, dev gibi yaklaşıyor. Tokmak haVi

sıklar çalıyor. Duvarlara çarptığı zaman çıkan o korkunç boş güm-w\ deme koklayabileceğin, tadını duyabileceğin kuru ve kaşındırıcı toz-I ı savura savura, karanlıkta parıldayan küçük kırmızı gözler. Canavar kendisini bulmuştu sırtını duvara dayayıp büzüldüğü yerde. Tavanarası-na çıkan kapı da kilitliydi.

Karanlık. Sürüklenme.

«Tony, n'olur geri götür beni, yalvarırım Tony, n'olur...»

Birden geri gelmişti işte. Araphoe Sokağında kaldırımında oturuyordu. Baştan aşağı ter içindeydi, gömleği sırtına yapışmıştı. Kulaklarında hâlâ o korkunç gürültü, burnunda

korkusunun aşındığından tutamadığı çişinin kokusu vardı. Orta parmağından kan damlayan o eli hâlâ görüyordu ve diğer hepsinden daha ürkütücü olan o anlaşılmaz sözcüğü: LiTAK.

Şimdi güneş vardı. Gerçek şeyler. Uzak bir köşede bir nokta, bir nokta, bir karaltı gibi duran Tony ve onun tatlı, yumuşak sesi. «Dikkatli ol, doktor... »

Bir an sonra Tony gözden kaybolmuş, babasının kırmızı kaplumbağası arkasından dumanlar savura savura köşeyi dönüyordu. Danny yârinden fırlayıp elini sallamaya, zıplamaya başladı. «Baba! Baba! Hey, Baba!» Babası Voikswagen'i kaldırıma yanaştırdı, motoru kapattı, kapıyı açtı. Danny babasına doğru koşarken birden olduğu yerde donakaldı, ^Aözleri iriieşmişti. Kalbi bir yumruk gibi boğazına çıkmış, orada donup salmıştı sanki. Babasının yanındaki koltukta kısa saplı, ucu kana ve saça bulanmış bir tokmak vardı.

Sonra bir kesekâğıdı içinde yiyecek oldu tokmak.

«Danny... Ne oldu, doktor?»

«Bir şey yok.» Babasına gidip başını onun deri astarlı ceketine ayadı ve sıkı sıkı kucakladı. Jack da oğlunu kucakladı. Şaşırmıştı.

"Oyie güneşte oturman doğru değil, evlat, ter içinde kalmışsın.» vorri faZ uyu^AarruŞ]m galiba. Seni seviyorum, babacığım. Seni bekli-

Vuka Ö8 S8ni S9Vİy°rum- Dan. Yiyecek falan getirdim. .Ne dersin, * anva kadar taşıyabilecek misin, ha?» «Taşırım elbette.»

«Doktor Torrance dünyanın en güçlü adamı,» dedi Jack. Oğlunu, saçlarını okşadı. «Tek kusuru köşebaşlarında uyuyakalmak.»

Kapıya doğru yürürlerken, annesi de kendilerini karşılamaya n\ mıştı. İkinci basamakta bekleyip öpüşmelerini seyretti. Birbirlerini 05, mekîen mutluluk duyuyorlardı. Sokakta el ele yürüyen kızla oğlan oife onlardan da sevgi fsşkırıyordu. Danny mutluydu.

Bir kesekâğıdı öteberi, yalnızca bir kesekâğıdı yiyecek vardı kucağında. Her şey düzelmişti artık. Babası eve gelmişti. Annesi babasır., seviyordu. Kötü şeyler yoktu. Hem zaten Tony'nin gösterdiği her şev olmazdı ki. • Ancak yüreğinin çevresine bir korku yerleşmişti, birde' ruhunıfll aynasında gördüğü o bilmediği sözcüğün çevresine. telefon kulübesi

Jack arabasını Table Mesa alışveriş merkezindeki Rexai! mağazasının önüne park edip motoru kapattı. Benzin pompasını değiştirmeyi b? kez daha düşündü, ama yine parasının yetişemeyeceğini hatırladı. Araba kasım ayına kadar dayanırsa onu şerefiyle emekliye-ayırabilir*. Kasımda orada kar kalınlığı kaplumbağanın boyunu aşardı naşı! olsa-belki de üst üste konmuş üç kaplumbağa boyunu bile aşardı ya...

«Doktor, istersen sen arabada kal, sana bir şeker getiririm.»

«Neden ben de gelmeyeyim?»

«Bir telefon edeceğim, Öze! bir iş için.»

«Onun için mi evden etmedin?»

«Evet.»

Paralarının suyunu çekmesine rağmen Wendy eve telefon alma' rında ısrar etmişti. Küçük bir çocukları, hele Danny gibi arasıra bayS1 ?

çiren bir çocukları olduğu için telefon almalarının zorunlu olduğu-söylüyordu. Jack da buna karşı koyamayıp otuz dolar ücreti ve dok-. san dolar depozitoyu yatırmıştı. Ama bütçelerinde büyük bir gedik acmıştı! bu masraf. O günden bugüne iki kere çalmıştı telefonları ve ikisi de yanlış numaraydı.

«Bt Babv,.Ruth alır mısın, babacığım?»

«Alırım. Ama kımıldamadan otur ve vitesle oynama, tamam mı?»

«Olur. Haritalara bakarım.»

«Aferin.»

Jack çıkınca Danny torpido gözünü açıp eskimiş benzin istasyonu haritalarını çıkara;. Colorado, Nebraska, Utan, Wyoming, New Mexico. Yoi haritalarına bayılırdı. Yolların gittikleri yerlerini parmağıyla izle-z Batıya gitmenin en iyi yanı da yeni haritalarıydı kendince.

Jack köşedeki dükkâna girdi, Danny'nin şekerini, bir gazete ve bir de ekim ayının Yazarlar dergisini aldı ve kıza paranın üstünü bozukluk olarak vermesini söyledi. Sonra paraları elinde şingirdatarak telefon kulübesine girdi. Camın ardından Danny'yi görebiliyordu. Oğlanın başı hfir:t3if;-n üzerine eğiimişti. Jack içinde oğluna

karşı hemen hemen umutsuz bir yakınlık duydu. Bu duygu yüzünde taş gibi sert bir ifade olarak biçimlenmişti.

Bu zorunlu teşekkür telefonunu Al'a evinden de edebilirdi. Wendy'nin itiraz edeceği bir şey söylemeyecekti nasıl olsa. Ama gururuna yedirememişti bunu. Bugünlerde hep gururunun dediğini yapıyordu. Karısı ve oğlu, bankada altı yüz doları bir de eski 1958 modeli Volksvva-Sen i dışında kendisinin oian tek şey gururuydu. Banka hesabı bile karı-S|yla ortaktı aslında. Bir yıl önce New England'ın en iyi ortaokullarınaa-A""Hae ingilizce öğretmeniydi. Dostları vardı, içtiği sıralardaki dostla-*! Qegii elbette, ama yine de birlikte

hoş vakit geçirirlerdi. Sınıfta ders ver-ekteki ustalığına ve yazma tutkusuna hayran olan öğretmen arkadaş-ı- Altı ay incesine kadar her şey çok iyiydi- Her iki haftada bir parası-ı u InCa t<enara Dirkaç kuruş koyabiliyordu. Oysa içtiği günierde çoğun-a 'çkileri Al ismarladığı halde yine de hiç parası kaimazdı. Wendy'y-

ev almak, bir iki yıl içinde kapora yatırabilmekten bile söz etmeye

başlamışlardı. Kentten uzakta bir çiftlik, beş altı yılda binayı yeniden yıkıp yapma... gençiler nasıl olsa, önlerinde çok zamanlan vardı.

Sonra öfkesini tutamamıştı.

George Hatfield.

Umut kokusu Crommerf in odasındaki eski meşin kokusuna dönüş-müştü. Kendi oyunundan bir sahneydi sanki: Stavington'un eski müdür-ierinin duvarlarında asılı olduğu oda, okulun 1879 yılında yapıldığı zamandan kalma taşbaskı resimler. Crommert'in yarı açık penceresinden gelen sarmaşık hışırtıları, radyatörden gelen kısık buhar fısıltısı. 3u bir oyun değil, diye düşündüğünü hatırlıyordu. Gerçektir bu. Nasıl oımuştur da her şeyi böyle berbat etmişti?

«Durum çok ciddi, Jack. Çok ciddi. Yönetim kurulu karan sana bildirmemi istedi.»

Kurul Jack'in istifa etmesini istiyordu ve Jack da İstifa etmişti. Başka koşullar altında olsaydı, hazirana kadar aylığını alabilecekti.

Crommert'in odasındaki konuşmanın ardından yaşamının en karanlık, en korkunç gecesi gelmişti. İçme isteği, sarhoş olma ihtiyacı hiç böylesine güçlü hissettirmemişti kendini. Elleri titriyordu. Önüne gelen şeye çarpıp deviriyordu. Acısını Wendy'ye Danny'den çıkarmak istiyordu. Öfkesi, eskimiş bir kayışın ucundaki vahşi bir hayvan gibiydi. Karısıyla çocuğunu dövmekten korktuğu için o gece evden çıkmıştı. Bir barın önünde bulmuştu kendini. İçeri girerse Wendy'nin kendisini bırakacağını ve Danny'yi de alıp götüreceğini biliyordu. Onlar gittiği andan sonra yaşıyor sayılmazdı artık.

Kara gölgelerin unutmamanın lezzetli sularını tattıkları bara girmemiş, Al Shockley'in evine yollanmıştı. Yönetim kurulu kararı bire karşı altı oyla almıştı. Bir oy Al'indi.

Santrali çevirince kız bir dolar seksen beş attığı takdirde iki bin kilometre ötedeki Al'la üç dakika konuşabileceğini söyledi. Zaman kişiye göre değişir yavrum, diyerek elindeki bozukluğu telefonun kumbarasına attı.

Al'in babası Arthur Longley Shockley'di. Çelik impejatoru. Tek oğlu Albert'e geniş yatırım alanları ve bir sürü yönetim kurulu üyelikleri bırakmıştı. Bunlardan biri de moruğun en sevdiği hayır işi olan Stoving-n ortaokulu yönetim kuruiu üyeliğiydi. Arthur ve Albert Shockiey aynı • kulda okumuşlardı ve Al okulun işleriyle uğraşacak kadar yakın olan

Barre'da oturuyordu. Uzun yıllar Stovington'un tenis antrenörlüğünü de yapmıştı.

Jack'la Al'in arkadaşlıkları bir rastlantıya falan dayanmıyordu; okulun çeşitli toplantılarına birlikte katılırlardı.

Bu toplantıların en sarhoş iki insanı onlardı. Shockiey karısından ayrı yaşıyordu, Jack'ın evliliği de giderek kötüye kaymaktaydı. Wendy'yi hâlâ seviyor, kendisine oğlunun ve onun hatırı için sık sık artık içmeyeceğine söz veriyordu.

İki arkadaş toplantılardan sonra barları dolaşırlar, barlar kapandıktan sonra da bir kasa bira alıp arabayı çıkmaz bir sokağa park ederler ve içmelerini sürdürürlerdi. Jack kimi sabah şafak sökerken eve döndüğünde, Wendy'le bebeği divanın üstüne kıvrılıp uyuyakalmış bulurdu. Danny hep annesinin kucağında, küçücük yumruğu Wendy'nin çenesinin altında sıkılmış olarak yatardı. Jack kendisinden tiksinererek onlara bakardı. Biradan da, sigaradan da daha güçlü bir tadı vardı bu tiksintisinin. Birden kafasındaki alkol sisleri dağılır, ayık olarak tabanca, ip ya da jileti düşünürdü.

Böyle bir geceyi hafta ortasında yaşamışsa üç saat kadar uyur, kalkar, giyinir, ağzına üç dört aspirin atıp saat dokuzdaki Amerikan Şairleri dersine sarhoş olarak giderdi.

Aikoiik olduğuma inanmıyordum, diye düşündü Jack, Al'in telefonu çalmaya başladığında. Kaçırıldığı dersler, sınıfa sakalı uzamış halde 9'fişi, bir gece önceki içki kokusu... Sen mi? Olamaz, istediğim zaman keserim içkiyi ben. Wendy'yle ayrı yataklarda yattıkları geceler. Bir Şeyim yok diyorum sana. Sâdece tamponu çarptım, o kadar. Elbette arabayı sürebilirim. Wendy'nin banyoda döktüğü gözyaşları, içkili top-antılarda, hattayalnız şarap verilenlerinde bile arkadaşlarının gözucuy-kendisini süzmeleri. Sonunda hep kendisinden söz edildiğini anlama-razı makinesinden buruşturulup fırlatılan kâğıtlardan başka hiçbir , ' taramaması.

Stovington için iyi bir fırsattı; kendisi belki de olgun-kR 9enÇ kir yazar ya da hiç olmazsa, adına yaratıcı yazarlık denilen

hik~ " Stm °9r9îmeye yetenekli bir insan sayılıyordu. On beş, yirmi ayesi yayınlanmıştı. Bir oyun üzerinde çalışıyordu. Zihninin derinliklerinde bir romanın yattığına inanmıştı. Ama artık hiçbir şey koyamıyordu ortaya ve öğretimi de aksamaktaydı. Oğlunun kolunu kırdığından bir ay sonra her şeyin sonu geidi. Evli-(iğinin de artık sona erdiğine inanmıştı. Wendy'nin iradesini toparlayıp karar vermesi yeterliydi. Annesinin ne cadı kadın olduğunu bilmeseydi.

Danny'nin koiu iyileşir iyileşmez New Hampshire'a kalkan ilk otobüse bineceğinden kuşkusu yoktu. Her şey sona ermişti artık.

Gece yarısını biraz geçiyordu. Jack'la Al anayoldan Barre'a girmekteydiler. Direksiyonda Al vardı, virajlarda Jaguar'in vitesini fiyakayla geçiriyor, kimi zaman da çift çizgili yollarda arabaları soüyordu. ikisi de körkütük sarhoştular. Köprüden önceki virajı yüzle almışlardı.

Yolda önce bir çocuk bisikleti vardı, sonra Jaguar'm tekerleklerinin ani frenle parçalanırcasına ses çıkarması. Jack direksiyon üzerine eğilmiş Alin yüzünün dolunay gibi olduğunu hatırlıyordu. Sonra yetmişle bisiklete çarptıklarında bisikletin şangırtısı. Boynu kopmuş bir kuş gibi havaya uçması, gidonun ön cama çarpışı, yeniden havaianışı, gözlerinin önündeki çatlak cam. Bir an sonra bisikletin gürültüyle arkalarına düştüğünü duymuştu. Tekerlekler bir tümseğin üzerinden geçmişti sonra. Jaguar savrulmuştu. Al hâlâ direksiyonda numaralar yapıyordu. Jack sanki uzaktan seslenirmiş gibi kendisinin, «Tanrım, ezdik çocuğu, Al, arabanın altında hissettim,» dediğini hatırlıyordu.

Telefon durmadan çalıyordu. Haydi Ai, ne olur evde ol. Bitsin bu iş artık.

Al arabayı köprünün ayağından bir metre ötede durdurabilmişti ancak. Jaguar'in iastikierinden ikisi patlamıştı. Arkalarında yüz metrelik yanık bir lastik izi bırakmışlardı. Bir an birbirlerine baktılar, sonra buz gibi karanlıkta koşmaya başladılar.

Bisiklet paramparçaydı. Tekerleğin biri yolun ortasında yatıyordu, piyano telleri gibi havaya dikilmişti, kopan telleri. «Biz bunun üstünden geçtik, oğlum,» dedi Al.

«Peki çocuk nerede öyleyse?»

«Sen çocuk gördün mü?»

Jack kaşlarını çattı. Her şey öylesine çılgınca bir hızla olup bîtmif

ki Arabanın farlarında görünen bisiklet. AT m bir şeyler söylemesi. Çarpma ve kayma.

:||| :

-III — ■ ■■

Bisikleti yolun kenarına çektiler. Al arabaya gidip yanar döner ışıklarını yaktı. Tam iki saat elfenerleriyle yolu taradılar. Hiçbir şey yoktu. Saatin geç olmasına rağmen yanlarından epey arabaya geçmişti. Ama hiçbiri durmadı. Jack sonradan bunun Tanrının bir lütfü olduğunu, kendilerine son bir şans daha tanındığını, polisin ve diğer geçenlerin, işe karışmadıklarını düşünmüştü.

Saat ikiyi çeyrek geçe ayık ama mideleri bulanarak döndüler arabaya. «Eğer üstünde kimse yoksa yolun ortasında ne arıyordu?» diye-sordu Al. «Kenarda park edilmiş değildi ki.»

Jack başını sallamaktan başka bir şey yapamıyordu. - " ,

«Aradığınız numara cevap vermiyor efendim,» jjedlsantral, «Çaldırmaya devam edeyim mi?»

«Birkaç kere daha rica edeceğim.»

«Başüstüne, efendim.»

Haydi be Ai!

Al köprüyü aşip en yakın telefon kulübesine gitmiş ve bir bekâr arkadaşını arayarak garajdan Jaguar'ın yedek kar lastiklerini Barre dışındaki anayola getirirse kendisine zahmeti' için elli dolar vereceğini söylemişti.

Arkadaşı yirmi dakika sonra üzerinde blucini ve pijama ceke-tiyle çıkıp gelmişti.

«Ölü falan var mı?» diye sordu çevresine bakınca.

Al arabaya krikoyu takmış, Jack da cıvataları gevşetiyordu.

«Şükürler olsun ki, kimse yoktu,» dedi Al.

«Ben gidiyorum, paramı yarın sabah verirsin.»

«Olur,» dedi Al başını kaldırmadan.

Lastikleri kazasız belasız değiştirip Al Shockley'in evine gitmişlerdi, arabayı garaja sokup motoru kapattı. «İçkiye paydos oğlum, Jack.» dedi karanlık sessizlikte. «Sonuncu lehimi içtim ben.»

' ||'-|

I I I

Şimdi telefon kulübesinde terleyen Jack, Ai'in dediğini yapabilece-nden hiçbir zaman kuşku duymadığını düşünüyordu. Radyosunu Una kadar açmış olarak Volkswagen'ile eve dönmüştü. Ama ne'

kadar çok açsa da kuiaklanndaki acı fren sesini bastıramıyordu. Gözlerini kapadığı zaman hep o tek bisiklet tekerleğini görüyordu.

Eve vardığında Wendy yine divanda uyuyakalmıştı. Danny ise kolu hâlâ alçılı olarak yatağında yatıyordu. Sokak lambasından odaya sızan ışıktaki alçının beyazlığı, üzerinde doktorların ve hemşirelerin imzalarının karalığını fark edebiliyordu.

Bir kazaydı, merdivenden düştü...

(seni pis yalancı seni)

Bir kazaydı, öfkemi tutamadım...

(ulan Tanrının burnundan çıkardığ.1 sümük parçası, pis ayyaş,' sendin bunu yapan)

Dinleyin, lütfen, bir kazaydı diyorum siza.

Ama çalılar arasında olması gereken cesedi ararken, polis in gelmesini beklerken eifenerini sallayarak dolaşan' o İki kişinin hayali bu kaza yalvarışını silip atıyordu. Al'in arabayı sürmekte olmasının önemi yoktu. Saşka bir gece kendisi de sürüyor olabilirdi.

Danny'nin üstünü örtüp yatak odasına gitti, dolaptan 38'Uk tabancasını çıkardı. Tabanca üst' raftaki ayakkabı kutusunun içindeydi. Sır saat süreyle yatağının üstüne oturup silahın öldürücü parıltısına baktı:

Tabancayı kutuya, kutuyu da dolaba yerleştirdiği zaman artık şafak söküyordu.

0 sabah bölüm başkanı Bruckner'e telefon sdip grip olduğunu ve gelemeyeceğini bildirmişti. Bruckner alışılmıştan daha az bir incelikle razı gelmişti dersini üstlenmeye. Jack Torrance son bir yıldır sık sık grip olmaya başlamıştı.

Wendy yumurta ve kahvesini getirdi. Hiç konuşmadan yediler. Sağlam eliyle arka bahçede oynayan Danny'nin çıkardığı gürültü vardı sadece.

Wendy bulaşığı yıkarken, sırtı kocasına dönük olarak, «Jack, ben iyice düşündüm,» dedi.

«Öyle mi?» Sigarasını titrek ellerle yaktı. Gariptir ki, bu sabah başı ağrı mıyordu. Yalnızca elleri titriyordu. Gözlerini kırıştırdı. Bir anlık karanlıkta yine bisiklet ön cama çarptı. Lastikler gacırdadı. Eifeneri sallandı. «Seninle...' Danny'yle kendim için konuşmak istiyordum. Belki enin için öe iyisi bu olacak. Bilemiyorum. Daha önce konuşmalıydık bunu."

«Senden bir şey istesem yapar mısın?» Sigarasının titreyen ucuna bakıyordu. «Bana bir iyilik yapar mısın?»

«Neymiş o?» Karısının sesi ifadesizdi. Yüzüne baktı.

«Bunu tam bir hafta sonra konuşalım. Eğer istiyorsan yani.»

Wendy efleri sabun köpükleri içinde, yüzü düş kırıklığıya soluk, arkasına döndü. «Jack, söz verip tutmak senin yapacağın iş değil. Sen hiç umursamadan...»

Susup kocasının gözlerine şaşkınlıkla baktı, kararsızlaşmıştı birden.

«Bir hafta,» dedi Jack. Sesi birden bütün gücünü kaybetmiş, fısıltıya dönüşmüştü. «Lütfen, Hiçbir şey vaat ediyordum değilim. G zaman konuşmak istersen konuşuruz yine. Ne istersen onu konuşuruz.»

Güneşli mutfakta uzun uzun bakiştılar, Wendy hiç cevap vermeden bulaşığına döndü.

Jack titremeye başladı. Tanrım, nasıl da bir içkiye ihtiyacı vardı şu anda. Her şeyi olduğu gib! görebilmek.için küçük bir kadehçik...

«Danny rüyasında senin bir araba kazas; yaptığın? görmüş,» dedi karısı ansızın. «Çok garip rüyalar görüyor kim; zaman. Bu sabah giydirirken anlattı Kaza geçirdin mi gerçekten, Jack?»

«Hayır.»

Öğleye doğru içki özlemi bir humma haline dönüşmüştü, Af a gitti.

«İçtin mi?» diye sordu Ai kapıyı acarken. Berbat bir görünüşü vardı.

«Kupkuruyum. Operadaki Hayalet'teki Lon Chaney'e benziyorsun sen.»

«Gel içsri öyleyse.»

Euîûn öğleden sonra kâğıt oynadılar. İçmediler.

Bir S £- ~

°. na.ca geçti. VVendy'yte pek az konuşuyorlardı Ama karısının „",_ IS!rse inanmadsği sürekli olarak kendisini gözlediğini hissediyordu. i->fu'rSk A ve ve Ş'Şe şişe koka kola içti. Bir gece ark3 arkaya altı şişe

1 s en sonra banyoya gidip kustu. İçki doiabmdakî şişelerden hiç eksil-

"me"olmamıştı. Dersi bittikten sonra Al Shockley'e gidiyordu. VVendy herkesten çok Shoekley'den nefret ederdi. Eve döndüğünde soluğunun viski ya da cin koktuğunu söylerdi VVendy. Ama kendisi yemekten önce karısıyla çeşitli konularda zihin açıklığıyla konuşur, kahvesini içer, yemekten sonra Danny'ye oynar, birlikte bir koka kola içerler, yatağına yattığında oğluna bir masal okur, sonra öğrencilerin kâğıtlarını düzeltirken ard arda birkaç fincan kahve içerdi. VVendy yanıldığını kabul etmek zorunda kalırdı.

Haftalar geçmiş, söylenmeyen sözler VVendy' nin içinde kalmıştı. Jack bu gerilemeyi hissediyor ama bunun hiçbir zaman kesin olmadığını da biliyordu. Biraz daha rahatlamıştı evin içindeki hava. Sonra da George Hatfield işi çıkmıştı. Yine öfkesine kapılmıştı. Ancak bu kez ayıktı.

«Aradığınıznumara hâlâ...».

«Alo?» Soluk soiuğaydı Al.

«Konuşun,» dedi santra! memuru.

«Al, ben Jack Torrance.»

«Jackie!» Gerçek sevinç. «Nasılsın?»

«İyiyim. Teşekkür etmek için aradım seni. İşe alındım. Mükemmel bir iş. Bu kış boyunca o oyunu bitiremezsem hiç bitiremeyeceğim demektir.»

«Bitirirsin bitirirsin, merak etme.»

«Durum nasıl?» diye sordu Jack duraksayarak.

«Kupkuruyum. Ya sen?»

«Kemik kadar.»

«Çok arıyor musun?»

«Hem de nasıl.»

Al güldü. «Çok iyi anlıyorum. O Hatfield olayından sonra nasıl başlamadın bir türlü aklım almıyor.»

«Bir çuval inciri berbat ettim,» dedi Jack.

«Soşver. Yönetim kurulunu bahara toplantıya çağıracağım. Effen-ger daha şimdiden çok acele ettiklerini söylemeye başladı biie. Hele oyunun da olumlu... »

«Tamam tamam. Al, oğlum arabada bekliyor, biraz huzursuzlandı galiba.,.»

«Anlıyorum. İyi bir kış geçirmeni dilerim, Jack. Yardım edebildiğim için sevindim.»

«Teşekkür ederim, Al.» Jack telefonu kapattı, gözlerini yumdu. Yine parçalanmış bisiklet belirdi gözlerinin önünde. Ertesi gün gazetede küçük bir haber yayınlanmış ama bisikletin sahibinin adı geçmemişti Gece yarısı bisikletin neden orada bulunduğu bir sır olarak kalacaktı kendileri için, belki doğrusu da buydu ya.

Arabaya dönünce Danny'ye cebinden erimeye yüz tutmuş şekeri verdi. .

«Baba?»

«Efendim?»

Danny babasının dalgın yüzüne bakarken duraksadı.

«Senin otelden dönmeni beklerken kötü bir rüya gördüm. Hatırlıyor musun? Hani uyuyakalmıştım?»

«Hıh hı.»

Yararı yoktu ama. Babasının akli başka bir yerdeydi. Kötü Şey'i düşünüyordu yine.

(rüyamda canımı acıttığını gördüm baba)

«Ne gördün, doktor?»

«Hiçbir şey.» Araba hareket ederken Danny haritalan yerine koydu.

«Emin misin?»

«Evet.»

Jack oğluna sıkıntıyla baktı, sonra oyununu düşünmeye başladı. gece düşünceleri sevişme bitmiş erkeği yanında uyuyordu. Erkeği.

Wendy karanlıkta. gülümsedi. Erkeği sözcüğü yüzlerce duynı, uyandırıyordu içinde. Tek başına ele alınan her duygu şaşırtıcıydı. Uyku-ya doğru uzanan bu karanlıkta duygulan hep birden ele alınınca hemen hemen boşalmış bir gece kulübünden gelen hüzünlü bir müzik gibiydi Hüzünlü ama boş-.

Yanıdaki bu adamla kaç yatakta yattığın! düşündü. Kolejde tanış, mışlar ve ilk kez onun dairesinde sevişmişlerdi... annesi kendisini evden kovduğundan üç ay sonra, 1970!de. O kadar çok olmuştu demek. Bir dönem sonra birlikte yaşamaya başlamışlar, yazın çalışmışlar, kış döneminde yine aynı dairede kalmışlardı. Wendy en çok ortası çökük olan büyük yatağ:"hatırlıyordu. Seviştikleri zaman paslı yaylar tempo tutardı altlarında. O sonbaharda annesinden kurtulmayı başarmıştı. Jack yardımcı olmuştu kendisine. Seni ezmek istiyor demişti. Ona ne kadar çok teiefon edersen, ne kadar çok af dilersen, kocasından boşanmasına senin neden olduğunu söyleyerek ezecek sen,'. Bunu böyle düşünmek işine geliyor annenin. Ama senin için iyi bir şey değil bu. O yıl, o yatakta sık sık konuşmuşlardı bunu.

(Yatağın içinde örtüye sarınmış, ağzından sigarası sarkan ve gözlerinin içine bakan Jack durmadan konuşuyor. Ssna bir daha eve dönmemeni söyledi, tamam ms? Peki öyleyse neden teiefon edenin sen cduğunu bildiği halde yüzüne kapatmıyor? Neden benimle bir-. İlkte olduğun sürece dönemeyeceğini söylüyor sana? Kendi foyasını ortaya çıkaracağımdan korkuyor da ondan. Seni sıkıştırmak. ezmek istiyor, sana işkence etmek istiyor, sevgilim. Buna İzin verirsen en büyük aptallığı yaparsın. Sana bir daha eve dönmemeni söyledi, değil mi? Peki neden bu sözünü dinlemiyorsun? Bırak bu işi artık. Sonunda kendisi de gerçeği görebilmiştir.)

Bir süre için ayrılma fikri de Jack'indi. Gerçek durumu görebilmek için demişti Onun başka bir kıza âşık olduğunu sanmıştı. Sonradan bunun boyie olmadığını; anlamıştı. Baharda yine birlikte yaşamaya be?' lamışfardı. Jack kendisine bacasin: görmeye gidip gitmediğini sorm1-1 tu. İğne batırılmış gibi yerinden fırlamıştı Wendy.

Nereden biliyorsun bunu^A Cüjgs h*?r şeyi bilir.

Yoksa beni izledin mi?

Kendini sakar hissettiren o sabırsızca gülüşü. Sanki o sekiz yaşında jack onunla ilgili her şeyi daha iyi görebiliyormuş gibi. Zamana ihtiyacın vardı., Wendy.

Ne için?

Hangimizle evlenmek istediğine karar vermen için sanırım. jack, ne söylediğinin farkında mısın?

Evlenme teklif ediyorum galiba.

Evlenme. Babası gelmiş, annesi gelmemişti. Jack yanında oduğu takdirde buna katlanabileceğin! öğrenmişti. Sonra Danny doğmuştu.

En iyi yi!, en iyi yatak. Danny doğduktan sonra Jack ona İngilizce Bölümü profesörlerinin yazı işlerini getirmeye başlamıştı. Hatta birisinin sonradan basılmayan, bir romanını da daktilo etmişti. Haftada kırk dolar kazanıyordu, heie başarısız romanı yazdığı iki ay boyunca altmış dolara kadar biie yükselmişti. İlk arabalarını

0 zaman almışlardı. Beş yıl eski model bir Buick. Gelecekleri parlak genç eviiier. Danny, Wendy'yle annesi arasında bir uzlaşma da sağlamıştı. Hep gergin ve hiç mutlu olmayan bir uzlaşma, ama yine de bir uzlaşma. Danny'yi annesine götürürken Jack gelmezdi. Jack'a annesinin çocuğun bezlerini açıp düzelticini, kendisinin hazırladığı mamayı beğenmediğini, bebeğin vücudundaki en küçük bir sivilceyi ilk görenin o olduğunu hiç anlatmazdı. Annesi hiçbir şeyi açık açık söylemezdi ama yine de söylemek istediğini söylemiş olurdu. Bu uzlaşmanın bedeiini Wendy yetersiz bir ana ? 9unu hissederek ödüyordu. Annesinin kendisini ezmek için buidü-. gu yeni yoi buydu.

Wendy gündüzleri evde iş görür, Danny'nin mamasını bir apartma-

1 inc! omdaki dairelerinin güneşli mutfağında verir, bir yandan da

a " pikabında plak çalardı. Jack eve saat üçte (va da dersi kaytarma imkânı Ki Qör . ouursa ikide) gelir, Danny uyurken kendisini yatak odasına

urdu. o zaman bütün yetersizlik duygulan siiinip giderdi. Ie v şamian kendisi makinede yazıları yazarken Jack da kendi işteriy-ya2 . ya2! anyia uğraşırđı. Vv'endy kimi zaman yazı makinesinde nottan yatak odasından çıkınca, üzerinde yalnızca donu olan kocasıyla oğlunu çalışma odasındaki divanın üstünde sarmaş dolaş uyurr bulurdu. Danny'yi yatağına yatırır, Jack'ın o gece yazdıklarını okur ,,,,,' ra onu uyandınp yatağına çağırırdı.

En iyi yatak, en iyi yıl.

Bir gün güneş benim avlumda da parlayacak...

O günlerde Jack'ın pek öyle aşırı içmesi falan yoktu. Cumartss geceleri fakülte arkadaşları gelir, bir kasa bira alırlar ve saatler boyu tartışıp dururlardı. Wendy on/krın konuşmalarına p^A '---*•!;,...;_':. !<:;;j sosyoloji, Jack ise İngilizce pkuyordu. Onların tartışmalarına katılmak için bir arzu da duymazdı zaten, Jack'ın yanında sallanan kciûğur* oturmak, onun bir eliyle de bacağını ya da bileğim ukşairası Kenefe için yeterliydi. Üniversitede yazı konusunda çetin bir rekabet vardı. Jack her gece en az bir saat yazardı. Alışmıştı buna. Cumartesi geceleri gerekli bir tedaviydi kendisi için. Yoksa içinde kabarıp patlayacak olan oir şey yumuşuyordu böylece.

Fakülteyi bitirince Stovington'daki işi bulmuştu. Bunu yayınlanan hikâyelerine borçluydu biraz da. Hatta bir hikâyesi Esquire'da yayınlanmıştı. Wendy o günü çok iyi anımsıyordu. Üç yıldan çok fazlası geçmeliydi unutulması için. Bir abone teklifi falan diye az daha fırlatıp atacaktı zarfı. Oysa açınca içinde Esquire'ın Jack'ın bir hikâyesini gelecek yılın ilk aylarında yayınlamak istediğini okumuştur. Üstelik basınca c- {?} de hemen dokuz yüz dolar ödeyeceklerdi. Bu, Wendy'nin yazı makinesi başında geçirdiği altı ayın karşılığıydı. Danny'yi yüksek iskemlesinde ağız burnu yemek içinde bırakıp hemen telefona koşmuştu.

Jack kırk beş dakika sonra fakülteden çıkagelmişti. Buick'de ye° arkadaşıyla bir fıçı bira vardı. Şerefe kadeh kaldırdıktan sonra (ba? birayla hoş olmamasına rağmen Wendy de bir kadeh içmişti) Ja " kabul mektubunu imzalamış, zarfı hemen gidip postaya atmıştı. Döndüğünde kapının önünde durup ciddi bir sesle, «Veni vidi, vici,» "e Fıçı gece on birde boşaldığında hâlâ ayakta kalabilen iki kişiyle Ja barları dolaşmaya çıktılar. d kocasını apartmanın holünde yakalamıştı. Diğer ikisi araba-

j j carhos şarkılarına başlamışlardı bile. Jack eğilmiş ayakkabısını va g|r,P * _j banlamaya çalışıyordu.

«Jack ayakkabını bile bağlayamıyorsun, bu halde araba süremezsın »dedi.

Kocasını doğrulup ellerini Wendy'nin omuzlarına koydu. «Bu gece istesem aya bile uçabilirim.»

«Esquire'ın tümü senin "hikâyelerle dolacak bile oisa istemem bunu.»

«Erken döneceğim, merak etme.»

Ama eve ancak sabahın dördünde yalpalayarak dönmüş, gürültüsünden Danny büe uyanmıştı. Bebeği sakinleştirmeye çalışırken kucağından düşürmüştü. Wendy odasından fırladığı anda aklına ilk gelen şey, bebeğin yaralandığını görünce annesinin ne diyeceği olmuştu. Sonra Danny'yi almış, sallanan koltuğa oturup yatıştırmıştı. Jack'ın evden

çıkmasından dönmesine kadar beş saat hep annesini, onun Jack'tan insana hayır gelmeyeceği konusunda söylediklerini düşünmüştü. Palavra, demişti annesi. Yardım kurumiarmın önünde hep parlak fikirli aydınlar kuyruk yaparlar zaten. Winifred, bebeği tutmasını bile beceremiyorsun. Ver onu bana. Kocasını da elde tutmasını beceremiyor muydu acaba? Yoksa neden dışarda eğlence arıyordu? Andy'nin içinden bir korku dalgası yükselmişti, kocasının kendisiyle ilgili olmayan nedenler yüzünden dışarı çıkabileceğini düşünmemiştir

Danny'yi kucağında sallayarak, «Aferin sana, tebrik ederim,» dedi. eYin kanaması geçirirse görürüm seni.» du k' 'raZ bere!enm'Ş. hepsi o kadar.» Aksiydi, pişman olmak istiyor' <<Uo|Qk.bİr Çccuk 9ibi- Bir an için Wendy nefret etti kocasından. bu sö , ; almayabilir de ama.»

Annesinin evinden kaçan babasına hem ri en şöylern9sini öylesine çok diniemiştir ki, şimdi hem korkuyor, ,

Ae 'aranıyordu kendinden, pasına bak kızını al,» diye Jack homurdandı.

dan «Ci/3*" diye ba9ırdı Wendy, korkusu öfke gibi çıkıyordu ağzın-' ıt Yat! Sarhoş herif!»

«Ben ne yapacağımı bilirim, senin söylemene gerek yok.»

«Jack... lütfen... yapmamalıyız... belki...» Söyleyecek söz bula yordu.

«Bana ne yapmam gerektiğini söyleme.» Jack yatak odasına ok V Wendy artık uyumuş olan Danny'yle yalnız kalmıştı. Beş dakika sorr-Jack'ın horultusu oturma odasından işitiliyordu.. Divanda yattığı t geceydi bu.

Şimdi de huzursuzca kıpırdanıyordu yatakta, neredeyse dalacakt Yaklaşan uykunun etkisiyle bir düzenden çıkmış düşünceleri StovhJ İon'daki ilk yılda, kocasının Danny'nin kolunu kırıldığı zaman artık iyiçjî bozumuş mutluluklarına, kahvaltı ettikleri köşedeki o sabaha uzanşı gidiyordu.

Kolu alçıda olan Danny dışarda oynuyordu. Yüzü soluk, traşı uzamış Jack parmaklarının arasında sinirli sinirli sigarasını çevirmekteydi. Wendy boşanmalarını istemeye karar vermişti. Konuya yüz türlü açıdır bakmıştı o güne dek. Danny'nin kolunun kırılmasından altı ay önce düşünmeye başlamıştı bunu. Danny olmasaydı bu kararı çoktan verirdim diyordu kendi kendine, ama asıl gerçek bu da değildi. Jack'm geç geldiği uzun geceler boyunca hep annesini ve kendi evlenme törenini görürdü rüyalarında.

Kazadan sonra bile, eğer buna kaza denilirse kuşkusuz, evliliği*1 başarısızlıkla sonuçlandığını kabul etmekten kaçınmıştı. Bir mucize* olmasını, Jack'in yalnız kendisine değil, karısına da bir şeyler olduğu"11 göreceğini umarak sesini çıkarmadan beklemişti. Ama Jack'ın yaşat sında hiçbir değişiklik olmamıştı. Okula gitmeden önce bir içki, StovınŞr ton'da öğie yemeğinde birkaç bira, akşam yemeğinden önce üç o' martini. Ders

kâğıtlarını okurken beş altı kadeh daha. Haftasonlan ısı-daha kötüydü. Hele Al Shockley'ye çıktığı geceler. Bedensel olarak yarası olmadığı halde bu kadar acı çekebilmesine şaşıyordu Wen . _ Hep acı çekiyordu. Bunun ne kadarı kendi kusuruydu? Bu düşünüş " yakasını bırakmıyordu hiç. Kendisini annesi gibi, babası gibi hissediyordu. Kimi zaman Danny'nin neler hissedeceğini düşünüyor, onun o r yeceği günü korkuyla gözünde canlandırıyor. O zaman annesi"1 s jj layacaktı Danny. Sonra bir de nereye gidebilecekleri sorunu v

• anları eve alırdı kuşkusuz. Ama Danny'nin altının her seferinde Ann *f bağlandığını, mamasının yeniden ısıtıldığını, saçlarının kesildiği-,9nl esinin zevkine uymayan kitaplarının ortadan yokolduğunu görün-"" -nir krizi geçireceğini de biliyordu. Annesi onu okşayarak yatıştırır-"9 konuşacaktı. Buniar senin suçun değil ama yine de nedeni ca jn HaZır değHdin bu yaşantıya. Babania benim arama girdiğin Âman'sen asıl yüzünü gösterdin aslında.

Benim babam, Danny'nin babası. Benim. Onun.

(Bu kadını bu kocaya kim veriyor? Ben. Altı ay sonra da kalpten ölüp gitmişti.)

0 sabahın gecesini Jack eve dönene kadar uyanık yatmış, bir karara varmıştı.

Boşanma gerekli diyordu kendi kendine. Babasıyla annesinin bu kararda yerleri yoktu. Onların evliliği konusunda suçluluk duygusunun ya da kendi evliliğinde yetersiz oluşunun da yoktu. Oğlu için gerekliydi bu ve eğer yetişkinlik çağlarının başında bir şeyler kurtarabilecekse kendisi için de. Kocasını ayaşın biriydi. Çabuk öfkeye kapılıyordu, şimdi bu kadar içmeye başlayalı beri artık yazı da yazamıyordu. Kazayla olsun ya da

olmasın Danny'nin kolunu kırmıştı. Bu yıl olmazsa gelecek yıl işinden de oiaacaktı. Wendy diğer öğretmen

karılarının kendisine acıyan gözlerle bakışlarını farketmişti. Bu berbat evliliğe mümkün olduğu «dar dayanabilmişti işte. Şimdi artık kendini kurtarmanın zamanı gei-™Şti- Jack oğlunu istediği zaman ziyaret edebilecekti. YVendy bir iş bulup toparlanana kadar Jack'tan nafaka alacaktı. Onun nafakayı ne Jr8 °Aeyebieeceğinden emin olamadığı İçin bunun çok çabuk olması gerektiğini biliyordu. İmkân olduğu kadar az

acılık bırakacak biçimde APacaktı bunu. Ama ne olursa olsun artık bir son bulmalıydı. Ab Ö AA nerek uykuya dalmış, gözlerinin önünde yine annesiyle a ' Delirmişlerdi. Bir yuva yıkıcıdan başka bir şey değilsin, diyor-^_{jren'nAsi" 3u *adını bu kocaya kim veriyor? diye soruyordu nikâh -'-ivani S "'!apa2' Aen diyordu babası. Ama o parlak ve güneşli-sabah : k'bul -'nCiâ t!r değişiklik olmamıştı. Kollarına kadar ellerini batırdığı arriîstr Süyunun üzerine eğilip arkasına dönmeden konuşmaya baş-

«Sana Danny ve benim için önemli olan bir şeyden söz etmek yorum. Belki senin için de. Bunu daha önce konuşmalıydık sanırım >

Bunun üstüne kocası o garip karşılığı vermişti. Onun öfkelenme ni, içindeki acılığı deşmesini, suçlamalara başlamasını beklemişti U dolabına doğru çılgınlar gibi koşacağını sanmıştı. Bu, ona hiç benzen* yen yumuşacık cevabı vermesini hiç bekleliyordu. Sanki altı yıldır n likte yaşadığı Jack değildi karşısındaki.

' «Senden bir şey istesem yapar mısın? Bir iyilik.»

«Ne gibi?» Sesinin titremesini önlemek için çaba harcamıştı.

«Bir hafta sonra konuşalım bunu. Eğer sen o zaman istiyorsan.»

Bu teklifi kabul etmişti. Aralarında konuşulmadan kalmıştı koni, Hafta içinde Jack, A! Shockley'yi ner zaman olduğundan daha çok görmüştü, ama eve akşam erken dönüyor ve soluğu içki kokmuyordu Wendy onun ağzının içki koktuğunu sanıyor ama öte yandan bunur gerçek olmadığını biliyordu. Bir hafta daha. Sonra bir daha.

Boşanma oya başvurulmadan teklif sahibine iade edilmişti.

Ne olmuştu? Bunu hâlâ merakla düşünür ve nedenini anlayamazdı. Bu konu aralarında bir tabuydu. Başını bir köşeden uzatmış ve kuru kemikler arasında kendisini bekleyen canavarı görmüş bir insan gibiyd kocası. İçki şişeleri dolapta duruyor ve o elini bile sürmüyordu. Wend) çoğu kez şişeleri kaldırıp atmaya düşünmüş ama sonra bu hareketini gizli bir büyüü bozacağından korkarak bundan vazgeçmişti.

Sonra bir de Danny'nin oynadığı rol vardı.

Kocasını tanımıyor olabilirdi, ama çocuğundan da korkuyor* Hem de sözcüğün tam anlamıyla. Tanımlanamayan, kör inançlı bir korkuyla.

Hafifçe uyuklarken oğlunun doğum anını gözlerinin önüne geW Ameliyat masasının üzerinde, ayakları iki yana açılıp bağlanmış, ter iç1 de yatıyordu.

Doktor bacakları arasındaydı, hemşire de bir yanda aletleri d|Z a • ken bir şarki mırıldanıyordu. Cam gibi

keskin ağrılar giderek kısalan a lıkîarla yokluyordu kendisini. Birkaç kere utanarak çığlık atmıştı-

Sonra doktor ıkınmasını söylemişti, dediğini yapmış ve içinden bir

j sekilip alındığını hissetmişti. Hiç unutmayacağı kesin bir duyguy-

şey g;- Şgyjn çekilip alınması. Doktor oğlunu bacaklarından tutup

kaldırmıştı sonra. Artık tüm çığlıklarının tükendiğini sanan V Wendy yeni

bir ıgılkla sarsılmıştı.

Yüzü yok!

Ama yüzü vardı kuşkusuz. Danny'nin o tatlı yüzünü örten cenin zarı şimdi uğur getirsin diye hâlâ küçük bir kavanoz içinde saklanıyordu. Kör inançları yoktu Wendy'nin ama yine de zarı saklamıştı Çocuk doğuştan bir değişikti. Wendy önseziye inanmazdı ama...

Babam kaza mı geçirdi? Babamın kaza geçirdiğini gördüm rüyamda.

Bir şeyler değiştirmişti kocasını. Boşanmayı istemesi bu değişikliği yaratmış olamazdı. O sabahtan önce bir şeyler olmuş olmalıydı. Kendisi huzursuzca kıpırdanıp uyurken olan bir şey. Al Shockley hiçbir şeyin olmadığını söylemişti ama bunu söylerken de gözlerini kaçırmıştı. Okuldaki söylentilere bakılırsa Al da içmiyordu artık.

Babam kaza mı geçirdi?

Belki de yazgısıyla bir çarpışma, ama herhalde bundan daha somut bir şey değil! Ertesi günkü gazeteleri her zamankinden daha dikkatle okumuşsa da, Jack'la ilgili olabilecek bir habere rastlamamıştı. Belki de bir meyhane kavgası ya da olay yerinden kaza yapan arabanın kaçtığ; bir ölüm olayı arıyordu... kim bilir? Kim bilmek isterdi'ki? Ama e sorgu için, ne de Voikwagen'in sıyrıklarını incelemek için bir polis aan gelmemişti. Hiçbir şey. Yalnızca kocasının yüz seksen derecelik ur>uşü ve uyandığı zaman oğlunun sorduğu soru...

Babam kaza mı geçirdi? Rüyamda.

, , '6ndV. Jack'la kalmasının nedeninin Danny olduğunu uyanıkken Dah-Kö Vanaşmazdı. Ama şimdi uyuklarken gerçeği saklamıyordu. a' vbaştan beri Danny Jack'tndı. Tıpkı kendisinin bebasının çocu-9u gib'. Danny'nin Jack'ın üzerine bir kez bile kustuğunu anımsamıyordu. Kendisi pes ettikten sonra büe Jack, diş çıkarıyor büe Danny'ye yemeğini yedirebilirdi. Danny'nin karnı ağrıdığı zaman a avutmak için iki saat kucağında sallardururdu, oysa Jack'm be J kucağına alması susması için yeterliydi. Danny oda içinde ikj a dolanmadan Jack'ın omzu üzerinde uyumuş oiurdu.

Jack oğlunun altını değiştirir, onunla saatlerce oynar, hoplatıp %* latır, oğiunu kahkahadan kırar geçirirdi. Mamasını yapar, yedirir, gA çıkarırdı. Oğlan daha küçük bir bebekken arabayla alişverişe çıktığınA onu da yanına alırdı Danny daha altı aylıkken bir okul mağına bile götü-rülmüştü. Maç sırasında battaniyeye sarınmış olarak hiç sesini çıkarmadan babasının kucağında oturmuş, elindeki küçük Stovington bayrağını sallayıp durmuştu.

Annesini de severdi ama Danny babasının oğluydu.

Wendy zaman zaman oğlunun boşanmaya karşı o sessiz karşı çıkışını hissetmemiş miydi?

Mutfakta çalışırken boşanma konusunu düşünür, birden arkasına bakınca Danny'nin iskemlede bağdaş kurup oturmuş, korkmuş ve suçlayıcı bakışlarla ona baktığını görürdü. Parkta dolaşırken çocuk birden ellerine sanlırdı. «Beni seviyor musun? Babamı seviyor musun?» Vv'endy ne yapacağını şaşırır, başını sallar, «Elbette tatlım,» derdi. Bunun üzerine Danny havuza koşar, bağırıp çağırarak ördekleri kovalardı.

Kimi zaman konuyu Jack'ia konuşma kararının kendi zayıflığından değil de oğlunun iradesinin kararlılığından uçup gittiğine inanırdı.

Ben böyle şeylere inanmam.

Ama uykudayken inanıyordu bunlara. Kocasının tohumu bacalarında kururken, üçünün tek parça halinde kaynadıkların! ve bu üçlü k'-1' ğin bozulduğu takdirde bur.u bozanın içlerinden biri deĝii, dışardan c;" olacağına inanıyordu. j

İnanıldığı şeylerin çoğu Jack'a olan sevgisinin çevresinde tcpianm1? ti. Kocasını bir an büe sevmeziik sîmemi-şti. Belki de Danny'nin o ;<* za»sının hemen sonrasındaki dönem dışında. Ve oğlunu şeviyo"S| Kocasıyla oğlunun yanında olmasından hoşlanıyor ve Ahn bulduğu otel işinin iyi zamanların müjdecisi olmasını diliyordu.

7

başka bir yatak odasında

Danny kulaklarında o gümbürtü olduğu haide uyandı. O kısık, sarhoş ses bağııyordu yine. Gel de gününü göstereyim sana! Bulacağım seni!

Ama şimdi gümbürdeyen yalnızca kaibiydi ve işitilen tek ses de uzaklardan geçen bir polis arabasının canavar düdüğü.

Olduğu yerde kımıldamadan yatıp yatak odasının tavanındaki yaprak gölgelerine baktı. Yapraklar rüzgârda sallandıkça kalın bir halinin üzerindeki şekilleri andırıyordu. Danny'nin pijaması terden vücuduna yapışmıştı. «Tony?» diye fısıldadı. «Orada mısınız?»

Cevap yoktu.

Yatağından kalkıp ayaklarının ucuna basarak pencereye gitti ve Araphoe Sokağına baktı. Sokak bomboş ve sessizdi. Sabahın ikisiydi. Boş kaldırımda sürüklenen yapraklardan, park etmiş arabalardan başka bir şey yoktu. Benzincinin karşısındaki sokak lambası hareketsiz duruşu ve siperii tepesiyle bir uzay filmindeki canavarı andırıyordu.

Danny sokağın iki başına bakıp Tony'nin ufak tefek, kendisini çağırın şeklini arandı, ama kimsecikler yoktu. Rüzgâr ağaçlar arasında uğulduyor, dökülen yapraklar boş kaldırımlarda ve arabaların üstünde savrulurken hışırıyordu. Hafiff ve keder , °.u °ir sest' bu. Danny, Boulder'de uyanık oiup da bu sesi işiten îek j Şi olduğunu düşündü. Hiç

olmazsa tek insan. Gecenin içinde başkala-buiunduğunu, gölgelere gizlenip ortalığı kolladığını bitemezdi.

Bulacağım seni! Buiacağım seni!

"Tony?>, diye fısıldadı yine umutla. ma cevap veren yalnızca rüzgâr oıdu, daha güçlü bu kez, pence-'7 __

resinin önündeki yaprakları savurarak: Birkaç yaprak önünde uzanan eğik damın kenarındaki yağmurluğa taklidi yo;gur: j -nsçılar gibi. Danny... Danniii...

Tanıdık ses onu şaşırtmıştı, ellerini pervaza dayayıp başını ctışau-j uzattı. Tony'nin sesiyle birlikte gece sessizce ve gizlice canianivermiş gibiydi. Rüzgârın kesildiği, yaprakların durduğu ve gölgelerin artık kımıldamadığı zaman bile gecenin bir fısıltısı vardı şimdi. Bir köşe ötedeki otobüs durağında daha koyuca bir göige görür gibi oldu. Ama bunun gerçek mi, yoksa bir göz aldanması mı olduğunu kestirmek olanaksızdı. Gitme Danny...

Sonra birden rüzgâr yine uğuldadı. Gözlerini kıstı, otobüs durağın-daki gölge yok oidu... eğer orada öyle bir şey varsa kuşkusuz. Pencerenin önünde biraz daha

(bir dakika? bir saat?) durdu, ama artık görececek hiçbir şey yoktu. vi ;:p!na dönüp battaniyesini üzerine çekti ve o yabancı sokak lambasının ıA."sının tavanda gölgeler oluşturmasını seyretti. Kendini yemek için kıvrar,;. . j. -: emmek İsteyen, onu tek bir kırmızı sözcüğün parıldadığı karanlığa çekme* isteyen insan yiyen bitkiler... Tek bir sözcük; LİTAK.

İKİNCİ BÖLÜM kapanış günü

overlook'a bir bakış Annesi endişeliydi.

Kaplumbağanın bu dağian aşamayacağını, ıssız bir yolda kalacaklarını, hızia geien bir arabanın kendilerine çarpacağını düşünüyordu. Danny ise daha soğukkanlıydı, babası arabanın bu son seferi yapacağına inanıyorsa; yapardı.

«Neredeyse geldik sayılır,» dedi Jack.

Wendy alnına düşen saçını arkaya attı. «Tanrıya şükürler olsun.»

Sağ koltukta oturuyordu, kucağında açılmış ama yüzü çevrilip bırakılmış bir roman vardı. Danny'nin en çok beğendiği mavi elbisesini giy-m|Şfc- Yakası denizci biçimi oian giysi onu okuldan yeni mezun olmuş-asına 9enç gösteriyordu. Babası durmadan annesinin bacağını okşu-yor' annesi de güierek eüni çekmesini söylüyordu.

yeğler Danny'yi çok etkilemişti. Bir gün babası onları Boulder ınlarında Piatiron dağlarına götürmüştü ama bunlar daha yüksekîi-büt~tn -'ükssl<lennin üzerinde de karlar

görünüyordu. Babası orad» un yıl oyunca kar bulunduğunu söylemişti.

Şimdi gerçekten dağa tırmanıyorlardı..Çevrelerinde insanın penoa reden başını uzatıp kaidirsa bile tepelerini göremeyeceği kadar dimdik kayalar yükseliyordu. Boulderden çıktıklarında hava sıcaktı, oysa şimcîi Vermont:da babasının sobayı yaktığı zamanlarda olduğu gibi serindi hava.

Yarım saat kadar önce babasının önemli oduğunu söylediği bir yol işaretinin önünden geçmişlerdi. Tabelada SIDEWINDER GEÇİDİ diye yazıyordu. Sabası kışın kar makinelerinin ancak buraya kadar geis-. bildiklerini anlatmıştı. Bundan sonra yol çok dikleşiyordu. Kışın yol 0 jşaretten az önce gittikleri küçük Sidevinder kasabasından başlayarak kapanıyordu."

Şimdi bir işaretin önünden daha geçiyorlardı.

«Burada ne yazıyor, anneciğim?»

«Yavaş giden araçlar sağ şeridi kullanacak diyor, yani bizi demek istiyor.»

«Sizim kaplumbağa işini yapacak görürsün bak,» dedi Danny.

«İnşallah.»

Yol şimdi sert dönemeçlerle yükseliyordu. Jack vitesi dörtten üçe, sonra da ikiye geçirdi. Kaplumbağa itiraz edip duruyor, akstnp tıksırıyor-du. Wendy'nin gözü hız göstergesine takılıp kalmıştı... altmış, kırk, yirmi... «Benzin pompası,» diye mırıldandı..

«Benzin pompası daha beş kilometre idare eder,» dedi Jack.

Sağ yanlarındaki kayadan duvar birden kesilince önlerinde göz alabildiğine uzanan bir vadi gördüler. Yüz metrelik çamla kaplı bir uçurumdan sonra toprak dümdüzdü. Kayaların arasından sular akıyordu. Güzel ama sert dağlardı bunlar. Wendy onların yanığı kabui etmeyeceklerini düşünüyordu. İçinde ürkütücü bir önsezi vardı.

Jack şimdi birinci vitese düşmüştü, kaplumbağanın motoru honrr-J" dana homurdana gidiyordu.

, j joidevinder'den çıkalı beri beş araba bite görmedik,» dedi Wenc «Üstelik geçenlerden biri de otelin arabasıydı.»

Jack başını salladı. «Otelin ötesinde buz tutmuş yerler olduğun söylemişti Watson, yarın da yükseklerle kar yağacakmış. Dağlat3"

ek zorunda oianlar daha kuilanışıı yolları seçerler. Umarım Ullman bizlbekliyordur.»

«Kilerin dolu olduğundan emin misin?»

«Öyle dedi. Hallorann'ın kileri sana teslim etmesini istiyor. Hallo-rann otelin açsısı.»

«Yaa.» diye mırıldanan Wendy göstergeye baktı. Saatte on kilometreye düşmüşlerdi.

«İşte tepe,» dedi Jack, üç dört yüz metre iiersini göstererek. «Oradan Overiook görünür. Kenarda durup arabaya bir soluk alma fırsatı -vereceğim.» Arkada battaniyeler üstünde oturan Danny'ye baktı. «Ne dersin, doktor? Belki geyik falan görürüz, -ha?»

«Olur, baba.»

Volkswagen güçlükle yol alıyordu. Jack arabayı yol kenarına çekerken gösterge beş kilometreye düşmüştü. El frenini çekti, vitesi boşa alıp motoru kapattı.

«Haydi gel,» diyerek dışarı çıktı.

Manzarayı seyredecekleri yere doğru yürüdüler.

Wendy'nin soluğu kesilmişti birden. Bir an hiç soluk alamadı, gördüğü manzara onu şaşkına çevirmişti. Tepelerden birinin üzerindeydi-ler. Karşılarında daha yüksek bir dağ dimdik yükseliyor, batmaya başlamış olan güneş tepesini şimdi ancak bir gölge olarak ortaya çıkarıyordu. Tüm vadi önlerinde yayılıyordu; oraya gelene kadar tırmandıkları tepeler öylesine dimdik aşağıya iniyordu-ki, Wendy geldikleri yola bakacak olursa midesinin bulanacağını ve kusacağını hissetti. _ Bakışlarınıuçurumdan güçlükle ayırıpJack'ın parmağıyla işaret ettiği yana baktı. Üzerinde buldukları yolun bu dik tepeye kuzeye doğru aa tırmandığını gördü.

Ancak eskisi kadar dik değildi artık. Tepenin a a yukarılarında, sanki yamaca yapışmış gibi duran .çamların ortala-noa 9eniŞ bir yeşillik ve ortasında da otel vardı. Overiook. Otelin görün-wendy'nin soluğu verine aeldi.

«Şahane bir yer, Jack.»" nın e- . .* man' Amerika'nın en güzel yeri olduğunu söyledi burası-D3n °2İer'ne

pek kulak asmadım ama yine de... Hey Danny! Ne oldun jiCy birden başını çevirince korkusundan her şeyi unuttu bir

anda. Oğluna doğru koştu. Danny korkuluk demirine yaslanmış otele bakıyordu, yüzü sapsarı kesilmişti. Gözlerinde bayılmak üzere olan insanın donuk bakışları vardı.

Wendy oğlunun yanında diz çöküp ellerini omuzlarına koydu.

«Danny, ne...»

Jack da yanına gelmişti. «İyi misin, doktor?» Oğlanı hafifçe sarsınca çocuğun gözleri parıladı biraz.

«iyiyim baba, bir şeyim yok.»

«Ne oldu Danny?» diye sordu Wendy. «Başın mı döndü?»

«Hayır. Şey... düşünüyordum. Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim.» Çocuk önünde diz çökmüş olan ana babasına bakıp gülümsedi. «Belki de güneşten oldu. Gözlerim kamaştı.»

«Seni hemen otele götürüp biraz su verelim,» dedi babası.

«Peki.»

Ağır ağır yol alan kaplumbağadan ara sıra görünen Overlook'a bakıyordu. Kar fırtınasında gördüğü yerdin burası, tanıdık bir şeyin yapraklı halılarla döşenmiş koridorlarda kendisini kovaladığı yer. Tony'nin: gelmemesi için onu uyardığı yer. Buradaydı. Buradaydı. Litak her ne, se, buradaydı işte.

9

duruma bakış

Ullman kendilerini otelin eski biçim geniş kapılarının önünde bek yordu. Jack'in elini sıkıp Wendy'ye başıyla soğuk bir selam verdi. Bel de içeri girerlerken salondaki bakışların bir anda basit bir denizci giysi: içindeki sarı saçları omuzlarına dökülmüş bu genç kadına çevrildiği fark etmişti. Eteği diz kapağının iki üç parmak üstünde olmasına rağmen bacalarının güzel olduğunu anlamak için daha fazlasını görme* gerekmiyordu. Ullman yalnızca Danny'ye karşı yakınlık gösteriyordu, ama Wendy alışkındı zaten. Danny'de büyükleri çeken bir şey vardı. Ullman k-r3 Danny'ye elini uzattı. Danny gülümsemeden ciddi ciddi siktin adamın dfâ-•<3u, oğlum, Danny,» dedi Jack. «Karım Winifred.» c;,ıAAs tanıştığıma evindim. Kaç yaşındasın bakalım, Danny?»

«Beş, efendim.»

..noh-*. çirr,J:A:r. V.L..JÛ., iid?-> Ullman gülümseyerek baktı Jack'a, «Çok terbiyeli bir çocuk.»

«Elbette.»

«Memnun oldum, Bayan Torrance.» Aynı biçimde eğildi Wendy'nin önünde de. Wendy bir an için adamın elini öpeceğini sandı. Elini uzattı. Ullman kadının elini iki eli arasında siktin. Elleri küçük, kuru ve kaygandı. Wendy pudralanmış olacağını düşündü.

Otelin salonunda bir kaynaşma vardı. Yüksek arkalıklı eski biçim koltukların hemen hepsi doluydu. Ellerinde bavullarla hademeler koşuşup duruyorlardı. Kasanın bulunduğu yanda müşteriler bir kuyruk oluşturmuştu. Sağ yanda, sıkıca kapatılmış ve önüne ipele bir engel çekilmiş çift kanatlı yüksek kapıya doğru eski biçim bir şöminede çam kütükleri yanıyordu

alev alev. Şöminenin yanındaki bir divanın üzerinde üç rahibe vardı. Çantaları yanlarındaydı, gülererek konuşuyorlar, kasanın önündeki Kalabalığın azalmasını bekliyorlardı. Wendy rahibelere bakarken kadın-ıar birden neşeli bir kahkaha koyverdiler. Wendy de gülümsedi, üçü de altmış yaşından yukarıydılar.

.. "Mev'simin son günü,» diyordu Ullman. «Kapanış günü. Hep böyle gürültülü olur. Sizi saat üçte bekliyordum, Bay Torrance.»

«Volksvagen'ime, şşsr isterse biraz inatçılık etmek için zaman tanılıyordum, ama neyse ki, huysuzluk etmedi.»

«vok iyi. Biraz sonra üçünüzü birden otelde şöyle bir dolaştırmak no, ..Um' ®lc'K Hailorann da Bayan Torrance'a Overlook'un mutfağını aAirecek. Ama korkarım ki...»

Memurlardan biri yanlarına geidi.

"°2Ur dilerim, Bay Ullman...»

«Ne var? Ne oluyor?»

«Bayan Brant.» dedi memur. «Hesabını American Express kartıvj ödemek istiyor. Geçen yııdan beri American Express kartını kabul etme diğimlzi söyledim, ama inat...» Bakışlarını Torrance aİiesine kaydırđı ve sustu. Omuzlarını silkti.

«Ben bakarım.»

«Teşekkür ederim, Bay Uilman.» Otel kâtibi uzun kürk palıoiu dev gibi bir kadının bağıra çağıra konuştuğu vezneye döndü.

«1955'ten beri gelirim Overlook'a,» diyordu kadın. «İkinci kocam o cansıkıcı rok alanında kalp krizi geçirip öldükten sonra bile geldim, kendisine o gün güneşin yakıcı olduğunu da söylemişim hem de. Her zaman American Express çekleriyle ödedim hesabımı, İsterseniz polis çağırın. Kovdurun beni buradan! American Express çekinden başka bir şey ödemeyeceğim hesabımı. Bakın bir daha söylüyorum...»

«Özür dilerim,» dedi Bay Uılman.

Adamın salondan geçip Bayan Brant'ın koluna hafifçe dokunmasını, kadının kendisine yönelttiği yakınmalarını ellerini iki yana açarak dinlemesini seyrettiler. Uilman ilgiyle dinliyor, başını sallıyordu. Kadın otel kâtibine dönerek yüksek sesle, «Neyse ki, koca otelde insanın derdini anlayacak biri varmış!» diye söylendi.

Kadının kalın kürk paltosunun omzuna bile gelmeyen Uilman, yine hafif sesie bir şeyler mırıldanarak kadını kolundan tutup bürosuna doğru götürdü.

«İşe bak be!» dedi, Wendy. «Adam aldığı parayı gerçekten hak ediyor.»

«Ama o kadını sevmiyordu ki,» diye Danny atıldı hemen. «Sanki ondan hoşlanıyormuş gibi davranıyordu.» Jack oğluna bakıp sırttı. « Doğru söyledin, doktor. Ama dalkavukluk dünyanın çarklarını yağlayan tek şeydir.»

«Dalkavukluk nedir?»

«Dalkavukluk babanın beğenmediği halde yeni san pantolonuA beğendiğini ya da beş kilo zayıflamaya ihtiyacım olmadığını söylemişimdir,» dedi Wendy.

«Anladım. Eğlence için yalan söylemek yani?»

«Onun gibi bir şey işte.»

annesine dikkatle bakıyordu. «Sen güzel bir kadınsın,

Dadedi Hep birlikte güldüler. anne«Üllman bana pek yağcılık yapmadı,» dedi Jack.

«Çocuklar hele şu nin yanına gelin. Bu kılıkta salonun ortasında durmak hoşuma per"vor Kapanış gününde burada kimsenin olmayacağını sanıyordum. Yanılmışım.»

«Çok yakışıklısın,» dedi karıss, gülüştüler, Wendy eliyle ağzını kapattı Danny hâlâ bir şey anlamamıştı ama her şey çok iyiydi. Birbirlerini seviyorlardı. Danny burasının annesine başka bir yeri, mutlu olduğu bir veri anımsattığını düşünüyordu. O da annesi kadar mutlu olmak isterdi burada: Tony'nirt gösterdiği şeylerin hepsinin gerçekleşmediğini söylüyordu kendi kendine. Dikkatli olacaktı Litak denilen şeyden kaçınacaktı. Ama zorunlu olmadıkça ağzını açıp bir şey de söylemeyecekti ana babasına. Mutluydular çünkü, gülüyorlardı ve kötü düşünceler yoktu akıllarında.

«Şu manzaraya bak,» dedi Jack.

«Şahane! Danny bak!»

Ama Danny pek bir özellik göremiyordu. Başı döndüğü için yüksek yerlerden hoşlanmazdı. Geniş terasın önünde çok iyi bakimi! bir çimenlik uzanıyordu, daha ötede de dikdörtgen biçiminde bir yüzme havuzu. Havuzun başında küçük bir tabela vardı. KAPALI. Danny Siop, Çıkış, Pizza gibi Kapaî sözcüğünü de okuyabiliyordu.

Havuzun ötesinde taşlık bir yol küçük çam ağaçları arasında kayboluyordu. Burada okuyamadığı bir tabela daha vardı. ROK. Altında da bir ok.»

KR- O. K. nedir, baba?» ta ı h °,)run'B c!eA1 AacA- «Krokeye benzer ama çimen yerine küçük Şana kaplı

bir alanda oynanır, bilardo gibi. Çok eski bir oyundur, nny- Burada turnuvalar

düzenlenirmiş.» üp[0ke, toİknfraâıyla mı oynanır?» taht* ".ıV.et" ?'a'ın!2 AP'daİla kısadır ve tokmağın iki başı vardır. Bir vüzü ahtad.geri sert kauçuktan.» ';p dİfan bok herif!) <(Q,eA,en sAa oynamayı öğretirim,» diyordu babası.

j" Eanny'nin o garip ifadesiz sesi ana babasının birbirlerine bakışmalarına neden oldu. «Ama hoşlanacağımı sanmıyorum»

«Hoşlanmazsan oynamazsın, doktor. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Hayvan sever misin?» diye söze karıştı Wendy. «Bak burada h-van biçiminde budanmış şimşirler var,» Rok alanına giden yolun bas-da çeşitli biçimlerde hayvanlar vardı gerçekten. Gözleri keskin o|: Danny bir tavşan, bir köpek, bir inek ve üçlü bir aslan grubu seçebilir du.

«Bu hayvanlar Al Amcanın aklına benim bu işe uygun olduğu getirmiş,» dedi Jack. «Kolejdeyken bir bahçe mimarının yanında çalış: ğımı biliyordu. Bir kadının bahçesinde ben de böyle hayvanlar yapmü tim.»

Wendy elini ağzına götürüp güldü. «Ne sandın, en az haftada: bahçesini budardım,» dedi Jack.

«Haydi haydi, şişinme şimdi.» Wendy yine güldü.

«Bahçesi güzel miydi baba?» Anası da, babası da güldüler bun. üzerine. Hele Wendy o kadar çok gülmüştü ki, gözlerinden akan yaşla silmek için çantasından mendilini çıkardı.

(Sinsice yükselir, demişti Watson. Aklın fikrin hep kazandı olmalı, yoksa birden kendinizi ayda bulursunuz.) Şaşkın şaşkın baktılar yüzüne. Jack'in gülümsemesi silinmişti.

«Baba?» diye sordu Danny.

Çok uzaklardan geliyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak baktı kans la oğluna. «Şimşirler büyüyünce biçimlerini kaybederler, bu yüzden -tada bir traş etmek gerekir, Danny. Ama hava soğuyunca büyüm artık.»

«Bir de çocuk bahçesi var,» dedi Wendy. «Benim talihli yavru A

Çocuk bahçesi hayvanların da ötesindeydi. Beş altı tane sa * çimento borulardan yapılma bir tünel, bir kum bahçesi, Over° tam bir eşi olan küçük bir model...

«Beğendin mi, Danny?» diye .sordu Wendy. y;

«Eibette.» Danny olduğundan daha memnun görünmeye Ç du. «Çok güzel.»

uk bahçesinin ardından tei örgü bir çit, onun ardından da otele sfalt yol görünüyordu. Daha arkada vadi öğleden sonrasının sis-38 6 Itısında uzanıp gidiyordu. Daha aşağıda Sidevinder Geçidi ve çok "" Marda da Bouldere kadar yılan gibi kıvrıla kıvrıla uzanan yol vardı. Sütün kış Doyunca kapalı olan yoi. Danhy boğulacakmış gibi hissetti kendini, babası elini omzuna koyunca korkuyla sıçradı.

«Suyunu az sonra veririm, doktor, şimdi epey koşuşturuyorlar.» «Olur, baba.»

- [Bayan Brant odadan tatmin olmuş bir ifadeyle çıktı](#)
- [\(gel de gününü gör!\)](#)
- [Kapıda durup e! yordamıyla elektrik düğmesini buld](#)
- [«Ya çitler, Danny?»](#)
- [Babasının böyle bir kadınla evlenmekle, kendisini](#)

Bayan Brant odadan tatmin olmuş bir ifadeyle çıktı. Az sonra sekiz bavulunu taşıyan iki çocuk kadının ardından yürüdüler. Danny pencereden bakınca gri üniformalı bir şoförün kadının kocaman gümüş renkli arabasını kapının önüne getirdiğini, inerken kadına selam verdiğini, sonra da koşup bagajı açtığını gördü.

Bazı zamanlarda olduğu gibi birden kadının aklından geçen bir düşünceyi okudu. Kalabalık ve gürültülü, çok renkli yerlerde böyle birden tek bir düşünceyi yakalayabiliyordu.

(Onun pantolonunun içine bir girebiisem) Bavullar arabaya yerleştirilirken Danny de kaşlarını çatmıştı. Kadın gri üniformalı adama dikkatle bakıyordu. Neden o adamın pantolonuna girmek istemişti acaba? O uzun kürküne rağmen üşüyor muydu yok-a Eğer üşüyorsa neden kendi pantolon giymemişti? Danny'nin annesi bütün kış boyunca pantolon giyerdi. n üniformalı adam bagajı kapattı ve kadının arabaya girmesine etti. Danny kadının adamın pantolonu konusunda bir şey söyle-h . oy emeysceğini merak etti, ama kadın yalnızca gülümseyerek bir koc a V9ra' acAama- Az sonra da direksiyonun başına geçmiş,

an gümüş renkli arabayı sürüyordu, cjjğj I 'es!Re Bayan Brant'ın neden o adamın pantolonuna girmek iste-başın rmak 'stedi ama sonra vazgeçti bundan. Bazı sorular insanın

açardı. Daha önce de başına gelmişti, n Sey uklari Aüçük koltukta aralarına sıkıştı ve çevresindeki insanla-eye başladı. Annesiyle babasının mutlu olmalarına ve birbirlerini sevmelerine seviniyordu. Ama yine de biraz korkuyordu &j değiştirecek olursan çabuk ol.

Yarım saat sonra arabada-

değiiidi. ' '* "AA"iki buçuk saat sonra da

Colorado'da Denver'de Stapleton

yım- Onda 32 numaralı çıkış kapısında bulabilirsin beni. Ondan üç HavaalanınıA aa. Havaalanında bir araba kiralayıp doğruca güneş-

20 A *°DE KAVRULAN ST.PETE'E.

Mayomu giydim mi, karda sıkışıp kalan hPrkese nanik yapacağım. Anladın mı şimdi, oğul?»

«Evet efendim,» diye gülümseyerek cevap verdi Danny. hallorann

Hallorann, Jack'ia VVendy'ye döndü. «Akıllı bir oğlunuz var.» «iyi çocuktur.» Jack elini uzattı. «Ben Jack Torrance'ım, bu da a »*, j . • j i- «, u,- •• .i ... karım VVİnifred. Danny'yle

tanıştınız zaten.»

Aşçı, Wendy'nin otelin mutfak bölümünde görmeyi umduğu tip AAK bir zevk duydum bundan hem de. Siz Winnie misiniz, yok-hiç uymuyordu. Bir kere böyle birine ancak şef denilebilirdi, aşçı \$ Freddie mj bayan?»»»

alçaltıcı bir sözcük kullanılmamalıydı. Aşçılık ancak kendisinin evinde. «wendy diye çağırırlar,» diyerek

gülümsedi Wendy. mutfağında eline geçeni bir tencereye atıp yaptığı işti. Ayrıca NewYc «ikisinden de iyi

bu. Şöyle geçelim. BayUllman sizi gezdirmemi Sunday Times gazetesinde ilanlar veren Overlook gibi bir yerin

muife istedi, ben de her yeri gezdireceğim.» Başını sallayıp alçak sesle, «On-sihirbazı ufak tefek, tombul, beyaz yüzlü, bir komedi oyuncusu g: dan kurtulacağıma seviniyorum doğrusu,» dedi. ince bıyıklı, kara gözlü, Fransız şiveli biri olmalıydı. Hallorann kendilerini Wendy'nin o güne kadar gördüğü

en büyük

Hallorann'ın gözleri karaydı, hepsi o kadar. Ağarmaya yüz Mm. mutfaâ<'sokmuştu. Pırıl pırıldı ortalık. Her şey cilalanmış, parlatılmıştı, kıvrıkcık saçlı, uzun boylu bir zenciydi. Yumuşacık güneyli şı-esi;: AAnSfwrAÜk deS«5i Vain.zca, ürkütücüydü de Kendisi Hallorann'.n , (ncn,, . . t , , . . , ,

, ,,,, Kov? /anında yürürken, mutfaktan pek an amayan Jack' a Danny geride kal-

konuşuyor ve 1950 den kalma, takma olduğu anlaşılan pırrı pri W™şlard, Duvarda uzun fajr a aa kesid™ w vard,

dişlerini ortaya çıkaracak kadar çok ve sık gülüyordu. Wendy run b* Ekmek kesme tahtası Boulder'deki evlerinin mutfağı boyundaydı. Bir sınıfın da aynı dönemde Sears Roeback katalogundan ısmariaaıg; «J duvara yerden tavana kadar paslanmaz çelikten tencereler ve tavalar bir takım takma dişi vardı, yemek yerken birden dişlerini ağzından ç* Emişti.

rip Wendy'yi güldürürdü... annesi ya telefona ya da mutfağa g* "Buraya her girişimde yolumu kaybetmemek için arkamda iz bırak-zamanlar.

"A DAJ WENDY.

Danny mavi giysili bu kara deve baktı. Sonra Hallorann ker* de mutfa(<UrkütrT1esin bu büyüklüğü, büyük olmasına büyük ama yine kucağına alıp da, «Bütün kış burada m kalacaksın sen?» dey"; Temİ2 tütuAon"cta-Bu gördüklerinizin çoğuna el bile

sürmeyeceksiniz, gülümsedi 0c3ği kulla ' başka bir sev istemiyorum. Sizin yerinizde olsam bu

'J.'"... , uin . nırdırTi. Hepsi üç tanedir ama en küçüğü budur.»

«Evet.» dedi utanarak. ..., 'Cinden, en kıw,A,-, u -i- . . .
. . . .z. >«, A A j. •

..Arpie- İkl finn hiru- uçu9Una- diyerek

korkuyla baktı Wendy. On iki ocak,

«Olmaz. Sen benimle St. Peîe e ge.ıp yemek yapmasını öğre a . Dır büyük f,nn, tabakların ısıtıldığı bir bölüm ve bir milyon düğ-sin ve her gece deniz kıyısında pavurya arayacaksın, tamam mı-- .

Danny sevinçten kıkırdayarak başını salladı. Hallorann Ç--"" Wendy?,,003AAA» dedi Hallorann. «Gazocağı kullandın mı hiç, vere bıraktı.

«Evet... »

«Ben gazı çok severim.» Düğmelerden birini çevirdi. Hemen alev sıçradı ortaya. Alevi kıstı. «Pişirdiğim yemeği ısıtan gazı •göm,' isterim ben. Ocak düğmeleri şunlar, fırın düğmeleri de işaretli zat Ben en iyi ısıttığı için ortadaki fırını kullanırım. Ama sen hangisini ist» sen kullan, önemi yok. Yenecek her şeyin bir listesi de burada. Görfi. yor musun?»

«İşte, anne!» Danny koşup iki yüzü yazılı iki parça kâğıdı getirdi.

«Aferin,» diyen Hallorann çocuğun saçlarını okşadı. «Benimle Flori da'ya gelmek istemediğinden emin misin? Yeryüzündeki en iezzetii kati des tavasını öğretirdim sana.»

Danny eliyle ağızını kapatıp gülererek babasının yanına döndü.

«Burada üçünüz için bir yıllık yiyecek var. Bir kilerimiz, büyük br derin soğutucumuz, sebze dolaplarımız, iki buzdolabımız var. Gelir göstereyim.»

Bundan sonraki on dakika Hallorann dolaplar, açtı, kapılar açt Wendy'nin yaşamında görmediği kadar yiyeceği gösterdi. Yiyecek bolluğu Wendy'yi şaşırtmış ama içini pek rahat ettirmemişti. Kar yağdık zaman buradan Sidevvinder'e gitmek bir saatlik bir iş değil, büyükte harekât olacaktı. Bu bomboş dev gibi otelde oturacaklar, perilerin kerv dilerine bıraktıkları yiyecekleri tüketeceklerdi Vermont'dâ, Danny kolunu kırdığı zaman

(Jack, Danny'nin kolunu kırdığı zaman) telefonun üzerindeki karta bakıp ilkyardım

numarasını çevirmiş hemen. On dakika sonra gelmişlerdi. O küçük kart üzerinde baş; numaralar da vardı. Beş dakika içinde bir polis arabası, ondan v daha az zamanda da itfaiye gelirdi telefonu açınca. Elektrik sone olursa va da duş akmazsa çağırarak insanlar vardı orada. Ya da te yon bozulursa. Ama burada Danny yine bir nöbete tutulur ve a»1 zını tıkarsa ne olacaktı?

(ne biçim bir düşünce bu Tanrım!) |f

Ya yangın çıkarsa? Ya Jack asansör boşluğuna düşüp K kırarsa? Ya...

. üzej aünler geçirirsek? Yeter artık, bırak bunian Winiî-

red! h llorann onları önce büyük derin dondurucuya soktu. İçeri girin-

âlzlarından buhar çıkıyordu. Kış buraya çoktan gelmişti. 06 plastik torbalarda her biri kiloluk sucuklar. On beş, yirmi torba, duvardaki çivilere asılmış donmuş kırk tavuk. Jambonlar. Tavukla-Ta altında on büyük bonfile, domuz pizolosa, bir koyun budu.

«Koyun budu sever misin, doktor?» diye sordu Hallorann.

«Severim,» dedi Danny. Hiç tatmamıştı o güne kadar.

«Sevdiğini biliyordum. Soğuk bir gecede iki parça koyun eti kadar güzel bir şey yoktur. Mideye rahatlık verir.»

Arkalarından Jack merakia sordu. «Ona doktor dediğimizi nereden biliyorsunuz?»

Hallorann döndü. «Efendim?»

«Danny'ye. Ona arasıra doktor deriz. Televizyondaki çizgi filmdeki gibi.»

«Eh, doktora benzer bir hali de yok değil.» Danny'ye bakıp dudaklarını yaladı. «Eh, n'aber, doktor?»

Danny güldü, sonra Hallorann ona açıkça bir şey söyledi.

(Florida'ya gelmek istemediğinden emin misin, doktor?)

Çok açıkça ama. Her sözcüğü duymuştu. Hallorann'a baktı, şaşkın ve korkarak. Hallorann gözünü kırıp yiyeceklere döndü.

Wendy aşçının geniş sırtına, sonra oğluna baktı. Aralarında bir şey, kendisinin anlayamadığı bir şey geçmiş gibiydi.

«Bu çekmede on kilo tereyağ var.»

«Gerçek tereyağı mı?» diye Jack sordu.

<<En iyisi hem de.»

«06" çocukluğumdan beri tereyağı yemedim.» kutud AsevAura<Aa margarini arayana kadar yiyeceksin demektir. Bu ok:da .. me3'ni2 var. Otuz somun beyaz, yirmi somun kara. Overio-ni biliyor en9esini korumaya dikkat ederiz. Elli somunun yetmeyeceğine rJonm' ama Un *a'an °C'U9U 'Ç|n' ner 9un taze eAmek yemek yeri-VaDar * Ü-Ş, e*mek iyidir derim ben. Burada da balıklarınız var. beyin Wr' ae9H mi, doktor?»

«Oyie mi, anne?»

«Bay Haiiorann öyle diyorsa öyledir.» VVendy gülümsedi.

Danny burnunu kıvırdı. «Ben balık sevmem.»

«Yanlış,» dedi Haiiorann. «Sen şimdiye kadar seni seven bir rastlamamışsın. Bu balıklar seni çok sevecekler. Beş kiio uskumru, Q î kilo hamsi, on beş kutu ton balığı...»

«Ton balığını severim.»

«Ve beş kilo da denizlerde yaşamış en tatlı levrek. Bahar gelince görürsün bak yaşlı...» Bir şey unutmuş gibi parmaklarını şaklattı. «Be-nim adım neydi ha? Birden unutuverdim.»

«Bay Haiiorann,» dedi Danny gülerek. «Dostlarınız Dick derler size.»

«Tamam. Sen de dostum olduğuna göre Dick diyebilirsin.»

Yürümeye devam ederlerken VVendy'yle Jack şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Haiiorann'in ilk adını söyleyip söylemediğini anımsamaya çalışıyorlardı.

«Bunu da özel olarak sizin için koydum; umarım seversiniz.»

«Çok teşekkür ederiz, ama zahmete girmişsiniz,» dedi VVendy. Kırmızı kurdeleyle sarılmış on kiloluk bir hindi vardı önlerinde.

«Şükran Gününde hindi yemeden oimaz. Haydi şimdi zatürree olmadan çıkalım buradan.»

Kilerde daha neler yoktu ki. Yüz kutu süz tozu (Haiiorann, VVendy'ye yollar kapanana kadar çocuğa Sidevinder'den taze süt almasını salık verdi), altı kiloluk beş torba şeker, sebze, piriç, odaya gA kokusu' veren bir fiçi taze elma, kuru üzüm, erik, kayısı («Ah, mut olmak için bağırsakların da düzenli çalışması gerek,» diyen Haiiorann kahkahası kilerde çniamıştı), patates, soğan, turp ve lahana.

Dışarı çıktıklarında VVendy söyleyecek tek söz bulamadı. Han yiyeceğe otuz dolar harcadıktan sonra böyle bir kiler görmek kendi de konuşacak hal bırakmamıştı. ,

Saatine bakan Haiiorann, «Biraz geç kaldım, oyüzden buzdo aP rina falan yerleştikten sonra bakarsınız,» dedi. «Peynir, süt, maya' P ta, daha olgunlaşmamış birkaç hevenk muz...»

ı» VVendy gülerek elini kaldırdı. «Bunları aklımda tutmama " e k zaten. Harika. Ortalığı temiz tutacağıma söz veriyorum.» olana njm te| < istediğim de bu zaten.» Jack'a döndü. «Bay Ulimann farelerinden söz etti mi size?»

«Tavanarasında olabileceğini söyledi. Bay Watson da bodrumda bulunabileceğini söyüyordu. Aşağıda birkaç ton kâğıt var ama hiç parçalanmış bir kâğıda falan rastlamadım.»

Başını alayla iki yana sallayan Hallorann, «Ne kadar ağzı kalabalık bir herif değil mi?» dedi «ilginç bir tip.»

Oveiook'un yemek salonuna açılan kapıdan geçerlerken Hallorann, «Çok yazık,» diye devam etti. «Çok zaman önce zengin bir aileydiler. Burasını VVatsön'un dedelerinden biri yaptırmış.»

«Uilmann anlattı.»

«Sonra ne olmuş?» diye VVendy atıldı.

«İdare edememişler. Sözüünü ağzına tıkamadığınız takdirde VVaïson günde iki kez anlatır hikâyesini. Burası kafasını biraz bozdu sanırım. İki oğlu varmış ve biri otel yapılırken buralarda bir kazada ölmüş, 1908'de falan. Karısı da hastalıktan öimüş. Yaşlı adamlar küçük oğlu kalmışlar. Sonunda adamcağız kendi otelinde kapıcılık yapmak zorunda kalmış.»

«Yazık,» dedi VVendy.

«Peki, burayı yaptıran o yaşlı adama ne olmuş?» diye sordu Jack.

«Yanlışlıkla parmağını elektrik prizine sokmuş. Ekonomik Bunalım a annda burası on yıl süreyle kapanmadan az önce, 1930'larda falan.

Ort ,neAse' AacA fareler için mutfağa da gözkulak olursan sevinirim.

a izlerine rastlarsan kac-an kullan, sakın zehir kullanma olmaz rını r»

Jack gözlerini kırıştırdı. «Elbette. Mutfağa fare zehiri koymak klm,n aklına gelir!»

'akfik •• °rann aiay ecİ9rc33İns güldü. «Bay Ullmann'ın. Geçen yılki par-

3itTte sı' Ben d9 cna' 'a' ama Bay U!lman' Ya a(*'AŞ 9ecesi verdimde herkes birden hastalanırsa ve doktor da gelip, Ullman ne

yaptın böyle, Amerika'nın en zengin seksen kişisini fare zehiriye temi iedin, derse ne cevap verirsin?:diye sordum.»

Jack başını arkaya atıp kahkahayı bastı. «Peki, Ullman ne ded; buna?»

Haiiorann dilini yanağında dolaştırdı. «'Çabuk kapan al, Haliorann dedi, ne diyecek.»

Bu kez hepsi, hatta şakayı pek anlamayan Danny bile güldü.

Yemek salonu boşalmıştı, beyaz örtülü masaların üzerine şimdi saydam plastik örtüler yayılmıştı. Mevsim için yuvarlanıp katlanan hal! nöbetçi gibi bir köşede duruyordu.

Geniş salonun bir köşesindeki iki yana açılan kapıların üstünde altın harflerle Colorado Barı diye yazıyordu. Jack'ın bakışını izleyen Haliorann, «İçkiyi seven bir insansan umarım kendi içkini getirmişsindir,» dedi. «Burada bir tek şişe bile bulamazsın. Dün gece çalışanların partisi vardı. Ben de içlerinde olmak üzere burada çalışan ne kadar kadın ve erkek varsa bugün herkesin başı ağrıyor.»

«Ben içmem,» dedi Jack kısaca. Salona döndüler.

Mutfakta geçirdikleri yarım saat içinde kasanın önü epey boşalmıştı. Yakında artık alışacakları ıssızlığa bürünüyordu uzun salon. Yüksek arkalı koltuklar da boşalmıştı. Ateşin başında oturan rahibeler de gitmişler, alev alev yanan kütükler kömürleşmişti. Wendy dışarı bakınca parkta beş altı arabanın kalmış olduğunu gördü.

Volkswagen'lerine atlayıp Boulder yoluna... ya herhangi bir yers gitmekte olmayı isterdi şimdi.

Jack çevresine bakmıyordu ama Ullmann görünürlerde yoktu.

Sarı saçları ensesinde toplanmış olan genç bir hizmetçi kız yanlan-na geldi.

«Eşyaların kapının önünde, Dîck.»

«Teşekkür ederim, Saliy.» Kızı alnından öptü. «İyi bir kış geçirme dilerim. Evleneceğini duydum.»

Kız kalçalarını sallayarak uzaklaşırken Torrance'lara döndü. «UÇ --,-k için acele etmem aerek. Size mutluluklar dilerim.» t/a"irfn2ınciiN 'y

Teşekkür ederiz,» dedi Jack. «Çok iyi davrandın bize karşı.» _.; «Mutfağına iyi bakacağına söz veriyorum,» dedi Wendy. «Fiori-da'da keyfine bak.»

«Hep bakarım zaten.» Hallorann eğilip Danny'ye baktı, «Son £>ir fırsat sana, dostum. Florida'ya gelmek ister misin?»

«İstemem,» dedi Danny gülümseyerek.

«Pekâlâ öyleyse. Eşyalarımı arabama taşımaya yardım eder misin?»

«Annemizin verirse.»

«Taşıyabilirsin,» dedi Wendy. «Ama önce ceketini ilikleyelim.» Birde baktı ki; Hallorann ondan önce davranmış, düğmeleri ilikliyordu bile.

«Şimdi gönderirim,» dedi Hallorann.

«Çok iyi.» Wendy arkalarından kapıya çıktı. Jack hâlâ Ullman'ı arıyordu. Overlook'un son müşterileri de hesaplarını görmüşlerdi.

11 ışıltı

Kapının dışında dört parça eşya vardı. Eski, yıpranmış suni timsah er'sinden üç bavul, bir de fermuarlı büyük bir çanta.

"ben şu çantayı taşıyabilirsin sanırım,» dedi Hallorann. Bavullardan İnnı koltuğunun altına sıkıştırıp diğer

ikisini iki eline aldı. ,...," *•" Danny iki eliyle çantayı kavrayıp aşçının ardından merdiver> indi. Çantanın

ağır aeldiğini belli etmemek için sesini çıkar-ma*aya çal1Şıyc,du.

dola sonbahar rüzgârı çıkmıştı. Park yerinde ısıklar çalarak

kısıv rt r' y fermuarlı çantayı dizlerine çarparak taşırken gözlerini

j 'erdeki birkaç yaprak bir hafta önce uykusundan uyandığı

zaman Tony'nin gitmemesini söyleyen sesini anımsatmıştı ona.

Hallorann çantaları bej renkli Plymouth'unun bagajı önüne bıraktı «Kiralık araba,» dedi Danny'ye. «Pek işe yaramaz. Benim 1950 Cadillac'im Florida'da. Bu dağ yollarına dayanamayacağı için orada bırakıyorum.

Yardım ister misin?»

«İstemem, taşıyabiliyorum, efendim.» Son on, on beş adımı da ses çıkarmadan tamamlayıp çantayı derin bir soluk çıkararak ötekilerin yanına koydu.

«Aferin,» dedi Hallorann. Mavi ceketinin cebinden anahtarını çıkarıp bagaj kapağını açtı. «Sende bir ışıltı var, oğlum. Esaslı bir önsezi. Bütün yaşamım boyunca böyle güçlüsünü görmemiştim. Bu ocakta altmışıma bastım hem de.»

«Efendim?»

«Üstün bir yanın var:» Hallorann çocuğa döndü. «Ben buna ışıltı adını veririm. Büyükanam öyle derdi. Onda da aynı şey vardı. Senin kadar bir çocuktum, mutfakta karşı karşıya oturur ve hiç ağzımı açmadan uzun uzun konuşurduk.»

«Sahi mi?»

Hallorann, Danny'nin açık ağzına, açlık dolu yüz ifadesine bakıp gülümsedi. «Gel de biraz arabada oturalım. Seninle konuşmak istiyorum.» Bagaj kapağını kapattı.

Oveerook'un salon penceresinden Wendy oğlunun Hallorann'in arabasına bindiğini gördü. Hallorann da direksiyon başına geçmişti-Korktu birden. Jack'a oğullarını gerçekten Florida'ya götürmek istediğini, kaçırmak üzere olduğunu söylemek için ağzını açtı. Ama araba hareket etmemişti, yalnızca oturuyorlardı içinde. Oğlunun küçücük başının yaşlı adamın iri başına çevrilmiş olduğunu görebiliyordu. Tıpkı televizyonda ikjisini çeken bir şeye bakıyormuş gibi bakıyordu adama. Ha a Uilman'ı aramakta olan Jack durumun farkında değildi. Wendy endişe bakışlarla arabayı gözetleyerek sesini çıkarmadı. Neler konuşuyorlar acaba?

Danny'nin böylesine dikkat kesilmesine yol açan neler söylüy du Hallorann?

«Yalnızca kendinin öyle olduğunu sandığından epey yalnızlık çeki-u0r olmalısın?., diyordu yaşlı adam. Yalnızlığı kadar korku da hisseden Danny başını salladı, «ilk rastla-dıfl>nız insan ben miyim?»

Hallorann güldü. «Hayır evlat. Ama en güçlüsün sen.»

«Böyle olan çok insan var mı öyleyse?»

«Hayır, ama insan yine de birkaçına rastlıyor. Birçok insan arasına bu ışıltıya sahip olurlar. Farkında bile değillerdir bunun. Karılarının keyifsiz olduğu günler ellerinde çiçeklerle gelirler evlerine, hiç çalışmadıkları halde sınavlarda başarılı olurlar, bir odaya girdikleri anda orada bulunanların neier hissettiklerini bilirler. Elli, altmış kişiye rastladım bugüne kadar. Ama gerçekten ışıltıya sahip olduklarını bilen ancak sekiz, on kişi gördüm.»

«Vay canına!» dedi Danny. Bir süre düşündü. «Bayan Brant'ı tanıyor musunuz?» diye sordu sonra.

«Brant rını?» diye Hallorann küçümseyerek sordu. «Onda ışıltı falan yok. Her akşam yemeğini üç, dört kere geri gönderir o mutfağa.»

«İşilti olmadığını biliyorum. Peki, gri üniformalı otomobil getiricisini biliyor musunuz?»

«Mike mı? Elbette biliyorum Mike'ı. Ne olmuş peki?»

«Bay Hallorann, Bayan Brant neden o adamın pantolonunun içine girmek istesin?»

«Neden söz ediyorsun, evlat?»

«Kadın ona bakarken pantolonunun içine girmek istediğini düşünüyordu, bende...»

.. ma sözüne devam edemedi. Hallorann'm başını geriye atmış ve öylesine bir kahkaha koyvermişti ki. oturdukları koltuk bile titremişti Halı-U Danny şaşkın şaşkın gülümsedi. Gülme krizi hafifleyince c.ann ceketinin üst cebinden teslim bayrağı boyunda ipekli beyaz

- "A8 Ç'karıp gözlerini kuruladı, sin h" j -m' Sen on V*aŞîna basmadan insanlığın her şeyini öğrenecek-su» A'a'Ae Ama sana gıpta edip etmediğimi pek bilemiyorum doğru-

2' ama Bayan Brant...» sa Di|nn3 a!ciir|Ş etme. Annene de bir şey sorma sakın. Canı sıkılır yok-mem katabiliyor muyum?»

«Evet, efendim.» Çok iyi anıyordu hem de. Geçmişte anne ; canını sıkıyordu bazı sorularıyla.

«Bayan Brant kötü niyetli yaşlı bir kadın, bu kadarını bilmen yeb Danny'ye dikkatle baktı. «Sen ne kadar güçlüsün acaba, doktor?»

«Efendim?»

«Gücünü bir göster bakayım. Bana bakıp bir şeyler düşün. Sand> ğım kadar güçlü olup olmadığını merak ediyorum.»

«Ne düşüneyim?»

«Ne olursa olsun, yalnızca kendini iyice toparlayıp düşün de.»

«Pekâlâ.»

Danny bir an durakladı, düşüncelerini topladı ve Hallorann'a yöneldi. Daha önce böyle bir şey yapmamıştı. En son anda içgüdüseli olarak Bay Hallorann'ın canını yakmak istemediği için düşüncenin o kadar gücünün bir azını köreltmışti. Yine de düşüncesi kendinin bil» inanmadığı bir güçle yayından kurtulan ok gibi fırladı beyninden.

(Umarım bir zarar vermem ona.)

Düşündüğü de şuydu:

(MERHABA DİCKİ)

Haüorann gözlerini kırparak oturduğu yerde geriye savruldu. Dişleri birbirine çarpmış, alt dudağı kanamaya başlamıştı. Eller içgüdüseli bıf hareketle göğsüne kadar yükseldi, sonra yine kucağına indi. Gözkapak-lan denetimden kurtulup kendiliklerinden açılıp kapanmaya başla* Danny'nin ödü patlamıştı.

«Bay Haüorann? Dick? Hasta mısınız?»

«Bilmiyorum.» Haüorann hafifçe güllümsedi. «Yemin ederim b,lr" yorum. Ama oğüm, sen bir tabancasın.» «Özür dilerim,» dedi Danny, daha da korkmuş olarak. «Baö çağırayım mı?»

«Hayır, hayır, düzeliyorum işte. Bir şeyim yok, Danny. Otur o j ğun yerde. Biraz aklım karıştı, hepsi o kadar.» ///

«Bütün gücümle düşünmedim,» diye itiraf etti Danny. «3°n da da korktum.»

' , >j

«Talihim varmış desene... yoksa beynim kulaklarımdan dışa

Danny'nin yüzündeki korkulu bakışı görünce güllümsedi. «Bîr °ai(tl i'rnadı merak etme. Sen kendini nasıl hissettin?» ?6a «Nolan Ryan'mışım da, hızı bir top atıyormuşum gibi geldi bana.»

«Beyzbol seviyorsun demek?»

«Babamia ben Angeis takımını tutarız. Doğuda Red Sox'u, batıda da Angels'i. Dünya kupasında Red Sox'la Cincinnati maçı gördük;. O zaman çok küçüktüm, babam da şeydi...» Danny'nin yüzü sıkıntıyla karardı.

«Neydi, Danny?»

«Unuttum.» Emmek için başparmağını ağızına sokarken vazgeçti, bebek numarasıydı bu.

«Annenle babanın düşüncelerini de okuyabiliyor musun. Danny?» Hallorann dikkatle gözlüyordu çocuğu. «Canım istediğı zamanlar. Ama çoğunlukla istemiyorum.»

«Neden?»

«Şey...» Biran duraksadı. «Yatak odasına gizlice bakıp bebek yapmak için çalışmalarını gözlemek gibi geliyor bu. O yaptıkları şeyi biliyor musunuz?

«Eh, biraz bilirim.»

«Gözetlenmekten hoşlanmazlar sanırım. Düşüncelerinin bilinmesinden de öyle. Çirkin bir şey olur bu.» «Ani/yorum.»

«Ama neler hissettiklerini biliyorum,» dedi Danny. «Buna engel olamıyorum. Sizin de neler hissettiğinizi biliyorum. Size acı verdim, özür dilerim...

«Küçük bir başağnsı sadece, içkiden sonra daha beter ağnımsîj aşıra Başka insanları da okuyabiliyor musun, Danny?» Arr. "Aen 0İ<urnasin! bilmiyorum. Birkaç sözcük biliyorum o kadar, rj '..»"aDarn Qü kış okumasını öğretecek bana. Babam büyük bir okul-°Aetm"nli'< V'apıyrcdu. Yazı da yazıyordu. Okumasın! iyi bilir.»

'jçtûJ.'- ani Asşka insanların düşüncelerini bilebilir misin diye sormak —erpiştım...

Danny b* süre düşündü bunu. .- ~y~, yuAssk sesli bir düşünceyse,» dedi sonunda. «Bayan Brant on 2';k". Bir kere annemle büyük bir mağazadan bana ayakkabı almaya gitmiştik. Büyük bir çocuk radyolara bakıyor ve birini çal düşünüyordu. Sonra, ya yakalanırsam, diye düşünüyordu. Ama is/' rum, diye düşünüyordu sonra. Sonra yine yakalanacağı geliyordu ak na. Hem kendi rahatsız oluyordu, hem de beni çok rahatsız ediyor/ Annem ayakkabı satan adamla konuşurken çocuğun yanına gidip 's kın o radyoyu alma, git buradan/ dedim. Çocuk korktu ve kaçtı.»

Haiiorann güldü. «Ne kadar korkmuş olduğunu tahmin edebilir Peki, başka şeyler de yapabilir misin,

Danny? Yalnız duygular ve düşür çeler mi, yoksa başka şeyler de var mı?»

«Sizde var mı?» diye Danny korkarak sordu.

«Bazen. Sık sık değil. Kimi zaman... rüyalar var. Sen rüya görürsün, Danny?»

«Bazen uyanıkken rüya görürüm. Sonra da Tony gelir.» Parmaö yine ağzına girmişti. Annesiyle babasından başka kimseye Tony'de-söz etmemişti. Parmağım çıkardı ağzından.

«Tony kim oluyor?»

Danny bîrden kendisini en çok korkutan o anlayış parıltılanndar birine kapıldı. Güvenli ya da öldürücü derecede tehlikeli bir maklenenir içine ani bir bakış gibi. Hangisinin ne olduğunu bilemeyecek katia-küçüktü. Anlamayacak kadar küçüktü.

«Ne oluyor?» diye bağırdı. «Bütün bunları endişelendiğiniz İÇ" soruyorsunuz, değil mi? Neden korkuyorsunuz benim için? Bizim İÇir neden korkuyorsunuz bu kadar?»

Haiiorann iri kara ellerini çocuğun omuzlarına dayadı. «Sus,» dea «Bir şey değildir belki... Ama eğer bir şeyse... çok esaslı bir şey Vo kafanın içinde, Danny. Ona erişene kadar epey büyümen gereken Cesur olmalısın.» . .

«Ama ben hiçbîr şeyi anlamıyorum ki!» diye patlarcasına baS1A çocuk. «Hem anlıyorum, hem anlamıyorum, insanlar... bir şeyler a," diyorlar ve bunları hissediyorum, ama ne

hissettiğimi bilemiyorum.. a " masını bilseydim hiç olmazsa. Kimi zaman Tony bana işaretler gcEl yor ama hiçbirini okuyamıyorum ki.»

«Tony kim?» diye sordu Hallorann yine.

••Annemie babam ona 'görünmeyen oyun arkadaşım u,)" r-Ama asımda gerçek bir çocuk. Ya da ben öyis olduğuna inamy4-"

yieri anlamak için çok çaba harcayınca o gelir, 'Danny Bazen bir § ' östemek istiyorum,' der. Bayılmış gibi olurum..Ama~. gana bir § y a.a görüyorum.» Hallorann'a bakıp yutkundu. «Eski-OSOA .. , „_Ar.,-

.rriism Ama airnrii... insani korkulan ve anlatan in aüzel rüyalar goru.uu.... talara ne dediğini bilmiyorum...».

«Karabasan mı?»

«Tamam. Karabasan.»

«Burası hakkında mı? Overiook hakkında mı?»

Danny emdiği başparmağına baktı yine. «Evet» diye fısıldadı. Sonra Hallorann'ın yüzüne çevirdi başını. «Ama bunu babama söyleyemem, siz de söylememelisiniz. Al Amcam buldu bu işi ona, başka işi yok. Yazdığı oyunu bitirmeli, yoksa yine Köü Şey'e başlar, onun da ne olduğunu biliyorum ben, sarhoş olmak. Eskiden hep sarhoş olurdu ve bu da Köü Şey'di.» Danny sustu, neredeyse ağlayacaktı.

«Şişş!» diyen Hallorann, Danny'yi göğsüne yasladı. Ceketini naftalin kokuyordu. «Her şey iyi olacak, evlat. Parmağın ağzına girmek istiyorsa, bırak ağzına girsin, engel olma. Sende benim ışıltı dediğim şey var, oğul. İncil'de buna hayal görme denilir, bilim adamları da önsezi derler. Bu konuda çok şey okudum ben. Geleceği görmek demek bunların hepsi. Anlıyor musun?»

Danny, Hallorann'ın ceketine yasladığı başını salladı.

«Ben en güçlü ışıltımı hatırlıyorum... hiç unutmam ya,» diye Hallorann devam etti. «1955'teydi. O zaman Almanya'da askerliğimi yapıyor-

• "emekten bir saat kadar önce mutfakta erlerden birine patatesleri Asoymadiğı için bağıırıp duruyordum.

'Ver şu bıçağı da patates nasıl ante 9östereyim sana.' dedim. Asker patatesle bıçağı uzattı ve o vnrc, , y°A °c'u ansızın. Rüya görmeden önce bu Tony'yi görü-yoksun demiştin, değil mi?»

Any başını salladı. Su duyar3"0 çocu9un omuzlarına attı kolunu. «Ben de portakal koku-
9eii'yor ve h 9Ün ö9ieden sonra burnuma hep bir portakal kokusu gelmişti o rt" a'dir|Ş
etmiyordum. O gece için otuz sandık portakal ak?arn. Bi" a san!y°rdum- O mutfakta
herkes portakal kokuyordu o an bayılır gibi oldum. Sonra bir patlama işittim, alevler
gördüm. İnsanlar çığlık çığlığaydılar. Canavar düdükları. Buhar ses' zeyen bir ısıklık. Sonra
olay yerine yaklaşınca bir trenin raydan a olduğunu gördüm.' Vagonun üzerinde Georgia
ve South Ca ? Demiryolu yazıyordu. O anda kardeşim Carl'ın o trende olduğu kazada
öldüğünü anıadım. Bir anda. Sonra her şey gözlerimin C den silindi, asker hâlâ patatesle
bıçağı bana uzatıyordu. 'Hasta >jj değilsin ya çavuşum?' dedi. 'Bir şeyim yok, ama şu
anda Georga kardeşim tren kazasında öldü,' dedim. Daha sonra anneme tör edince
gerçekten gördüklerimin olmuş olduğunu öğrendim.»

Başını ağır ağır iki yana salladı, anılardan kurtulmak istenişcs ne.

«Ama şunu unutmamalısın, evlat. O şeyler her zaman gerçekleşir» mez. Dört yıl önce
Maine'de bir çocuk kampında aşçılık yapıyordur Boston Havaalanında kampa gitmek için
uçacağımı beklerken ansızınpj takal kokusu duymaya başladım. Beş yıldan beri ilk kez
oluyordu ts. Bir daha buna ne gerek var, diye düşündüğümü anımsıyorum. Rai» sız
edilmemek için tuvalete gidip oturdum. Bayılmadım ama gidere artan bir duyguyla
uçacağımın düşeceğini görür gibi oldum. Sonra duyç ve portakal kokusu kayboldu. Gişeye
gidip üç saat sonraki uçaçs değiştirdim biletimi. Ve ne oldu biliyor musun?»

«Ne?» diye fısıldadı Danny.

«Hiçbir şey!» Güldü Hallorann. Çocuğun da güümsediğini 9m ce rahatlamıştı. «Hiçbir şey
olmadı.

Binmediğim uçak tam zamanı kondu yere. Görüyorsun ya... kimi zaman bu duyguların
hiçbir anı yoktur.» «Yaa,» dedi Danny. ?

«Bak, iyi dinle...» Hallorann çocuğun ellerini avuçları içine al j rada da kötü rüyalar
gördüm, kötü şeyler hissettim. İki mevsima|r yorum burada... on, on beş kez karabasan
gördüm, beş, altı . hayal gördüğümü sandım. Ne gördüğümü söylemeyeceğim- -; küçük
bir çocuk için iyi değil bunlar. Kötü şeyler işte. Bir tane

, van biçiminde budanmış şimsirlerle ilgiliydi. Sonra hafif bir iş1 ' , Delores Vickery diye bir
kız çalışıyordu

burada. Ama kendisi

, değildi Bay Uilmanxonu kovdu... bunun ne demek olduğu-nUnh!fr musun, doktor?»

nU p t efendim, babam da öğretmenlikten kovuldu ve bu yüzden -.nsrnak üzere buraya
geldi.»

«Uilman onu odalardan... kötü bir olay geçmiş odalardan birinde j "v aördüğünü söylediği için kovdu. 217 numaralı odada. Bana ora-' girmeyeceğine söz vermeni istiyorum, Danny. Büyük kış boyunca. Oraya yaklaşmayacaksın, tamam mı?»

«Tamam. O hanım içeri girip bakmış mıydı?»

«Evet. Kötü şey var orada. Ama... bunun insana zarar verecek bir şey olduğunu sanmıyorum, Danny. Sana anlatmak istediğimde bu. Işıltıya sahip insanlar kimi zaman olacak şeyleri görürler, ama kimi zaman da olmuş şeyleri görürler. Kitaplardaki resimler gibidir bunlar. Hiç seni korkutan resimli kitap gördün mü, Danny?»

«Evet.» Danny Mavi Sakal masalını ve Mavi Sakal'ın karısının kapıyı açınca kesik başları gördüğü resmi anımsamıştı.

«Ama bunun sana bir zarar veremeyeceğini biliyordun, değil mi?»

«Şey... evet...» dedi Danny biraz kuşkuyla.

«işte bu otelde de öyledir. Nedenini bilmiyorum ama burada olan bütün kötü şeylerin birer izi kalmış, tıpkı kötü birinin kestiği tırnaklarını k°ltuğun altına atması falan gibi. Yalnız burada değil, dünyanın bütün o ellepnde kötü şeyler vardır. Ben pek çok otelde çalıştım ve hiçbirinde q0 u bir durumla karşılaşmadım. Yalnız burada rastladım bunlara. Ama vura ı ar,n kimseye zarar vereceklerini sanmıyorum.» Sözlerini °dalardmak "*" çocuğun omuzlarını hafifçe sarstı. «Eğer koridorlarda, san ha 3Aada navvan biçimindeki şimşirlerde bir şeyler görür gibi olur-

nı görpŞ'nL-hemen başka yana çevir' bir daha balığında kaybolduklarınsın. Anlıyor musun?»

ğim öp™ "" y şimdi Dİraz rahatlamıştı. Doğrulup Hallorann'ın yanlarında' aa Aamı kucakladı. Hallorann

da çocuğu sıktı kollarının

en e babanda da ışıltı var mı?» diye sordu sonra.

sınadım seni sınıdığım gibi. Annen bir şeylerden kuşku-

ianır gibi oldu. Bütün annelerde biraz ışıltı vardır, hiç olmazsa büyüyene kadar. Babansa...»

Hallorann duraksadı. Çocuğun babasını da anlamaya c ilama... Işıltıya sahip biriyle karşılaşmış gibiydi ya da hiç ilgisi c,İr biriyle. Danny'nin babasını sinamak çok garip olmuştu. JackTnv bir şeyler saklıyordu sanki. Ya da içinde erişilmesi olanaksız bir se'

«Babanda ışıltı yok,» diye sözünü tamamladı. «Onlar için [2. sakın. Sen kendine bak. Burada sana zarar verecek bir şey oldu' nu sanmıyorum. Onun için sakın of, olmaz mı?»

«Tamam.»

«Danny! Danny!»

Danny çevresine bakındı. «Annem beni çağırıyor, gitmeliyim an «Biliyorum,» dedi Hallorann. «Burada iyi vakit geçireceğini uma-Danny.»

«Teşekkür ederim, Bay Hallorann. Kendimi çok iyi hissediyor, şimdi.»

Danny kapıyı açarken Hallorann, «Danny?» dedi.

«Efendim?»

«Bir şey olursa... bana seslen olur mu? Az önce seslendiğin g: Rorida da bile olsam duyarım seni. Duyunca da her işimi bırakıp te gelirim.»

«Peki,» dedi Danny gülümsedi. .

«Dikkatli ol, evlat.»

«Dikkatli olacağım.» .,

Danny kapıyı kapatıp Wendy'nin serin rüzgârdan korunma j omuzlarını kaldırarak beklediği otelin kapısına doğru koştu rann'ın yüzündeki gülümseme soluyordu çocuğun ardından baka «Burada sana zarar verecek bir şeyin olduğunu sanmıyorumTI Sanmıyorum... A

Ama ya yanılıyorsa? 217 numaralı odadaki o şeyi S0aa 0 beri bunun Överlook'ta son mevsimi olduğunu biliyordu. K . görülen resimlerden çok kötü bir şeydi o... Annesine koşan Ç öylesine küçüktü ki... Sanmıyorum...

, hayvan biçiminde budanmış şimşirlere kaydı.

5akışiarl A çalıştırdı, vitesi geçirdi ve arkasına bakmadan sür-B'rden Bakmamaya çalışıyordu. Baktı ama. Otelin önü boştu. İçeri Afrl" Overlook onları yutmuş gibiydi. girmişierai. a dü

12 büyüktür

«Ne konuşuyordunuz, tatlım?» diye sordu Wendy içeri girerlerken.

«Hiç.»

«Ne demek hiç?»

Danny omuzlarını siikince Wendy onun Jack'a ne kadar benzediğini düşündü. Danny'nin ağzından artık bir şey alamazdı. Gücüü bir bıkkınlık ve bundan da güçlü bir sevgi hissediyordu. Sevgi elinde değidi, bıkkınlık da istenerek dışarda tutulduğu duygusuna kapılmasından doğuyordu. Babayla oğulun yanında yabancı hissediyordu kendini, sahnede asıl oyun oynanırken sahne arkasına rastlantı sonucu girmiş küçük bir oyuncu gibi. Ama bu kiş kendisini öyle bir kenara atamaya-ardı, çpk yakın yaşayacaklardı şimdi. Birden kocasıyla oğlu arasın-a ' yakınlığı kışkırdığını fark etti ve utandı bundan. Annesi de böyle uygulamalara kapılırdı kuşkusuz...

n Qğ onda Uilman'la başveznedar dışında kimse yoktu. İki hesaplamış jkj ,n 9eÇ'riyorlar, Watson'ia üzerlerine sıcak tutan bir şeyler giy-yoriardı vu"6A' kız kaP'nın önüne yığıdıkları eşyalarının başında bekii-kıncan- ..atSon' wendy'nin kendisinden yana baktığını görünce çap-hemen d nu kırPtı Wendy bakışlarını çevirdi hemen. Jack lokantanın kumh,--ı ' Dencereden manzarayı seyrediyordu, Gözlerinde tut-Au,Valı bir bak,ş vardı.

utr"uş olmalıydı ki, Uilman kapağını kapatmıştı. Makbuzu

imzaladı ve küçük fermuarı çanâsma yerleştirdi. Wendy r~h görünen başveznedarı sessiz alkışlarla kutladı. Uilman kasa ~CA'; damla kan bile akıtmadan başveznadardan söküp alacak bir tirA" yordu. Wendy,

Uilman'la o ukala, işgüzar davranışlarını hiç öne-0' yordu. Bugüne kadar yanında çalıştığı patronlardan hiçbir fark' Müşterileriyle bal gibi tatlı olur, yanında çalışanların yanına ' küçük bir zorba kesilirdi.

«Bay Torrance,» diye seslendi Uilman. «Lütfen buraya oş'<- ~ niz?»

Jack, Wendy'yle Danny'nin de gelmelerini işaret ederek c : yürüdü.

Arka odaya gitmiş olan başveznedar şimdi pardösüsünü c > olarak geri dönmüştü. «İyi bir kiş dilerim size, Bay Uilman.»

«Pek iyi geçeceğini sanmam,» dedi Uilman. «Tam on ik ~; günü, Braddock. Bir gün erken, bir gün geç İstemem.»

«Başüstüne, efendim.»

Braddock mevkiine yakışır bir yürüyüşle, ciddi ve çatık kaşlı, r.a smın ardından çıktı. Ama sırtı Uüman'a dönük olduğu zaman oku! ç::: ğu gibi sırtıyordu. Kapıda bekleyen iki kızla bir şeyler konuştu, rj kahkahayı koyverdiler.

Wendy oteiin ne kadar sessizleştiğini ancak fark edebilmişti. <ı bir battaniye gibi çökmüştü otelin üzerine, dışardaki öğleden s:"; rüzgârından başka ses yoktu şimdi.

Durduğu yerden otelin rnuha«-: odasını görüyordu. Üstü çıplak iki masa ve iki dosya dolabı üanzC: de de Haüorann'ın pırl pırl mutfağı.

«Size otelin bir iki yerini göstermek isterim,» dedi Ullman. «Kc= nasıl olsa her yerini iyice öğrenecek, Bayan Torrance, ama siz veA-nuz sanırım daha çok bu zemin katla dairenizin bulunduğu birina -yaşayacaksınız.» Kem de nasıl, diye düşündü Wendy.

«Üçüncü kata çıkıp oradan aşağıya doğru gezelim.» Gerçekte ieniyormuş gibi konuşuyordu Uüman.

«Size engel oluyorsak...» diye Jack söze başlayacak olcA- a ;

«Hayır. Dükkân kapandı nasıl olsa. Bu mevsimlik hiç ol-Aa 86 —

„ simayı düşünüyorum. Denver'den bu yana oturulabj-- gece Boulde! ak orac|a var. Overlook'ian başka kuşkusuz. Bu taraf-: lir gibibir0te'

j tan îütfe -a AAg girdiler. Düğme, bakır işlemelerle süslü asansör Asa a tarrı olarak çekmeden hafifçe oynar gibi oldu. Danny

IJIrTian o Sınırdandı Ullman kendisine bakınca gülümsemeye çalıştı ". huzursuzca k*h

ama başaramadı. ' «Hic merak etme, küçük bey,» dedi Ullman. «Ev kadar güvenlidir.»

«Titanic de öyleydi,» dedi Jack, asansörün îavanındaki kesme kristalden fanusa bakarak. Wendy gümemek için yanağını ısırıldı.

Ullman bu şakadan hoşlanmamıştı. İç kapıyı sertçe çekip kapattı. «Titanic yalnızca bir sefer yaptı, Bay Torrance. Bu asansör 1926'dan beri çalışıyor.»

«işte bu insana güven veriyor,» dedi Jack. Danny'nin saçlarını okşadı. «Uçak düşmeyecek, korkma doktor.» Ullman kolu çekti, biran hareket olmadı, ayaklarının altındaki döşeme titredi, aşağıdaki motorun inlemesi duyuldu. Wendy dördünün de orada, iki kaî arasında bir şişeye kısırılmış sinekler gibi kaldıklarını ve bir daha baharda bulduklarını getirdi gözlerinin önüne...

(Düşünme bunları!)

Asansör gürültü patırtıyla yükselmeye başlamıştı. Az sonra düzenli a >ukse!iş başladı. Ullman kolu çekerek üçüncü katta küt diye durdur-a a P'yi açtı. Asansör kaî düzeyinin on beş santim aşağısında dur-k=p"- j 2nnA Aaî'a £sansö" arasındaki yükseklik farkına sanki evren fisine söylendiği kadar akli başında deöümüşçesine bakıyordu. Ull-an hafifle niAc-- ri-

GriiSr .7 , "*"sArau, asansörü biraz daha yükseltti ve dışarı çıktılar.

v, endv °9!""9!n°an kurtulunca asansör yine bir iki santim yükselmişti, bArgjjg k" °ürurndan hiç hoşlanmadı, istediği kadar güvenli olsun, cer hi~hi ~! sürece yalnızca merdivenleri kullanacaktı. Hele üçü bir-«Ha> ~"a" Du Nuh'dan kalma şeye binmeyeceki erdl. A-Ke }?- an iQr' nsrsye bakıyorsun öyle?» diye Jack sakavla sordu. 'anA gördün yoksa?»

— 87 —

«Kesinlikle olamaz,» dedi öfkeyle UIİman. «Bütün halılar it-nce temizlendiler.» a-

Wendy de baktı koridordaki yol halısına. Güzeldi ama evi jçjn eği bir şey değildi. Kalın tüylü, mavi halının sarmaşıklarla dolu omT ara benzeyen garip bir deseni vardı. Kuşlar da vardı ama, çok y enklerle dokunduklarından ne oldukları pek belli olmuyordu.

«Halıyı sevdin mi?» diye sordu VVendy oğluna.

«Evet, anne.»

Geniş koridorda yürümeye başladılar. Duvar kâğıdı halıya uyan ıçık mavi renkteydi. Üç metrede bir, iki metre yükseklikte abajurlar var di. Londra sokaklarının eski gaz lambaian biçiminde yapılmış olan abajurların demir parmaklık içindeki camları sarıydı.

«Bunları çok sevdim,» dedi VVendy.

UIİman sevinmişti. «Bay Derwent bunları İkinci Dünya Savaşındar sonra takdirdi,» diye anlattı. «Bu üçüncü katın dekorasyonu ona aitti: Burası 300 numaralı daire. Başkan Dairesi.»

Maun ağacından çift kanatlı kapının kilidine anahîan soktu ve ifc kapıyı birden ardına kadar açtı. Oturma odasının batıya açılan geniş pencerelerinden görünen manzara soluklarını kesmişti. Uüman'm beklediği de buydu zaten. «Güzel değil mi?» diye sordu.

«öyle,» dedi Jack.

Pencere oda boyunca uzanıyordu. Karşıda iki tepenin ortasınca güneş kayalara ve karların üstüne altın renkli bir ışık yağdırıyordu >-kartpostal manzarasının çevresinde ve ardında bulutlar da altın reng1-boyanmıştı; güneş ışığı daha soluk bir renkle aşağıdaki çam ormana nı yıkıyordu.

Jack'Ia VVendy görünümüne öylesine kendilerini kaptırmışlar _ Danny'nin pencereden dışarı değil de, iç yatak odasına açılan bir -a nm yanındaki kırmızı beyaz çizgiii duvar kağıdıyla kaplanmış " baktığını farketmedler. AocuAun da kesilen soluğunun karşıA3 -muhteşem görünümle hiçbir ilişkisi yoktu. ,

K:

Duvar kâğının üstünde iri iri kurumuş kan lekeleri, küçü* . grili beyazlı lekeler vardı. Danny'nin midesi bulanıyordu. Kanla Ç

u- «.«im aâzi açık, kafasının yansı uçmuş bir insanın acı ve nianca bir resim, y J9' t,e gerilmiş yuzu... d

,,. y görecek olursan başını öte yana çevir, bir daha baktı-

man onun kaybolmuş oiduğunu göreceksin. Anlıyor ğın zamanı

m Bilerek başını pencereye çevirdi yüzünde hiçbir ifadenin olmaması-balayarak. Annesinin eii kendi eli üzerine kapanınca o da onun. e!i-i sıkılmaya ya da herhangi bir korku belirtisi göstermemeye dikkat ederek onun elini tuttu.

Yönetici, babasına büyük pencerenin pancurunu sımsıkı kapalı tutmasını, yoksa rüzgârın camı kırabileceği konusunda bir şeyler söylüyordu. Danny yavaşça başını çevirip duvara baktı. Büyük kan lekesi yok olmuştu. Ortalığa yayılmış o grili beyazlı lekeler de öyle.

Ullman kendilerini dışarı çıkarıyordu. Annesi Danny'ya dağlan beğenip beğenmediğini sordu. Danny dağlar kendisini hiç etkilemediği halele beğendiğini söyledi. Ullman kapıyı arkalarından kapatırken Danny bir daha baktı geriye. Kan lekesi yine oradaydı. Ama şimdi taze bir lekeydi bu. Aşağı doğru akıyordu. O duvara bakan Ullman, bu odada kalmış olan ünlü kişileri sıralıyordu. Danny dudağını ısırması oiduğunu ve ağzından kan aktığını hissetti. Farkına bile varmamıştı oysa. Koridorda ilerlerken düşündü.

Bay Hallorann daha kötü bir şey mi görmüştü yoksa?

(O şeyler sana zarar veremez.)

Dudaklarının ardında demirden bir çığlık vardı, ama bunun dışarı fir-asına izin veremezdi. Babasıyla annesi böyle şeyleri göremezlerdi.

görememişlerdi. Sesini çıkarmayacaktı. Babasıyla annesi birbirlerini Bazı"01131A" 9erçek oian buydu.

Diğerleri ktaplardaki resimler gibiydi, simlerden korkardı insan, ama onlar insana zarar veremezdi. ba"a zarar veremez.

koricj0ty Iman aynı katta başka odalar da gösteriyordu. Doianbaçlı Arthur MnA 9eçiyoriarcil- BaY Ullman Marilyn Monroe diye bir kadının er adında bir adamla evlendiği zaman kaldığı odayı gösterdi

kendilerine (Danny, Mariiyn'ie Arthur'un Overlook'fa kaldıktan kıs süre sonra BOŞANDIKLARINI anlar gibi

oldu.) a bif

«Anne?»

«Efendim, canım?»

«Evlendikten sonra neden ayrı ayrı adlan vardı peki? Babamı senin soyadınız aynı ya.»

«Biz ünlü insanlar değiliz, Danny,» dedi Jack. «Ünlü kadınlar evlen seier bile eski soyadlarını taşırlar. Onların adları ekmekleridir.»

«Ekmekleri mi?» Danny iyice şaşırmıştı.

«Baban insanların sinemaya Marilyn Monroe'yu görmeye gittikleri-ni söylüyor,» diye annesi atıldı. «Adı Mariyn Miller olsaydı belki de ait-mezierdi... »

«Neden ama? Aynı kadm değii mi? Herkes bilmez mi bunu?»

«Evet, ama...» Çaresizce kocasına baktı.

«Truman Capôie bir kere bu odada kalmıştı,» diye Uilman sabırsızlıkla sözlerini kesti. Kapıyı açtı. «Benim zamanımda. Çok terbiyeli bir insan. Avrupa terbiyesi almış.»

Bu odaların hiçbirinde Danny'yi korkutacak bir şey yoktu. Üçüncü katta kendisini rahatsız eden bir şey daha vardı ve Danny bunun nedenini bilmiyordu. Asansöre giderlerken döndükleri koridorun başındaki yangın söndürme aieîi. Altın dişlerle doiu bir ağız gibi açık.

Eski biçim bir yangın söndürme aletiydi bu; uzun hortumu sarılmıştı', bir ucu büyük kırmızı bir vanaya bağlıydı, diğer ucu da bakır bir püs-kürüçüye son buluyordu. Hortumun kıvrımları duvardaki bir menteşenin ucuna takılmıştı, yangın esnasında menteşeye bir darbe vurunca hortum yere düşüyor ve kullanılır haie geliyordu. Danny bu kadarın; anlayabilmişti; zaten herhangi bir şeyin nasıl çalıştığını bir bakışta anı£-makta ustaydı, iki buçuk yaşındayken babasının Stovington'daki evleri' nin üsî merdivenine vactirdiöi koruvucu kanının kilidini açabiliy°rau' Babasıns kilidi açarken görmüştü bir kere. Babası bunun Yetenek ujj^' a cunu söylemişti. Bu YETENEK bazı insanlarda vardı, bazı insana-' ise hiç ycktu.

...,1

Bu vanam söndürme alet' de aordüöü diâerierinden daha es-'-90

He5isik değildi. Ama yine de içinde bir huzursuzluk duyuyor-

ama Ç° " kğğ!Cjma uyuyan bir yïian gibi yaslanmış hortumu görün-

dU: S/dönüp de gözden kaybedince sevindi.

ce' söre binerlerken Bay Uiman. «Bütün pancurlar kapatılacak,»

özellikle Başkan Dairesi. O dairenin cam faturası tam dört yüz

j dolardı ve bunun otuz yıl önce olduğunu hatırlatırım. Bugün aynı 2 yerine koymak için sekiz katını ödemek gerekir.»

«Pancurlar! kapatırım,» dedi Jack.

ikinci katta da bir sürü oda ve koridor vardı. Güneş dağların ardında batmaya yüz tuttuğundan odalar daha az ışıklıydı şimdi. Bay Uiman bir iki odayı açıp gösterdi. 217 numaranın önünde durmadı. Dick Halio-rann'ın Danny'yi uyardığı oda. Danny huzursuz bir tutkuyla baktı odanın numarasına.

Sonra birinci kata indiler. Bay Uiman burada hiçbir odayı açmadı. Alt salona inen kaim halılı merdivenin başına geldiklerinde, «İşte burası da sizin daireniz,» dedi. «Burada rahat edeceğinizi umarım.» içeri girdiler. Danny içerde bulunabilecek şeylere karşı kendini hazırladı. Hiçbir şey yoktu. Wendy rahat bir soluk aldı. O soğuk zarîfilğiyle Başkan Dairesinde kendini sakar ve hantal hissetmişti. Abraham Lincoln'un ya da Franklin D-Roosevelt'in o odada yattığın! bildiren plakalı bir daireyi tarihsel açıdan gezip görmek başkaydı insanın kocasıyla dünyanın en büyük (dans doğrusu en güçlü) insanların bir zamanlar yattıkları yatakta yaîma-si ve sevişmesi başka bir şeydi. Ama şimdi girdikleri daire daha basit, k,-,,3. Çök bir yuvaV'a benzeyen, insanı kucaklayan bir yerdi. Burada uyuK güçlüklerle karşılaşmadan bir mevsim bozunca yaşavabilecekie-r:ni cuşündü. '

JASüzeı,» dedi UHmarVa.

esi u-, ' ' c'n t£şini ssladı. «Basit ama veterii. Mevsimde burada aşçıyla *•?! yaşarlar.»

"c3y Haiiorann burada mı yaşıyordu?» diye Dannv atıldı. "B'j'Pe, V ardlmcısı Bav Nevers'ie birlikte,» Jack. Wendy:ye döndü. QSIOTurmaodasıdır.»'

Rahat görünen koltuklarla döşenmişti oda, bir kenarda bir zam lar paralı olduğu anlaşılan ama şimdi kaplamaları kalkmış bir sehpa va di. iki kitaplık (Readers Digesî'lerle dolu) ve diğer odaiardakincT daha ucuz bir televizyon. n

«Mutfacı yok,» dedi Uilman. «Ama:mutfacın tam üstünde bulundu ğumuz için bir yemek asansörü vardır.» Duvardaki bir dolabı açıp dört köşe bir tepsiyi gösterdi. Tepsiyi itince tepsi aşağıya doğru inmeye bas" löui.

«Gizli bir geçit!» diye bağırdı Danny. Bütün korkulannı unutmuştu o anda. Duvara koşup aşağı baktı. ; «8u

tarafından lütfen.»

Uilman oturma odasının ucundaki kapıyı açtı. Geniş ve havadar bir yatak odasıydı burası. İki yatak vardı. Wendy kocasına bakarak gülümsedi, omuzlarını silkti.

«önemi yok,» dedi -Jack. <Birleştiririz.»

Bay Uilman omzu üstünden baktı karı kocaya. Gerçekten bir şey anlamamıştı.
«Anlamadım?»

'«Yataklar,» dedi Jack «Yan yana getireceğiz de.»

«Ha!» dedi Uilman, bir an için şaşırılmıştı. Sonra birden yüzü kızardı. «Nasıl isterseniz.»

Tekrar oturma odasına döndüler. İkinci bir kapıdan başka bir yatai odasına daha giriliyordu. Ranza biçiminde iki yatak vardı burada. Yer de de kaktüs ve orman brtkiierinden oluşan çirkin bir halı, Wendy Danny'nin halıya hayran kaldığını fark etti. Bu daha küçük odanın duvarları gerçek çam tahtasıyla kaplıydı.

«Burasını sevecek misin, doktor?» diye sordu Jack.

«Elbette. Üst yatakta yatacağım ama, tamam mı?»

«Nasıl istersen.»

«Halıyı da çok sevdim. Bay Uilman neden bütün odalara böyle nes koymadınız?»

Bay Uilman limon ısırması gibi yüzünü buruşturdu. Sonra gülümsedi (yerek Danny'nin saçlarını okşadı. «Burası senin odan,» dedi. «Ya banyoya annenlerin odasından giriliyor. Büyük bir daire değil ama o'na istediğiniz gibi yayılabilirsiniz. Aşağı salondaki şömine işler duru •- Watson'un söylediğine göre. Canınız isterse yemek salonunda daV-J bilirsiniz.» Büyük bir iyilik yapan bir insan gibi konuşuyordu.

Tamam,» dedi Jack-

«Aşağı inelim mi?» diye Uilman. sordu.....

<<Olur,» dedi Wendy.

Yine asansörle aşağı indiler. Lobide şimdi kapıya dayanmış bekleyen Watson'dan başka kimse kalmamıştı. Bay Uilman buz gibi bir sesle, «Senin buralardan çok uzakta olduğunu sanıyordum,» dedi.

«Bay Torrance'a kazanı hatırlatmak için kaldım,» diyerek doğruldu Watson. «Gözünü dört aç, dostum. Günde bir iki kez basıncı düşür. Sürüne sürüne yükselir yoksa.»

Sürünür, diye düşündü Danny. Hatırına insanların bakmadığı aynalarla dolu uzun ve sessiz bir koridor gelmişti.

«Bakarım,» dedi babası.

«0 zaman bir şey olmaz,» diye VWatson elini uzattı. Jack adamın elini sıktı..VWatson, VWendy'ye dönüp başım eğdi, «Bayan.»

«Memnun oldum.» Wendy saçma bir şey söylediğini sandı. Ama değil. Buraya tüm yaşamını geçirdiği New England'dan gelmişti ve şimdi VWatson denilen bu adamın bir iki cümleyle batının ne demek olduğunu anlatabildiğini! görüyordu. Daha önceki çapkınca göz kırpmasının da bir önemi yoktu.

«Küçük Bay Torrance.» VWatson ciddi bir ifadeyle elini uzattı. Hemen hemen bir yıldır e! sıkmanın ne demek olduğunu anlayan Danny elini uzattı. Eli adamın avucu içinde kaybolmuştu. «Onlara iyi bak, Dan.»

«Olur, efendim.» r«ı, Vvatson- Danny'nin elini bırakıp doğruldu. Ullman'a baktı. «Geie-«k yıla kadar,» diyerek elini uzattı.

»•«man adamın eline şöyle bir dokundu, geç» am mayısın on ikisinde, VWatson. Ne bir gün erken, ne bir gün Rüştüne, efendim.»

"Vi bir kış geçirmenizi dilerim, Bav Ullman.»

Wats nrmıyorum ya-» havalandırm Ük kapıyı açtı. Serî esen rüzgâr ceketinin yakalarını «Oluruz' f<<Dikkatli olun Çocuklar,» dedi. j etendim,» diye Danny cevap verdi üçü adına.

Dedeki bu yerin sahibi olan VVaîson alçakgönüllü bir tavırla kapıdan dışarı. Kapı kapanınca rüzgâr da kesildi. Ayağında kovb0v meleriye geniş merdivenlerden inişini seyrettiler. Steyşin vaqon giderken ayaklan arasına kuru sarı yapraklar dolaşıyordu. Araba * egsozundan mavi bir duman fışkırdı. Araba geri geri hareket etti D3ll yerinden çıktı. Bir tepenin ardında kayboldu, sonra başka bir tepeni üzerinde daha küçük bir nokta olarak belirdi.

Danny o an kendisini hiç hissetmediği kadar yalnız kalmış hissetti ön teras

Torrance ailesi Overfook'un ön terasında sanki bir aiie fotoğrafı çekîiriyormuş gibi duruyorlardı. Geçen yıldan kalma ve kendisine artık iyice küçük gelen fermuarlı sarı ceketiyile Danny ortada, bir elini omzuna atmış olan annesi arkasında ve elini hafifçe oğlunun başına dayanmış olan Jack da solunda.

Bay Ullman onlardan bir basamak aşağıda durmuş pahalı olduğu belli olan moher paltosunu ilikliyordu. Şimdi dağların ardına iyice inm'5 olan güneş, tepeleri altın bir ateşle çevreliyordu, gölgeler uzun ve m renkliydi.

Park yerinde üç araba kalmıştı. Ullman'in Lincoln Contine tal'i, otelin kaptıkaçtı ve Torrance'ların hurda Volkswagen'ı\

«Anahtarları aldınız,» dedi Ullman, Jack'a. «Kazan durumunu biliyorsunuz.»

Jack başını salladı. Ullman'a acıyordu. Mevsim için her şey jmiş, gelecek mayıs ayının on ikisine kadar yumak sarılmıştı ve bunlardan sorumlu olan Ullman otele duyduğu tutku nedeniyle t»1 -lerde bir pürüz arayıp duruyordu.

«Her şey tamam,» dedi Jack.

. j fgiefonlaşacağız.» Ama yine bir an duraksadı, sanki bir " aelip kendisini arabasına atmasını beklermiş gibi. «Pekâlâ. İyi rüz9arl aeCirmenizi dilerim, Bay Torrance. Sizin de Bayan Torrance. çinin de, Danny.»

«Teşekkür ederim, efendim,» dedi Danny. «Size de iyi kışlar dile-'imj> ' «Hiç sanmam,» dedi Ullman. «Florida'da gittiğim yer berbat bir •Mel doğrusunu söylemek gerekirse. Benim asıl işim buradadır. Overfo-ok'a iyi bakın, olmaz mı, Bay Torrance?» .

«Bahara döndüğünüzde burada bulacaksınız sanırım,» dedi Jack. Danny'nin aklından bir düşünce (Biz olacak mıyız acaba?) geçti ve kayboldu.

Ullman hayvan biçiminde budanmış şimşirlere doğru baktı, sonra bir daha başını salladı.

«Hoşçakalın, öyleyse.»

Arabasını gözden kaybolana kadar izlediler. Artık iyice görünmez olunca hiç konuşmadan birbirlerine baktılar üçü de. Korkmuş gibiydiler. Yapayalnız kalmışlardı. Kavak yaprakları uçuşuyordu ayakları arasında ve bakımlı çimenlerin üzerinde. Sonbahar yapraklarının çimenliği kaplamasını üçünden başka görecekti kimse yoktu artık. Jack'a garip r kuçülme duygusu veriyordu bu; sanki otelle bahçesi birden iki kat uyumuş gibi kendilerini cansız bir güçle küçültmüşler gibi, yaşam 3ucu bir kıvılcıma dönüşüvermişti. tam" a Aot<tor' burnun çeşme gibi akıyor, haydi içeri,» dedi VVendy

jer zgarın huzursuz iniltisine kapılarını sımsıkı kapatarak içeri girdi-ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
yabanarısı yuvası 14 damda

«Ulan orospu çocuğu!»

Jack Torrance kendisini sokağın yabanarısına sağ eliyle bir toka! savururken acıyla bağırdı. Sonra çalıştığı damda yuvasını bozduğu yabanarısının kardeşlerinin kendisini kovalayıp kovalamadığına bakara!* yürümeye başladı. Eğer ardından geliyorsa durumu kötü demete yuva merdivenle kendisi arasındaydı, tavanarasına açılan kapı da 'ef den Mitliydi.

Yabanarısı yuvasının üstünde hiçbir şey görünmüyordu.

Jack dama oturup sağ elinin işaret parmağını gözden geçirdi. Ş] diden şişmeye başlamıştı. Aşağıdan biraz buz alıp parmağına koyma, dî, Merdivene gitmek için yuvanın yanından

geçmesi gerekiyordu.

Ekimin yirmisiydi. Wendy'yle Danny otelin arabasıyla (S0'A5 (gen'den daha güvenilir eski bir Dodge) Sidevinder'e süt a,rnay£)15 Noel alışverişine gitmişlerdi. Alışveriş için daha erkendi ama kar ya9 -zaman yolların ne olacağı bilinmezdi ki. Zaten kar atıştırmaya başa ti bile. Overiook'uh ilerisinde yol yer yer buz tutmuştu. \$

O ana kadar şahane bir güz yaşamışlardı. Burada bulunduk

Itm aibi pırıltılı günler birbirini iziemişti. Sabahlan serin hafta 'Ç'.-,e£je?7 sonra ısınıyor, kendisi de damda aktarma işlerini 0ian hava bJ IjVorCiU. Wendy!ye asımda İşi dört gün önce bitirebiiece-rahatch2/etnişti.'ancak acele etmek gelmiyordu içinden. Buradan görü-ğın'A nzaraLBaşkan Dairesini biie gölgede bırakıycrdu. Daha da "a 'lisî yaptığığa 'S ona huzur veriyordu. Damda çalışırken son üç yılın balarının kapandığını hissediyor, sakinliğe kavuşuyordu. O üç yi! karmaşık bir karabasandı sanki.

işin acı yanı, dama her çıkışında yabancıları yuvalarına dikkat etmesi için kendini uyarması olmuştu, zaten o böcek ilacını da bu yüzden almıştı. Ama bu sabah hava öylesine durgun, sessiziik öylesine tamdı ki, dikkati dağıııvermişti. Ağır ağır yaratmakta olduğu oyunun dünyasına dalmıştı. O gece hangi sahneyi yazacağını düşünüyordu. Oyun çok iyi ilerliyordu. Wendy bu konuda pek az şey söylüyordu ama onun da sevindiği belli oluyordu. Stovington'daki son altı ay içinde, oyundaki sadist oku! müdürü Denker'ie genç kahramanı Gary Bencn arasındaki önemii sahnede takılmış kalmıştı. Öylesine bir içki özlemi çekiyordu ki, deği! görev dışı edebi çalışmalarına, okulda verdiği derslere bile kendini tümüyle veremiyordu.

Ama son on iki gece alî kattan aîdiğ: yazı makinesinin önüne otuzca parmakları altında bu engelin, ağızda eriyen ketenhelvası gibi eri-tenJÎ °ldUAunu 9öruy°röü. Denkerin kendisince eksik kalmış nokîa-mün" h< Aa")a.harcarna°an bulmuş ve ikinci perdenin büyük bir bölü-kn-m. Ana Aöre venAen va2mış. oyunu bu veni sahnenin çevresinde

KU. muştı Yah-r,,,,. '

u?üncün h S! parmağını soktuğu anda düşünmekte olduğu

Vp yAba-H dS akiında lvlcş beürienmişî!. İki haftada onu da hazıria— j a oyunun tümünü temize çekebilmeyi umuyordu.

:NJ9Vy VgrL.it ... - '

Te'9yton tün." ajani vard': karton bardaklarla viski içip Herbert

hİK%sini o-r9n k'2ii 3a?ii Fnyii's Sandier adında bir kadın, Jack'ın üç sc; ça Aanamıştı. Jack ona Küçük Okui adını verdiği oyundan £Si?6rı oiavd- hUn *3ba h2î!ariv!£ planını anlatmıştı. Yüzyiün başiannda Aa ve 2a;;AQ aşarılı vs yetenekli oir öğrenci olan Denker

oir okulun erison'ja' aJnuau"ü oluyor ve keno; gendiöini andıran öârencisi Gar,

i'Yorau. Pnyifis bu viitn başında bir mektup varı jf>

neden göndermediğini sormuştu. Jack da oyunun bel1 • j Yiin buîur kazaiann Çoğunun

arabaya giren böcekler yüzün-

meyeceğini bildirmişti kadına. Oysa şimdi oyunun son* ** hlçı "A'Vunu ileri
sürdüğünden söz ediliyordu.

Yabanarılan, zararsız Sahneye konulup konulmaması hiç önemli değildi kA ^örüflü: ' °"!!?flrümcek hatta.

Sürücü paniğe kapılıyor, hayvanı öldürmeye

kendi başına bîr engel olduğunu hissedivordu S*ov!n t ' '?n' ° a rndan dışarı kovalamaya
çalışıyor... ya

da arı onu sokuyor, bir kötü yıllann, neredeyse sena erdireceği evliliğin oAlunurHA9 Sa'
"aksiyon kontrolünü elden kaçırma ve sonuç... ölüm. Ve genelilk-

, s . ' a n kofum, ı <û' ,jr ey 0|mayan an da dumanı tüten parçalanmış araba

rKJısınei»* * * _ _ _

unu s finiOi güven

ŞküniOi en "T' çıkıp" gidiyor. Trafik polisi böyle kazalarda patologların kurtulmak için
bilinçaltı bir özlem olduğunu anliyordJîm? f?6" -siyaparken zehirli bir böceğin sokup
sokmadığını da araştırmalarını ama özgür olma ihtiyacı yine aynı güçlülüğü korumuştı S'
a

den çıkmıştı George Hatfield olayı. O günlerden geriyA'l Jack yuvaya bakarken bunun
çektiklerinin bir

simgesi ve geleceği-

masasının üstündeki oyundu. Onu da biiirip Nevv YorkVA Violacağının bir işareti
sayılabileceğini de düşündü. Yoksa başına artık başKa şeylere yönelebilirdi. Bir roman
olmayacaktı'bu y-0l'5j înier nasii açıklanabilirdi? Onca mutsuzluk getiren Stovington
sürecek bir uğraşa girmeye hazır değildi, ama birkaç k>sa övkül! skinde, Jack Torrance'a
pasif açıdan bakiiması kanısındaıdı suz. Belki de bir öykü kitabı.

" .i 0 bir şeyler yapmış değildi, kendisine bir şeyler yapılmıştı. Sto-

Dikkatle geri geri giderek yeni yertestiMrai kimmitiann «,,,,,-, vington'da içkici olan çok insan tanımıştı, hatta ikisi ingilizce Böiümün-di. Ortaya çıkardığı yabancıları yuvası oradaydı işte İki kereste arar Y Jack Tuhney cumartesi öğleden sonraları bir fıçı bira alıp eve, da. tpey de büyüktü. Gözüne sanki iki karış çapında br topmuş" teİ9vizyonun başına 9ider. Pazar gecesine kadar eski filmleri ve maçları görünüyordu. Tahtalar arasındaki açıklık dar olduğu için' biçimi to seyredsrek ay1 AitirirdL Ama hafta İçinde ağzına bir damla bile içki suz değildi ama hayvanlar iyi bir iş becermişlerdi doğrusu. Yı*r k^o™'

üstü ağır hareket eden anlarla kaynıyordu. Bunlar daha sakin ve ki Ksnd|sıy!e Al Shockiey alkolikti. Şimdi yabancılarının kış gelme-olan sanlar değil, iri ve kötü olanlardı. Isı değişikliğinden dolayı sersf keenonce ecellerinden başka bütün diğerlerini öldürme işlerini seyrederek-lemişlerdi. Çocukluğunda yabancılarını iyi tanıyan Jack, bir kere s*. AnC!ahacia i!eri gidiyordu bu düşüncesinde. Kendisi hâlâ alkolikti ve makla kurtulduğuna şükrediyordu. Ullman bu işi yazın yaptırmış*" iş°Uİda ilk 'Çk'sini 'Çtiği andan beri de öyle

olmuştu. Bunun iradeyle, di, orada çalışacak insanın neler çakececini çok tyi biliyordu. Bir* hiçbA8.....

ahiakİ!İiğiy!a ya da karakterinin zayıf ya da güçlü olmasıyla ne yabancıları insanın koiunu, yüzünü, hatta pantolonu üstünden ba» hafcA9'81 yoktu- 'Çind9 bir yerde çalışmayan bir sigorta, bozuk bir farını sokmaya başladı mı, insan yerden otuz metre yüksekte old#. tstay6rekVfrdi ve St°vington üzerine baskı yapmaya başladığır zaman unutuverirdi. Anlardan kaçarken tepeiakiak düşmek işten bile d4 rmş ,. bu Y'oia girmişti. Büyük bir savrulma ve sonunda parçalan-

Ve bir küçük kurşunkalem parçasından daha küçük olan o hay**" de. Sinimi-!.12 bİr bisiklet ve kink koilu bir °Qul Jack Torrance pasif rotlardan kaçarken. a Ça!İŞrr

'A °FKESİ DE ÖYLE. YAŞAMI BOYUNCA SİNİRLERİNE HAKİM OLMAYA BİR YERCE OTOMOBİL KAZALARININ VÜZDE YEDİSİNİN NEDENİNİN AA NIN AJ. CANSIZCA. YEDİ YAŞINDA KİBRİTLE OYNADIĞI İÇİN KOMŞU KADI-MADIĞIN- OKUMUŞTU. MEKANİK BİR ARIZA, AŞIRI HIZ. İÇKİ. KÖTÜ HAVA 5A «AŞ A • SÖVDÜĞÜNÜ ANIMSİYORDU. SONRA GELİP GEÇEN BİR ARABAYA OLAN KAZALAR. BİR ARABA TEK BASMA ISSIZ BİR YOLDA GİDERKEN ÇARPİPİ ADAYAK"?'8' BU HAREKETİNİ GÖRMÜŞ, ÖFKEYLE ÜZERİNE ATILMIŞ, BİR İANİYOR VE İÇİNDEKİ SÜRÜCÜ NE OLDUĞUNU SÖYLEYEMEDEN OİÜYO'- * ÇSKMLŞTİ.

Babası söylene söylene eve döndüğünde kendisi

kaldırım kenarında duran bir köpeği îekmeiemişîi. Bütün okui ytlanA bu böyle devam edip gitmişti.

Ama yine de buniar olup biterken kendisinin kötü bir insan oldu; aklına bile gelmemişti. İçinde kötülük yoktu. Başı derde girmeden sınır. terine hakim olmayı öğrenecek., iyi bir insan olarak görürdü Jack Tc.. rance'ı. Ancak bedensel olduğu kadar ruhen de alkolikti, kuşkusuz a ikisi içinde bir yerde birbirlerine bağlıydı. Ama nedenlerin önemi yok*. kendisi için. Sonuçlar önemliydi; yediği dayaklar, okuldan atılmalar, y?. tık üstbssını

evde anlatmalar, sonra sarhoşluk sonu başağrılan, evüliö. nin yavaş yavaş gevşeyen zamkı, telleri havaya dikilmiş bir tek bisikle: tekerleği, Danny'nin kırık kolu. Ve kuşkusuz George Hatfield.

George Hatfield'i düşündü.

Uzun boylu, sarışın bir çocuk olan Gsoros küstahlık derecesine varan güzelliğe sahipti. Soluk blucinleri, kolları sıvanmış Sîovingto gömîeğiye Jack'a genç bir Robert Radfprd'u hatırlatırdı. On yıl önce?: genç futbol oyuncusu JackTorrance'ın delişmenliğinden de bir şeyle: vardı onda. George'u kıskanmadığına, onun güzelliğine haset duymadi-, gına yemin edebilirdi. Bilinçaltında onu oyunun kahramanı Gary Ben-son olarak görmeye başlamıştı. Gary'den öylesine nefret eden başarısız ve yaşlanma yolunda olan Denker için kusursuz bir rakip. Ama Jack Tprrance olarak George'u böyle görmüyordu. Görseydi bunu bilecek akla sahipti. Bundan emindi.

George Stovington'da sınıflarını kolaylıkla geçen bir öğrenciydi. B" futbol ve beyzbol yıldızı olarak aslında

derslerini pek önemsemez, ald-ğ; orta notlarla yetinirdi. Oyun aianında çok hırslı olmasına karşın, sın" îa

değişken ve kendi havasında bir öğrenciliği vardı. Jack kendi öörer' ciîk yıllarından çok iyi bilirdi bu tipleri.

Sınıfta sakin ve pek konuşmaya bir insan oiduğu halde, yerinde bir rekabetçi uyarım verişirse (Franker

stein'in canavanna verilen elektrik uyarımı gibi, diye acı acı düşünüy Jack) birdenbire canîanrverdi.

Ocak ayında George tartışma tak mına girmek istemişti. Jack'a kaf şı çok dürüst davranmıştı. Babası bir

şirketin avukatıydı ve oğlunun d-

ı j > ' j '

1 1^1

kendi izinde yürümesini istiyordu. Herhangi bir meslek tutkusu olmayan George'un buna da bir diyeceği yoktu. Notları her ne kadar yüksek değışe de daha ortaokuldaydı. Gerektiği zaman babasının başvuracağı pistonlar vardı nasıl olsa. George'un sporcu olarak yeteneği kendisine pek çok kapı açabilirdi. Ancak Brian Hatfield oğlunun tartışma takımına girmesini istemişti. Bu kendisi için iyi bir eğitim olurdu, hem zaten hukuk fakülteleri öğrenci alırken bu noktalarda titizlik gösterirlerdi. Böylece George takıma girdi. Martta da

Jack onu takımdan çıkardı.

Tartışma takımında olması George'un o yarışmacı ruhunu alevlendirmişti. Konu ister marihuananın serbest bırakılması olsun, ister ölüm cezasının yeniden kabulü olsun, hiç umursamadan lehte ve aleyhte tezler hazırlar, savunurdu. Artık konuşmaya alışmıştı ve hangi yanda olduğunun kendisi için hiç önemi yoktu. Jack bunun iyi tartışmacılarda bile az rastlanan değerli bir özellik olduğunu biliyordu. Buraya kadarı çok iyiydi. Ancak George Hatfield kekemeydi.

Dersini yapmış olsun olmasın, sınıfta her zaman sakin olduğu ve uz konuştuğu için bu yetersizliği pek belli olmazdı. Hele konuşmamanı bir meziyet olduğu, hatta çok konuşanın oyundan atıldığı futbol Taçlarında da önemsizdi bu.

Ama George tartışmanın en heyecanlı noktasına varınca birden skelemeye başlıyordu. Ne kadar çok heyecanlanırsa o denli çok keke-fyordu. Hele rakibini sıkıştırdığı zaman beyninin, konuşma merkeziyle a32i arasında bir duvar örülüyor, kendisine ayrılan süre doluyordu. Seyretmesi çok acı dakikalardı bunlar. «B.b.bb.. u. yyy.. yüzden ger., ger... gerçekleri gggg... gggöz ânün... nnn. ne...»

Saat çalar ve George öfkeyle tartışmayı yöneten Jack'a dönerdi. Bu anlarda yüzü kıpkırmızı kesilir, elindeki notları öfkeyle buruştururdu avucunda.

Arabasının zaten sönük olan lastikferini kestikten sonra bile Jack, George'u korumuş, düzeleceğini ummuştu. En son olaydan bir hafta öncesini anımsıyordu. Diğer çocuklar çıktıktan sonra George odada kai-A'Ş ve öfkeyle Jack' in karşısına dikilmişti.

«K.kk... kr... kronometreye erken bastın.»

Jack kâğıtını yerleştirmekte olduğu çantasından kaldırdı başını.

«George, ne dediğinin farkında mısın?»

«Be... be... benim b.bb. beş dakikam d.ddd... dolmamıştı. Saate bb.. ba.. bakıyordum.»

«Saat ve kronometre biraz farklı olabilir, George. Ama elimi bile sürmedim. Şerefim üzerine yemin ederim.» «Bbb.. b.. b.. bastın işte!»

Ben kendi hakkımı korumasını bilirim diyen bir ifadeyle karşısına çıkan George, Jack'ı kızdırmıştı sonunda, Zaten iki aydır kendini güç tutuyordu. Son bir çaba daha gösterdi. «Sana yemin ederim ki elimi sürmedim, .George. Kekelemen yüzünden. Bunun nedenini biliyor musun? Sınıftayken hiç kekelemiyorsun.»

«Ben ke.. ke.. kelemiyorum.»

«Bağırma George.»

«S., s., sen b.bb.. beni ta., ta. takımında istemiyorsun!»

«Bağırma dedim, George. Bu konuyu akıl yoluyla çözümlerim.»

«B.. ba.. baş., başlarım ş.ş.ş.şim.. şimdi...»,

«George, kekelemeni önleyebilirsen seve seve takıma alırım seni. Konulan çok iyi hazırlıyorsun ve karşı sürülen iddialar seni hiç şaşırtmıyor. Demek ki, çok güzel hazırlanıyorsun. Ama bu kekele...» «B.. b.. ben hiç ke.. ks.."keiemem!» diye bağırıldı George. «Ta., takımın ba.. ba. ba.. başında başka biri o!., ol., olsaydı...»

Jack biraz daha sertleşmişti.

«George, senin avukat falan olacağın yok. Bu kekelemeyle hiçbir şey olamazsın. Hukuk futbola benzemez. Her akşam iki saat idman yapmakla başaramazsın bunu. Yönetim kurulu toplantısında kalkıp; 'Bu., b.. beyler ş.ş.ş.ş. şimdi bu da., da., dava ko. ko.. konusu; mu diyeceksin?»

Jack birden yaptığı hareketin utancıyla kızardı. Karşısındaki yetişkin bir insan değil, yaşamının ilk büyük yenilgisini tadan ve belki de Jack:tan bu konuda kendisine yardımcı olmasını isteyen on yedi yaşında bir çocuktü.

George son bir kez, öfkeden kuduracakmış gibi baktı yüzüne Dudakları kırırdıyor, ağzına tıkanıp kaim:ş sözler bir çıkış yolu arıyordu.

«Er., er. erken ba.. ba.. bastm! Ben., ben., benden nefret edi.. edi.. ediyorsun...»

Sonra anlaşılmaz bir şeyler bağırarak kapıyı hızla vurup çıktı odadan. Jack olduğu yerden George'un ayak seslerini işitıyor değil de hissediyor gibiydi. Hâlâ öfkesinin ve George'un kekelemesiyie alay etmenin utanç; içinde kıvranırken duyduğu iik şey marazi bir sevinç duygusuydu. George Hatfield yaşamında iik kez sahip olamayacağı bir şeyi isîemişt:. Babasının bütün servetine rağmen alamayacağı bir şey. Beynin konuşma merkezine rüşvet yedirilemezdi. insan diline, bozuk bir piağa taklit; İğne g;oi zıplamaması için haftada fazladan elii dolar teklif edemezdi. Ama sonra bu sevinci, utancı içine gömüldü ve Danny'nin kciunu kiniği zamanki gibi bir duyguya kapıldı.

Tennm, ben eşeğin biri değilim. Ne olur, yalvarırım. Tanrım.

George'un bu yenilgisinden duyulan sevinç, oyun yazarı Jack Tor-rance'dan çok, oyunundaki Denker'e yakışırdı.

Benden nefret ediyorsun çünkü biliyorsun ki...

George Hatfield'den nefret etmesine neden olacak ne biliyordu onun hakkında? Geleceğinin önünde açık olduğunu mu? Birazcık Robert Redfcrd'u andırıldığını ve yüzme

havuzlarında trampleden iki takla atarak atladığı zaman bütün kızların kendisini seyrettiğini mi? Futbolu ve beyzbolu doğa! bir incelikle oynadığını mı? Saçma. Gülünç. George Hatfield'e hiç de gıpta etmiyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, George'un kekelemesinden üzüntü duyuyordu, Çünkü George kusursuz bir tartışmacı olabilecekti. Jack kronometreye basmışsa bile, ki basmamıştı, kendisinin ve takım arkadaşlarının George'un çabasından ıstırap duydukları ve onu kurtarmak için olabilirdi.

Ama kronometreye basmamıştı, bundan emindi.

Bir hafta sonra onu takımdan çıkarmıştı. Ama bu kez öfkelenmeden. Bağınp çağırma ve tehdit hep George'dan gelmişti. Bundan bir hafta sonra da sınıfta çalışmanın yansında parkta bıraktığı arabasından kitaplarını almaya gidince George'u lastiklerden birinin yanında eğilmiş olarak bulmuştu. Elinde bir avcı bıçağı vardı. Volkswagen'in ön sağ lastiğini parçalıyordu. Arka lastik parçalanmış, kaplumbağa }ant\ar üstündeydi.

Jack'ın gözlerini kan bürümüştü o anda, bundan sonrasını pek iyi anımsamıyordu. «Pekâlâ George,» diye boğuk bir ses çıkmıştı boğazından. «Madem öyle istiyorsun, gei de erkek gibi dövüş bakaiim.»

George'un şaşırıldığını, korkuyla başını kaldırıp baktığını anımsıyordu. «Bay Torrance...» demişti sanki bu olanlarda bir yanlışlık bulunduğu ve kendisinin oraya geidiğinde lastiklerin zaten inik olduğunu ve yanındaki bıçağıyla çamurlarını temizlediğini söylemek istemiş gibi.

Jack yumruklarını sıkarak ilerlemişti, sırtıyordu belki de. Ama bundan pek emin değildi.

Son hatırladığı, George'un bıçağı kaldırıp, «Daha fazla yaklaşmazsan iyi edersin,» demesiydi.

Bundan sonra Fransızca öğretmeni Bayan Strong, Jack'ın kollarını tutup çığlık çığlığa bağıyordu. «Yapma Jack! Yapma! öldüreceksin çocuğu!»

Aptal aptal gözlerini kırıştıtırıp bakınmıştı. Avcı bıçağı dört metre kadar ilerde, asfaltın üzerinde zararsızca parlıyordu. Yaşlı, emektar kaplumbağanın üç lastiği inikti. Sağ ön çamurlukta yeni bir darbe izi vardı ve tam ortasında ya kırmızı boya ya da kan vardı. Bir an kafası iyice karışmıştı o geçmiş gecenin (tanım, çocuğa çarptık Al) düşünceleriyle. Sonra George'u görmüştü. Asfaltın üstünde baygın yatıyordu. Tartışma takımı kapının önüne çıkmıştı, George'a bakıyorlardı. Çocuğun başından kan akıyordu, küçük bir yara olabilirdi, ama kulağından da kanlar boşanıyordu, ki bu beyin kanaması anlamına gelirdi-George kalkmak için çabalayınca Jack Bayan Strong'un elinden kurtulup oğlanın yanına gitti. George korkuyla geri çekildi.

Jack elini George'un göğsüne dayayıp geri itti. «Sakın kımıldama,» dedi. «Olduğun yerde kal.» Dehşetle kendilerine bakan Bayan Strong'a döndü sonra.

Lütfen okul doktorunu çağırın, Bayan Strong.» Kadın koşa koşa gitti. Tartışmacılara baktı sonra, hem de gözlerinin içine. Kendine gei'

misti artık, Vermont eyaletinde ondan daha iyi bir insan yoktu. Bunu bütün çocuklar biliyordu kuşkusuz.

«Artık evlerinize gidebilirsiniz,» dedi sakin bir sesle. «Yarın yine toplanacağız.»

Ama o haftanın sonu gelmeden tartışmacılardan altısı takımdan çekilmişti. Sunun pek önemi yoktu, çünkü kendisi de okuldan çıkarılacağını öğrenmiş bulunuyordu.

Yine de içkiye dönmemişti. Önemli bir şeydi bu.

Ve George Hatfield'den nefret etmemiştir. Sundan da emindi. O bir şey yapmamış, kendisine bir şeyler yapılmıştı.

Benden nefret ediyorsun, çünkü biliyorsun...

Hiçbir şey bilmiyordu ama. Hiçbir şey. Tanrının önünde yemin ederdi buna, kronometreyi en çok bir dakika önce durdurduğuna yemin edebileceği gibi. Ve'nefretten değil acıma duygusundan.

İki yabancı damın kalasları arasında yürüyordu. j

Aeorodinamik bakımından kaba ama garip bir biçimde yeterli kanatlarını açarak ekim güneşine doğru uçuşlarını seyretti. Belki de başka birini sokmaya gidiyorlardı. Tanrı onlara iğne vermişti ve bunu biri üzerinde kullanmaları gerekiyordu.

Eski hesapları karıştırarak ne kadar oturmuştu bu yuvanın başında? Saatine baktı. Hemen hemen yarım saat. Damın kenarına gelip aşağı sallandı, ayağıyla merdiveni bulup inmeye başladı. Malzeme deposuna gidip Danny'nin erişemeyeceği yükseklikteki rafa kaldırdığı böcek ilacını alacaktı. - Geri döndüğünde şaşırarak arılar olacaklardı, insan sokulabilirdi, ama sonra sokardı da. Buna içtenlikle inanıyordu. İki saat sonra o yuvayı Danny odasına aJabi-' lirdi. Kendisi de çocukken odasında böyle bir yabancı yuvası vardı, isterse yatağının başucuna koyardı. Bir zarar gelmezdi Danny'ye.

«iyileşiyorum.»'

Sessiz öğleden sonrasında güvenle çıkan sesini duymak, yüksek sesle konuşmayı düşünmediği halde, kendine güvence vermişti. Pasiflikten hareketliliğe geçiş olanaksız değildi. Ve bunun yapılabileceği bir tek yer varsa, o da burasıydı.

Böcek ilacını almaya gitti. Yabancıları cezalarını çekecek onu sokmanın bedelini ödeyeceklerdi.

bahçede

Jack iki hafta kadar önce malzeme deposunun arkasında bulduğu hasır koltuğu, Wendy'nin bunun hayatında gördüğü en çirkin şey olduğu itirazlarını dinlemeden otelin ön terasına getirip yerleştirmişti. Karısıyla oğlu otelin arabasıyla alışverişten döndüklerinde, şimdi koltukta oturmuş kitap okuyordu.

Wendy arabayı kenara park etti, motoru durdurmadan son bir kez gaza bastı. Arabanın tek stop lambası sönerken, motor son bir homurtuyla titredi ve durdu. Jack koltuğundan kalkıp onları karşılamaya çıktı. «Merhaba baba!» diye bağırdı Danny. Elinde bir kutu vardı. «Bak annem ne aidi bana.»

Jack oğlunu kaptığı gibi havaya kaldırdı, başının üstünde bir iki sallandıktan sonra öptü.

«Jack Torrance, kuşağının Eugene O'Neill'i, Amerika'nın Shakespeare'i, size böyle dağlarda rastlamak ne büyük mutluluk!» Gülererek kocasına baktı Wendy.

«Sıradan kalabalık beni çok rahatsız ediyor, sayın bayan.» Jack. karısını kucakladı, öpüştiler. «Yolculuk nasıl geçti?»

«Çok iyi. Danny sarsıntıdan yakınıp duruyor ama arabayı bir kere bile stop ettirmedim, hem... Jack, işi bitirmişsin!»

Dama bakıyordu. Danny de bakti. Overlook'un batı yanındaki kiremitler diğerlerinden daha yeşil duruyordu. Danny sonra elindeki kutuya baktı, yüzü birden aydınlandı. Geceleri Tony'nin kendisine gösterdiği resimler tüm açıklığıyla gelip onu korkutuyordu, ama güneşli bir günde bunları silkip atmamak kolaydı.

«Eak baba! Şuna bak!»

Jack kutuyu oğlundan aldı. Küçük bir araba modeliydi bu. Danny'nin geçmişte çok özlemine çektiği bir şey. Mor renkli bir Volkswagen-

gen. Ama karikatür bir araba. Kutunun üstündeki mor Volkswagen'in arka stop lambaları 59 Cadillac'a aitti. Tepesi açıktı ve direksiyon başında gözleri kançanağına dönmüş bir canavar vardı.

Jack kendisine gülümseyen karısına göz kırptı.

Kutuyu geri uzatarak, «Doktor, senin en sevdiğim yanın da bu,» dedi. «Sakin, aklıbaşında, içe dönük bir zevke sahipsin. Benim çocuğum olduğun nasıl da befi.»

«Annem Dick'ie Jane masalının tümünü okursam, senin bana bunu yapmamda yardım

edeceğini söyledi.» «Hafta sonunu bulduk demek yani. Peki sayın hanımefendi, o güzelim arabanızda başka neler var bakalım.» «Bakmak yok,» Wendy, Jack'ı iteledi. «Sana da bir şeyler aldık, ama onları biz ikimiz taşıyoruz. Sen şu süt şişelerini ai hele.»

«Siz beni yük hayvanı gibi kullanmaktan başka bir şey bilmezsiniz zaten. Oraya koş. buraya koş dur bütün gün.»

«Beyim, sen şimdi sütü mutfağa taşı da, sonra söylenirsin.»

«Yeter be!» diyerek kendini yere attı Jack. Danny kahkahadan kırılıyordu.

«Kalk bakalım beygir.» Wendy ayağıyla kocasını dürttü.

«Gördün mü?» dedi Jack. Danny'ye. «Bana beygir dedi, tanığım-sın.»

«Tanık! Tanık!» diye bağırdı Danny, sonra babasının sırtına atladı.

Jack doğruldu. «Bak şimdi hatırladım, benim de sana bir sürprizim var. Terasta küllüğün yanında duruyor.» «Ne?»

«Unuttum. Git de bak.»

Jack'la Wendy oğullarının koşma yarışını seyrettiler. Jack kolunu karısının beline doladı.

«Mutlu musun?»

Wendy ciddi bir bakışla baktı Jack'ın yüzüne. «Evlendiğimizden bu yana en mutlu günlerimi yaşıyorum.» «Gerçek mi?»

«Yemin ederim.»

Jack karısını kucakladı. «Seni seviyorum.»

Wendy de kucakladı erkeğini. Jack Torrance için bu sözleri söylemek kolay değildi. Evlenmeden önce de, evlendikten sonra da onu sevdiğini söylediği zamanları saymaya kalksa iki elinin parmakları çok gelirdi."

«Ben de seni seviyorum.»

«Anne! Anne!» Danny heyecanlıydı. «Gel bak, anne! Koş!»

«Nedir o?» diye sordu Wendy el ele terasa doğru yürürlerken.

«Unuttum,» dedi Jack.

«Sen armağanını alacaksın nasıl olsa.» Wendy kocasını dürtükledi.

«Ben armağanımı bu gece almayı düşünüyordum.» Wendy güldü. Az sonra Jack, «Danny mutlu mudur dersin?» dedi.

«Bunu busen biisen sen bilirsin. Yatmadan önce her gece uzun uzun konuşuyorsun oğlunla.»

«Geceler! büyüünce ne oimək istediğini ya da Noel Babanın gerçek olup olmadığını konuşuruz. Bu onun için çok önemli. Arkadaşı Scott bir şeyler söylemiş olmalı. Overiook konusunda pek bir şey söylemedi şimdiye kadar.»

«Bana da.» Merdivenleri çıkıyorlardı şimdi. «Ama genellikle çok sakın. Ayrıca zayıfladı da.»

«Boyu uzuyor da ondan sana öyle geliyor.» .

Danny' nin sırtı kendilerine dönüktü. Jack'in koltuğu yanında, masanın üstündeki bir şeye bakıyordu, Wendy daha bunun ne olduğunu görememişti.

«Yemek de yemiyor. Oysa eskiden nasıl yedi bilirsin.»

«Zaman zaman böyle olurmuş diye okumuştum bir yerlerde. Yedi yaşına basınca yine yemek yetiştiremeyeceksin, korkma.»

Üst basamakta durmuşlardı.

«Okumayı öğrenmek için de çok çalışıyor,» dedi Wendy. «Bizi... seni memnun etmek için kendini ne kadar zorladığını biliyorsun.»

«Kendisini memnun etmek için aslında, ben onu hiç zorlamıyorum. Doğrusunu istersen, bu kadar uğraşmasından hiç hoşlanmıyorum ayrıca.»

«Şöyle bir kontrolden geçmesi için randevu alsam saçma bulur muydun? Sidevinder'de genç bir doktor var... »

«Yaklaşan kıştan korkuyorsun, değil mi?»

Wendy omuzlarını silkti. «Aptalca bir şey, biliyorum ama...»

«Bence hiç de aptalca değil. Üçümüz için randevu al. Sağlam olduğumuzu bilirsek geceleri daha rahat uyuruz.»

«Bu öğleden sonra telefon ederim öyleyse.»

«Anne! Bak. anne!»

Danny elinde gri renkli kocaman bir şeyle koşuyordu. Bir an için bunu bir beyin sandı Wendy. Ne olduğunu anlayınca içgüdüsel olarak irkiidi.

Jack kolunu karısının omzuna attı. «Zararsızdır. Kaçamayan kiracılar kovuldular. Böcek ilacı sıktım.»

Wendy oğlunun elindeki iri yabanarısı yuvasına bakî; ama aimak için uzanmadı. «Zararsız olduğundan emin misin?»

«Elbette. Çocukken benim de odamda bir tane varti:. Babam vermişti, v/nu öuana Koymak ister miyoin, Lssny:»

«Evet. Hemen şimdi hem de.»

Çocuk koşa koşa içeri girdi. Merdivenlerde ayak seslerini duyuyorlardı.

«Demek damda yabanarıları-vardı ha?» dedi Wendy. «Seni soktular mı?»

«Madalyam nerede bakalım,» diyen Jack parmağını uzattı. Parmağının şişi inmeye yüz tutmuştu ama Wendy gereken ilgiyi gösterdi, eğilip öptü kocasının parmağını.

«İğnesini çıkardın mı?»

«Yabananlan soktuktan yerde iğnelerini bırakmazlar. O senin dediğin bildiğimiz arılardır. Onların iğneleri çentikli, yabananıanninkiler düzdür. Onun için tehlikelidir zaten. Bir an pek çok kişiyi sokabilir.»

«Jack, Danny'ye verdiğin yuvanın zararsız olduğundan emin misin?»

«hac.."! üzerinde yazanlar; tam olarak uyguladım. İk: saat. içince böcekleri öiciürüyor ve zararlı bir gaz falan bırakmıyor.»

«Nefret ediyorum.» dedi Wendy.

«Neden.... yabanarılarından mı?»

«Sokan her şeyden.» Wendy elieriyie dirseklerini tutup kofların-göğsü üzerinde kavuşturdu.

«Ben rie...» Jack kanssrn Kucakladı.

16

danny

Wendy, Jack'ın yukarı yatak odasına taşıdığı yazı makinesinin sesini dinliyordu. Makine

otuz saniye takırdıyor, bir iki dakika susuyor, sonra yeniden takırdamaya başlıyordu. Issız bir siperden makineli tüfek ateşini dinlemek gibi bir şeydi bu. Ancak bu takırtı müzik gibi geliyordu kendisine. Evliliklerinin ikinci yılından bu yana Jack böyie düzenli yazı yazmamıştı. Esquire'in o öyküyü satın almasından bu yana. Yıl sonuna kadar oyunu bitirip yeni bir şeye başlayacağını umuyordu Jack. Phyi-iis'in Küçük Okul'u sağa sola gösterdiğinde, bir etki yaratıp yaratmaması umurunda bile değildi. Wendy ona inanıyordu. Yazı yazıyor olması onu umutlandırmıştı; oyundan bir şey beklediğinden değil de, bu yolla kocasının canavar dolu bir odanın kapısını kapatmakta olduğundandı bu. Uzun süredir kapıyı omuzluyordu ama ancak şimdi biraz kıvılda-bilmiştir.

Her tuş darbesi kapıyı biraz daha itiyordu.

«Bak Dick, bak.»

Danny babasının Boulder'in elden düşme kitap satan kitapçılarından bulduğu okuma kitaplarının üstüne eğilmişti. Bunları bitirince ikinci sınıf düzeyine gelmiş olacaktı. Wendy bunun çok acımasız bir program olduğunu söylemişti kocasına. Oğulları zekiydi, bunu biliyorlardı, ama böyle acımasızca zorlamak da yanlıştı. Jack da onun gibi düşünüyordu, zorlamayacaklardı, ama çocuk çabuk öğrenirse hiç olmazsa kendileri de hazırlıklı bulunmuş olacaktı. Wendy şimdi Jack'ın bu konuda haklı çıktığını düşünüyordu.

Televizyonda dört yıldır çocuk saatini seyreden Danny yazım kurallarını sökmüş sayılırdı. Küçük radyosu ve ince tahtadan planörü başının üstündeki rafta, yaşamı okumaya bağlıymış gibi heceliyordu sözcükleri. Odasına koydukları okuma lambasının ışığında küçücük yüzü çok soluk ve gergindi. Hem okumayı, hem de babasının hazırladığı çalışmaları çok ciddiye alıyordu. Bir elma ve bir şeftali resmi. Altında Jack'ın iri ve okunaklı yazısıyla eima sözcüğü. Doğru sözcüğü çember içine al. Şimdi artık otuz kırk sözcük yazabiliyordu kendi başına.

Danny'nin parmağı okuma kitabının satırları üzerinde ağır ağır ilerliyordu. Yazının üstünde bir resim vardı. Wendy on dokuz yıl öncesinden, ilkokul yıllarından haya! meyal anımsıyordu bu resmi. Kıvrıkcık saçlı, güleç yüzlü bir oğlan. Bukleli saçlı, kısa etekli, elinde ip tutan bir kız. Bir de kırmızı topun ardında koşan köpek. Birinci sınıf üçlüsü. Dick, Jane ve Jip.

«Koş Jip koş,» diye okuyordu Danny. «Koş koş koş.» Parmağı bir satır aşağıya kaydı. «Bak...» Daha çok eğildi, burnu neredeyse kitaba değecekti.

«O kadar çok yaklaşma,» dedi Wendy. «Gözlerin ağrır. Dur bakayım...»

«Sen söyleme!» diyerek birden doğruldu Danny. Korku içindeydi' sesi. «Sakın söyleme anne, ben bulacağım.»

«Peki oğlum. Ama bu çok önemli bir şey değil, inan bana.»

Danny annesine kulak asmadan yine eğildi kitabın üzerine. Yüzünde, kolej sınavına giren bir öğrencinin ciddi ifadesi vardı. Wendy giderek daha az hoşlanıyordu bu durumdan.

«Bak...i...iş...t...te... Bak işte top. İşte top!» Başarı. Oğlunun sesindeki şiddet Wendy'yi korkutmuştu. «Tamam,» dedi. «Ama bu gece bu kadariik yeter.»

«iki sayfa daha okuyayım, anne, n'olur.»

«Olmaz.» Wendy kırmızı ciltli kitabı kapattı. «Yatma zamanın geldi.»

«Noiur?»

«Israr etme, Danny. Ben de yorulduğum artık.»

«Pekâlâ.» Ama yine de özlemle bakıyordu okuma kitabına.

«Git babanı öp ve yıkan. Dişlerini fırçalamayı unutma.»

«Peki.»

Jack'ın yazı makinesi sustu. Danny'nin öpücük şapırtısını duydu Wendy. «iyi geceler, baba.»

«İyi geceler, doktor. Nasıl geçti bakalım?»

«Çok iyi. Ama annem yanda bıraktırdı.»

«Annen haklı, oğlum. Saat sekiz buçuğu geçti.»

Banyonun kapısının kapanması Kendisiyle Jack gizliik konusunda pek titiz sayılmazlardı, oysa Danny buna öze! bir dikkat gösterirdi. Bu ayrsık İşaretleri gün geçtikçe artıyordu. Evde ikisinden birinin ya da ikisinin birden bir kopyası değii, bambaşka bir insan vardı Wendy bunu düşündükçe üzüntüye kapılmaktan alamıyordu kendini. Günün birinde çocuğu ona yabancı olacaktı. Kendisi de ona. Ama annesinin kendisine yabancı olduğu gibi değii. Ne olur öyle. olmasın, Tanrım. Büyüsün ve annesini sevmeye devam etsin.

Jack'ın yazı makinesi düzensiz takırtılarına başladı yine.

Danny'nin okuma masasının yanında-oturan Wsny 'bakışlarını oğlunun odasında dolaştırdı. Planörün kırılan kanadı onarılmıştı. Masasının üstü resimli kitaplar, boyama kitapları,-çocuk dergileri, boya kalemleriyle doıuydu, Vo*kswagen modei araba .ambalaj; açılmadan bunların üstünde duruyordu. Danny okumasını böyle sürdürürse, hafta sonunu beklemeden bir iki gece sonra arabayı yapacaklardı. Gelecek yıl okula caş a> "ca oğ unun yarısını, belki de fazlasın; kaybedecekti Wendy. Sîo-\\!,-g:cr as iş en yolunda giderken bir çocukları daha olmasını istemiş-lero a~a ş»mdi /ine doğum kontrol haplarına başlamıştı. Durumları be "s:zc "okuz ay sonra nerede olacaklarını ancak Tanrı bilirdi.

5 ~oe- gözü /abanans; yuvasına ilişti.

üz~"- nh edasının en iyi yerinde, yatağının yarandaki komodinin -st-"-.- r asîİK er tabak içinde duruyordu. Boş bile olsa Vventiy sevmi-j.c_o. ._. 'vcA'ı Mikrop! j o,jp olmadığını düşündü bir an, Jsok'a sor-~c --T- -ana sor;"£ ona güleceği aklına geldi. Yarr. doktora s:-£"c e- <•- nız kaiafcAfi-e tabii. Cnca yabancı yaratıp,n îükürü-

çu oe- : p," şeyin uyuyan oğünun bu kadar yakınında oimasın-
ran -ı; - j* değıidi.

E= "£sü ses; geldiği için kalkıp kendi yata1-' j" -Varın;: :: «>

* Ken- . İa oıouğu diinyaya aahp titmiş oian j£-' ?ş*n» j-.-.%'j
rıp baki'-âdı.

Wendy kapalı banyo kapısını hafifçe tıkırdattı.

«Hey doktor, uyudun mu yoksa?»

Cevap yoktu.

«Danny?»

Yine cevap yok. Kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi.

«Danny?» Şimdi iyice meraklanmıştı. Durmadan akan suyun sesinden başka gürültü gelmemesi kaygılandırıyordu onu. «Danny, kapıyı aç, yavrum.»

Cevap yok.

«Danny!»

«Wendy, bütün gece kapıyı yumrukiayıp duracak mısın öyle, kafamı allak bullak ediyorsun.»

«Danny kapıyı kilitlemiş ve cevap vermiyor.»

Jack kalkıp sertçe vurdu kapıya. «Danny, kapıyı aç. Oyun istemez.»

Jack daha sertçe vurdu. «Oyun oynama, doktor. Yatma zamanı yatağa yatılır. Kapıyı açmazsan dayacağı yersin.»

Öfkeleniyor, diye düşündü Wendy ve daha çok korkmaya başladı, iki yıl önceki o geceden sonra bir daha Danny'ye elini sürmemişti ve şimdi dediğini yapacak kadar kızgın

görünüyordu.

«Danny, yavrum...» diye başladı Wendy.

Cevap yoktu. Yalnızca akan su sesi.

«Danny, eğer beni kapıyı kırmaya zoriarsan bütün gece kışının üstüne yaıamazsın,» dedi Jack.

Hiçbir şey.

«Kapıyı kır,» dedi Wendy. Birden konuşmak güçleşivermişti. «Çabuk ol.»

Jack şiddetli bir tekme savurdu, zaten zayıf olan kilit parçalandı ve kapı açıldı."

«Danny!» diye bağırdı.

Musluktan su akıyordu. Bir kenarda kapağı açılmış diş macunu füpü vardı. Danny banyonun kenarına oturmuş, elinde sımsıkı tuttuğu fçası, ağzının kenarı köpük içinde, ipnotize edilmişcesine musluğun dündeki ilaç dolabının aynasına bakıyordu. Yüzünde dehşet okunuyordu. Wendy'nin aklına ilk gelen şey, bir sara nöbeti geçirdiği ve dilini yutmuş olacağı oldu.

«Danny!»

Danny cevap vermedi. Boğuk boğuk sesler geliyordu boğazından.

Jack, Wendy'yi havlu asacağına çarpacak kadar şiddetle iterek çocuğun önünde eğildi.

«Danny! Danny! Danny!» Parmaklarını şaklatıyordu Danny'nin görmeyen gözleri önünde.

«Evet,» dedi Danny. «Turnuva. Vuruş. Hırrr...»

«Danny!»

«Rok!» dedi Danny birden erkekçe, kalın bir sesle. «Rok. Vuruş. Rok tokmağı... İki yüzü var... Aaaaa...» «Jack, Jack, ne oluyor ouna?»

Jack çocuğun Dileklerini yakalayıp sarstı. Danny'nin başı bir sırığa bağlanmış balon gibi öne arkaya sallandı. j «Rok. Vuruş. Litak.»

Jack bir daha sarstı çocuğu. Danny'nin gözleri birden açıds. Diş fırçası yere düştü elinden.

«Ne?» diye sordu çevresine bakınarak. önünde eğilmiş babasını, duvarın dibinde duran annesini gördü. Korkuyla, «N'oidu?» diye sordu. «N.. nn.. n.o.ol... oidu...»

«Kefeleme!» diye birden bağırdı Jack. Danny korkuyla haykırdı, vücudu kaskatı kes'idi, geri çekilmeye çalıştı, sonra gözlerinden yaşlar boşarak oduğu yere yığıldı Jack oğlunu kucakladı. «Oğlum, yavrum, özür diierim, doktor. Ağlama, özür dilerim. Bir şey yok.»

Su durmadan akıyordu. Wendy ansızın bir karabasana dalıp geçmişe döndüğünü hissetti, sarhoş kocasının oğlunun koiunu kırdığı, sonra aynı sözleri söyleyerek önünde kıvrandığı zamana.

(Oğlum, yavrum, özür dilerim, doktor. Ağlama. Özür dilerim.)

Koştı. Danny'yi Jack'in kolları arasından kapıp kaldırdı. Oğlunun kolıan boynuna dolanmış olduğu haide küçük yaîak odasına döndü-Jack da arkalarından geliyordu.

Danny'nin yatağına oturup oğlunu sallamaya, yatıştırmak İçin saçma sapan sözler mırıldanmaya başlacn. Jack'in yüzüne bakınca şimdi yalnızca endişe görüyordu. Jack kaşlarını kaldırarak karısına bir soru sordu. Wendy hafifçe başını saîadı.

«Danny,» dedi. «Danny, Danny, Danny. Bir şey yok, oğlum. Hiçbir şsy yok.»

Danny sonunda sakinleşmişti, hafifçe titriyordu annesinin kollarında. Yine de ilk konuştuğu şimdi yanlarına oturmuş olan Jack cidu. Wendy içinde o eski kıskançlığı

(ilk o gelir hep, hep o gelir) duydu. Jack çocuğun başında bağırmış, kendisi ise sakinleşîirmişti, ama yine de Danny babasına, «Kötü bir şey yaptıysam özür dilerim,» demişti.

«özür dileyecek bir şey yok, doktor,» Jack oğlunun saçlarını okşadı. «Ne oldu kuzum içerde?»

Danny şaşkın şaşkın başını salladı. «Bilmiyorum. Baba, neden bana kekeleme diye bağırdın? Ben kekelemem ki.»

«Eibeîe,» dedi Jack. Wendy;nin yüreğine soğuk bir parmak dokunmuştu sanki. Jack birden bir hayretle karşılaşmış gibi ürkek bir ifade takınmıştı.

«Kronometre hakkında bir şey...» diye Danny mırıldandı.

«Ne?» Jack öne eğilince çocuk korkuyla annesine sığındı.

«Jack, korkutuyorsun çocuğu!» Suçlama doluydu Wendy'nin sesi. Birden üçünün de korkmakta cduklannı farketti. Ama neden korkuyorlardı?

«Bilmiyorum, bilmiyorum,» diyordu Danny babasına. «Ne... ne dedim, baba?»

«Hiçbir şey,» diye mırıldandı Jack. Arka cebinden mendilini çıkarıp ağzını sildi. Wendy bir an için yine o insanın içini kabartan geriye dönüşü yaşadı. Ayyaşlık günlerinden iyi

anımsadığı bir hareketti bu.

«Kapıyı neden kilitledin?» diye yumuşak bir sesle sordu Danny'ye.

«Tony söyledi.»

Çocuğun başı üzerinden birbirlerine baktılar.

«Dişimi fırçalarken okuduğum kitabı düşünüyordum. Çok düşünüyordum ama... Birden Tony'yi aynanın içinde gördüm. Bana bir kere daha göstermesi gerektiğini söyledi.»

«Yani Tony senin arkanda mıydı?» diye Wendy sordu.

«Hayır. Aynanın içindeydi,» Danny bu konuda kesindi. «Ta içinde. Sonra ben de aynanın içine girdim. Ondan sonra babamın beni sarstığını hatırlıyorum. Yine kötü bir şey yapmış olduğumu sandım.»

Jack tokat yemiş gibi irkiidi.

«Böyie bir şey yoktu, doktor,» dedi hafifçe.

«Tony sana kapıyı kilitlemeni söyledi demek?» diye sordu. Wendy, oğlunun saçlarını arkaya atarak.

«Evet.»

«Peki, sana ne göstermek istiyormuş?»

Danny birden kaskatı kesildi. Kasları piyano telieri gibi gerilmişti sanki. «Hatırlamıyorum,» dedi. «Hatırlamıyorum. Sormayın bana. Hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum!»

«Şişşi» dedi Wendy korkuyla. Çocuğu kucağında sallamaya başladı. «Hatırlamamanın önemi yok, yavrum.» Danny yine gevşedi.

«Biraz yanında kalıp sana bir masal okumamı ister misin?»

«İstemem, ama gece lambasını açık bırakın.» Utançla baktı babasından yana. «Baba, sen bir dakika kalır mısın yanımda?»

«Elbette, doktor.»

Wendy içini çekti. «Ben oturma odasındayım, Jack.»

«Peki.»

Wendy yerinden kalkarken Danny de örtünün altına girdi. Öylesine küçücük görünüyordu

ki.

«İyisin ya, Danny.»

«İyiyim, anne, sen lambayı yak.»

«Peki.»

Wendy yandığı zaman abajurun üstünde uyuyan bir köpek resmi ortaya çıkan gece lambasını yaktı. Overlook'a gelinceye kadar geceleri bir ışık istememişti Danny, buraya gelir gelmez ise ilk isteği bu olmuştu. Tavandaki ışığı söndürüp arkasına, Danny'nin beyaz yüzüne, Jack'in yüzüne baktı. Bir an duraksadı.

(ve ben de aynadan içeri girdim) sonra çıktı odadan.

«Uykun var mı?» diye sordu Jack, oğlanın alınına düşen saçlarını geri atarak.

«Evet.»

«Biraz su ister misin?»

«İstemem... »

Beş dakika kadar hiç konuşmadılar. Jack'ın eli oğlanın alınıdaydı. Danny'nin uyuştuğunu sanıp tam yerinden kalkacakken Danny konuştu.

«Rok.»

Jack donmuş bir halde geri döndü.

«Danny...»

«Annemin canını acıtmazsın, değil mi, baba?»

«Hayır.»

«Ya benim?»

«Hayır.»

Yine sessizlik.

«Baba?»

«Efendim.»

«Tony geldiğinde bana rok oyununu anlattı.»

«Öyle mi? Neler dedi bakalım?»

«Hepsini hatırlamıyorum. Ama oyun sıralarından söz ettiğini hatırlıyorum. Beyzboi gibi. Komik değil mi?» «Öyle.» Jack'in kalbi gümbürdüyordu göğsünde. Çocuk bunu nereden bilebilirdi? Rok, beyzboi gibi değil kroke gibi oynanırdı, ama aynı oyun sıralarını izleyerek.

«Baba...» Neredeyse uyuyacaktı Danny.

«Efendim.»

«Litak ne demek?»

«Hiç duymadım, oğlum.»

Sessizlik.

«Hey doktor?»

Ama Danny derin soluklarla uykuya dalmıştı bile. Jack bir an durup oğluna baktı. Dalga dağa sevgi yükseliyordu içinden. Neden bağırmıştı çocuğun başında sanki? O anda kekeleyesinden norma! bir şey olabilir miydi? Kronometre de dememişti, herhalde o anda saçma sapan bir şeydi söylediği.

Peki ama rok'un aynı oyun sıralarıyla oynandığını nası biliyordu? Biri söylemiş olabilir miydi? Kim? Haüorann? Uîiman?

Ellerine baktı. Yumruklarını sıkmişti, gerilim yumrukları,

— 11:

(tanrım nasıl da bir içkiye ihtiyacım var)

tırnaklar; avuçlarına batıyordu. Ağır ağır zorladı kendini yumrukların: açmaya.

Odaoan çıktı. Yine öfkelenmişti, çok değil belki, ama kendini rahatsız hissettirecek, korkutacak kadar. Bir içki bu duyguyu körfeştirirdi. Hem bunu

(kronometre hakkında bir şey) ıAsm de başka şeyleri. O sözlerin heDsini söylemişti, yanlış anlaşılmiş c-r şey yoktu. Bir çingirak sesi kadar kesindi. Koridorda durup arkasına bakarken bilinçsiz bir hareketle mendiliyle dudaklarını sildi.

•;?j;j de karanlığında kara gölgeler halindeydiler, üzerinde yalnızca donu olan Wendy gidip Danny'nin örtüsünü düzeltti. Jack kapıda dur-muî karısının oğlanın alnına elini koyup ateşi olup olmadığına bakmasını seyrediyordu.

«Ateş: var mı?» diye sordu.

«Hayır.» Ws-" .dy oğlunu öptü.

«İyi ki o !j£j ılır -uyu almışın,» dsdi Jack, Wsnyd kapıya doğnj gelir-ka:\ «İyi bir cok*:i: rnu bari?»

«Kasabaca c/e söylediler. Başka bir bildiğim yok.»

«Eğer bir şey ç=ksrs2 seni ve onu annene göndereceğim, VVendy.»

«Olmaz.» «Neler hissettiğini biliyorum.» Jac*ı kolunu karısının esline doladı.

«Annem için neler hissettiğimi bilemez's'n.»

«VVendy. sizi gönoerebileceğim başka bir yer yok, bunu biliyorsun.»

«Sen de gelseydin... »

«Bu işi bırakırsam işimiz bitiktir. Biliyorsun bunu.»

Wendy:nin gölgesi hafifçe başını salladı. Biliyordu.

«Uilman'la konuşurken paiavra siktiğin: sanmış:;". Şimdi bunda" o kadar emin değilim. Bu işe sizleri de sü-ük'smemeliydım. Bu başbeia-sı dağın tepesinde, en yakın İnsandan seksen kilometre ötede...»

«Seni seviyorum,» dedi VVendy. «Eğer mümkünse. Danny seni jjaha da çok seviyor. Kalbi kinlir, Jack. Bizi şimdi gönderirsen kalbi kırılır.»

«Böyle konuşma. Wendy.»

«Doktor bir hastalık falan bulursa ben Sidewinder'de bir iş ararım.» rfiye Wendy devam etti. «Sidevvlnderde buiamazsam Danny'yi a'i", Boudere dönerim. Ama anneme gidemem, Jack. Bu şarîiar altında aidemem. İsteme bunu benden. Gidemem işte.»

Tokmağı" havada ısı!!k:ar çaidiğini duyuyordu.

— 119 —

(rok... vuruş... rok... ÜT AK) duvara inmeden önce. Orman gibi halının üstünde yumuşacık ayak sesleri. Acı su gibi ağzını dolduran korku.

Unutulanı hatırlayacaksın... hatırlayacak mıydı acaba? Neydi o unutulmuş?

Bir köşe daha dönünce dehşetle bir çıkmaza girdiğini gördü. Üç yanından kilitli kapılar bakıyordu kendisine. Batı kanadı... dışarda fırtınanın uğuldadığını, karla dolu kendi karanlık boğazında boğulduğunu duyuyordu. Şimdi korkudan ağlayarak duvara yaslandı...

Kapana kıştırılmış bir Atavşan kalbi gibi çarpıyordu yüreği. Üzerinde dalgalı çizgiler olan açık mavi duvar kâğıdına yaslanmıştı. Saçakları tutmaz oldu, halının üstüne ı yığıldı, boğazından hırıltılar çıkıyordu. (

Daha yüksek sesle. Daha yüksek. j

Koridorda bir kaplan vardı. Kaplan şimdi köşeyi dönecekti. Çılgıncasına bir öfkeyle bağıyor, rok tokmağını sallıyordu. Bu kaplan iki ayak üstünde yürüyordu, çünkü o...

Soluğu kesilmiş olarak uyandı, yatağın içinde doğruldu, elleriyle ! yüzünü kapattı.

Elinde bir şey vardı. Sürünen bir şey.

Yabanarısı. Üç tane.

Hepsi bir anda saktular. Ve Danny de o an bütün hayallerden sıyrılıp çığığı bastı. Soi eline yapışmış yabanarıları bir daha, bir daha şaktular.

Işıklar yandığında babası don paça karşısında duruyordu. Uykulu ve korkak bakışlı annesi de arkasındaydt. «Kovun onları!» diye bağırdı.

«Tanrım,» diye inledi Jack. Görmüştü.

«Jack, n'oldu? Nesi var?»

Jack cevap vermedi. Yatağa koştu. Danny' nin yastığını kaptığı gibi oğlanın sol eline vurmaya başladı. Bir daha. Bir daha, Wendy anların vızıldayarak havaya yükseldiklerini gördü.

«Bir gazete al!» diye bağırdı Jack, başını .çevirmeden. «Öidür onları!»

— 120 —

«Yabananlan mı?» Wendy bir an için kendi içine kapanmış, her şeyden uzaklaşmış gibiydi. Zihni allak büllakîi, bilgi yalnızca duygularına ilişkindi. «Yabananlan! Tanrım, Jack oysa sen...»

«Kes sesini de öldür şunları be! Çabuk ol!»

Anlardan biri Danny'nin masasına konmuştu. Wendy boyama kitabını alıp şiddetle indirdi. Masanın üstünde yağlı bir kahverengi leke kalmıştı. *

«Bir tane de perdeye kondu.» Jack kucağına aldığı Danny'ye dışarı koştu.

/

Çocuğu Wendy'nin yatağına yatırdı. «Burada yat, Danny. Sen haber verene kadar gelme olmaz mı?»

Yüzü şişmiş ve gözleri yaşlı olan Danny başını salladı.

«Aferin asian oğlum benim.»

Jack koridordan merdivene koştu. Arkasından boyama kitabının iki kez vurulmasını duydu, sonra karısı acıyla bağırdı. Jack duraklamadan merdiveni ikişer ikişer inerek loş hole indi. Ullman'ın odasından geçip mutfağa girdi. Geçerken ışıkları da yakmıştı. Akşamdan kalan yıkanmış bulaşıklar musluğun yanında kurumaya bırakılmıştı. Büyük cam kavanozu kaptı. Bir tabak yere düşüp parçalandı. Jack arkasına biiie bakmadan yukarı koştu yine.

Wendy, Danny'nin odasının dışında, soluk soluğaydı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, ıslak saçları ensesine yapışmıştı. «Hepsini öldürdüm,» dedi donuk bir sesle. «Ama biri beni soktu. Jack, sen onların ölmüş olduklarını söylemiştin.» Ağlamaya başladı.

Jack cevap vermeden kavanozla birlikte Danny'nin yatağının yanındaki art yuvasına doğru yürüdü. Ortalıkta hiç hareket yoktu. Hiç olmazsa yuvanın dışında. Kavanozu yuvanın üstüne geçirdi.

«Oldu,» dedi. «Haydi yürü.»

Yatak odalarına geçtiler.

«Nereni soktu?» diye sordu.

«Biteğimi.» j «Bakayım.»

Wendy bileğini uzattı. Avuçiçiyle biiieği arasında küçük bir dalik vardı. Çevresindeki et şişmeye başlamıştı. — 121 —

«Böcek sokmasına karşı alerjik misin?» diye sordu Jack. «İyi düşün: Sen aierjiksen Danny de olabilir. Beş, a1!; kez soktular zavallıyı.»

«Kayır.» diye şimdi sakinleşmiş olan Wendy cevap verdi. «Ben nefret ederim onlardan. Yalnızca nefrsî ederim.»

Danny yatağın ayakucunc'a oturmuş, sağ eliyle so! eiini tutmuş, kınama dolu bakışlarla Jack'a bakıyordu. «Bir bakalım, doktor...- ko-kma dokunacak değilim. O zaman daha çok acır. Sen şöyle uzat yeter.»

Danny elini uzatınca Wendy, «Danny... zavail: yavrum benîm,» diye iniedi.

Daha sonraiar: dokic tam on bîr yerincsn sokulduğunu söyleyecekti. Şimcl ya:n:2ca küçük

<üçüK-deiikier oö'üyorlard;, sanki oarmakla-nyia avuçiçine Kırmızı bine: serpiimiş gibi.
Çek Kötü şişmiş eli.

«Wendv. banvodan o Hac; cetir çabuk.»jj

Wvendv cidince Jack: Dannv'nin vanns

ırur koun

omjz;Enn£

c".f:/f5r e

~.?.<msx-

HOKtOr

sonra ca ol

;j£:.-7l;S VcuStSin, iSrii&ıı

«w-.ur. Ama neoen resmini çeKecsKsınr'» «ilacı yaoalı fabrikayı dava eîmek için.» Vwendy yangın söndürücüsü blçimlince bi «5u hiç aenmaz, yavrum.»

Danny elin; uzartı. Vwendy ilacı püskürttü. Derin derin için in. tup içindeKi ııac; ceıırol.

;eKîi

:<Vfi'-

5"cu vwendy.

«Şimdi de şunlan çiğneys-ek yut bakaî'm.» Eeş tane portakal renK-!i bebe-' asoirini uzattı. Danny ilaçları bl_er birer ağzına aııı.

«3_ kaça- aspirin çok değil mi?» diye sordu Jack.

«Çok yennden sokulmuş. Jack içirence, sen hemen şu an çl ve yuvayı yok et, tamam mı?»

122 —

«Pekâlâ.» . , •

Jack çekmecedan Polaroid fotoğraf makinesini aidi, flaşını takti.

«Jack, ne yapıyorsun?»

«Eiimin resmini çekecek,» dedi Danny. «Sonrilaç fabrikasını dava edeceğiz. Değil mi, baba?»

«Tamam,» diyerek sırttı Jack..«K«Tuidama sakın. Isırık başına beş bin doîar hesap ediyorum.»

«Neden söz ediyorsun sen?» diye bağırdı Wendy.

«Böcek ilacı kutusunun üstündeki talimatı tam olarak uyguladım. Sonuç ortada. Dava açacağım. Üretim hatası varmış. Başka şey cia-maz.»

«Kaa,»dediWendy.

jack dört tane resim çekti. Aniann soktuğu eiinin binlerce dola* edebüeoğhi düşünen Danny korkusunu yenmiş, ilgilenmeye başlamış-tı. Eii zonkiuyor, başı hafifçe ağrıyordu.

Jack makineyi kaldırıp fotoğraflar! kurumak üzere masanın üzerine yayarken Vwendy, «Doktora bu gece götürsek daha doğru olmaz nv?» diye sordu.

«Sancısı yoksa ge'ekmez. Bir insanın yabanans: zehirline karşı' alerjisi varsa otuz saniye içinde beiii oiur.» «Ne demek istiyorsun?»

«Komaya girer.»

«Tanrım.» Wendy elleriyle dirseklerini tutup kollarım cö'ğsü üzerinde kavuşturdu. Yüzü soluk ve bitkindi. «Nasılsın, oğium? Uyuyabilecek misin?»

Danny gezlerini kırpıştıtararak baktı. Ka'abasan z\ :A-.'-~de ş;~c' donuk ve biçimi olmayan bir şey halini aimışt;, ama hâlâ korkuyordu.

«Sizinle yatarsam belki.»

«Elbette,» diye Wendy atıldı. «Çok üzüldüm, yavrucuğum.»

«Bir şeyim yok, anne.»

Vwendy yine ağlamaya başlayınca Jack ellerini karisinin omuzia'ine kcyoü. «'vYerdy, sana kutunun üzerinde yazan her şeyi yaptığıma yenin ederim.»

«Sabahleyin bunu götürüp at, başka şey istemiyorum.»

«Oiur.»

üçü birden yatağa girdiler. Jack ışığı söndürecekken birden örtüyü üzerinden atıp kalktı.

«Yuvanın da bir resmini çekmem gerek.»

«Çabuk gel ama.»

Masanın üstünden makineyle flaşı aldı. Danny'ye elini sallayarak diğer yatak odasına gitti.

Tavan lambası hâlâ yanıyordu. Jack yatağın yanındaki masanın üstüne bakınca birden tüyleri diken diken oldu.

Cam kavanozun içi silme yabanansıyla doluydu. Elli tane, yüz tane.

— Kalbi gümbürdeyerek resimleri çekti, sonra oturup filmin developpe olmasını bekledi. Dudaklarını elinin tersiyle sildi. Zihnine tek bir düşünce takılmıştı...

(Öfkelendin yine. Öfkelendin yine. Öfkelendin yine) kör inanca dayanan bir korku. Geri gelmişlerdi. Yabanartlarını öldürmüştü ama yine geri gelmişlerdi işte.

Zihninde kendini korkuyla ağlayan oğluna bağıırırken görüyordu. Kekeleme!

Yine sildi dudaklarını.

Danny'nin masasına gitti, çekmeceleri karıştırdı, geniş tahta altlığı olan bir oyuncak buldu. Dikkatle arı dolu kavanozu tahtanın üstüne kaydırıldı, tek bir tanesinin bile kaçmaması için eliyle bastırarak dışarı çıktı.

«Geliyor musun, Jack?» diye seslendi Wendy.

«Baba, yatağa geliyor musun?»

«BİR dakika aşağı inmem gerek, geliyorum.»

Nasıl olmuştu bu? Nasıl?

Böcek ilacı sahte falan değildi. Düğmesine basınca koyu bir beyaz dumanın çıktığını görmüştü, iki saat sonra da yuvayı sallayınca ölü böcekler dökülmüştü içinden.

Nasıl şu halde? Ani bir yeniden doğuş mu?

Çılgınca bir düşünce. On yedinci yüzyıl palavrası. Böcekler yeniden doğmazlardı. Yabanansı yumurtaları on iki saat içinde iri birer arı olurlardı ama kraliçenin yumurtlama mevsiminde de değillerdi. Nisan ya da mayısta olurdu bu. Sonbahar ölme zamanlarıydı.

— 124 —

Düşüncelerine canlı bir karşıt olarak arılar cam kavanozun içinde uğulduyordı.

Kavanozu aşığı mutfağa götürdü. Mutfaktan dışarı açılan bir kapı vardı. Çıplak vücudu gecenin soğuk rüzgârında titriyordu, bastığı soğuk betondan ayakları donmuştu bile. Tahtayı ve kavanozu dikkatle yere bırakıp kapının dışındaki termometreye baktı. Eksi yedi derecede duruyordu cıva. Arılar sabaha kadar soğuktan ölürlendi. İçeri girip kapıyı sıkıca kapattı. Sonra da kilitledi.

Mutfaktan geçerken ışıkları söndürdü. Bir an karanlıkta durdu, düşündü. İçki istiyordu. Otel birden binlerce gizli sesle dolmuş gibiydi; çatırdılar, inlemeler, daha birçok yabancı yuvasının altında öldürücü bir meyva gibi sallanıyor olabileceği damdan gelen uğultu.

Geri gelmişlerdi.

Birden Overlook'tan pek hoşlanmadığını farkettil. Oğlunu sokan, öldürücü ilacın etkisinden kurtulan arılar değil de oteldi sanki.

Yukarı, kansiyia oğluna gitmeden önce son düşüncesi

(bundan sonra ne olursa olsun öfkelenmek yok. Ne otursa olsun.) oldu. Kesin kararlıydı bunda. Odaya'girerken dudaklarını elinin tersiyle sildi.

17 doktorda

Üzerinde yalnızca don ve fanilayla doktorun muayene masasında yatan Danny Torrance küçücük görünüyordu. Yanına kocaman kara bir makine getiren Doktor Edmonds'u seyrediyordu. Daha iyi görebilmek için başını yana çevirdi.

«Sakın seni korkutmasın bu,» dedi Bili Edmonds. «Elektro-ensafa-'ograftır bunun adı, acıtmaz.»

«Elektro... »

«Kısaca EEG deriz biz. Basma bir sürü tei yaptıracağım şimdi, bsyin daigaianni da şurada göreceğiz işte jj>

' «vanl Aiî Milyon DcA-i k Aoam" da cic~ğ_ g b - ?»

«Evet. Büyüyünce SteAe Austin olAa* ste- ~ ye a >

«istemezdim.» dedi Dann> -»eAş 'S :e 'e' caş "ca raş edilmiş noktalara yapışkan bantia tJturjrKen «Bacarn Ca~jn on-ce onun k;sa asvre yapacağını, sonra...»

«Anlıyorum,» dedi Ecmonds dostça bir şçikiar, Dannv.» e. «cEc: dize çck ssv "Ne gibi?»

«Örneğın, sara hasâ;'ğ!nin ok «Ns ciduğunu biliyorum.»

«Yok canım!»

«Eibeñe. Vermontda anackui1 jvrAsh;.A -v j.^»!-= :-! = s'»;'-Ji. inf!? R3"

ir çocuk vardı. renkii îab-oyu Kuîianmasi yasaxîi.»

«Ne dedin, Dan?» Makineyi çaiştırmıŖu, Kâğ.t üzerinde ince çizgi-ier belirmeye başıadi.
«İŖıklı, renkii bir kabic. Çevirince .Ŗikiann bazıarı panıdryer. RsnKİeAi cayman gerek.
Doğru cugmeys basınca da tablo duruyor. Ama Breni onunu yapamıyordu.»

«Pariak ışikiar sara nöbetini başlatabilir ae ondan. Danny, sana da bu nöbet gibi Ŗeyler
geimecen az önce oyis par.ak renkli ışıklar görür gioi oiuyor musun?»

«Hay;r.»

«Peki garip sesiar? Çıngıraklar? Kap: zilleri?.. -«Hayır.»

«Peki, gario bir kc.-ı;- . örneğın comaoi ya aa iaias kokusu gibi? Ya oa çürük bir Ŗey
kcKAsu?»-«Hayir, s:snc\r.r>

«Peki bayıimadan enes içinden ağlamak gediıyor mu? Kecerii olmadığın halde?»

«Hayır.»

«Çok iyi.»

«5en o? sars m. var, Doktor Bili?»

«Sanmıvcrum, Dannv. KiDiroama lütfen. Az kaidu»

Makina beŖ'dakika kadar daha vızıldayıp yazdı. Sonra doktor düğmesini çevirdi.

«Bitti işte. Saiiy o elektrotları çıkarsın da yan odaya gel. Seninie biraz konuşmak
istiyorum, tamam mı?» «Tamam.»

Edmons makineden çıkan uzun kâğıdı koparıp içeri gitti.

Danny pantolonunu giyerken hemŖire, -Koluna bir çizik yapaca-ğım,» dedi. «Tücerküioz
testi.»

«Geçen yıl okulda yapmıŖlardı,» dsai Danny pek de umutiu olmayan bir sesie.

«Ama aradan çok zaman geçmiŖ, sima1 kocaman çocuk oidun artık, aeğü m iv» zce
KO:unu uzar

«ntsn .£:j_ = .» Uiyb;; u.a;,,,y Ai

Gömieğini ve ayakkabılarını da giydiktin sonra kayarak yana açı-nd rnasası-:=S"na nırası.

ne

:an kapıdan geçip iuCKîor rdmonos'un

nsn üzerinde oturmuş, düşünceli düşünce: I ayakların, a.-,3

ı saiüyorcu.

«üeam, Aanny.»

«Selam.»

«Elin nasıl?» Harfçe sargılı sol elini gösterdi.

«İyi.»

«EEG'ne çaktım, ioir şey gö'ünmüyor. Ama bir kez de yaşamını b-uniarı okuyarak kazanan Denverdeki oir dostuma göndereceğim bakması için. Ern:.'s oimak istiyorum.»

«An!ı,'or_rr. etendim.»

«Bana 7 _>-.!/'o en soz st. Dan.»

Dar.n,- uya/ı.arını sü'tüştüroü. "Görünmeyen cır a, Khcaştır,» dedi sonunca. «Kendim uydurc.m onu. 3ana arkadaş oisun diye.»

EdmcAc- güierek eii=-!n; Darny'nin omuzlarına dayadı. «Annie oaban öyle söylüyorlar. Onian bırak şimdi. 3u, ikimizin arasında bir şey. Ben senin doktorum. Bana gerçeği söyle. Sen izin vermedikçe onlara bir şey söylemeyeceğime yemin ederim.»

Danny düşündü. Emonds:a baktı, sonra hafif bir çabayia onun

duşuncsienni ya oa niç olmazsa run durumunun rengini öğrenmeye çalıştı. Birden"beyninde rahatlatıcı bir görüntü belirmişti; dosya doiapıa-

n, açılıp kapanan ve çit diye kilitlenen çekmeceler. Her çekmecenin ortastnda bir kart vardı: A-C, GİZLİ. D-G, GİZLİ ve böyle devam edip gidiyordu. Danny rahatlamıştı.

«Tony'nin kim olduğunu bilmiyorum,» dedi.

«Senin yaşında mı?»

«Hayır. En az on bir olmalı. Biraz daha büyük de olabilir. Hiç yakından görmedim ki. Araba sürecektir belki de.»

«Hep uzaktan gördün, öyle mi?»

«Evet, efendim.»

«Ve hep sen kendinden geçmeden önce geliyor, değil mi?»

«Kendimden geçmiyorum, efendim, onunla birlikte gidiyorum sanki. Bana bir şeyler gösteriyor.»

«Ne gibi şeyler?»

«Şey...» Danny biraz duraksadıktan sonra doktora, babasının Ver-mont'ia Colorado arasında taşıyıcıların kaybettiklerini sandığı eşyanın hikâyesini anlattı. Oysa sandık merdiven altındaydı.

«Baban da sandığı Tony'nin söylediği yerde buldu, öyle mi?»

«Evet, efendim. Ama Tony bana sandığın yerini gösterdi, söylemedi.»

«Anlıyorum. Peki, Tony dün gece ne gösterdi, Danny? Hani banyonun kapısını kilitlediğin zaman?» «Hatırlamıyorum,» dedi Danny çabucak.

«Emin misin?»

«Evet, efendim.»

«Az önce senin banyo kapısını kilitlediğini söyledim. Ama bu yanlıştı değil mi? Kapıyı Tony kilitlemişti.» «Hayır, efendim. Tony kapı kilitleyemez ki, çünkü gerçek değil o. Benim kilitlememi istedi, ben de kilitledim.» «Tony her zaman kayıp şeylerin yerini gösterir mi?»

«Hayır, efendim. Kimi zaman bana olacak şeyleri de gösterir.»

«Sahi mi?»

«Evet. Bir kere bana Great Barrington'daki hayvanat bahçesini gös termiş ve babamın yaş günümde beni oraya götüreceğini söylemiş. Gerçekten de öyle oldu.»

«Peki, başka neler gösteriyor.»

Danny kaşlarını çattı. «İşaretler. Saçma saçma işaretler. Zaten okuyamıyorum ki.»

«Tony bunu neden yapıyor dersin, Danny?»

«Bilmem.» Danny'nin yüzü birden ışıldamıştı. «Ama annemi., babam bana okumasını öğretiyorlar, ben de öğrenmek için çok çalışıyorum.»

«Tony'nin işaretleri için yani.»

«Gerçekten okumak istiyorum. Ama onun için de, evet.»

«Tony'yi seviyor musun, Danny?»

Danny yere bakıp cevap vermedi.

«Danny?»

«Cevap vermek çok güç. Eskiden severdim. Bana iyi şeyler göster diği için, annemle babam artık BOŞANMA düşünmedikleri için her gün gelmesini isterdim.» Danny doktorun dikkat kesilen bakışlarını görmedi Düşüncelerini anlatabilmek için yere bakıp kendini zorluyordu. «Ama şimdi geldiğinde hep kötü şeyler gösteriyor. Çok korkunç şeyler. Dür gece banyoda olduğu gibi. Gösterdiği şeyler o yabancıları gibi sokuyor beni. Burasını.» Alnını gösterdi.

«Neler, Danny?»

«Hatırlamıyorum!» diye Danny acıyla bağırdı. «Hatıriasaydım sizt söyledim. Çok kötü şeyler. Hatırlamak istemediğim için hatırlamıyorum. Bütün hatırladığım, uyandığım zaman LİTAK.»

«O nedir, Danny?»

«Bilmiyorum.»

«Danny?»

«Efendim.»

«Tony'yi şimdi getirebilir misin?»

«Bilmem. Her zaman gelmiyor. Hem zaten gelmesini de istemiyo-rurn artık.»

«Bir dene, Danny. Ben burada yanıdayım.»

Danny soluğunu uzun uzun bırakıp başını eğdi. «Olup olmayacağını bilmiyorum ama. Daha önce biri bana bakarken hiç yapmamıştım, j Hem Tony her seferinde gelmiyor ki.» ı

«Gelmezse gelmez,» dedi Edmonds. «Ben senin denemeni İstiyorum.»

«Peki.»

Bakışlarını Edmonds'un ağır ağır sallanan ayaklarına çevirip düşüncelerini annesiyle babası üstüne toplamaya çalıştı. Burada bir yerdeydiler... şu resim asılı duvarın arkasında. Bekleme odasında. Yan yana oturuyorlar ama konuşmuyorlardı. Dergilere bakıyorlardı. Üzülüyorlardı. Kendisi için.

Kaşlarını çattı, annesinin düşüncelerini okumaya çalışıyordu. Aynı odada olmadıkları zaman çok güç oluyordu bu. Birden düşüncelerini almaya başladı. Annesi kızkardeşini düşünüyordu. Kendi kızkardeşini. ölmüş olan kızkardeşini. Kendi annesini öylesine aksi yapan o olmuştu. Kızkardeşinin ölümü. Küçük bir kızken...

(araba çarpmasından öldü bir daha böyle bir şeye dayanamam ya Danny'de kanser menenjit kankanseri

beyin tümörü gibi bir şey varsa onun yaşında çocuklar kankanseri oluyorlar radyum tedavisi:- ne paramız da

yok ama insanı öyle ölüme de bırakamazlar ki ama bir şeyi yoktur hiçbir şeyi yoktur böyle düşünmemelisin) j

(Danny...)

Ama Tony yoktu. Yalnızca sesi geliyordu. Ses uzaklaştıkça Danni karanlıkta onun ardından Doktor Biil'in ayakları arasında bir delikten içeri giriyor, düşünüyor, karanlıkta içinde korkunç bir şey olan bir barrf yüzüyor, bir cam fanusun akındaki bir saatin yanından geçiyor* Danny.

Sonra karanlık birden örümcek ağlarıyla kaplı tek bir ışıkla yarıW!: İslak bir taş zemine basıyordu şimdi. Yakınlarda bir yerde kısık ama k°r kutucu olmayan mekanik bir homurtu vardı. Danny dalgın bir şaşkır# la, unutulacak şey bu, diye düşündü.

Karanlığa gözü alışınca Tonny'nin hayalini gördü ilerde. Tony c' yere bakıyordu. Danny de o şeyi görmek için zorladı kendini.

(Baban. Babanı görüyor musun?)

Görüyordu, Bodrumun o zayıf ışığında görmemek mümkün müydü? Babası yere eğilmiş, elindeki elfenerini eski kutulara, sandıklara çevirmişti. Karton kutulardan bazıları patlamış, yere kâğıtlar yayılmıştı. Gazeteler, kitaplar, faturaya benzeyen basılı kâğıtlar. Babası büyük bir ilgiyle inceliyordu bunları. Sonra fenerini başka bir yöne çevirdi. Yıldızlı iple sarılmış, büyük, beyaz kaplı bir kitap. Beyaz deri kaplı belki de. Danny birden babasına o kitaba dokunmamasını, bazı kitapların açılmaması gerektiğini söylemek istedi. Ama babası o kitaba doğru gidiyordu.

Babasının günde üç, dört kez kontrol ettiği Overiock'un kazanından geldiğini anladığı homurtu, şimdi kötü ve düzenli bir ses çıkarmaya başlamıştı. Gümbürtü... Islak kâğıtların kokusu şimdi Kötü Şey'in kokusuna dönüşüyordu. Babası kitaba uzanırken çevresi bu kokuyla sarılmıştı.

Tony karanlıkta bir yerde

(Bu insanlık dışı yer insanları canavarlaştırır. Bu insanlık dışı yer) hep aynı şeyi durmadan tekrarlıyordu. (İnsanian canavarlaştırır.)

Karanlıkta yuvarlanıyordu yine. Bu kez kazanın homurtusu değil de kâğıt kaplı duvarlara gümleyerek inen tokmağın sesi kovalıyordu onu. Mavili siyahlı halı üzerinde korkuyla çömelmişti.

(Gei buraya)

(Su insanlık dışı yer)

(gel de gününü gör!)

(insanları canavarlaştırır.)

Kafasının içinde yankılanan bir çığlıkla kurtardı kendini karanlıktan. Sler vardı üzerinde. Tony'nin Overlook'taki karanlık dünyasından o Şeyin her nasılsa onu gerçek şeyler dünyasına kadar izlediğini düşünerek geri çekildi. Ama Doktor Edmonds, «Bir şey yok, Danny. Bir şey yok, merak etme,» diyordu. Danny doktoru, sonra da bulunduğu yeri tanıdı. Elinde olmadan tit-rscil Edmonds kucaklamıştı onu.

Tepkisi hafifleyince, «Canavarlardan söz ettin,' Danny,» dedi. «Ney. di onlar?»

«Bu insanlık dışı yer... Tony bu insanlık dışı yerin... yerin...» Başım salladı.
«Hatırlamıyorum.»

«Düşün!»

«Düşünemem.»

«Tony geldi mi?»

«Evet.»

«Peki, ne gösterdi sana?»

«Karanlık. Gürültü. Hatırlamıyorum.»

«Neredeydin?»

«Bırakın beni! Hatırlamıyorum! Bırakın beni!» Korku ve çaresizlikle hıçkırmaya başladı. Anılar suda kalmış bir kâğıt gibi yapışkan, okunmaz bir hal almıştı.

Edmonds bir bardak su getirdi. Danny suyu içinde bir bardak daha getirdi.

«Şimdi daha iyisin ya?»

«Evet.»

«Danny, seni zorlamak... seninle alay etmek istemiyorum, bunu iyi anla. Tony gelmeden öncesi hakkında bir şeyler hatırlıyor musun?»

«Annemi,» dedi Danny yavaşça. «Benim için üzülüyor.»

«Anneler çocukları için hep üzülürler.»

«Hayır... onun çocukken ölen bir kızkardeşi varmış. Aileen... Aile-; en'in araba çarpmasıyla

nasıl öldüğünü düşünüyor ve bu yüzden üzülüyordu benim için. Başka bir şey hatırlamıyorum.»

Edmonds dikkatle bakıyordu çocuğun yüzüne. «Bunu şimdi bekleme odasında mı düşünüyordun?»

«Evet, efendim.»

«Danny, bunu nasıl bilebilirsin?»

«Bilmiyorum. Işıltı herhalde.»

«Ne dedin? Ne dedin?»

Danny başını salladı. «Çok yorulduğum. Annemle babamı görebilirim mi? Artık cevap vermek istemiyorum. Çok yorulduğum. Kaf nım da ağrıyor.»

«Kusacak mısın?»

«Hayır, efendim. Annemle babamı görmek istiyorum.»

«Peki, Dan.» Edmonds ayağa kalktı. «Peki, git onları gör, sonra da bana gönder, olur mu? Biraz da onlarla konuşacağım.» «Peki, efendim.»

«Orada kitaplar var, bakarsın. Kitap seversin, değil mi?» «Evet, efendim.» «Sen iyi bir çocuksun. Danny.» Danny hafifçe gülümseyerek baktı doktora.

«Hiçbir hastalık bulamadım.» dedi Doktor Edmonds, Torrance'lara. «Bedenen îabii. Akıl bakımından çok gelişmiş ve haya! gücü çok zengin. Böyle vakaiara rastlanır. Test yaptırırsanız kendi yaş grubundan yüksek bir zekâyâ sahip olduğunu göreceksiniz. Altı yaşına basacak bir çocuk için çok üstün bir konuşma yeteneği var.»

«Biz onunla konuşmak için kendimizi zorlamalıyız,» dedi Jack gururla.

' «Dediklerinizi anlaması için buna hiç gerek duymamanız çok doğal. Yanımdayken yine bir nöbete girdi. Benim isteğim üzerine. Dün gece banyoda olduğunu anlattığınız durumun bir eşi. Bütün kasları gevşedi, vücudu yığıldı, gözbebekleri ters döndü. Kendi kendine ipnotize etmek denilen durum. Çok şaşırdım. Hâlâ daAaşkınım.»

«Peki, ne oldu?» diye Wendy endişeyle sordu. Edmonds, Danny' nin halini, dağınık cümlelerinden kesin olarak duyduğu «canavar», «karanlık», «gümbürtü» sözcüklerini, sonra ağlamasını, isteriyeye kapılmasını, bidesine kramp girdiğini anlattı.

«Yine Tony,» dedi Jack.

«Bunun sizce bir anlamı var mı?» diye sordu Wendy.

«Biraz var. Ama çıkardığım sonuçlardan hoşlanmayabilirsiniz.»

«Siz söyleyin yine de.»

Danny'nin anlattıklarından 'görünmeyen arkadaşı'nın New Eng-^and'dan buraya gelmeden önce gerçek bir arkadaş olduğunu anladım. Buraya geldikten sonra Tony tehlikeli olmaya başlamış. Hoş olan anılar Danny için şimdi karabasan haline dönüşmüş ve bunların neler olduğunu hatırlayamadığı için de korkuyor. 3u sık rastlanan bir .durumdur.

Hoşumuza giden rüyalarımızı kötü rüyalarımızdan daha çok hatırlarız. Bilinçle bilinçaltı arasında bir engel vardır. Bu engei ancak çok az bir bölümün bilince çıkmasına izin verir ve bunlar da genellikle simgeseldir. Freud öğretisinin çok basitleştirilmiş bir anlatımı bu, ama zihnin kendi içinde olanları anlatması bakımından bize yardımcı olur.»

«Bu yer değiştirme Danny'yi sarstı mı yani?» diye Wendy sordu.

«Olabilir. Eğer korkutucu durumlar altında yapılmışsa. Böyle bir şey var mıydı?»

Wendy'yle Jack bakiştılar.

«Bir ortaokulda öğretmenlik yapıyordum, işten çıkarıldım.» dedi Jack.

«Anlıyorum.» Edmonds elinde çevirip durduğu kalemi yerine bıraktı. «Ancak daha derinde başka şeyler de var sanırım. Sizi sarsabilir bu. | Oğlunuz sizin ciddi olarak boşanmayı düşündüğünüze inanıyor. Ancak bu düşüncenizden şimdi vazgeçtiğinize inandığından, söyle bir değinip geçti.»

Jack'in ağzı açık kalmış, Wendy ise bir tokat yemişçesine gerilemişti. Yüzü bembeyazdı. «Biz... bunu hiç konuşmadık...» diyecek oldu

«Her şeyi bilmeniz iyi olacak doktor bey,» diye Jack atıldı. «Danny doğduktan az sonra ben alkolik oldum. Kolejden beri bir içki sorunum vardı. Wendy'yle tanışınca yatıştır gibi oldu, ama Danny doğduktan ve gerçek mesleğim olduğuna inandığım yazarlığım kötüye doğru gittikten sonra yeni baştan ortaya çıktı. Danny üç buçuk yaşındayken çalıştığıın1 kâğıtların üzerine bir bardak bira döktü, ben de...» Sustu. Gözleri kupkuruydu.

«Yüksek sesie söyleyince korkunç bir şey oluyor. Ben de ort dövmek için dizime yatırırken kolunu kırdım. Bundan üç ay sonra <# içkiyi bıraktım ve bir daha içmedim.» ',

«Anlıyorum. Kolunun kırık olduğunu anlamıştım. Ama kusursuz o'a' rak kaynamış.» Koltuğunu geri itip bacak bacak üstüne attı. «Dürüşü olmak gerekirse, o olaydan sonra bir daha kötü bir davranış görme» açıkça belli oluyor. Arı sokması dışında, o yaşta çocuklarda rastlarA1 hiçbir bere izi yok vücudunda.»

«Elbette,» diye Wendy söze karıştı. «Jack öyie bir şey...»

«Hayır, Wendy,» dedi Jack. «Öyle bir şey yapmak istemiştim. İçimde bir şey bunu ya da daha kötüsünü yapmamı söylüyordu.» Yine Edmond'a baktı. «Biliyor musunuz Doktor Edmonds, boşanma sözcüğü karımla aramda ilk kez burada geçiyor. Alkoliktik de. Çocuğunu dövmek de. Beş dakika içinde üç konu ilk kez ses buldu burada.»

«Sorunun temeli bu olabilir. Ben psikiyatris değilim. Eğer bir pedagog isterseniz Boulder'de birisini salık verebilirim. Ama teşhisimden eminim. Danny zeki, hayal gücü zengin, görüşü kuvvetli bir çocuk. Sizin inandığınız gibi evlilik ilişkilerinizden çok etkilenebileceğini sanmıyorum. Küçük çocuklar her şeyi kabul ederler. Unutma ya da bir şeyi saklama duygusunu anlamazlar.»

Jack ellerine bakıyordu. Wendy kocasının elini tutup sıktı.

«Ancak ortada iyi olmayan bir durum olduğunu hissediyordu. Onun için önemli olan kırılan kolu değil, sizin ikiniz arasında kırılmak üzere olan bağı. Bana boşanmadan söz etti, kırık kolundan değil. Hemşire kendisine kolunu gösterdiği zaman omzunu silkti geçti. Onun üzerinde bir baskısı olmamış bunun. 'Çok eskiden oldu; falan gibi bir şey söylemiş.»

«-Na çocuk,» diye mırıldandı Jack. Çeneleri kenetlenmiş, yanak kasları gerilmişti. «Biz ona layık değiliz.» «Yine de sizin çocuğunuz,» dedi Edmonds kupkuru bir sesle, «işte böylece zaman zaman bir hayal dünyasına çekiliyor. Bunda da garipse-necek bir şey yok, pek çok çocuk böyledir. Benim de Danny yaşındayken kimsenin göremediği Chug Chug adında konuşan bir horoz arkadaşım vardı. İki ağabeyim genellikle beni yalnız bırakırdı ve o zamanlar Chug Chug çok yardımcı olurdu bana. Bu yüzden Danny'nin Tony adında görünmez bir arkadaşı olmasını yadırgamamalısınız. Zamanı gelince kendi mantığıyla bu sorunu da çözecektir. Danny'nin hayalleri normal görünmez arkadaş sendromu çevresinde gelişenlerden daha derin olduğu için Tony'ye de daha çok ihtiyacı var. Tony gelip ona güzel şeyler gösteriyormuş. Şaşırtıcı şeyler ama hep iyi şeyler. Bir keresinde ona babasının kayıp sandığının merdiven altında olduğunu göstermiş. Bir kez de annesiyle babasının doğum gününde kendisini hayvanat bahçesine götüreceklerini söylemiş.»

«Great Barrington!» diye Wendy bağırdı. «İyi ama böyle şeyleri nasıl bilebilir? Sanki... sanki...»

«Önsezisi varmış gibi mi?» dedi Edmonds gülümseyerek.

«Doğduğunda başı çevresinde bir zar vardı,» dedi Wendy.

Edmonds'un gülümsemesi candan bir kahkahaya dönüştü. Jack'la Wendy bakiştılar, sonra onlar da, bunun ne kadar kolay olduğuna şaşarak güldüler. Danny'nin «şanslı tahminleri» üzerinde çok 302 etmedikleri konulardan biriydi.

«Danny'nin duyguları çok gelişmiş, Bay Torrance. Sizin merdiven altından başka her şeyi aradığınızı bildiği için sandığın orada olduğunu bildi. Basit bir çözümlenme. Ergeç siz de oraya bakmayacak edecektiniz. Peki, Great Barrington'a gitmek kimin aklına gelmişti,

sizin mi, onun mu?»

«Onun,» diye Wendy atıldı. «Televizyon programlarında başka bir [eğlencesi yoktu. Gitmek için can atıyordu. Ama doğrusunu isterseniz paramız yoktur. Kendisine söyledik bunu.»

«Sonra 1971'de bir hikâye sattığım dergiden elli dolar geldi,» dedi Jack. «Hikâyeyi başka bir yerde yayınlayacaklarmış. Biz de parayı j Danny'ye harcamaya karar verdik.»

Edmonds omuzlarını silkti. «İstek tatmini ve rastlantı.»

«Tam gerçek bu işte,» dedi Jack.

«Danny bana Tony'nin gösterdiği şeylerin hepsinin olmadığını söyledi,» diye Edmonds devam etti. «Yanlış görüşe dayanan hayaifer, hepsi bu kadar. Mistiklerin ve zihin okuyanların bilinçle yaptıkları şeyleri Danny bilinçsiz olarak yapıyor. Kendisine hayranım. Yaşam kendisini antenlerini içeri çekmeye zorlamazsa esaslı bir insan olacaktır.»

Danny'nin nasıl bir insan olacağından emin bulunan Wendy başını salladı. Ancak doktorun açıklaması biraz düşünülmeden yapılmış gibi geldi ona. Tereyağ yerine margarin gibi. Danny kayıp düğmeleri bulduğu, televizyon dergisinin belki de yatağın altında olduğunu söylediği Va da güneşli bir günde okuia gitmek için hazırlanırken sonra yağmur yağacağını söyleyip lastik ayakkabılarını giymek istediği zaman doktor yanlarında değildi ki. Ve o gün okuidan bardaktan boşanırcasına yağın yağmur altında dönmüşlerdi eve. Edmonds, Danny'nin kendi akıllarından geçeni de önceden okuduğunu biimezdi. 3ir akşam canı çay çekmiş, mutfağa gittiğinde fincanı içinde çay torbasını bulmuştu. Kütüphaneye iade zamanı gelmiş kitaplarını kütüphane kartı üzerine iliştirilmiş olarak masanın üstünde bulduğu günü unutamazdı.

«Peki, şimdiki karabasanların nedeni ne?» diye sordu. «Tony neden banyoyu kilitlemesini söylemiş?» «Tony'nin yararlılığını yitirdiğini sanıyorum. Tony, siz kocanızla evliliğini sürdürmek için uğraşırken doğdu. Kocanız çok içiyordu. Kırık kol olayı, aranızdaki ürkütücü sessizlik vardı.»

Ürkütücü, evet doğru. Yemeklerde söylenen tek şey ya ekmeği verir misin ya da Danny yemeğini bitir olurdu. Jack'ın evde olmadığı geceier Danny televizyon başındayken kendisi de kupkuru gözlerle divanda yatardı. Sabahlan iki öfkeli kedi gibi birbirlerinin zayıf yanlarını kollarken Danny ürkek bir fare gibi kalırdı aralarında.

Bunların hepsi doğru, dosdoğru, öylesine doğruydu ki.»

(Tanrım eski yaralar biç kabuk bağlamayacak mı?)

«Ama durum değişti,» diye Edmonds devam etti. «Çocuklar arasında şizofrenik davranışlara sık rastlanır. Biz büyükler, çocukları akili başında yaratıklar olarak kabul

etmeme konusunda aramızda bir anlaşma yapmış olduğumuz için buna ses çıkarılmaz. Onların görünmeyen arkadaşları vardır, canları sıkılınca gidip helada otururlar, dünyadan geri çekilirler. Belirli bir battaniyeye, bir oyuncağa özel bir önem verirler. Parmaklarını emerler. Büyükleri olmayan bir şeyi gördükleri zaman akıl hastanesine kapatırlar. Bir çocuk yatak odası penceresinde bir vampir gördüğünü söylediğinde sabırla gülümseriz kendisine. Çocukiardaki bütün oluşumları bir tek sözcükle açıklarız...» I «Büyüyünce geçer,» diye Jack sözünü kesti. " «Ben de aynı şeyi diyecektim. Evet, Danny'nin bir ruh hastalığı olması için her koşulun bulunduğunu kabul etmek zorundayım. Mutsuz bir aile yaşamı geniş bir hayal gücü, sizin bile varlığına inandığınız görünmeyen arkadaşı. Çocukluk şizofrenisinden kurtulacağı yerde gerçek bir şizofreninin içine doğru ilerliyor olabilir.» «Sonra da artık hep hayal dünyasında mı yaşardı?» diye sordu Wendy.

«O da olabilir. Tony'nin dünyasına girer ve bir daha 'gerçek şey-Jef adını verdiği şeylere dönmezdi.» «Tanrım!»

«Ancak durum şimdi çok değişmiş. Bay Torrance artık içmiyor. Koşulların sizi tam bir aile birimi olarak yaşamak zorunda bıraktığı bir yere gemişsiniz. Aile bağlarınız benimkilerden daha sıkı. Karım ve çocuklarım beni ancak günde iki üç saat görebiliyorlar. Bana kalırsa tam bir iyileşme döneminde şimdi. Tony'nin dünyasıyla 'gerçek şeyler arasında bu kadar kesin bir ayırım yapabilmesi de bunu gösteriyor. Artık boşanmayı da düşünmediğinizi söylüyor. Sandığı kadar haklı mı bu konuda da?»

«Evet,» dedi Wendy. Jack karısının elini sıktı avucu içinde. Wendy de aynı şekilde karşılık verdi.

Edmonds başını salladı. «Tony'ye ihtiyacı yok artık. Danny onu içinden atma çabasında şu anda. Tony artık hoş şeyler değil, acı veren karabasanlar getiriyor. Yaşamının güç bir anında Tony'yi kendisine mai ettiği için, şimdi o da kolay kolay çıkıp gitmiyor. Ama yine de çıkıp gidecektir. Oğlunuz alışkanlığından vazgeçmeye çabalayan küçük bir esrarkeş gibi.»

Doktor kalkınca Torrance'lar da kalktılar.

«Dediğim gibi, ben ruh doktoru değilim. Bu karabasanlar gelecek bahara Overlook'taki işiniz sona erdiğinde de devam ederse, Danny'yi Boulder'deki uzmana mutlaka götürmenizi salık veririm.»

«Götürürüm.»

«Şimdi ona evine gidebileceğini söyleyelim,» dedi Edmonds.

«Size çok teşekkür ederim,» dedi Jack. «Bu konuda uzun zamandan beri ilk kez rahat bir soluk aldım.»

«Ben de,» diye Wendy kocasına katıldı.

Kapıda duran Edmonds, Wendy'ye baktı. «Bayan Torrance, Aileen adında bir kızkardeşiniz var mı ya da var mıydı?»

Wendy şaşkın şaşkın baktı adamın yüzüne. «Evet, vardı. Ben o, o da altı yaşındayken New Hampshire'daki evimizin önünde öldü. Sokağa kaçan topun peşinden koşarken bir araba çarptı.»

«Danny bunu biliyor mu?»

«Bilmem. Sanmıyorum.»

. I «Bekleme odasında onu düşündüğünüzü söyledi Danny.» |; «Düşünüyordum. Hem de yıllardan beri ilk olarak.» t «'Lrtak'sözcüğü sizler için bir anlam-taşıyor mu?»

Wendy başını salladı. Jack, «Dün gece uykuya dalmadan az önce " bunu mınıldandı,» dedi.

«Peki ya 'ışılta' sözcüğü?»

Bu kez ikisi birden salladılar başlarını.

«Önemi yok sanırım.» Doktor bekleme odasının kapısını açtı. «Danny Torrance adında biri eve gitmek istiyor mu buralarda?»

«Anneciğim! Babacığim!» Danny baktığı resimli dergiyi bir yana atıp Jack'ın kucağına atladı. Wendy oğlanın saçlarını okşadı.

«Annenle babanı sevmiyorsan burada benim yanımda kalabilirsin,» dedi Edmonds.

«Olmaz efendim!» diye bağırarak Danny bir kolunu annesinin, bir kolunu babasının boynuna doladı.

Mutluluktan yüzü parlıyordu.

«Nasıl istersen,» diyerek gülümsedi Edmonds. Wendy'ye baktı. «Bir sorun çıkarsa telefon edersiniz.»

«Olur.»

«Etmek zorunda kalacağınızı sanmıyorum,» dedi Edmonds gülümseyerek.

J18 (f defter

Jack gazete kupürlerinin yaptırıldığı defteri kasımın birinde, oğluyla karısı iki kilometre ötedeki eski değirmene doğru yürüyüş yaparlarken buldu. Havalarda hâlâ güneşliydi, üçü de iyice esmerleşmişlerdi.

Kazana bakmaya inmişti bodruma. Birden aklına gelince raftan

elfenerini atmış ve eski kâğıtlara bakmak istemişti. Ayn» zamanda kapanlarını kuracak iyi yerler arıyordu.

Ama daha bir ay kurmayacaktı kapanları. Hele fareler bir tatilden dönsünler de sonra, demişti Wendy'ye. Elfenerinin ışığında asansör boşluğunun yanından geçti (Wendy' nin ısrarıyla asansörü kutlanmıyorlardı.) Küflenmiş kâğıt kokusunu duyunca burnunu kıvırdı. Ardında kazandan gelen gümbürtü yüreğini hoplatıyordu. Bir şarkı mırıldanarak ışığı bodrumda gezdirdi. İçi kâğıt dolu karton kutular, çoğu yılların ve nemin etkisiyle bembeyaz kesilmiş. Bir böiümü patlamış ve içindekiler ortalığa yayılmış, iple bağlı gazete balyaları. Kimi kutularda resmi defterler, kimisinde de-faturalar vardı. Jack faturalardan birini çekip, feneri üzerine tuttu.

Dört yüz kutu tuvalet kâğıdı faturası. Gülerek bıraktı yerine.

İşığı tavana kaldırıncı örümcek ağları arasında bir ampul gördü. Elektrik kordonu yoktu ama.

Parmaklarının ucuna basarak uzandı ve ampulü çevirdi. Zayıf bir ışıkla aydınlandı oda. Tuvalet kâğıdı faturasını alıp örümcek ağlarını temizledi. Işık pek artmamıştı.

Yine elfenerinin yardımıyla fare pisliği aramaya başladı. Burada farelerin yaşadığı befü oluyordu, ama uzun zamandır, beiki yıllardır da yaşamıyorlardı. Buiduğu pislikler un ufak olmuştu.

Jack balyalardan birinden bir gazete çekip başlığına baktı.

JOHNSON GEÇİŞ DÖNEMİNİN AKSAKSIZ OLACAĞINI BİLDİRDİ.

Kennedy'nin başladığı işler gelecek yıl sürdürülecek.

19 Aralık 1963 tarihli Rocky Mountain News gazetesi. Yerine bıraktı.

On beş, yirmi yıllık gazetelere göz gezdirince, insan nasıl da bir tarih duygusuna kapılıyordu. Gazeteleri karıştırınca yıllar arasında boşluklar olduğunu farketti: 1937 ile 1345, 1957 ile 1960, 1962 ile 1963 yılları arasındaki nüshalar yoktu. Otelin kapalı olduğu dönemler, diye düşündü.

Uilman'ın oteli inişli çıkışlı dönemleri konusundaki sözferine pek

inanmamıştı. Overlook'un bu özei yerde bulunması nedeniyle sürekli bir basan sağlaması beklenirdi. Jet uçakları bulunmadan önce de bir jet sosyetesı vardı Amerika'da. Onların göç yerlerinden biri olmalıydı Overiook, mayısta VVaidorf, haziran ve temmuzda Bar Harbor House, ağustos ve eylül! başı Overiook, sonra da Bermuda, Rio, Havana. Eski

defter kayırtılarını bulunca düşüncesinin doğruluğunu anladı. 1950'de Nelson Rockefeller, 1927'de Henry Ford ve ailesi. 1930'da Jean Harlow. Clark Gable'la Carole Lombard. 1956'da üst katın tamamı bir haftalığına «Darryl F. Zanuck ve arkadaşları» adına tutulmuştu. Para oluk oluk akmış olmalıydı otele. Kötü olan yönetimdi kuşkusuz.

Bu gazete başlıkları dışında da bir tarih yatıyordu. Bu kayıt defterleri, hesap pusulaları arasında. 1922'de Warren G. Harding gecenin saat onunda balıkla bir kasa bira istemişti. Kiminle yiyip içiyordu acaba? Bir poker oyunu mu? Bir strateji toplantısı mı?

Jack saatine bakınca aşağı indiğinden bu yana kırk beş dakika geçmiş olduğunu farketil. Elleri ve kolları toz içindeydi. Üst başı da kokuyor olmalıydı. Wendy'ye Danny dönmeden önce bir duş almaya karar verdi.

Kâğıt yığınları arasında yürürken zihni birden çatışmaya başlamıştı. Yüzyıldır kendi kendine sözünü ettiği kitap bir olasılık haline gelmişti şimdi. Belki de bu kâğıt yığınlarının altında yatıyordu. Bir roman, tarihi bir eser ya da her ikisi birden olabilirdi.

Örümcek ağıyla kaplı ampulün altında durdu, bilinçsiz bir hareketle arka cebinden mendilini çıkarıp dudaklarını silerken defteri gördü.

Bir köşede beş karton kutu üst üste, yan yatmış Pisa kulesi gibi duruyordu. Üstteki yine resmi defterler ve faturalarla doluydu. Bunun üstünde de kimbiir kaç yıldır aynı durumda kalmış olan kalın beyaz deri kaplı bir defter vardı. Altın yaldızlı bir ipe bağlanmıştı.

Meraklanan Jack gidip defteri aldı. Bir parmak toz vardı üstünde. Defteri kendinden uzak tutup üfledi. Toz bulut halinde ortalığa yayılırken üstünden bir kart uçtu ve Jack yakalayamadan taş zemine düştü. Kalın beyaz kartın üstünde Overlook'un kaDartma resmi vardı. Bahçe

baştan başa Japon fenerleriyle aydınlatılmıştı. Otuz yıl önceki Overlook. /

Horace M. Derwent

OVERLOOK OTELİ'nin

açılışı şerefine verilen

maskeli baloda bulunmanızı

." ." 7 . - ./ica eder.

"j'.. ." ".....29Ağustos 1945

Ziyaret saat 20'de Maskelerin çıkarılması ve Dans Gece Yarısı Ziyaret saat yirmide!
Maskeler gece yarısı çıkarılacak!

Ziyafet salonunu görüyor gibiydi. Amerika'nın en zengin erkek ve kadınları. Fraklar, smokinler, kolalı gömlekler, tuvaletler, bando çalıyor, parfak, yüksek topuklu pabuçlar. Kadehlerin tokuşturulması, şampanya mantarlarının patlaması. Savaş bitti bitecek, o kadar yakın. Pınl pını, tertemiz bir gelecek önlerinde, Amerika dünyanın devi ve artık bunu kabul etmiş durumda.

Ve sonra gece yansı Derwent'in sesi: «Maskeler çıksın! Maskeler çıksın!» Maskeler çıkarılıyor ve...

(Kızıl Ölüm hepsinin üzerindeydi!)

Kaşlarını çattı. Bu da nereden gelmişti aklına? Poe'nun şiirinden bir dize. Oveflook, şu anda elinde tuttuğu bu görkemli, parıltılı Overlo-ok, Edgar Allan Poe'dan çok uzaktı kuşkusuz.

Davetiyeyi bırakıp birinci sayfayı açtı. Denver gazetelerinden birinden bir kupür: tarihi 15 Mayıs 1947.

LÜKS DAĞ OTELİ YENİDEN. AÇILYOR

Dervvent, Overlook'un 'Dünyanın Vitrini' Olacağını Söyledi. Oveflook Oteli otuz sekiz yıllık tarihi içinde pek çok kere açıldı, ama otelin sahibi olan esrarengiz milyoner Horace Dervvent'in verdiği balo kadar görkemli bir baloya ilk kez tanık oldu. Bu yeni serüvene bir milyon dolardan fazla yatırdığını söylemekten kaçınmayan Derwent (ki bu rakamın üç milyona yakın olduğunu söyleyenler de var) 'Overlook otuz yıl sonra bile o ilk gecesi hatırlanacak otellerden olacak,' dedi. Las Vegas'ta geniş yatırımları olan Derwent, Overlook'un Colorado'da kumarı yasallaştırma girişimi olup olmadığını soran gazetecilere, 'Oveflook kumarla değerini kaybeder,' dedi...

Jack sayfayı çevirdi. Şimdi karşısında New York Sunday Times'ın ristik ilavesinde çıkan tam sayfa bir ilan vardı. Ondan sonraki sayfada Derwent'in yaşam öyküsü veriliyordu. Gazete fotoğrafında bile insanı delip geçen bakışlı, az saçlı bir adam, 1940'ların ince bıyık modasına uyduğu halde Errol Flynn'e hiç benzememişti. Bir muhasebeci yüzü vardı. Onu değişik bir tip ya da insan yapan yanı gözleriydi.

Jack şöyle bir okudu yazıyı. Yazılanlardan büyük bir bölümünü geçen yıl Newsweek'te çıkan bir makaleden biliyordu zaten. Dervvent, St. Paul'de yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğmuş, ortaokulu bitirmemiş, Deniz Kuvvetlerine katılmıştı. Askerlikte çabuk yükselmiş, ancak planını çizdiği bir pervane patenti hakları yüzünden ordudan ayrılmıştı. Deniz Kuvvetleriyle tanınmamış bir genç olan Horace Dervvent arasındaki davayı Sam Amca kazanmıştı. Sonradan daha pek çok patent sözkonusu olmuş, ancak Sam Amca bir daha bunlardan hiçbirini eline geçirememişti.

1920'lerin sonunda ve otuzlann başında Dervvent havacılığa dönmüştü. İflas etmiş bir

havadan ilaçlama şirketini satın almış, bunu hava postaları biçimine dönüştürmüş ve geliştirmişti. Ardından sırayla patent başvuruları başlamıştı: Tek kanatlı bir uçak planı, Hamburg ve Berlin'e ateş yağdıran Uçak Kaieiere bir bomba bölümü, alkol soğutmalı bir makineli tüfek, daha sonra Birleşik Devletler jetlerinde kullanılan, kaza anında havaya fırlayan koltuk.

Buluşuyla aynı bedende yaşayan muhasebeci, bu arada yeni yatırımları da kaçırmıyordu. Nevv York ve New Jersey'de de cepnana fabrikaları. New Engiand'da beş tekstil fabrikası. Güney'de kimya fabrikaları. Büyük Bunalım sonunda serveti, akıl almayacak ucuz fiyatlara aiin-16"

miş ve ancak daha ucuza saılabilen şirketlerin denetimini elde tutmaya yeterli hisse senetlerinden oluşuyordu. Dervvent bir gün, bütün varlığını paraya çevirse ancak üç yıllık bir Chevrolet alabileceğini söyleyerek övünmüştü.

Jack, Derwent'in su üstünde kalabilmek için yasal olmayan işlere girdiği konusunda söylentiler olduğunu da biliyordu. -İçki kaçakçılığı. Ortabaîf da kadın ticareti. Gübre fabrikalarının bulunduğu Güney bölgesinin kıyılarında kaçakçılık. Sonunda Batrda yeni yeni türemekte olan kumarhanelerle ilişki.

Dervrenî'nin en ünlü yatırımı, küçük yıldızlan Margery Morris 1934'te ;\ aşırı eroin yüzünden öldüğünden beri bir yıldız yaratamamış ve iflasın eşiğine gelmiş olan Top Mark Film Stüdyolarını satın almasıydı.

Dervvent, Top Mark'in başına kurnaz bir işadami ve gerçek bir * seks çılgını olan Henry Finkeî'i getirmişti. Pearl Harbor baskınından önce stüdyo altmış film yapmıştı. Eili beş konulu film ve beş hükümet eğitim filmi. Konulu filmler kısa sürede başarılı olmuştu. Bunlardan birinde, tanınmamış bir kostüm uzmanı filmin baş kadın oyuncusuna askısız sutyen giydirmişîir. Derwent bu buluşun başarısını hemen üstlenmiş ve ünü artmıştı.

Savaşta zengin olmuştu ve hâlâ zengindi. Derwent Holding'in yönetim kurulu toplantıları dışında hiçbir yerinde görünmediği Chicago'da yaşıyordu. Kralların, başkanların ve yeraltı dünyası şeflerinin dostu olarak bilinen Dervvent, dünyanın en zengin insanıydı.

Ama Overiook'u altememiş, diye düşündü Jack. Defteri bir kenara bırakıp, üst cebinde her zaman taşıdığı küçük not defteriye kalemini çıkardı. «Sidevvinder kitaplığında H.Dervvent'e bakılacak» diye yazdı, notu cebine yerleştirdi, defteri bıraktığı yerden aldı. Kafası karışık, bakış- j; lan dalgındı. Sayfaları çevirdikçe elinin tersiyle ağzını siiiyordu.

1 Şubat 1952 tarihli kupür:

* MİLYONER COLORADO YATIRIMLARIN! SATIYOR _ j Dervvent. Overiook ve Diğer Yatırımları İçin CaÜfornia If İşadamlarıyla Anlaştı

Dervvent Holding'in Chicago merkezinden yapılan bir açıklamaya, milyarder Horace

Derwenf in Colorado'daki yatırımlarını 1 Ekim 1954 tarihine kadar satmış olacağı bildirilmiştir. Derwenf'in yatırımları arasında, Colorado'da 500 bin dönüme sahip Colorado Sunshi-ne Ltd. Şirketi de vardır. Colorado'daki en ünlü yatırımı olan Over-look Otelinin ise dün satıldığı öğrenilmiştir. Satın alanlar, Califor-nia'nın bir grup işadamıdır. Derwenf otelin satış fiyatını açıklamamış, ancak...

Her şeyi olduğu gibi satmıştı Yalnız OverSook'u değil. Ama yine de...

- Jack eliyle dudaklarını sildi yine. Bir içki olsaydı. İçkiyle daha iyi giderdi bu. Birkaç sayfa daha çevirdi. California'lı işadamları oteli iki mevsim işlettikten sonra Mountainview Resorts adlı Colorado'lu bir gruba satmışlardı. Mountainview 1957 yılında dolandırıcılık, sahtekârlık söylentileri arasında iflas etmişti. Şirketin başkanı mahkemeye çıkmadan iki gün önce tabancayla kendini - öldürmüştü.

O yılın sonuna kadar otel yine kapanmıştı. Bir pazar gazetesinde ÜNLÜ OTEL ÇÜRÜYOR adlı bir sütunluk bir makale vardı bu konuda. Fotoğraflarla da süslenmişti yazı. Ön terasın boyası dökülmüş, çimenlik çalı çırpı yığını halinde, camların çoğu fırtına ve taştan paramparça. Eğer yazarsa, bu fotoğraf kitabın bir parçası olacaktı. Yeniden doğmak üzere külan anka kuşu. Kendi kendine, otele çok iyi bakacağına söz verdi. Bir an öncesine kadar, Overlook'a karşı sorumluluğunun kapsamını anlayamamıştı. Tarihe karşı bir sorumluluğu var gibiydi oysa.

1961'de ikisi Pulitzer Ödülü kazanmış olan dört yazar Overlook'u kiralamışlar ve bir yazarlar okulu açmışlardı. Bir yıl sürmüştü bu. Öğrencilerden biri üçüncü kattaki odasında sarhoş olmuş ve her nasılsa pensesden aşağı betona Jüşüp ölmüştü. Gazete bunun intihar olabileceğini yazıyordu.

Bütün büyük otellerin skandalları vardır, demişti Watson, Her otelin bir hayaleti olduğu gibi. Neden mi? Öyle çok insan girip çıkar ki.

Jack birden, Overlook'un yüz on odası, depolan, mutfağı, kileri.

dondurucusu, balo salonu, yemek salonuyla üzerine geldiğini hissetti. (Odalara kadınlar girer çıkarlar) {...ve Kızıl Ölüm hepsinin üzerinde.)

Dudaklarını silerek bir sayfa daha çevirdi. Üçte ikisini bitirmişti. İlk olarak o an, defterin kime ait olduğunu merak etti. Yeni bir başlık, bu kez 10 Nisan 1963 tarihli:

COLORADO'NUN ÜNLÜ OTELİNİ LAS VEGAS'LI BİR GRUP SATIN ALDI Görkemli Manzaralı Overlook Kulüp Olacak. High Country Yatırım Şirketi adına konuşan Robert. T. Leffing, bugün Las Vegas'ta, ünlü Overlook Otelini satın aldıklarını açıklamıştır. Leffing anaların adlarını açıklamamış, yalnız otelin küüp olarak kullanılacağını belirtmiştir. Üyeliklere Amerikan ve yabancı şirketlerin yüksek düzeydeki yöneticileri alınacaktır. High Country, Montana, Wyoming ve Utah'da da otellere sahip olan bir kuruluştur.

Overiook 1946 ile 1952 yılları arasında, o zamanki sahibi milyarder Horace Derwent nedeniyle dünya çapında üne kavuşmuştu...

Bir sonraki sayfada bundan dört ay sonrasına aî küçük bir haber verdi. Overiook yeni bir yönetim altında açılmıştı. Ancak gazete, küüp üyelerinin adlarını bulamamış ya da ilgilenmemiş olacak ki, bu konuda hiçbir haber yoktu.

Bir sayfa daha çevirince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

MİLYARDER DERWENT, COLORADO'YA ARKA KAPIDAN MI GİRİYOR?

High Country'nin Yöneticisinin Charles Grondin Olduğu Açıklandı.

Colorado Dağlarında bir eğlence sarayı olan ve bir zamanlar milyarder Horace Derwent'in oyuncağı haline gelen Overiook Oteli henüz ortaya çıkmaya başlayan mali bir sorunun merkezi olmuştur.

Geçen yılın Nisan ayında otel bir Las Vegas şirketi olan High Country tarafından satın alınıp kulüp haline dönüştürülmüştü. İyi haber alan çevreler High Country'nin başında bulunan Charles Grondin'in 1959'a kadar California Land Development Şti.'nin başında olduğunu, bu tarihten sonra da Derwent Holdingin Chicago'daki merkezinde üst düzeyde bir görev aldığını belirtmektedirler.

Bu durum Derwent'in Overiook'u ikinci kez efe geçirdiği söylentilerini kuvvetlendirmiştir.

1880 yılında vergi kaçakçılığı suçundan yargılanan ve aklanan Grandinle görüşme olanağı bulunamamıştır. Telefonla aradığımız Derwent ise, bu konuda yorum yapmaktan kaçınmıştır. Eyalet Temsilcisi Dick Bovvs, konunun araştırılmasını istemiştir...

Bu kupür 27 Temmuz 1964 tarihliydi. Öbür sayfada, o yılın eylül ayı-n bir pazar gazetesinden kesilmiş bir yazı vardı. Jack makale sahibi annigar'ın 1968'de öldüğünü hayal meyal hatırlıyordu.

COLORADO DA MAFYA'NIN SERBEST BÖLGESİ Mİ? Birleşik Devletler Mafya Örgütü patronlarının yeni dinlenme yerlerinin Kayalık dağları arasındaki bir otel olduğu söylenmektedir. 1910'da kapılarını açtığından bu yana bir düzine el değiştirmiş olan Overiook Otelinin şimdi işadamlarının dinlenmeleri için çok sık güvenlik önlemlerine sahip bir kulüp olarak işletildiği bilinmektedir. Ancak Overiook'un üyesi olan işadamları acaba hangi iş alanlarına yayılmışlardır? 16 ile 23 Ağustos arasında otelde bulunan üyeler bu konuda bize bir fikir verecektir sanırız.

Charles Grondin. High Country Yatırım'm başkanı. Temmuz ayında bu göreve gelmeden önce Derwent Holding'den ayrıldığı açıklanmıştı. Bu konuda benimle konuşmaktan kaçınan gümüş saçlı Grondin, vergi kaçakçılığı suçundan yargılanmış ve aklanmıştır. Charles 'Bebek Charlie' Battaglia. Las Vegas'lı işadamı. Altmış Yaşında. Greenback ve

gan'ın bir çete savaşında öldürülmesinden sonra yargılanmış ve aklanmış. Federal yetkililer onun eroin kaçakçılığı, kadın ticareti ve kiralık katillerle işbirliği yaptığından kuşkuluyorlar, ancak hapst bir kere, o da 1955'te, vergi kaçakçılığından girmiş. Richard Scarne. Fun fime Otomatik Makineler Şti.'nin büyük his sedartarından. 1940'da öldürücü bir silahla saldırıdan. 1948'de ruhsatsız silah taşımaktan, 1961'de vergi kaçakçılığından hapis yatmış.

Peter Zeiss. Yetmiş yaşlarında Miami'ye yerleşmiş bir ithalatçı. Son beş yıldır, istenmeyen kişi olarak Birleşik Devletler'den çıkarılma kararıyla savaşıyor. Çalıntı mal yataklığı (1958), vergi kaçakçılığı (1954) suçlarından hapis yatmış. Yakınlarının 'Baba' dedikleri Peter Zeiss cinayet ve cinayete teşvik suçlarından da yargılanmış. Las Vegas kumarhanelerinde de hisse sahibi. Vittorio Gienelti. «Kasap Vita» adıyla da tanınan. Çete savaşlarında iki kez adam öldürme suçundan yargılanmış. Boston Mafya Şef Frank Scoffy'nin baltayla öldürülmesi olayına kanşmış. Yirmi üç kere suçlanmış, on dört kere yargılanmış, ancak bir kere, 1940'cis hırsızlıktan mahkûm olmuş. Son yıllarda Mafya'nın, Batı'da yürüttüğü ve merkezi Las Vegas'da olan işlerde olduğu söyleniyor. Cari 'Jimmy Ricks' Prashkin. Gienelli'nin mirasçısı olduğu söylenen San Fransisco'lu yatırımcı. Denver Holding'de, High Courtry Yatırım'da, Fun Otomatik Makineler'de ve üç Vegas kumarhanesinde de büyük hisseleri var. Mevsimin diğer ünlü konukları...

Böyle devanvedip gidiyordu makale, Jack ise durmadan eliyi dudaklarını silmekteydi. Las Vegas'ta ilişkileri olan bir banker. N# York'lu adamlar. Eroin, kadın ticareti, soygun ve cinayete adanmış insanlar.

Ne hikâyeydi bu Tanrım! Hepsi burada, üstündeki odalarda kalmışlardı. Üçüncü katta pahalı orospularla yatmışlardı. Binlerce şişe şarap panya içmişlerdi. Belki de Başkanların kaldığı dairelerde milyonlara dolarlık iş anlaşmaları yapılmıştı. İşte hikâyeye diye buna denirdi. Cebinden not defterini çıkarıp, işi bitince bu insanlar hakkında Denver kitaplığında araştırma yapmak için çılgınlar gibi not almaya başladı. Her otelin bir hayaleti vardı ha? Overlook'da bir mağara dolusu vardı bunlardan, önce intihar, sonra Mafya, bakalım arkasından ne gelecekti?

Bir sonraki yazı, Charles Grandin'in Brannigar'ın makalesine gönderdiği tezkipti. Jack gülerek geçti bunu. Öteki sayfadaki yazı öylesine büyüktü ki, kupür dört kere katlanmıştı sayfaya sığdırabilmek için. Fotoğraf birden üstüne atlamış gibi oldu Jack'ın. Duvar kâğıdı 1966'dan beri değiştirilmişti, ama o pencereyle o manzarayı çok iyi biliyordu. Başkan Dairesinin batıdan görünüşü. Yatak odasına açılan kapının yanındaki duvarda kan lekeleri ve beyin parçaları vardı. Cinayet. Yüzü ifadesiz bir polis, bir örtünün altındaki cesede bakıyordu. Jack ipnotize edilmişcesine, gözlerini yazının başlığına kaldırdı.

COLORADO OTELİNDE ÇETE SAVAŞI SÜRÜYOR Mafya Şefi Dağ Kulübünde Öldürüldü İki

ölu Daha var

SİDEVVİNDER. COLO (UPI) - Bu Colorado kasabasından kırk kilometre ötede, Kayalık dağların ortasında tam çete tipi bir cinayet işlenmiştir. Üç yıl önce bir Las Vegas şirketi tarafından özel bir kulüp olarak işletmeye açılan Overlook Oteli üçlü bir cinayete tanık oıdu. Öldürülenlerden ikisi/yirmi yıl önce Boston cinayetinden sonra, «Kasap» diye anılmaya başlanan Vittorio Gienelli'nin koruyucu-ş':j lan ya da arkadaşlarıydı.

|| Overlook'un müdürü Rcbert Norman, çağırdığı polislere silah ses-"" leri duyduğunu ve müşterilerden bazılarının da, yüzlerinde çoraptan maske olan, etleri silahlı iki kişinin yangın merdiveninden inerek son model spor bir arabayla kaçtığını gördüklerini bildirmiştir. Daha önceleri iki Amerika Başkanının kaldıkları Başkan Dairesi önünde, adlarının Victor Boorman ve Roger Macassi olduğu anlaşılan iki adamın cesedi bulunmuştur. Ginelli'nin cesedi ise. dairenin

içindeydi. Anlaşıldığına göre, Gleneüi makineli tüfekte tarandı zaman saldırganlardan kaçmaya çalışıyordu. Overiook'un sahibi olan şirketin temsilcisi Charles Grandin1 görüşme olanağı bulunamamıştır...

Jack yutkunarak sayfayı çevirdi. Brannigar'dan bir makale dalı 1967 tarihli. Yalnızca başlığını okudu: MAFYA BAŞKANININ ÖLDÜRÖ MEŞİNDEN SONRA ÜNLÜ OTEL SATILİYOR.

Bundan sonraki sayfalar boştu.

Jack defterin başını açtı, sahibinin adını, adresini, hatta kaldığı od nın numarasını öğrenmek için. Defterinin sahibinin otelde kalan t olduğundan emindi. Ama hiçbir şey yoktu.

Bütün kupürleri bir daha gözden geçirecekti ki, yukardan seslenil ğini duydu.

«Jack, sevgilim, orada mısın?»

Wendy.

Gizlice içiyormuş ve Wendy ağzının kokusunu fark edecekmiş g suçlulukla fırladı olduğu yerden. Gülünç.

Elinin tersiyle dudaklarını si seslendi.

«Buradayım. Fareleri arıyorum.»

Wendy aşağıya iniyordu. Önce merdivenlerde, sonra da ka2 dairesinde işitti ayak seslerini. Ne yaptığını bilmeden, defteri faturalı arasına sokuşturdu. Wendy kapıdan girerken doğruluyordu.

«Bu saatte burada ne arıyorsun, Jack? Saat üç oldu.»

«O kadar geç oîmuş ha! Farkına bile varmadım Bütün bu çöpM araştırmak zorundayım.»

Wendy bir adım daha yaklaştı, Jack da bilinçsiz olarak bir a° geriledi. Karısının ne yapmak istediğini bitiyordu, içki kokup kokma* na bakıyordu. Belki kendisi bile bunun farkında değildi aslında, a Jack biliyordu ve bu bilgisi yüzünden hem suçluluk duyuyor, rıeAy öfkeleniyordu.

«Ağzın kanıyor,» dedi Wendy garip bir sesle.

«Yaa?» Elini dudaklarına götürünce ağzının yandığını hisse!?!1-mağı kana bulanmıştı. Suçluluk c'uy-usu daha da arttı.

«Yine ağzını silmişsin,» dedi Wendy.

«Öyle olacak.» Omuzlarını silkti.

«Senin için çok zor oluyor, değil mi?»

«O kadar değil.» f «Biraz kolaylandı mı bari?»\.

i Jack karısına bakarken ayaklarının hareket ettiğini hissetti. Bir kere areket etti mi gerisi kolaydı. Karısının yanına gidip koiunu beline dola-ı. Saçlarını çekip ensesinden öptü.

«Evet,» dedi, «Danny nerede?»

«Burada bir yerde olacak. Hava epey bulutlu. Acıktın mı?»

Jack elini karısının gergin kalçalarında dolaştırdı. «Hem de bir kurt ibi, madam.»

«Dikkati! ol, herif. Bitiremeyeceğin işe başlama.»

«İster misin, madam?» diye alayla devam etti Jack. «Müstehcen isimler var. Orijinal pozisyonlar?» Kapıdan çıkarlarken arkasına, defte-;'n

(kimin?) aklı olduğu yere baktı. Işık söndüğü için bir gölge gibi duruyordu, /endy'yi oradan uzaklaştırabrıldığıne sevindi. Merdivenlere yaklaşırken tırası yapmacık olmaktan çıkmaya, doğallaşmaya başlamıştı.

«Olabilir,» dedi Wendy. «Hele bir sandviç yapayım da... hey, gıdıklı-'orsun?»

«Jack Torrance işini bilir, bayan.»

«Jack, bırak şimdi. Şöyie peynirli bir.sandviçe ne dersin?»

Merdivenlerden çıkarken Jack-arkasına bakmadı. Ama aklında hep Vsîson'un sözleri vardı.

Her büyük otelin bîr hayaleti varcür. İnsanlar gelir giderler...

Sonra Wendy karanlığı ardında bırakarak bodrum kapışıra kapattı.

19

217 numaralı odanın dışında

Danny de, Overiook'da mevsimlik çalışmış olan başka birinin sözlerini anımsıyordu.

Kızın... kötü bir şey olan odalardan birinde bir şey gördüğünü söylemesi... 217 numaralı oda. Bana oraya girmeyeceğine söz vermeni istiyorum, Danny... oradan uzak dur...

Otelin ilk iki katındaki kapıardan hiçbir farkı olmayan bir kapıydı bu. ikinci kat ana koridoruna dikey olan bir koridorun ortalarında, koyu gri boyalı bir kapı. Kapıdaki numaralar Bouider'de oturdukları apartmandaki numaraları andırıyordu. A 2,a 1 ve a 7. Numaraların hemen altında bir delik vardı. Gözetleme deliği. Danny bunlardan birkaçını denemişti. İçerden bakınca koridor görünüyordu. Dışardan ne kadar baksan içerisini göremiyordun. Pis bir aldatmacaydı bu.

(Niye geldin buraya?)

Overlook'un çevresinde dolaştıktan sonra otele döndüklerinde annesi ona en sevdiği yemeği hazırlamıştı. Peynirli salamlı sandviç ve çorba. Dick'in mutfağında yemişlerdi yemeklerini. Radyoda parazitli bir müzik vardı. Danny otelde en çok mutfağı seviyordu. Annesiyle babası da onun gibi hissediyor olmalıydılar ki, üç dört gün salonda yedikten sonra mutfağa dönmüşler, Dick Hallorann'ın et kestiği büyük tahta masanın başına oturmuşlardı. Zaten bu masa da Stovington'daki yemek masaları kadar büyüktü ya. Işıklar yansa da, bürodaki teypten kaset müziği çalsa da, yemek salonu sıkıcı bir yerdi. Hepsi boş bir sürü masanın arasında yemek yiyen üç kişiydiniz ne de oisa. Hepsi saydam plastik örtülerle kaplı bomboş masalar. Mutfakta yemeye başlayalı beri annesinin yemeklerinin tadı da düzelmişti. Danny mutfakta Dick Hailo- -!C1_

rann'ın kişiliğinden parçalar buluyor ve bunlar sıcak bir elin dokunuşu gibi ona güven veriyordu.

Annesi çorba içmemiş, yarım sandviç yemişti. Her iki araba da park yerinde olduğuna göre, babasının yürüyüşe çıkmış olabileceğini söylemişti. Kendisi yorulmuş olduğu için bir iki saat yatmak istiyordu, Danny kendi başına eğlenebilirdi.

«İstersen çocuk bahçesine git,» dedi annesi. «Kum havuzunda oynamak hoşuna gider sanmıştım.»

Danny güçlükle yutkundu, iokması boğazından geçmiyordu «Belki de giderim,» dedi. Bir yandan da radyonun düğmelerini çeviriyordu.

Annesi boş tabağını alırken, «O güzel hayvanların yanına git istersen,» dedi. «Baban yakında onları biçip güzelleştirecek.»

«Olur,» dedi Danny.

(Kötü şeyler... bir zamanlar hayvan biçiminde kesilmiş çalt-r...)

«Babanı benden önce görürsen yattığımı söyle.»

«Olur, anne.»

Wendy kirli tabakları musluğun yanına bırakıp oğluna döndü.

«Burada mutlu musun, Danny?»

Hilesiz bakışlarla baktı Danny annesine, dudağının üstünde süttten bir bıyık vardı.

«Evet.»

«Kötü düşler görmüyorsun artık, değil mi?»

«Hayır.» Tony bir kez gelmişti, bir gece yatakta yatarken, çok uzaklardan seslenmişti ona. Danny o gidene kadar sımsıkı kapatmıştı gözlerini.

«Emin misin?»

«Evet, anne.»

Kadın tatmin olmuştu. «Elin nasıl peki?»

Danny elini uzattı. «Daha iyi.»

Wendy başını salladı. Jack içi donmuş arı dolu yuvayı kavanozdan niş ve malzeme deposunun arkasındaki çöp yakma fırınında yakmış-0 günden beri bir daha yabancıyı görmemişlerdi.

«Hadi git ona, doktor. İyi eğlenceler.»

Ama eğlenmiyordu Danny. Otelin içinde amaçsızca dolaşmış, hizmetçi odalarına, kapıcı odasına girmiş, ilginç bir şeyler aramış ve bulamamıştı. Üzerinde kara çizgiler olan mavi halı boyunca yürüyen küçücük bir çocuk. Arasına oda kapılarını: da yokİamıştı, ama hepsi kilitliydi. Anahtarların aşağıdaki büroda asılı olduğunu biliyordu, ama babası onlara elini sürmemesini söylemişti Zaten dokunmak istemiyordu. Yoksa istiyor muydu?

{Ne anyorsun burada?)

Amaçsız değıildi aslında, onu 217 numaralı odaya çeken merakiydi. Babasının bir gün sarhoşken ona okuduğı bir masalı hatırlıyordu. Uzun zaman önceydi bu, ama yine de dünmüş gibi canlı olarak hatırlıyordu. Annesi babasına kızmıştı, üç yaşında çocuğa böyle şeyler okunur mu diye. Masalın adı Mavi SakaFdı. Bunu çok iyi hatırlıyordu, çünkü babası önce adını okumuştı. Gerçekte masal, annesi gibi sarı saçlı oian bir kadınla ilgiliydi. Mavi Sakai'la kansı. Overlook'a benzeyen büyük ve kötü bir şatoda oturuyorlardı. Mavi Sakal her gün işe giderken, karısına anahtarı çengelde asılı duran belirli bir odaya bakmamasını söylerdi. Tıpkı aşağıda asılı oian anahtar gibi. Mavi Sakahn karısı kilitli odanın içinde ns olduğunu çok merak ediyordu. /Tspki Danny' nin 217 numaralı odaya baktığı gibi anahtar deliğinden bakmaya çalışmış, ama Danny gibi hiçbir şey görememişti. Kitapta kadını yere yatmış, kapının altından içeri bakmaya çalışırken gösteren bir resim bile vardı. Kapı birden açılmış ve..

Eski masal kitabında, kadının odada gördükleri kanlı ayrıntılarıyla anlatılmıştı. Danny'nin zihnine kazınıp kalmıştı o tablo. Mavi Sakal'»1 eski yedi karısının kesilmiş başlan birer sütun üzerinde duruyordu, ağızlan açık, gözlenin beyazı devrilmişti. Boyunlarından sütunlara kanlar akıyordu.

Mavi Sakafın k?rısı dehşet içinde kalmış, kaçmak için geri döndüğünde kocasının gözeri öfkeden parıl parıl, kapıda bulmuştu. Kılıcın1 çeker: Mşvi Sakal, "Ben-sana bu odaya girmemeni söylemişti' demişti. «Senin merakın da öteki yedisinden az değıilmiş. Seni öte'vA" den daha çok sevmiştim, ams ne yazık ki senin sonun da o.ı'ar git ;-cak. Ölüme hazırlan, serti kadına t'-.ir:ny masalın so; iUr.u*: iyi bittiğini hayal meya! hevvyorc»: 2a

bu son, o iki büyük sembol karşısında çok önemsiz kalıyordu: Ardında büyük bir sır saklı bulunan o kilitli kapı ve yedi kere tekrarlanmış olan o sır. Kiiiîii kapı ve ardındaki yedi kesik baş.

Elini uzatıp kapı tokmağını ürkekçe okşadı. Bu kilitli kapının önünde ne kadardır durduğunu bilmiyordu.

(Beiki üç dört kere bir şeyier gördüğümü sandım... kötü şeyler...)

Ama Bay Haliorann o şeylerin insana zarar vermeyeceğini söylemişti. Bir kitaptaki korkunç resimler gibi. Belki o e hiçbir şey görmeyecekti. Ama...

Soi eüni cebine soktu ve anahtarı çıkardı. Anahtar tâ baştan beri oradaydı zaten.

Üzerine keçe kalemle BÜRO yazılmış madeni levhanın bulunduğu uçtan tutup, anahtarı zincirin ucunda salladı. Birkaç dakika böyle oynadıktan sonra anahtarı kilide soktu. Yumuşacık bir Hareketle, kayarmış gibi girdi anahtar kilide, sanki bütün istediğı buymuş gibi.

(Bir şeyier gördüğümü sandım... kötü şeyler... bana oraya girmeyeceğine söz ver.)

(SÖ2 veriyorum.)

Söz vermek çok önemliydi. Yine de meraklı, kaşımaması gereken bir yerdeki yara gibi kaşınıyordu. Korkunç bir meraktı bu. Bir korku filminin korkunç sahneierini insana parmakları arasından seyrettiren türden. O kapının ardındaki şeyier film değildi.

(Bunların sana zarar vereceğini sanmıyorum... bir kitaptaki korkunç resimler gibi...)

Birden sol elini uzattı. Anahtarı kilitten çıkarıp cebine sokana kadar, eiinin ne yapacağından emin değildi Kapının önünde bir an daha gözlen irüeserek durdu, sonra dönüp hute uzaklaştı ana koridorla kesişen yolda. Bir şey. onu köşede durdurdu. Bunun. ne oidüğünü bilemiyordu. Sonra bu köşenin hemen ardında, merdivenlere açılar, koridorda, o esk' tip yangın söndürücülerden birinin duvara yaslı durduğunu hatırladı. Uyuyan bir yılan gibi kıvrılmış...

Babası bunların kimyasal söndürücüler olmadığını söylemişti. O yeni tiplerden mutfakta vardı. Bunlar eski, hortumlu tiplerdendi. Hortumun ucu bir musluğa bağlıydı ve bir vanayı çevirerek, insan tek başına itfaiyeci olabilirdi. Babası bunların karbondioksit sıkın kimyasal söndürücülerin daha etkili olduklarını söylemişti. Kimyasal maddeler ateşi boğuyor, yanmak için gerekli olan oksijeni alıyordu, oysa basınçlı su, yangını çevreye sıçratabiiirdi. Babası Bay Uiman!ın bu hortumiaria aşağıdaki kazanı değiştirmesi gerektiğini söylemişti, ama Bay Ullman çok cimri olduğu için bunu yapmayacaktı.

Danny başını uzatıp baktı.

Yangın hortumu orada kıvrılmış duruyordu. Kırmızı deposu duvardaydı. Üzerinde cam dolapta bir balta vardı. ACİL DURUMDA CAMI KIRIN. Danny yalnızca ACİL sözcüğünü okuyabiliyordu, o da en sevdiği televizyon programının aynı adı taşımasından. Diğer yazıların ne olduklarını bilmiyordu. Ama bu sözcüğün o uzun yassı hortuma ilişkin I olarak kullanılmasından hoşlanmamıştı. ACİL, yangın, bombalanan arabalar, kazalar, hastaneler ve kimi zaman da ölüm demektir. Hortumun duvarda öyle çıplak duruşunu da sevmiyordu. Yalnız olduğu zamanlar bu hortumların yanından hızla geçip giderdi. Özei bir nedeni yoktu I bunun. Hızlı yürümek daha rahatlatıcıydı. Daha güven verici.

Şimdi de kalbi göğsünü patlatacakmış gibi çarparak köşeyi döndü ve hortumun berisindeki merdivene baktı. Annesi orada, aşağıda uyuyordu herhalde. Babası da gezintiden dönmüşse mutfakta oturmuş bir sandviç yiyor, kitabını okuyordu. O eski yangın hortumunun yanından yürüyecekti.

Yürümeye başladı, duvara iyice yanaşmıştı, sağ kolu pahalı duvar kâğıdına sürtünecek kadar. Yirmi adım ötede. On beş. On iki.

On adım kalınca, hortumun bakır ucu üzerinde yattığı şişman yuvarlaktan birden fırladı ve

boğuk bir sesle (yattığı? uyuduğu?) halinin üstüne düştü. Orada yatıyordu, ucunun kara deliği Danny'ye çevrilmiş olarak. Danny birden durdu, omuzları korkusunun bîrdenbireli-ğiye öne doğru savrulmuştu. Kanı zonkluyordu kulaklarında ve şakakla-) i rinda. Ağzı kurumuş, acılaştı, elleri yumruk olmuştu. Bakır hortum, j j başı hafifçe panldayarak yatıyordu önünde, yassı bir hortum parçasıyla i duvardaki kırmızı kutuya bağlı... i

Demek asılı olduğu yerden düşmüştü. Bir yangın hortumuydu, hepsi o kadar. Onun geçtiğini duyup uyanmış zehirli bir yılanı benzetmek saçmaydı. Keten kumaşı yılanın pullu derisini biraz andırıyorsa da. Üzerinden atlayıp merdivene doğru gidecekti, belki biraz daha hızlı yürüyecekti, başını kaldırıp peşinden atılmaması ya da ayağına sarılmaması için...

Babasının bilinçsiz bir kopyası olarak sol eliyle ağzını siidi, bir adım attı. Hortum hareket etmemişti. Bir adım daha. Hiçbir şey. Gördün mü, nasıl aptallık ediyorsun. O odayla o saçma Mavi Sakal hikâyesini düşünme düşünme bu duruma geldin işte. Belki de son beş yıldır o hortum yerinden kaymış, düşmeye hazırlanıyordu. Hepsi o kadar.

Danny yerde yatan hortuma baktı ve yabancılarını düşündü.

Sekiz adım ötesinde yatan parlak hortum ucu ona sesleniyordu sanki: Korkma sakın, ben bir hortumum. Hepsi o kadar. Hepsi o kadar değilse bile. sana yapacağım şey bir arı sokmasından fazla olmayacak. Bir yabancı sokması. Senin gibi iyi bir çocuğa ben fazla bir şey yapmam, yalnız... ısırırım... ısırırım... ısırırım... Danny bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Boğazında soluğu kupkuruydu. Paniğe kapılması çok yakındı artık. Hortumun hareket etmesini istedi, o zaman emin olacaktı. Bir adım daha attı, şimdi savrulma alanındaydı. Ama sana doğru savruiacak, sana vuracak değil ya, diye düşündü. Bir yangın hortumu insanı nasıl ısırır?

Belki içi yabancı doludur.

Danny'nin vücudunun ısısı birden sıfırın altında ona düştü. Hortumun ucundaki deliğe ipnotize olmuş gibi bakıyordu. Belki de gerçekten yabancı doluydu, içi, kahverengi vücutları zehir dolu, güz zehiri iğnelerinin ucundan damlayan yabancıları...

Birden korkudan donmak üzere olduğunu fark etti. Ayaklarını şimdi hareket ettiremezse haliya yapışıp kalacak ve babası onu bulana kadar burada duracaktı. Ne olacaktı o zaman?

İçini çekerek zorla koşmaya çalıştı. Hortuma yaklaşıncaya, bir ışık oyunu hortumu hareket ettirir gibi oldu, Danny olanca gücüyle havaya zıpladı. O anda kafası tavana değmiş gibi geldi ona. Bunun böyle olmadığını daha sonraları anladı.

Hortumun öte yanına atladı ve koştu. Birden hortumun peşinden geldiğini duydu. Bakırdan yılan başı, kuru otların arasında hışırdayan dev bir çingiraklı yılan gibi halinin üzerinde kayarak geliyordu ardından. Merdivenler çok uzaktı. Danny koştukça daha da

uzaklaşıyordu sanki.

Baba diye bağırmaya çalıştı, ama sıkışmış boğazından ses çıkmıyordu. Kendi başına kalmıştı. Arkasında ses giderek artıyordu. Yılanın o kuru, kayma sesi. Bacakları dibindeydi şimdi belki. Belki de bakır ağzından zehirler akarak kaldırıyordu başını.

Danny merdivene vardığında düşmemek için kollarını iki yana açtı. Bir an az daha tepetaklak yuvarlanıyordu. Arkasına baktı.

Hortum yerinden kımıldamamıştr. Düştüğü yerde, kıvrımlardan biri çözülmüş, bakır uç yana dönük yatıyordu. Gördün mü aptal, dedi kendi kendine. Hepsini uydurdun, korkak herif. Rüya görüyorsun, korkak!

Bacakları titreyerek sarıldı korkuluğa.

(Hiç kovalamadı ki seni) diyordu zihni ve durmadan tekrarlıyordu.

(Hiç kovalamadı, hiç kovalamadı, kovalamadı, kovalamadı) diye. Korkacak bir şey yoktu. Canı isterse geri gider, hortumu kaldırıp yerine asardı. İstese yapabilirdi ama istemiyordu. Ya onu kovalamışsa ve yetişemeyeceğini anlayıp geri dönmüşse...

Hortum, sanki gsri dönüp bir kere daha denemesini istermiş gibi yatıyordu hainin üstünde.

Danny soluk soluğa aşağı koştu.

20

bay Ullman'la konuşma

Sidewinder Halk Kitaplığı kasabanın alışveriş merkezinden iki sokak ötede, küçük, sarmaşık kaplı, kapısına geniş asfalt bir yoldan — 158 —

geçilerek gidilen bir binaydı. Çimenliğin ortasında Jack'ın adını hiç duymadığı bir İç Savaş generalinin büstü vardı.

Gazete koleksiyonları alt kattaydı. 1963'de iflas eden Sidewinder Gazete, Estes Park gazetesi ve Boulder Camera. Denver gazetelerinin hiçbiri yoktu.

Jack derin bir soluk alarak Camera'da karar kıldı.

1965 yılına varınca, koleksiyonda gazetelerin yerini mikrofilmler aldı. (Kütüphane memuru, «Federal yardım sonucu,» demişti. «Bundan sonra 1958-1964 dönemini yapmayı düşünüyoruz. Dikkatli olun, olmaz mı? Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın.») Kütüphanedeki tek okuma makinesinin objektifi biraz çizilmişti. Kırk beş dakika sonra Wendy'nin elini omzunda hissettiğinde Jack'ın başı ağrıyordu.

«Danny parkta,» dedi Wendy. «Ama daha fazla kalmasını istemiyorum. Burada daha ne kadar sürecek işin?»

«On dakika.» Aslında Overlook'un şaşırtıcı tarihinin sonuna gelmişti. Stuart Ullmanla arkadaşlarının yönetimi ele geçirmeleri arasındaki yılları taramıştı. Çete savaşlarıyla ama bunu Wendy'ye anlatmak gelmiyordu içinden.

«Sen buralarda ne arıyorsun böyle?» diye sordu Wendy, kocasının saçlarını karıştırarak. Ama yalnızca şaka ediyordu, ciddi değildi.

«Overlook'un tarihçesini inceliyorum.»

«Özel bir nedenin mi var?»

«Hayır.»

(Hem söyle bakayım, neden bu kadar ilgileniyorsun benimle?)

«Yalnızca merak ettim de.»

«ilginç bir şeyler buldun, mu bari?»

«Pek sayılmaz.» Wendy yine işine burnunu sokuyordu, tıpkı Sto-vington'da buldukları zaman yaptığı gibi. Neraye gidiyorsun, Jack? Ne zaman döneceksin? Yanmda kaç para var? Arabayı alacak mısın? APIa mı gidiyorsun? İçinizden biri ayık kalacak mı? Onu zorla içmeye yöneltmişti bu huyuyia. Belki tek neden bu değildi, ama gerçeği söylemek gerekirse nedenlerden biriydi bu. Çene, çene, çene. Ağzına bir tane indirip...

ki (Nerede? Ne zaman? Nasıl? Yapacak mısın? Edecek misin?)

sonu gelmeyen soruları durdurabilmek. Bu durum insana gerçek bir baş ağnsi verirdi. Bu okuma makinesinin de canı cehenneme. Başı onaan ağrıyordu şimdi.

«Jack, bir şeyin yok ya? Rengin biraz sararmış... »

Jack başını karısının ellerinden çekti. «İyiyim!»

Wendy kocasının kor gibi yanan gözleri karşısında geriledi, gülümsemeye çalıştı. «Peki... öyleyse... ben parka Danny'nin yanına gideyim...» Gülümsemesi soluyordu geri geri giderken.

«Wendy!» diye seslendi.

Merdivenin başından seslendi karısı, «Efendim?»

Kalkıp yanma gitti. «Özür dilerim, yavrum. Pek iyi değilim aslında. Makinenin objektifi

bozuk. Korkunç başım ağrıyor. Aspirinin var mı?»

«Elbette.» Çantasından bir tüp aspirin çıkardı Wendy. «Al, sende kalsın.»

«Excedrin yok mu?» Karısının yüzündeki gerginliği fark etti. Çok içtiği günlerde Excedrin'in içki sonrası baş ağrısını giderecek tek ilaç olduğunu söylerdi. Tek ilaç.

«Yok,» dedi Wendy, «Yalnız bu var.»

«Eh, ne yapalım, bununla idare ederiz öyleyse.» Ama bunların işe yaramayacağını biliyordu, Wendy de bilmeliydi bunu. Kimi zaman öyle aptal oluyordu ki...

«Su ister misin?» diye sordu Wendy.

(Hayır, yalnızca buradan defolup gitmeni istiyorum!)

«Yukan çıkarken çeşmeden içerim, teşekkür ederim.»

«Peki.» Wendy merdivenden çıkmaya başladı. «Biz parktayız.»

«Tamam.» Aspirin tüpünü cebine soktu, okuma makinesine gidip lambasını söndürdü. Karısının gittiğine emin olduktan sonra da yukarı çıktı. Amma da başı ağrıyordu ha. İnsan böyle bir baş ağrısını bir iki kadeh içkiyle dengelemeliydi hiç olmazsa.

Bu düşünceyi kafasından atmaya çalışarak kütüphane memurunun yanına gitti. Elindeki kibrit kutusunun üstünde bir telefon numarası vardı.

«Parayla çalışan telefon var mı burada?»

«Hayır efendim, ama kasabada bir yere edecekseniz benimkini kullanabilirsiniz.»

«Şehirlerarası arayacaktım.»

«O zaman eczaneye gitmeniz gerek. Orada bir telefon kulübesi vardır.»

«Teşekkür ederim.»

Dışarı çıkıp İç-Savaş generalinin yanından geçti, iş merkezine doğru yürüdü. Baş zonkluyordu. Kurşun gibiydi gökyüzü. Kasımın yedisi olmuş, yeni ayla birlikte havalar da değişmişti. Birkaç kere kar da yağmıştı. Artık kar, ekimde yağın gibi erimiyordu. Bugün güneş de çıkmamış" ortaya, eczaneye vardığında yine kar serpiştirmeye başlamıştı.

Telefon kulübesi eczanenin arkasındaydı. Tezgâhın yanından geçerken, yeşil vazıh beyaz Excedrin kutularını görünce hemen bir tane arip cebine attı. Sonra kulübeye girdi, bozuk paralarıyla kibrit kutusunu önüne koydu, sıfırı çevirdi.

«Santral, buyrun.»

«Florida, Fort Lauderdale lütfen.» İsteddiği numarayı söyledi sonra. Santral memuru üç dakikalık konuşmanın tutarını bildirince paraları kumbaraya attı. Karşı tarafın cevabını beklerken üç beyaz tablet çıkarıp önüne yerleştirdi. Şişeyi kapatıp cebine koydu.

Karşı yanda iik çalışta açıldı telefon.

«Surf Sand Oteli, buyrun?» Küstah bir kadın sesi.

«Müdürle konuşmak istiyordum.»

«Bay Trent'ie mi yoksa...»

«Bay Uilman'ia.»

«Bay Ulimar, şu anda meşgul, isterseniz...»

«Kendisine Colorado'dan Jack Torrance'ın aradığını söyleyin lütfen.»

«Bir dakika efendim.»

Jack'in UlimanTa duyduğu nefret birden bir dalga gibi sarmıştı Orju. Excedrin'lerden birini alıp ağzına attı, çiğnemeye başladı Kuru, acı ama zorlayıcı bir tat. İçkiye başladığı günden beri aspirin çiğneme-j'e alışmıştı, içkiyi bırakınca bunu da bırakmıştı. Ama insanın böyle kötü

/

bir başağrısı olduğu günlerde aspirin çiğnemesi yine de yararlıydı. Tam o anda Uliman'in sesi duyuldu. «Torrance? Hayrola, ne var?»

«Bir şey yok. Kazan daha patlamadı, karımı da öldürmedim. Bunu tatillerden sonra, sıkıntılı günler başlayınca yapmayı düşünüyorum.» - «Çok komik. Neden telefon ettin? Ben işi gücü...»

«Başından aşkın bir insansın, biliyorum. Overiook'un şanlı geçmişini anlatırken atladığın bazı olaylar konusunda aydınlanmak için aradım seni. Horace Dervvent'in oteli Las Vegasii kumarbazlara satışı gibi.

Sonra bunların zamanını kollayıp oteli Mafya patronları için kuiüp yapmaları, 1966'da içlerinden biri ölünce kulübün kapanmak zorunda kalması. Başkanlık Dairesinde, kapıda iki koruyucuyla birlikte. Esaslı daireymiş, Overiook'un Başkan Dairesi... VWilson, Harding. Rooseveit Nixon ve Kasap Viño. Tamam mı?»

Karşı tarafta bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra Uliman, «Bunun sizin işinizle bir ilgisi

olduğunu sanmıyorum, Bay Torrance,» dedi. «Siz...»

«İşin en tatlı yanı da Gieneiii öldürüldükten sonra oîdu, değil mi? iki el değiştirme daha, bir de bakıyorsun ki, otelin sahibi Sylvia Hunter adında bir kadın... Ama kadının adı 1942'den 1948'e kadar Sylvia Hunter Dervvent'miş, o ayn konu.»

«Üç dakikanız doldu,» dedi santral. «Konuşma bitince işaret verin lütfen.»

«Bay Torrance, bütün bunlar herkesin bildiği şeyler... ve de geçmiş hepsi.»

«Ben bilmiyordum,» dedi Jack. «Pek çok insanın bildiğini de sanmıyorum. Hele tamamını kimse bilmiyordur. Gieneiii olayını hatırlıyordur kuşkusuz, ama Overiook'un 1945'îen bu yana kaç el değiştirdiğini kimse bilemez. Sonunda ödül hep Der.vent'in ya da Dervvent'in bir yakınının elinde kalıyor, değil mi? 1968-69'da Sylvia Hunter burasını geneiev olarak mı kullanıyordu. Bay Uüman? Açık söyleyin, ha?»

«Torrance!» Ullman'ın şaşkınlığı iki bin kilometre öteden, şiddetinden hiçbir şey yitirmeden geimişti.

Jack gülümseyerek bir ExGedrin daha attı ağızına.

«Ünlü bir senatör oteide kaip krizinden öldükten sonra kadın oteli sattı. Cesedi bulunduğu zaman üzerinde siyah naylon çorap, jartiyer ve yüksek topuklu kadın ayakkabısı varmış diyorlar.»

«Yaian! Hepsi yalan!» diye bağırdı Ullman. • • «Öyle mi?» Jack rahatlamaya başlamıştı. Başağrısı yok oluyordu. Sonuncu ilacı da ağızına atıp çiğnemeye başladı.

«Çok talihsiz bir olaydı bu,» dedi Ullman. «Asıl konu nedir, Bay Tcr-rance? Eğer çirkin bir yazı yazmak niyeîndeyseniz... bu aptalca bir şan-tajsa...»'

«ÖyFe bir şey yok,» dedi Jack. «Bana karşı dürüst davranmadığın için telefon açtım sana.»

«Dürüst mü? Yani otelin kışlık bakıcısıyla otelin kirli çamaşırlarını mı tartışacaktım? Sen kendini ne sanıyorsun? Hem zaten bu eski hikâyeler senin görevini etkilemez ki. Yoksa batı kanadında çarşafırlara sarılı hayaletlerin dolaştığını mı sanıyorsun?»

«Hayalet bulunduğu inanmıyorum. Ama sen beni işe almadan önce geçmişimi iyice karıştırmıştın. Oteline iyi bakıp bakamayacağım konusunda az soru sormadın bana.»

«Çok küstahsın,» dedi Ullman. Boğuluyor gibiydi sesi. «Seni kovmak isterdim. Belki de kovarım da.»

«Al Shockley buna karşı çıkar sanırım.»

«Bay Shockley'in size olan borcunu biraz gözünüzde büyütüyorsunuz gibi geliyor bana,

Bay Torrance.»

Bir an için Jack'in başağnst yeniden başladı. Gözlerini kapattı. Uzaktan gelen bir sesle, «Overlook'un şimdiki sahibi kim?» diye sordu. "Hâlâ Derv.'ent Holding mi? Yoksa bunu bilemeyecek kadar küçücük Ar memur musun sen?»

«Bu kadarı yeter,. Bay Torrance. Siz otelin bir müstahdemisiniz. İriinde sonunda, aşçı yamağından ya da oda temizleyicisinden farkınız /01<. Kesinlikle...»

"Pekâlâ, öyleyse ben.de Al'a yazar sorarım. Ne de olsa o yönetim olunda. Hele mektubun sonuna bir de not ekiedlm mi...»

«Dervvent sahibi değil otelin.»

«Efendim? Pek iyi duyamadım.»

«Dervvent otelin sahibi değil, dedim. Hissedarların hepsi Doğulu. Dostunuz Bay Shockley en büyük hissedar, yüzde otuz beşi onun. Der-wenî'le bir ilişkisi olup olmadığını siz benden iyi bilirsiniz.»

«Peki başka kim var ortaklar arasında?»

«Diğer ortakların adını açıklamaya hiç niyetim yok, Bay Torrance. Zaten bu konuyu...»

«Bir sorum daha var.»

«Size cevap verme zorunluluğum yok.»

«Overlook'un tarihçesini, bodrumda bir deftere yapıştırılmış gazete kupürlerinden öğrendim. Beyaz deri kaplı büyük bir defter. Yıldızlı bir ipele ambalaj yapılmış. Bunun kimin olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?» «Hayır.»

«Grady'nin olabilir mi acaba? Hani şu kendini öldüren kış bekçisi?»

«Bay Torrance,» diye buz gibi bir sesle Ullman cevap verdi. «Bay Grady değil sizin eşelediğiniz bu çöplüğü ortaya çıkarmak, doğru dürüst okumasını bile bilmezdi.»

«Overlook Oteli konusunda bir kitap yazmayı düşünüyorum. Bunu gerçekleştirirebiirsem, defterin sahibinin adını anmak isterdim önsözümde.»

«Bu fikriniz beni hiç şaşırtmadı.»

Jack'ın başağrsı geçmişti şimdi. Sancı şöyle bir saplanmıştı, o kadar. Zihni pırlıl pırıdı. Yazısı iyi gittiği zaman ya da üç kadehten sonra böyle olurdu genellikle. Excedrin'in bu özelliğini unutmuştu. Başkalar1' na nasıl bir etki yaptığını bilmiyordu, ama kendisi üç tablet çiğneyince içki içmiş gibi hemen kafayı bulurdu.

«Siz herhalde müşterilerinize otele geldiklerinde bedava verilecek bir şey isterdiniz,» dedi. «Güneş batarken ve şafak sökerken dağlat parlak fotoğrafları filan. Ayrıca otelde Kalmış olan renkli insanların lisî' si.

Kuşkusuz Gienelli'yle arkadaştan gibi gerçekten renkii olanlarda söz etmeden.»

«Seni kovmakla işimden olmayacağımdan yüzde doksan beş yerine yüzde yüz emin olsaydım, şu anda kovardım seni.» dedi Ullman boğulur gibi. «Ama arada bu yüzde beş kararsızlık payı olduğu için, hemen şimdi Bay Shockley'e telefon edeceğim ve...»

«Kitapta gerçek olmayan hiçbir şey bulunmayacak, bana güvenebilirsin,» dedi Jack. «Hoş zaten hikâyenin süslenmeye ihtiyacı yok ya.»

(Niye kızdırıyorsun adamı? Kovulmak ms istiyorsun?)

«Ne yazarsan yaz! Senin otelimden defolmanı istiyorum!»

«Senin otelin değı! orası!» diye bağırın Jack telefonu kapattı.

Suluk soluğa oturdu tahta sıraya, korkuyordu biraz.

(Biraz mı? Ne birazı? Hem de pek çok.) ve neden Ullman'a telefon ettim, diye düşünüyordu.

(Yine kendin kaybettin, Jack.)

Evet. Öfkelenmişti yine. Kendini kaybetmişti. Bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. Üstelik o plçkurusunun Al üzerinde ne kadar etkisi olduğunu da bilmiyordu. Ayrıca Al'in eski günlerin hatırı için ona ne kadar katlanacağını kestiremiyordu. Ullman kendisinin dediğı kadar yetenekli biriye, Al'a ya o gider ya ben derse, Al adamın sözünü dinlemek zorunda kalmaz mıydı? Gözlerini kapatıp, haberi Wendy'ye nasıl vereceğini düşündü. Biliyor musun ne oldu, sevgilim? Bir işi daha kaybettim. Bu sefer iki bin kilometre ötede birine

telefon ettim kovulmak için, ama başardım sonunda.

Gözlerini açıp mendiliyle ağzını sildi. Bir içki istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Sokağın alt başında bir kahve görmüştü, parka giderken bir bira içse...

Çaresizlikle ellerini ovuşturdu.

Neden telefon etmişti Ullman'a? Lauderdale'deki otelin numarası, otelde telefonun yanındaki not defterinde yazılıydı, muslukçunun, tesirinin, marangozun, camcının ve elektrikçinin numaralarıyla birlikte. Jack numarayı yatağından kalktıktan az sonra kibrit kutusu üzerine yaz-A'Ştı. Ullman'a telefon etme fikriyle uyanmıştı o sabah. Neden ama?

Ski içtiği günlerden birinde, Wendy onu kendi sonunu hazırlamakla, arna bunu başarmak için gerekli iradesi olmamakla suçlamıştı. Böylece

başkalarının bunu yapmaları için yollar arıyor, bu arada hem kendisin. den, hem de ailesinden lokma lokma bir şeyler koparıyordu. Doğru o!g. bilir miydi bu? Overlook'un içinde bir yerde, yazdığı oyunu bitirecek bi> şeyin varolduğundan mı korkuyordu yoksa?

Gözlerini kapatınca, gözkapaklarının karanlık perdesinden bi, resim belirdi: Elini damdaki çürümüş tahtaların arasına götürmesi ve yabanarısının soktuğu andaki acı ve bağırması...

Arkadan iki yıl önceki bir tablo: Sabahın saat üçünde eve sarhoş dönüyor. Ayağı masaya takılıp yüzüstü yere düşerken, divanda uyuyan Wendy'nin uyanması. Wendy ışığı yakınca, Jack'in üstünün başının paramparça olduğunu fark etmesi, birkaç saat önce araba park etme konusu yüzünden kavga ettiğini hayal meya! hatırlaması, burnunda kurumuş kan lekeleri ve Wendy'nin bağırması: Ayyaş herif, Danny'yi uyandırdın işte. Kendine ne yaparsan yap, ama biraz bizi düşün bari. Seninle de konuşulmaz ki.

Telefon birden çalınca korkuyla sıçradı yerinden. Mantıksız bir düşünceyle, Ullman ya da Al Shockley'in aradığını sandı bir an. «Ne var?» diye bağırdı, telefonu açınca.

«Fazla konuşma ücretiniz, efendim. Üç buçuk dolar.»

«Para bozdu mam gerek, bir dakika.»

Kulaklığı telefonun yanına bıraktı, son bozuk paralarını kumbaraya attı ve biraz daha para bozdu mam için kasaya gitti. Bir yandan da durmadan hep aynı şeyi düşünüyordu.

Ullman'a neden telefon etmişti?

Ullman onu utandırdığı için mi? Daha önce de utandırılmıştı. Ama bu yüzden adama bağıırıp çağırarak, ikiyüzlülüğünü ortaya vurmamak Jack kendisini bu kadar alçalmış olarak görmek istemezdi. BodrumA bulduğu deftere yapışmak istiyordu geçerli bir neden olarak. Ama fl da su götürmezdi ki, Ullman'ın defterin sahibini bilme olasılığı binde a' den fazla olamazdı. İlk konuşmalarında bodrumdan başka bir ülkeyr* kötü ve az gelişmiş bir ülkeymiş gibi söz etmişti. Gerçekten defter|1 sahibini öğrenmek isteseydi Watson'u arardı.

Not defterinde onun o"

telefon numarası vardı. Watson da bilmeyebilirdi., ama yine de bilme olasılığı Ullman'dan fazlaydı.

Hele adama kitaptan söz etmek, budalalığın ta kendisiydi. Hem de ne budalalık! işini tehlikeye atmanın dışında, Ullman'ın kasabadakilere telefon edip Overiook hakkında

sorulacak soruları cevaplandırmamaları konusunda halkı uyarmasıyla, geniş bilgi kaynaklarını kurutuyor da olabilirdi. Oysa araştırmalarını gizlilikle

sürdürebilir, saygılı mektuplar yazar, hatta ilkbahar için bazı kimselerle randevular bile saptayabilirdi... Sonra kitap basılıp, kendisi de otelden yeterince uzaklaşınca istediği kadar alay edebilirdi Ullman'ın öfkesiyle. Oysa tutup o saçma telefonu etmiş ve otel müdürünün içindeki bütün o büyük adam eğilimlerini uyandırmıştı. Neden? Al'ın bulunduğu bu güze! İşten kendini kovdurmak için değilse, neydi bunun nedeni?

Gereken parayı kumbaraya atıp telefonu kapattı. Sarhoşken yapılacak akılsızca bir şeydi bu. Oysa ayıktı. Eczaneden çıkarken, ağzına bir Excedrin daha attı.

Kaldırımında Danny'ye Wendy'ye rastladı.

«Seni almaya geliyorduk,» dedi Wendy. «Kar yağmaya başladı, farkında değilsin galiba?»

Jack gözlerini kırıştırdı. «Sahiden yağıyormuş yahu.» Sidevin-der'in anacaddesi beyaz kar tabakasıyla örtülmüştü bile. Danny başını havaya kaldırmış, ağzını açmış, karları diliyle yakalamaya çalışıyordu.

«Beklenen an geldi mi dersin?» diye sordu Wendy.

Jack omuzlarını silkti. «Bilmem. Ben daha bir iki hafta yağmayacağını umuyordum. Hiç olmazsa bir haftalık bir lütuf daha.»

Lütuf, ha?

(Özür dilerim, Al. Lütfen. Acıma. Merhamet. Bir fırsat daha. Çok üzgünüm.)

Bunca yıdır, yetişkin bir erkek olarak kimbilir kaç kere bir fırsat için yalvarmıştı? Birden kendinden öylesine iğrendi, öylesine tiksindi ki, neredeyse yüksek sesle inieyecekti.

«Başağrın nasıl?» diye sordu Wendy kocasının yüzüne dikkatle bakarak.

Jack kolunu Wendy'nin beline doladı. «Daha iyi. Haydi yürüyün bakalım, yollar kapanmadan evimize gidelim.»

Otelin arabasının park edildiği kaldırıma doğru yürüdüler... Jack ortada, sol kolu Wendy'nin omzunda, sağ eliyle Danny'nin eüni tutmuş. İlk kez ev olarak söz etmişti otelden.

Direksiyona otururken, hayran olduğu haide Overlook'tan pek hoşlanmadığını fark etti. Ne karısı, ne oğlu, ne de kendisi için iyi bir yer olduğundan emin değildi orasının. Belki bu yüzden telefon etmişti Uil-man'a.

Hâlâ zaman varken kovulmak için.

Park yerinden geri geri çıktı ve kasabayı arkada bırakıp dağ yoluna tırmanmaya başladı.

21

gece gelen düşünceler -

Saat ondu. Yapmacık uykuyla doluydu odaları.

Jack duvara dönmüş yatıyordu. Gözleri açtı. Wendy'nin ağır ağır soluk almasını dinliyordu. Erimiş aspirin tadı vardı dilinde. Al Shockiey saat altıya çeyrek kala telefon etmişti. Wendy'yle Danny aşağıda salonun şöminesi önünde oturmuşlar, kitap okuyorlardı.

«Bay Jack Torrance'ı ihbarlı olarak arıyorum,» dedi santral.

«Jack Torrance benim.» Telefonu sağ eline geçirmiş, sol eliyle arka cebinden mendilini çıkarıp, siline siline şişen dudaklarını bir daha silmişti. Sonra bir sigara yaktı.

Al'in sesi: «Jack oğlum, ne yapıyorsun sen orada allan aşkına?»

«Selam Al.» Sigarayı söndürüp Excedrin şişesini aldı.

«Jack, ne oluyor oralarda? Bugün öğleden sonra Ullman garip bir telefon etti. Ullman kendi cebinden şehirlerarası ararsa işler bombok demektir.»

«Ullman'in endişe edecek bir şeyi yok, Al. Senin de.»

«Endişe edecek neyimiz yok? Ullman, Overiook konusundaki National Enquirer makalesi ve şantajla ilgili bir şeyler geveledi. Konuş bakalım, oğlum.»

«Onu biraz kızdırmak istedim. Buraya ilk geldiğimde benim bütün kirli çamaşırlarımı ortaya dökmüştü. İçki konusu. Bir öğrenciyi dövdüğün için işinden atılmışsın. Bu iş için gereken niteliklerin var mı acaba. Falan filan. Beni sinirlendiren, bütün bunları oteli çok sevdiği için yapması oldu. Geleneksel Overiook. Bodrumda bir defter buldum. Biri Overiook konusunda pek hoş olmayan haberleri kesip yapıştırmış. Çok şeyler öğren...»
«Otelin tarihçesini biliyorum.»

Jack saçlarını karıştırdı. «Ben de ona telefon edip işlettim biraz. Parlak bir fikir değildi, kabul ediyorum. Bir daha da yapmayacağım. Bu kadar işte.»

«Ullman senin kirli çamaşırları ortaya dökmeye niyetli olduğunu söyledi.»

«Ullman eşşoğlunun teki!» diye bağırdı Jack. ;<Ben ona Overiook hakkında bir kitap yazabileceğimi söyledim. Böyle bir niyetim de var. Burasının ikinci Dünya Savaşı sonrası Amerikalısının karakterini tam olarak ortaya koyduğuna inanıyorum. Bu biraz şişirilmiş fikir gibi geliyor böyle açık açık konuşunca... Biliyorum... ama gerçek bu. Müthiş bir kitap

olabilir. Ancak daha çok uzaklarda. Şimdi zaten işim başımdan aşkınken... »

«Jack, inandırıcı değil bu.»

Jack kulaklarına inanamayarak telefona baktı.

«Ne? Al, ne dedin?... »

«Dediğimi duydun. Gelecek ne kadar uzakta, Jack? Senin için iki yıl, belki de beş yıl olabilir. Oysa benim için gelecek, otuz ksrk yıldır. Uzun bir süre Overlook'ın ayrılmak niyetinde değilim. Senin benim otelim hakkında bir sürü dedikoduyu sıralayıp, bunu Amerikan edebiyatının bir başyapıtı diye yutturmaya çalışman midemi bulandırıyor.»

Jack'in soluğu kesilmişti.

«Sana yardım etmeye çalıştım, Jack. Birlikte savaştık s.eninle, bu

yüzden sana yardım borcum olduğunu kabul ediyordum. Birlikte verdiğimiz savaşı hatırlıyor musun?» «Hatırlıyorum,» diye mırıldandı Jack. Ama yüreğinin çevresinde öfke kömürleri yanmaya başlamıştı. Önce Ullman, sonra Wendy, şimdi de Ai. Neydi bu be? Ulusal Jack Torrance'ın Hırpalayalım Haftası mı? Dudaklarım ısırarak sigara paketine uzandı. Paket yere düştü, sigaralar saçıldı. Vermonf taki maun ağacı kaplı odasından konuşan bu ukalayı gerçekten sevmiş miydi? Gerçekten sevmiş miydi?

«O çocuğu dövmeden önce, okul yönetim kurulunu seni kovma kararından vazgeçirmiştım. Ama o olayla, sen kendin tuz biber ekmiş oldun. Sonra sana bu güzelim oteli buldum. Kendini toparlayacağın, oyununu bitirebileceğin ve okul yöneticilerini seni işten atmakla büyük bir yanlış yaptıklarına inandırmamızı bekleyeceğin sakın bir yer. Şimdi sen daha büyük bir balık yakalamış, beni ezmeye çalışıyorsun. Sen dostlarına böyle mi teşekkür edersin, Jack?»

«Hayır,» diye fısıldadı Jack.

Daha başka bir şey söylemeye cesareti yoktu. Söylemek istediği serî, yakıcı sözcükler kafasını zonklatıyordu. Ona muhtaç olan Wendy/yle Danny'yi düşünmeye zorladı kendini. Her şeyin yolunda gittiğine inanan ve şu anda şöminenin önünde oturup okuma kitaplarına bakan oğluyla karısı. Bu işi de kaybedince ne olacaktı? Benzin pompası parçalanmak üzere olan o külüstür Volksvagen'ie California yolunu mu tutacaktı? Bunu yapmaktansa Al'in önünde diz çöküp yalvarmaya hazırdı, ama yine de ağzından ses çıkmıyordu.

«Ne dedin?» diye sordu Al sertçe.

«Hayır. Dostlarıma böyle davranmam ben. Ve sen de bunu bilirsin.»

«Nasıl bilirmişim? Sen yıllar önce gömülmüş cesetleri ortaya çıkararak otelimi lekelemeye kalkıyorsun şu anda. En azından benim çabuk sinirlenen, ama gayet yetenekli otel müdürüme telefon ediyor ve onu..-aptalca bir çocuk oyunu olduğunu söylediğin bir şey için çılgına çeviriyorsun.»

«Bu oyundan başka bir şeydi, Al. Senin durumun başka. Sen"zengin bir arkadaşının yardımına muhtaç değilsin. Yargıç önünde bir dosta % ihtiyacın yok, çünkü yargıç sen kendinsin. Ama senin de onlardan bir! olmaktan kılpayı kurtulduğun gerçeği pek söylenmiyor, değil mi?»

«Öyle.» Alın sesi biraz yumuşamıştı, ayrıca bir de bıkkınlık seziliyordu şimdi. «Jack... ama bu elimde değil benim, Jack. Bunudeğişîire" -mem ki.» . -

«Biliyorum. Şimdi kovuldum mu diyorsun yani? Kovulduyşarr bunu senin söylemeni isterim.»

«Bana iki şey konusunda söz verersen hayır.»

«Söz veriyorum.» -.....,-

«Kabul etmeden önce şartları bilmek istemez miydin?»

«Hayır. Ne dersen kabul ediyorum. Wendy!ye Danny'yi düşünmek zorundayım. Canımı istersen veririm şu anda.»

«Jack, kendine acımak biraz iüks değil mi senin için?»

Jack gözlerini kapatıp ağzına bir Excedrin attı. «Şu anda başka-biir • -lüksüm kalmadı. Peki, söyle bakalım şartlarını.»

Al bir an duraksadı. «Bir, Ullman'a telefon etmek yok. Otel yansa i' bile. Böyle bir şey olursa, bakım ustasını çağırırsın. Kimi söylemek istediğimi anladın mı, hani o hep sövüp duran herifi...» ..ii--

«Vaîson.»

«Evet.»

«İkincisi, bana söz vermeni istiyorum, Jack. Namus sözü. Renkflî geçmişi olan üniü bir Colorado oteli

hakkında kitap yazmayacaksın.» -

«Peki.»

Bir an öfkesi öylesine patlama noktasına gelmişti.ki, Jack konuşa-. *~ madı. Kanı

zonkiuyor, kulaklarından fıskırıyordu sanki. Bir «yirminci yüz - • yıl Medici prensi»yle konuşuyor gibiydi... ailemden portreleri yapılacakların benleri görünmesin, yoksa kapı dışarı edilirsiniz. Ben yalnızca güzel resme para veririm, iyi resme değil. Dostumun ve iş ortağımın kızının resmini yaparken lütfen vücudunun kusurlu yerlerini çizme, yoksa kovulursun. Elbette arkadaşız... İkimiz de uygar insanlarız, değil mi

Aynı yatağı, sofrayı ve şişeyi paylaştık seninle. Hep dost kalacağız ve boynuna taktığım tasmayı görmezlikten geleceğiz, ben de sana hep iyilik yapacağım. Karşılığında senden yalnızca ruhunu istiyorum. Ufak bir şey. Tıpkı köpek tasması gibi, onu verdiğini de bilmezlikten geliriz. Unutma benim yetenekli dostum, Roma'nın sokaklarında sürüyle Mike-ianj dilencilik yapıyor...

«Jack? Orada mısın Jack?»

«Evet» anlamında, anlaşılacağını umduğu bir ses çıkardı Jack.

Al'in sesinde kendine güven okunuyordu. «Senden fazla bir şey istediğimi sanmıyorum, Jack. Başka kitaplar yazacaksın nasıl oisa. Ama seni beslerken bir yandan da...»

«Peki, kabul ediyorum.»

«Senin sanat yaşamını denetim altında tutmaya çalıştığımı sanma. Beni iyi tanırsın. Ben yalnızca...»

«Al?»

«Efendim?»

«Derwent'in hâlâ Overiook'la bir ilişkisi var mı?»

«Bunun seni ilgilendireceğini hiç sanmıyorum.»

«Doğru. Haklısın, Al Wendy beni çağırıyor. Başka zaman ararım ; seni.»

/

«Oldu. Uzun uzun konuşuruz. Durumun nasıl? Kuru musun hâlâ?»

(ULAN, ETİMİ DE ALDIN KANIMI DA. HİÇ OLMAZSA ŞİMDİ İ RAHAT BIRAK ARTIK.)

Telefonu kapatır kapatmaz kramplar sarmıştı birden Jack'ın vücu- ;î dunu. Yıldırım çarpmış gibi olup,

telefonun önüne yığıldı kaldı. Yumruk- < larını karnına bastırmıştı.

Yabancıları soktuktan sonra yoluna devam eder...

Wendy yukarı çıkıp da telefon edenin kim olduğunu sorduğunda i sancıları biraz hafiflemişti.

«Al,» diye cevap verdi. «Durumun nasıl olduğunu sormak için etmiş.»

«Jack, korkunç bir halin var. Hasta mısın yoksa?»

«Yine başım ağrıyor. Bu akşam erken yatacağım. Yazmaya çalışmanın anlamı yok.»

«Sana biraz ılık süt getireyim mi?»

«İyi olur.»

Şimdi de Wendy'nin yanına yatmış, onun sıcak ve uyuyan bacağını bacağının üstünde hissediyordu. Al'la konuştukları aklına gelince birden vücudunu ateş basıyor, bir an sonra da donuyormuş gibi titriyordu. Bir hesaplaşma günü gelecekti herhalde. Bir gün kitap ortaya çıkacaktı. İlk düşündüğü gibi hafif ve düşünce yanı ağır basan bir kitap değil hem de. Esaslı bir araştırma ürünü, resimli falan. Overlook'un tarihini didik didik edecek, o kötü sahiplik numaralarını bir bir açıklayacaktı. Eğer Dervvent İmparatorluğu'ya bir ilişkisi varsa, işte c zaman yanacaktı Al.

Bir piyano teli gibi gergin, karanlığa gözlerini dikmiş yatıyordu. Uyuyabilmesi için daha saatler geçmesi gerekecekti.

Wendy Torrance sırtüstü yatmış, gözleri kapalı, kocasının uyurken çıkardığı sesleri dinliyordu: Uzun bir soluk aima, bir an içinde tutma ve sonra hafif bir hırıltıyla bırakma. Uyuduğunda nereye gider acaba, diye düşündü. Bir eğlence parkına belki; bütün gidenlerin özgür oldukları, onlara daha fazla aburcubur yememelerini ya da karanlık basmadan evde olmak istiyorlarsa acele etmemelerini söyleyen anne tavırlı karılarının olmadığı bir Great Barrington. Yoksa bütün arkadaşlarının ve özellikle kravatu gevşetilmiş ve gömleğinin üst düğmesi açılmış A! Shockiey'in bulunduğu, içkinin hiç tükenmediği bir bara mı? Onun ve Danny'nin her zaman dışında kaldıkları bir yere mi?

Wendy sanki endişe eyalet sınırların; geçemezmiş gibi, Vermont'ria bıraktığını sandığı endişeyi duyuyordu kocası için. Overlook'un JackveDanny üzerindeki etkisinden hiç hoşlanmıyordu.

En korkuncu, hiç söylenmeyi, elle tutulamayanı ve belki de söy-

Jenemeyeni, Jack'ın ayyaşlık belirtilerinin birer birer başlamış olmasıydı... içkinin kendisinden başka hepsinin. Mendiliyle dudaklarını silmesi. "Aşırı nemliliği silip atmak istercesine. Yazı makinesinin başında uzun süren duraklamalar. Kâğıt sepetinde giderek artan sıkılmış kâğıt topları. Bu gece Al'ın telefonundan sonra telefonun yanında bir şişe Excedrin vardı ve su yoktu. Yine çiğnemeye başlamıştı. Küçük şeylere kızıyordu. Ortalık çok sessizleşince sinirli .bir tempoyla parmaklarını şaklatıyordu. Küfürler çoğalmıştı.

Wendy, Jack'ın sinirleri için de endişeleniyordu. Her sabah ilk iş ve gece yatmadan önce nasıl bodruma inip buhar kazanının islimini boşaltıyorsa, kendisi de bir patlasa rahatlayacaktı. Kapıyı hızla çarptığını duymak ya da bir küfür savurarak sandalyeyi tekmelediğini görmek sevindirecekti Wendy'yi. Ama yaradılışının ayrılmaz bir parçası olan bu küçük şeylerden iz kalmamıştı. Buna rağmen Wendy, Jack'ın ona ya da Danny'ye kızdığını fark ediyordu.

Ama bunu açığa vurmak da istemiyordu. Kazanın bir güvenlik supabı vardı. Eski, çatlak, yağlı ama yine de çalışan bir supap. Jack'da ise hiçbir şey yoktu. Wendy kocasını hiçbir zaman tam olarak okuyamamıştı.

Danny onun aklından geçenleri okurdu, ama Danny de konuşmuyordu.

Ai'in telefonu. Telefon çaldığı anda Danny birlikte okudukları masaldan uzaklaşmıştı. Annesini şöminenin yanında bırakmış, Jack'la birlikte oyuncak otomobilleri için bir yol yaptıkları masanın başına gitmişti. Wendy kitabı okur gibi yaparak oğlunu izlemişti. Jack'ın ve kendisinin endişelerini belirtmek için yaptıkları hareketler çocukta nasıl da birleşmişti. Dudak silmek gibi. Ellerini saçları içine sokmak. Jack'ın meyhaneden dönüşünü beklerken yaptığı gibi. Ai'in «işler nasıl gidiyor» diye sormak için telefon ettiğine inanmıyordu Wendy. Havadan sudan konuşmak istersen sen Al'a telefon edersin. Al telefon ederse, ortada bir iş var demektir.

Daha sonra aşağı indiğinde Danny'yi şöminenin yanında kendini tümüyle kitabına vermiş olarak bulmuştu. O huzursuz hâlde kaybolmuştu. Onu seyrederken oğlanın Doktor Edmonds'un söylediğinden çok şeyi bildiğini ve anladığını düşünerek ürperdi.

«Yatma zamanı geldi.»

«Peki.» Danny kitabını işaretleyip kapattı.

«Yıkan, dişlerini de fırçala.»

«Peki.»

Bir an yan yana durup ateşe baktılar. Salon soğuk ve cereyanlı olduğu halde bu köşe öylesine sıcaktı ki, insan hiç ayrılmak istemiyordu.

«Al Amcan telefon etti,» dedi Wendy.

«Sahi mi?» Hiç şaşırmanın Danny.

«Acaba babana kızdı mı diye merak ediyordum?»

«Hem de nasıl,» diye Danny gözlerini ateşten ayırmadan cevap verdi. «Babamın kitabı yazmasını istemiyordu.»

«Hangi kitabı, Danny?»

«Otel hakkında olanını.»

Jack'la birlikte Danny'ye belki bin kere sordukları soru yine ağızında biçimlendi. Nereden biliyorsun? Ama sormadı. Yatmadan önce canının sıkılmasını ya da sıradan bir şeyden söz ederler gibi dururlarken onun bilmemesi gereken bir şeyi bildiğini konuştuklarını fark etmesini istemiyordu. Biliyordu işte. Doktor Edmonds'un mantık ve bilinçaltı mantık sözleri palavraydı. Kızkardeşi... Danny onun bekleme odasında Aileen'i düşündüğünü nasıl bilebilirdi? Ve (Rüyamda babamın kaza geçirdiğini gördüm)

Başını salladı. «Haydi git yıkan, doktor.»

«Peki.» Danny koşa koşa yukarı çıktı. Wendy de kaşlarını çatarak Jack'ın sütünü ısıtmaya gitti.

Şimdi yatakta kocasının soluklarını ve dışardan gelen rüzgânın uğultusunu dinlerken sevgili oğlunu düşünmeye başıadı. Doğduğu zaman Yüzünü örten bir zar olan oğlunu. Doktorlar bu zarın yedi yüz doğumda 3'r görüldüğünü söylemişlerdi, kocakarı sözüne bakılacak olursa bu zarla doğanlar önseziye sahipti.

Dannyyle Overlook hakkında konuşma zamanı gelmişti artık... ve Aanny'yi konuşmaya ikna etme zamanı.

Kesinlikle, ikisi Sidewinder Aşk Kitaplığına giderlerdi Danny'nin okuyabileceği bir kitap aramak

için. O zaman da oğluyla açık açık konuşuyordu. Böyle düşününce içini biraz olsun rahatlatmıştı gözlerini

kapattı.

Danny de odasında uyanık yatıyordu. Gözleri açıktı, sol koluyla oyuncak ayısını kucaklamış, yan odadan ana babasının uyurken çıkardıkları sesleri dinliyordu. Onların başında istemeye istemeye nöbetçi duruyor gibi hissediyordu kendini. Geceler çok kötüydü. Gecedен ve otelin batısından esen uğultulu rüzgârdan nefret ediyordu.

Başının üstünde bir ipe bağlı olan planörü sallanıyordu. Aşağıdan getirdiği model arabası mor bir pırıltıydı masanın üstünde. Kitapları ve boyama defterleri kitap rafındaydı. Her şeyin bir yeri vardır ve her şey yerli yerince durmalıdır, demişti annesi. O zaman aradığın şeyi istediğin saman bulabilirsin. Ama şimdi yanlış yerlerde olan şeyler vardı. Yok olan şeyler. Ve daha da kötüsü eklenmiş şeyler. Göremediğin şeyler. KIZILDERİLİYİ GÖRÜYOR MUSUNUZ resimlerinde olduğu gibi. Resme ilk bakışında kaktüs sandığın şeyin, daha yakından bakınca, dişleri arasında bıçak tutan bir Kızılderili olduğunu görürdün. Diğer başkaları da vardı kayalar arasında, hatta acımasız ve kötü birinin yüzünü bir araba

tekerleğinde bile görürdün. Ama hiçbir zaman hepsini birden göremezdin ve bu yüzden de rahatsız olurdun. Çünkü göremediklerin bir eide balta, bir elde kafanı yüzmek için kullanacak bıçak, gizlice arkaya geçebilirdi...

Yatağında sıkıntıyla kıpırdanarak gece lambasının rahatlatıcı ışığına baktı. Burada her şey daha kötüydü.

Bunu biliyordu artık, ilk başta bu kadar kötü değildi, ama azar azar... babası şimdi daha çok düşünüyordu içkiyi. Kimi zaman kendisinin bile bilmediği bir nedenle annesine kızılıyordu. Döduklannı mendiliyle siliyordu durmadan, bakışları hep dalgın ve donuktu. Annesi de hem babası, hem kendisi için üzülyücrdu. Bunu anlamak için ışılıtya sahip olmak gerekmezdi, yangın hortumunun yılanı dönüştüğü gün nasıl da endişeyle sorguya çekmişti Danny'yi. Bay Hallorann bütün annelerde biraz ışılıtya olduğunu söylemişti zaten. Hem annesi Danny'nin Hallorann'ia konuştuğu gün de bir şeyi" olduğunu anlamıştı. Ama bunun ne olduğunu bilemiyordu.

Danny az daha söyleyecekti annesine olanları ama ikA şey onu önlemişti. Sidewinder'deki o doktorun Tony'yi ve Tony'nin kendisine gösterdiği şeyleri (hemen hemen) normal olarak kabul ettiğini biliyordu. Hortumdan söz edecek olsa annesi ona inanmayabilirdi.'Daha da kötüsü, yanlış.anlayabilir ve KEÇİLERİ KAÇIRDIĞINI sanabilirdi. Danny KEÇİLERİ KAÇIRMAK konusunda bir şeyler biliyordu.

Anaokulundayken arkadaşı Scott bir gün Robin Sîenger adında, asik suratla dolaşan bir çocuğu göstermişti. Robin'in babası, Danny' nin babasının okulunda aritmetik, Scott'un babası da tarih öğretmeni idi. Zaten anaokulundaki çocukların çoğunun ana babaları ya Stoving-ton Ortaokulunda ya da kasabanın dışındaki IBM fabrikasında çalışırlardı. Okul çocuklarıyla fabrika çocukları ayrı ayrı gruplar oluşturlardı. Arasına arkadaşlık ettikleri de olurdu ama normal olanı, babalan birbirlerini tanıyan çocukları birarada oynamalarıydı. Bir grupta yetişkinleri ilgilendiren bir rezalet ya da dedikodu oidu mu bu hemen çocuklara da yansır ama pek ender olarak karşı gruba aktarılırdı.

O gün Scotty'ye oynarlarken, Scotty parmağıyla Robin'i göstermişti.

«Şu çocuğu tanıyor musun?»

«Evet.»

«Babası dün gece KEÇİLERİ KAÇIRDİ,» diye Scotty kulağına fısıldadı Danny'nin. «Adamı alıp götürmüşler.» «Sahi mi? Keçileri tutamadı diye mi?»

Scotty yüzünü buruşturdu. «Çıldırdı, aklını kaçırdı, anlarsın ya.» Scotty gözlerini şaşılı yaptı, dilini çıkardı, işaret parmağını kulağına soktu. «TIMARHANE'ye götürdüler adamı.»

«Vay canına! -Peki ne zaman dönecek?»

«Hiçbir zaman. Hiç dönmeyecek.»

0 gün ve ertesi gün Danny başka şeyler de duydu.

a) Bay Stenger İkinci Dünya Savaşından kalma tabancasıyla evindi herkesi öldürmeye çalışmıştı. Robin'i bile.

b) Bay Stenger KÖRKÜTÜK'ken evini parçalamıştı.

c) Bay Stenger bir tabak içine doldurduğu ölü böcekleri ağlaya ağlaya yerken yakalanmıştı.

ITT — !k«„H., c . 1->

d) Tuttuğu takım "maçı kaybedince Bay Stenger karısını çorapla boğmaya kalkışmıştı.

Danny sonunda dayanamayıp babasına sordu Bay Stenger'in durumunu. Babası kendisini kucağına almış ve Bay Stenger'in işinden ve ailesinden gelen sıkıntılarla çok ağır bir yük altında olduğunu söylemişti. Hele bazı sıkıntılarını doktorlardan başka anlayan yoktu. Birkaç gece önce de ağlama nöbetine tutulmuş ve evinde bir sürü şeyi kırıp parçalamıştı. KEÇİLERİ KAÇIRMAK, değil bu demişti babası. BUNALIM denirdi buna. TIMARHANE'de değil SANATORYUM'daymış Bay Stenger. Ancak babasının bütün dikkatli sözlerine rağmen Danny korkmuştu. BUNALIM'la KEÇİLERİ KAÇIRMAK arasında bir fark yoktu ve ister TIMARHANE, ister SANATORYUM olsun, bulunduğu yerin pencerelerinde yine demir parmaklıklar vardı ve insan isteyince dışarı çıkamıyordu. Babası farkında olmadan Scotty'nin sözlerinden birini aynen tekrarlamışa. Danny belirsiz bir korku duyuyordu bundan. Bay Stenger'in şimdi bulunduğu yerde BEYAZ ÖNLÜKLÜ ADAMLAR vardı. Penceresiz bir arabayla gelip alırlardı insanı. Araba kapının önünde durur ve BEYAZ ÖNLÜKLÜ ADAMLAR seni evinden alıp duvarları yumuşak olan bir odaya kapatırlardı.

«Peki, ne zaman evine dönmesine izin verecekler?» diye sordu Danny babasına.

«İyileşince.»

«Ama ne zaman iyileşecek?» diye üstelemişti Danny.

«Bunu KİMSE BİLEMEZ, Danny.»

işte en kötüsü de buydu. Hiçbir zaman demekti bu da. Bir ay sonra Robin'i annesi okuldan almış ve Bay Stenger'i arkada bırakarak kasabadan gitmişlerdi.

Bir yıl önce geçmişti bu olay, babası Kötü Şey'i bıraktıktan sonra, ama işinden henüz çıkarılmamıştı. Danny yere düştüğü ya da bir yerini çarpınca ağlamaya başlar, sonra ağlamasının kesilmeyeceğinden korkardı. Babası telefona gidecekti sonra. «Alo? Burası Mapieline Sokak 149 numara. Ben Jack Torrance. Oğlum ağlama nöbetine tutuldu. Lütfen

BEYAZ ÖNLÜKLÜ ADAMLARI gönderin de onu SANATORYUM* sürsünler. Evet, KEÇİLERİ KAÇIRDI. Teşekkür ederim.» Arkadan penesiz araba gelecek ve hâlâ ağlamasını kesemeyen kendisini alıp Sürecekleirdi. Bir daha annesini babasını görebilecek miydi? KİMSE BİLEMEZ.

İşte konuşmasına engel olan şey bu korkuydu. Şimdi bir yaş daha büyümüştü, annesiye babasının yangın hortumunu yılan sandı diye onu alıp götürmelerine izin vermeyeceklerine aklı eriyordu. Ama yine, je bunu onlara söylemeyi düşününce o eski anı bir taş gibi ağzına tıkanıyor, konuşmasına engel oluyordu. Tony gibi değildi bu konu; Tony oldum olası (kötü rüyalara kadar) doğal görünmüştü ve annesiyle babası da onu kabul etmiş görünüyorlardı. Tony gibi şeyler insanın ZEKİ oluşundan doğardı. Ama hortumun yılana dönüştüğünü görmek. Başkan Dairesinin duvarında kan lekeleri görmek, hiç kimsenin göremediği bu şeyleri görebilmek doğa! olamazdı. Zaten bu yüzden onu doktora götürmüşlerdi. Bunun arkasından BEYAZ ÖNLÜKLÜ ADAMLAR gelmez miydi?

Yine de onlara söylemek isterdi ama onu otelden alıp götürmek isteyeceklerdi o zaman da. Overlook'tan kurtulmak istiyordu. Ama bunun, babasının son şansı olduğunu, Jack'ın burada otelin bakımından daha çok şeyleri üstlendiğini biliyordu. Kâğıtlarını yazacaktı burada. İşinden atıldığına üzülmekten kurtulacaktı. Annesini sevecekti. Çok 'akın zamana kadar bütün bunlar gerçekleşiyor gibiydi. Babası pek az önce sıkıntılarla boğuşmaya başlamıştı. O kâğıtları bulduğundan beri.

(Bu insanlıkdışı yer insanları canavariaştırır.)

Ne demekti bu? Tanrıya dua etmiş ama Tanrı ona cevap vermemiş-*i Buradaki işini kaybederse babası ne yapardı? Bunu babasının düşünlerinden okumaya çalışmış, sonunda onun da bu sorunun cevabını alamadığına inanmıştı. Bunun en büyük kanıtı, bu gece Al Amca tele-°n edip de babasına kötü şeyler söylediği zaman babasının Al Amca-A onu işten atacağı korkusuyla cevap verememesiydi. Babası kendisi "Irı olduğu kadar annesi ve Danny için de korkuyordu işten atılmaktan.

Bu yüzden hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyordu Danny. Elin-en yalnızca karanlığa bakmak ve karşısında kıziderililerin sakianma-- 179 -

ması için dua etmek geliyordu. Ya da kızilderililer varsa daha büyük t* av kollasınlar ye kendilerinin üç arabalık küçük konvoylarına dokunma-sınıar.

Ama kendini ne kadar zorlasa da buna inanamıyordu.

Overiook'ta işler çok kötüydü artık.

Kar başlıyordu. Sonra ne olacaktı? Burada kapalı kalınca, şimdiye kadar kendileriyle oyun oynayan şeylerin acımasına kaldıkları zaman ne olacaktı?

(gei de göstereyim gününü!)

Ne olacaktı sonra. LİTAK.

Yatağında titreyerek döndü. Şimdi daha iyi öğrenmişti okumasını. Belki yarın Tony'yi çağırır ve ondan LİTAK'ın ne olduğunu ve onu önleme çaresi olup olmadığını öğrenirdi. Korkulu düşlere razıydı. Bilmek zorundaydı.

Annesiyle babası gerçekten uyuyakaldıkları zaman bile Danny uyanıktı. Çarşaflara dolanarak dönüp duruyor, kendisi için büyük bir sorunla uğraşiyor, gece karanlığında tek bir nöbetçi gibi uyanık duruyordu. Gece yarısını geçtikten sonra o da uyudu. Şimdi yalnız rüzgâr uyanıktı, yıldızların parlak bakışları altında otele saldırıyor, çatının tahtaları arasında uğulduyordu.

22 kamyonette

Kötü bir ay yükseliyor gökte Çevrede belâlar dolaşiyor Depremler yıldırımlar görüyorum Çok kötü şeyler görüyorum Bu gece dışarı çıkma Hayatından olursun sonra Kötü bir ay yükseliyor gökte.

Biri otelin kamyonetinin ön tablosunun altına çok eski bir radyo yerleştirmişti. Şimdi parazitler arasında John Foggerty topluluğunu dinleyerek Sidevindere doğru iniyorlardı. Parlak ve aydınlık bir gündü, panny elindeki Jack'ın kitaplık kartını çevirip duruyordu. Neşeliydi. Ama Wendy onu soluk ve yorgun görmüştü, sanki hiç uyumuyormuş gibi.

Şarkı sona erince spiker konuşmaya başladı. «Evet sayın seyirciler, kötü bir aydan söz ediyorduk değil mi? Korkarım KMTX istasyonun çevresinde de kötü bir ay yükseliyor. Son birkaç günkü parlak güneşii bahar havası uzaklaşıyor artık. KMTX hava tahminine göre bugün öğleden sonra saat birde, yayılmakta olan alçak basınç alanı bölgemizi etkileyecek. Sıcaklıkta hızlı bir düşüş olacak ve yağış başlayacak. Dağlarda on beş yirmi santim kar bekleniyor. Trafik ilgilileri bu öğleden sonra ya da akşam dağa çıkacaklar için yanlarında zincir bulundurma zorunluluğunu hatırlatıyor. Çok gerekli değilse hiç yola çıkmamanızı salık veririz.»

Bir reklam programı başlayınca Wendy uzanıp radyoyu kapattı, «izin verersen.»

«Nasıl istersen.» Danny parlak mavi göğe baktı. Babam o hayvanları biçmek için iyi bir gün seçti, değil mi?» «Öyle.»

«Ama kar yağacak gibi bir hava yok,» dedi Danny umutla.

«Ne o, korkuyor musun?»

işte zamanı, diye düşündü Wendy. Konuşacaksan şimdi konuş, yoksa bir daha bunu aklına bile getirme. Sıradan bir şeyden söz eder gibi bir sesle, «Danny, Overfook'tan 9'tsek memnun olur muydun? Kışı burada geçirmesek yani?»

Danny ellerine çevirdi bakışlarını. «Sanırım. Evet. Ama babamın işi bu.»

«Kimi zaman babanın da Overiook'tan gitmekten hoşlanacağı duyusuna kapılıyorum,» dedi Wendy. SIDEVİNDER 18 KM yazılı bir tabe-anırı altından geçtiler. Wendy dönemeci aşınca arabayı ikinci vitese AÇırdı. Bu yokuş aşağı inişten ödü patlıyordu.

«Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?» Annesine bir an ilgiyle bak; sonra başını salladı. «Ben sanmıyorum.» «Neden?»

«Bizim için çok üzülüyor da onun için.» Danny kullanacağı sözcü?. leri dikkatle seçiyordu. Çok az anladığı bir şeyi anlatması çok güçlü.

«Düşünüyor ki...» diye söze başlarken susup annesine bak; Wendy kendisine değil önündeki yola bakıyordu. Danny söze deva-edebilirdi.

«Kimi zaman bizim çok yalnız olduğumuzu düşünüyor. Başka bi zaman burasını sevdiğini ve bizim için burasının iyi bir yer olduğum düşünüyor. Bizi seviyor ve bizim yalnızlık çekmemizi... ya da mutsu; olmamızı istemiyor. Ama böyle olsak da sonunda her şeyin düzeleceği ne inanıyor. Burayı bırakırsa başka bir iş bulamayacağını sanıyor. Dilencilik falan yapmak zorunda kalacağına inanıyor.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Hayır, ama gerisi çok karışrk. Babam şimdi çok değişti.»

«Evet,» diyerek göğüs geçirdi Wendy. Yokuş biraz hafiflemişti şir-di, vites değiştirdi.

«Bütün' bunları kafamdan uydurmuyorum, anne. Yemin ederim uydurmuyorum.»

«Biliyorum. Tony mi söyledi?»

«Hayır. Ama biliyorum işte. O doktor Tony'ye inanmadı, değil mi?»

«Sen doktora aldırma. Ben Tony'ye inanıyorum. Onun kim olduğu-nu, ne olduğunu, nereden geldiğini, senin özel bir yanın olup olma# nı bilmiyorum ama ona inanıyorum. Eğer sen... ya da o... gitmem121 isterse gitmeliyiz buradan. İkimiz gideriz, babanla baharda buluşa-sonra.»

Danny içini yakan bir umutla baktı annesine. «Nereye giderî Motele mi?»

«Motel için paramız yok, yavrum. Anneannene gitmek zorun* y<z.»

Danny'nin yüzündeki umut soldu Biliyorum...» dedi ve sustu-«Ne?» diye sordu Wendy.

«Hiçbir şey.»

«öyle konuşma, doktor. Lütfen. Biz bu konuşmayı haftalar önce yapmalıydık. Bildiğin ne, iütfen söyle. Kızmayacağım. Bu kadar önemli şeyler varken kızamam. Korkmadan konuş benimle.»

«Senin annen için neler hissettiğini biliyorum.»

«Ne hissediyormuşum?»

«Kötü şeyler. Çok kötü. Sıkıntılı. Öfkeli. Sanki annen değilmiş gibi. Sanki seni diri diri yemek istiyormuş gibi.» Korkuyla baktı annesine.

I Ben de sevmiyorum orasını. Anneannem hep kendisi benim annem Isaydı daha iyi olacağını düşünüyor.

Beni senden ayırmak, almak isti-or. Hayır, anne, oraya gitmek istemiyorum. Overlook'ta kalmak daha fi.» VVendy sarsılmıştı. Annesiyle arası gerçekten bu kadar kötü müydü? Zavallı Danny, gerçekten düşüncelerini okuyabil iyorsa... Birden çırılçıplak hissetti kendini, ayıp bir hareket yaparken yakalanmış gibi. «Pekâlâ, Danny,» dedi. «Nasıl istersen.» «Bana kızmadın ya?» Neredeyse ağlayacaktı. «Hayır. Gerçekten kızmadım. Biraz sarsıldım, o kadar.» SİDEVİN-DER 15 KM. VVendy biraz rahatladı. Yolun bundan sonrası iyiydi.

«Sana son bir soru daha sormak istiyorum, Danny. Elinden geldiği

Isadar doğru cevap ver ama. Olur mu?» f «Olur, anneciğim.» ! «Baban yine içkiye başladı mı?»

«Hayır.» Danny bundan sonra ağzından çıkacak olan sözleri gücükle bastırdı. Daha değil.

Wendy biraz daha rahatladı Elini Danny'nin bacağına koydu. «Baban çok çalıştı,» dedi. «Bizi sevdiği için. Biz de onu seviyoruz, değil mi?» " -

Danny ciddi ciddi sallaarı başmı.

Wendy kendi kendine konuşur gibi devam etti. «Kusursuz bir insan dsğii, ama. çok çalıştı, Danny... O kadar çok çalıştı ki! Şeyi... kestiği Zarnan-bir cehennem azabı çekti. Hâiâ da çekiyor. Arkasında biz ojma-saydık biimem ne oiurdu. Ben doğru olanı yapmak istiyorum. Ve doğA oianın da ne oiduğunu bilmiyorum. Gidelim mi? Kalalım mı? Çok güç.»

«Evet.»

«Senden bir şey İstesem yapar mısın, doktor?»

«Ne?»

«Tony'yi çağır. Hemen şimdi. Ona Overlook'ta güvenlik içinde olup olmadığımızı sor.»

«Daha bu sabah denedim,» dedi Danny.

«Ne oldu? Ne dedi?»

«Gelmedi. Tony gelmedi.» Danny birden hüngür hüngür ağlamaya başladı.

«Danny!» diye bağırdı Wendy korkuyla. «Ağlama, yavrum. Lütfen...» Kamyonet sarı çizginin öte yanına savruunca korkuyfa direksiyonu topladı.

«Anneanneme götürme beni,» diye ağlıyordu Danny. «Ne olur. anneciğim? Oraya gitmek istemiyorum. Babamın yanında kalmak istiyorum ben... »

«Peki. Biz de babanın yanında kalırız.» Wendy gömleğinin üst cebinden mendilini çıkarıp oğluna uzattı. «Kalıyoruz ve her şey yolunda gidecek.,Görürsün bak.»

23 bahçede

Jack rüzgâr ceketinin fermuarını çekerek kapıdan dışarı çıktı. Sol elinde pille çalışan bir çim biçme makası vardı. Sağ eliyle, pantolona nun arka cebinden yeni bir mendil çıkardı, ağzını sildi, yine cebine >'sr' leşirdi. Radyoda kar yağacağını söylemişlerdi. Uzaklarda bulutlar olmasına rağmen inanacağı gelmiyordu.

Makası öteki eline geçirerek hayvan biçiminde kesilmiş şimşirlerin bulunduğu yöne doğru yürüdü. Uzun sürmezdi işi. Bu soğuk gecelerde bitkiler pek büyümmezdi. Tavşanın kulakları köpeklerden ikisinin ayakları biraz biçimlerini kaybetmişti. Aslanlarla sığırlarda düzelecek bir şey yoktu. Biraz saç traşı yeter de artardı bile, ondan sonra da kar geliyordu nasıl olsa.

«Selam Tavşan Kardeş, nasılsın bakalım?» dedi makasın sapındaki düğmeye basıp motoru çalıştırırken,

«Ufak bir düzeltme yeter, ha? ,;Sana bir hSkâye anlatayım mı?»

|;' Sesi, garip ve budalaca geliyordu kendisine. Sustu. Bu tür hayvanT 'fardan hoşlanmadığını fark etmişti. Zavaii bir çalıyı olmadığı bir biçime sokmak için kesip işkence etmek oldum olası sapıkça bir şey olarak görünmüştü.

(Seni felsefe yapman için işe almadılar, Torrance)

Bak bu doğrudu işte. Tavşanın kulaklarını budayıp yaprakları ve dal parçalarını yere attı. Motorlu makas pille çalışan aletlere özgü o iğrenç madeni sesle homurdanıyordu. Güneş parlaktı ama hiç ısıtmıyordu insanı, kar yağışının yaklaştığına inanmakta güçlük çekmiyordu artık.

Bu tür işlerde durup düşünmenin genellikle bir yanlışlık yapmaya yol açtığını bildiği için, tavşanın yüzünü (bu kadar yakınken yüze falan benzemiyordu ama on, on beş adım

öteden gölge - ışık oyunu ve bakanın hayaliyle bir şeylere benzeyeceğini biliyordu) de budadıktan sonra motoru kapattı ve birkaç adım yürüdü. Sonra birden dönüp arkasına baktı. Evet, tavşana benziyordu. Şimdi sıra köpeğe gelmişti.

«Otel benim olsaydı, hepinizi kökünüzden keserdim.» dedi. Keserdi de. Sonra onların yerine yeniden çimen eker, neşeli renkli şemsiyelerle birkaç masa yerleştirirdi. Millet yaz güneşi altında Overlook'un çimenleri üzerinde kokteyl içerdi o zaman. Hatta belki de bir konyak. Arka cebinden mendilini çıkarıp dudaklarını sildi. «Haydi yürü,» diye söylendi. Düşünecek şey değildi bu.

Yeniden hayvanlara döneceği sırada içinden gelen bir duyguyla Çocuk bahçesine doğru yürüdü, insan çocukların ne yapacağını kestire-

miyor, diye düşündü. Wendy'yle kendisi Danny'nin çocuk bahçesine bayılacağını sanmışlardı. Bir çocuğun aklına gelebilecek her şey vardı burada. Oysa beş altı kere ya gelmiş ya gelmemişti. Ama yanında birlikte oynayabileceği bir başka çocuk olsaydı durum değişik olurdu herhalde.

Kapı açılırken gıcırdadı, sonra taşlar üzerinde yürürken ayaklarının çıkardığı sesi duydu. Önce Overlook'un bacaklarına kadar gelen modelinin yanına gitti. Tam Danny'nin boyundaydı oyuncak otel. Jack eğilip üçüncü kat penceresinden içeri baktı.'

«Hey dev geldi, hepinizi çiğ çiğ yiyecek,» dedi boğuk bir sesle. Ama komik değildi bu da. Gizli düğmesini bulup bir duvarını çekip açtı. İç duvarları boyalıydı ama boştu. Elbette boş olacak, diye düşündü. Yoksa çocuklar nasıl girerlerdi içine? Yine kapattı duvarı.

Kaydırağa doğru gitti, makası yere bıraktı Wendy'yle Danny'nin gelmediklerinden emin olmak için arkasına baktıktan sonra tepeye çıkıp oturdu. Büyük çocukların kaydırağıydı bu, ama yine de dar geliyordu ona. Kaydıraktan kaymayanı ne kadar olmuştu? Yirmi yıl? Bu kadar çok olamazdı, o kadar uzun zaman geçmiş gibi gelmiyordu ama yine de. en az o kadardı. Danny'nin yaşındayken babasının onu çocuk bahçesine götürmesini anımsıyordu.

Elleriyle kendini itip aşağı kaydı. Ancak çoktandır kullanılmayan kaydırakta sürtünme fazla olduğu için hızla kaymamıştı. Üstelik kıcı da çok büyüktü. Koca ayakları ondan önce binlerce çocuk ayağının geçtiği kumlara basıyordu. Kalktı, pantolonunu eliyle süpürdü, yerdeki makasa baktı. Sonra da salıncaklara gitti. Orada da neşesini bulamadı. Mevsim kapandığından bu yana zincirler paslanmıştı. Acı içinde kıvranan hayvanlar gibi sesler çıkıyordu salıncaktan. Baharda hepsini yağlamaya karar verdi.

Yetsr, diye söylendi kendi kendine. Çocuk değilsin artık. Bunu kanıtlamak için buraya îhî!yacın yok.

Tam e anda arkasındaki sesi işitti.

Birden kaşlarını çatarak geri döndü; şaşırmıştı,, acaba onu kin i-görmüş müydü?

Tahîravalûere. öte yandaki salıncaklara baktı. Kirn;-A yoktu.1 Daha öAede kapı ve çocuk bahçesini otelin önündeki calı";-" hayvanlardan ve çimenlikten ayıran alçak çit vardı. Aslanlar, otlamak istermiş gibi başı öne eğik duran tavşan, köpek. Arkada da otel. Bulunduğu yerden Overiook'un bati yanındaki rok alanının köşesini bile görebiliyordu.

Her şey olduğu gibiydi. Peki öyleyse neden tüyleri diken diken olmuştu?

Gözlerini kısarak otele baktı. Karanlık pencereli, bacalarından birinden hafif bir duman yükselen Overlook da duyduğu sesin kaynağı değildi.

(Dalgayı bırak da git, yoksa onlar gelip senin burada havyar kestiğini görecekler.)

Evet, gitmeli. Kar başlayacaktı ye hayvanları kırmak zorundaydı. Anlaşmaları böyleydi. Ayrıca cesaret edemezlerdi...

(Kim cesaret edemezdi? Ne yapmaya?)

Büyük çocukların kaydırağı dibinde duran makası almak için yürüyünce ayaklarının taşlar üzerindeki sesi çok gürültülü geldi kulağına. Bütün tüyleri diken diken oımuştu'şimdi.

(Tanrım, ne demek oluyor mu?)

Makasın yanında durdu ama almak için hiçbir hareket yapmadı. Bir gariplik vardı ortada. Hayvaniann orada. Ve bu anlaması, görmesi o kadar kolay bir şeydi ki, bu yüzden fark edemiyordu. Haydi bakalım, diye söylendi. Hepsi hepsi tavşanı traş ettin, şimdi ne diye...

(tamam buldum) '

Soluğu boğazında tıkanı kaldı

Tavşan dört ayağı üzerinde, çimenleri yiyordu. Karnı yere değıyor-du. Oysa on dakika önce art ayaklan üzerinde doğrulmuş dururken, kulaklarını düzeltmişti...

Dehşetle köpeğe baktı. Otelden çıktığı zaman köpek sanki bir şey dlienirmiş gibi duruyordu. Oysa şimdi dört ayak üstündeydi, başını geri atmıştı sssiz sessiz hırlar gibi. Ya aslanlar...

(oımaz, olamaz, imkânsız bu) aslanlar yola yaklaşmışlardı şimdi. Sağındaki ikisi durumlarını değıştirip biraz daha yaklaşmışlardı. Birinin kuyruğu şimdi yola değıyordu. Az önce yanlarından geçip kapıyı açtığında, asianın sağda oiduğuna ve

kuyruğunun arkasında toplanmış olduğuna yemin edebilirdi.

Artık eskisi gibi yolu korumuyorlardı, tersine yoldan geçmeye engel oluyorlardı şimdi.

Jack ellerini gözlerine götürdü, sonra çekti. Gördüğü tablo değışmemişti, içinden inleme

denmeyecek kadar hafif bir mırıltı yükseldi, içtiği günlerde hep böyle bir şeyden korkmuştu. Tıpkı «Lost Weekend»de Ray Milland'ın duvarda böcekler görmesi gibi.

İyi ama insan ayıkken bu gördüğüne ne anlam verilebilirdi?

Yanıtlayacak bir soru değildi bu ama akli cevabını verdi...

(çıldırılmak denilir) yine de.

Çalıdan hayvanlara bakarken eliyle gözünü kapattığı kısa an içinde bir şeylerin değiştiğini fark etti. Köpek daha yaklaşmıştı şimdi, ön ayaklarından biri ilerde, diğeri geride, kasları gerilmiş, koşuyor gibiydi. Ağzı daha çok açılmıştı, budanmış dallar keskin ve tehlikeli görünüyordu. Yeşillik arasında hafifçe belirli göz boşlukları da görüyormuş gibi geğdi. Ona bakan gözler.

Budamaya ne gerek var, diye düşündü korkuyla. Kusursuz hepsi.

Yumuşak bir ses daha. Aslanlara bakınca elinde olmadan bir iki adım geriledi. Sağdaki iki aslandan biri diğerrinin önüne geçmişti. Başını da eğmişti. Pençelerinden biri alçak çite değecekti neredeyse. Peki sonra ne olacaktı?

(sonra çitten atlayacak ve korkunç bir çocuk masalındaki gibi seni parçalayacak)

Çocukluğunda oynadığı «tilki saat kaç»* oyunu gibiydi. Ebe olan sırtını döner ve ona kadar sayar, diğerrleri arkasından kendisine yaklaşırlardı. Ona kadar sayınca ebe birden geri döner ve kımıldarken gördüğü oyuncuları oyundan atardı. Diğerrleri ebe yeniden sayana kadar oldukları yerde donmuş kalırlardı. Böylece yaklaşırlar yaklaşırlar, sonunda sırtında bir el hissederdin... .

Taşların üstünde bir ses...

Dönüp köpeğe bakınca aslanların arkasına gelmiş olduğunu gör- 'i

dü. Az önce köpek biçiminde budanmış bir çalı parçasıydı. Yanına gidince biçimini kaybediyordu. Ama şimdi onun çoban köpeği biçiminde olduğunu görüyordu. Çoban köpekleri de acımasız olurlar, insan öldürmek özere yetiştirilebilirlerdi.

Hafif bir hışırtı.

Soldaki aslan çite iyice yaslanıyordu şimdi. Ona sırtarak bakıyordu. Jack iki adım daha geriledi. Başu zonkluyor. soluğu boğazında tıkanıp kalıyordu. Şimdi de yaban sığın hareket etmiş, sağa, tavşanın arkasına geçmişti. Başu öne eğikti, yeşil boynuzları onu nişanlamıştı. Ancak ne yapsa hepsini bir anda göremiyordu Jack.

İnler gibi ses çıkarmaya başladı hiç farkında olmadan. Bakışlar! hayvandan hayvana

gidiyor, onları hareket ederken yakalamak istiyordu. Rüzgâr sıkı dallar arasında aç bir sesle uğulduyordu. Onu yakaladıkları zaman nasıl bir ses çıkacaktı acaba? Ama biliyordu bunu. Bir kopma sesi, bir kırılma, yırtılma sesi. Tıpkı...

(hayır hayır OLMAZ OLMAZ İNANMIYORUM İ-NAN-M1-YO-RUM!)

Elleriyle gözlerini örttü, ainına, zonklayan şakaklarına bastırdı. Uzun bir süre, tâ ki artık dayanamayana kadar öylece durdu, sonra çekti ellerini yüzünden.

Köpek sanki bir lokma bir şey verilmesi için dileniyormuş gibi oturuyordu. Yaban sığırı dalgın bakışlarla rok alanına bakıyordu Jack'in otelden çıktığı zaman olduğu gibi. Tavşan art ayakları üzerinde doğrultmuştu. Aslanlar yine eskisi gibi yolun kenarındaydı.

Jack uzun bir süre, boğazındaki hırıltı soluk haline dönüşüncüye kadar kaldı olduğu yerde. Sigara paketini çıkarırken üç dört sigara yere döküldü. Onları el yordamıyla arayıp buldu yerde. Gözlerini hayvanlardan ayırmaya cesaret edemiyordu. Sigarasını yakıp iki soluk çekti, sonra yere atıp topuğunun altında ezdi. Gidip çim biçme makasını aidi.

«Çok yorgunum,» dedi. Artık yüksek sesle konuşabiliyordu. «Büyük bir gerilim içindeyim. Yabanarılart.,. oyun... Al'in telefonu. Ama geçti hepsi artık.»

Otele doğru yürümeye başladı. Beyninde bir ses hayvanların çevresinden dolaşmasını söylüyordu, ama o yine de hayvanların arasından geçti. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Hepsi bu kadar. Hayal görmüştü. Doğru, korkmuştu ama hepsi geçmişti artık.

Overlook'un mutfağında durup iki Excedrin aldı, sonra aşağı inip kamyonetin sesini duyana kadar gazete okudu. Karısıyla oğlunu karşılamaya çıktı. İyiydi şimdi. Gördüğü hayali söylemeye gerek yoktu. Çok korkmuştu ama artık hepsi geride kalmıştı.

24 kar

Alacakaranlıktı.

Otelin kapısında duruyorlardı. Jack ortada, sol kolu Danny'nin omuzlarında, sağ kolu Wendy'nin beline dolanmış. Kararın kendi ellerinden alınmasını seyrediyorlardı.

Saat iki buçukta gökyüzü iyice kapanmış, bir saat sonra da kar başlamıştı. Artık bunun ciddi bir yağış olduğunu söylemek için hava raporunu dinlemeye gerek yoktu. Kar önce dimdik yağmış, bir anda her yeri beyaz bir tabakayla kaplamıştı. Şimdi, başladığından bir saat sonra kuzeyden çıkan rüzgâr karları Overlook'un ön kapısı önüne ve araba yolunun kenarına yığmaya başlamıştı. Çalidan hayvanlar da kar altına gömülmüşlerdi. Wendy'yle Danny eve döndüklerinde, karısı hay-, vanlara çok güzel biçim verdiğini söyleyerek onu kutlamıştı. Öyle mi? diye sormuş kendisi başka bir şey söylememişti. Şimdi hepsi kar örtüsünün altında yatıyordu.

Hepsi başka başka şeyler düşünüyorlar, ama aynı duyguyu paylaşıyorlardı. Rahatlama. Köprüyü geçmişlerdi. «Acaba bahar gelecek mı?» diye mırıldandı Wendy.

- 190 -

Jack karısını daha sıkı kavradı. «Hem de zamanın nasıl geçtiğini anlamadan. Şimdi gidip yemek yemeye ne dersin? Burası çok soğuk.»

Wendy gülümsedi. Öğleden sonra Jack çok uzaklarda ve... garipti işte. Şimdi kendini toparlamış gibiydi. «Tamam,» dedi. «Sen ne dersin, Danny?»

«Olur.»

Rüzgân, bundan sonra çok iyi tanıyacakları uğultusuyla bırakıp içeri girdiler. Son yetmiş beş yılda olduğu gibi Overlook, şimdi kenarları karla kaplı kara pencereleriyle, dünyayla ilişkisinin kesilmiş olmasını umursamadan, yeni bir kışa hazırlanıyordu. Belki de memnundu hatta. Onun kabuğu içinde üç insan normal akşam işlerine başladılar. Bir canavarın barsaklarında kısırılmış kalmış mikroplar gibi.

25

17 numaralı oda

Bir buçuk hafta sonra Overlook Otelinin çevresi yanm metre karla kaplıydı. Şimşir hayvanlar yarı bellerine kadar gömülmüşlerdi karın içine. Arka ayakları üzerinde doğrulmuş olan tavşan beyaz bir havuzdan çıkıyor gibiydi. Kar kimi yerde bir buçuk metreyi aşmıştı. Rüzgâr birikintilerin yerini sık sık değiştiriyor, kum tepelerini andıran yığınlar oluşturuyordu. Jack iki kere kar ayakkabılarını giyip malzeme deposuna giderek küreğini almış, otelin girişini temizlemişti. Ama üçüncüsünde omuzlarını siikerek kapının önündeki yüksek yığın arasında dar bir yol açmakla yetinmişti. Şimdi Danny kızakla kayıyordu burada. Overlook'un batı yanında kimi beş metreyi aşan kar yığınları oluşmuştu. Birinci kat pencereleri örtülmüştü. Jack'm otelin kapanış günü manzarasına öylesine hayran kaldığı yemek salonu penceresi şimdi sinema ekranı gibiydi.

Son sekiz gündür telefonları da kesilmişti, şimdi dış dünyayla tek bağlantıları Uiman'ın odasındaki kısa daiga vericisiydi.

Artık her gün kar yağıyordu. Kimi günler yalnızca lapa lapa, kimi günler de yaşlı otelin kardan beşiği içinde bile insanın içini titreten, dalları çatırtılarla sallayan rüzgârla karışık çığlık çığlığa tipiler halinde yağıyordu. Geceleri eksi yirmiden yukarı çıkmıyordu sıcaklık, gündüzleri mutfak kapısındaki derecenin eksi üçü gösterdiği oluyordu. Bıçak gibi keskin esen rüzgâr yüzünden maskesiz dışarı çıkmak çok güçtü. Güneş açtığı günler hep birlikte dışarı çıktıklarında, üzerlerine ikişer kat giysi ve iki çift eldiven giyiyorlardı. Dışarı çıkmak zorundaydılar, otelin çevresinde Danny'nin kızağının izleri her gün biraz daha artıyordu. Wendy'yle Danny kızağın iplerine asılıp Jack'i çekiyorlar (yerdebuz varken çekebiliyorlardı

da, kar yeni yağdığı zaman olanaksızdı bu). Danny'ye annesini Jack çekiyor, ağızlarından soluklan duman duman çıkarken gülüyorlardı. Ama rüzgârın uğultulu, kişiliksiz, her yeri kapsayan doğa! sesi kendi kahkahalarını yapmacık ve zayıf gösteriyordu.

Malzeme deposunda duvardaki çivilere asılı sürüyle kar ayakkabısı vardı. Jack hepsinin ayağına göre bir şeyler uydurmuştu. Çocukluğundan beri kar ayakkabısıyla karda yürümediği halde şimdi bayağı becerebiliyordu. Wendy karda yürümekten pek hoşlanmamıştı, on beş dakika yürümeden bilekleri ve dizleri

ağrıyordu. Ama Danny öğrenmeye kararlıydı. Hâlâ sık sık düşmesine rağmen, Jack onun gösterdiği ilerlemeden memnundu. Şubatta Danny'nin hepsinden iyi yürüyebileceğini söylüyordu.

Hava iyice kapalıydı, öğle olmadan kar yağmaya başlamıştı bile. Radyo yeniden yirmi otuz santim kar beklendiğini söylemişti. Yatak odasında oturmuş bir şal ören Wendy, kayakçıları bu kadar sevindiren havaya sövüp duruyordu için için.

Jack bodrumdaydı. Kazana bakmış, her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra öteki odaya geçip lambayı sıkıştırmış ve orada bul-

düğü eski bir kamp iskemlesine oturmuştu. Eski evrakları ve kâğıtları eriştiriyor, bir yandan da durmadan ağızını siiiyordu. İçerde kapalı kalmak sonbahar güneşinin verdiği esmerliği silip götürmüştü. Şimdi kızıl saçları alnına düşmüş olarak orada haşırdayan eski kâğıtları karıştırırın hafif çılgın bir görünüşü vardı. Faturalar, yükieme makbuzları ve öden ,e kâğıtları arasında garip şeyler bulmuştu. Rahatsız edici şeyier Kanlı bir çarşaf parçası. Parçalanmış bir oyuncak ayı. Buruşuk bir pem-oe mektup kâğıdı. Yılların gideremediği bir parfüm kokusu. Yarım bırakılmış bir mektup... Sevgili Tommy. Burada umduğun ksdar iyi düşünemiyorum. İkimiz hakkında kuşkusuz, Başka kim olacak? Ha ha. Hep bir şeyier engel oiuyor. Dün gece öyle garip şeyier gördüm ki rüyamda... Bu kadardı. 27 Haziran 1943. Bir de el kuklası.... uzun dişli, sivri şapkai. Gaz faturalarıyla Vichy maden suyu faturaları arasında. Bir yemek üstesi arkasına kurşun kaiemie yazılmış bir şiir gibi bir şey... Medoc / Burada mısın / Yine uykumda yürüyorum sevgiim. / Halinin aîtmde bitkiler kımıldıyor, üstede tarih, şiirin altında imza yoktu. Eğer şiirse. Belirsiz ama ilginç. Birleşen oyuncak bulmacanın parçaları gibi, eğer birbirleriyle birleşen parçaları bulabilirse bulmacayı çözecekti- Bu yüzden arıyor, arkasında kazanın her kükreyişinde korkuyla yenice sığıyor, dudaklarını siiiyordu.

Danny yine 217 numaralı odanın önündeydi.

Anahtar cebindeydi, ipnotize edilmiş gibi bakıyordu kapıya. Hafifçe bir şeyier mırıldanıyordu.

Buraya geimek istememişti. Hele yangın hortumu oiayından sonra, korkuyordu. Babasının sözünü dinlemeyip anahtar; aldığı için de komu-tordu.

Ama buraya gelmemek eimde değildi. Merak...

(kediği öldüraü, tatmin diriltti) aynine sallandırılmış bir balık oıñası gibiydi. Bay Haliorann. «Burada Afis zarar verebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum, dememiş miydi?

KSöz verdin.) Sözlere bozuimak için verilirler)

Birden yerinden fırladı. Bu düşünce dışardan gelmişti, kantir-fışıldayıcı...

(sözlere bozulmak için verilirler sevgili litak, kırılmak için, parçE lanmak, parça parça edilmek)

Bay Hallorann haklı değil miydi? Onu konuşturmayan ve karla' çevrelerini kapatmalarını sağlayan neden bu değil miydi?

Gözünü kapat, her şey gider.

Başkanlık Dairesinde gördüğü şey gitmişti. Yılan, halının üstün; düşmüş yangın hortumuydu. Başkanlık Dairesindeki kan bile zararsızdı, o doğmadan çok önce olup bitmiş bir şey. Sinemada füm seyredeğ gibi. Bu otelde kendisine zarar verecek hiçbir şey yoktu. Bunu kanıtlamak için bu odaya girmesi gerekiyorsa, girmemeli miydi yani?

(Merak kediği öldürdü sevgili litak, litak dostum benim, tatmin de onu güvenliğe kavuşturdu, hem de tepeden tırnağa. O şeylerin

{korkunç resimler gibi olduğunu biliyordu, sana bir kötülükle' dokunmaz, ama tanrım)

(ne kocaman dişleri var öyle büyükanne ve bu MAVİ SAKA giysileri içinde bir kurt mu, yoksa kurt giysileri içinde bir MM SAKAL mı, ben öyle)

(sevindim ki sorduğun için, çünkü merak kediği öldürdü vets; mîn UMUDU onu diriltti)

Merdivenlerden yukarı çıkmış, koridora, mavi karali halıya bass basa yürümüştü. Yangın hortumunun yanında durmuş, hortumun bakır ucunu yerden kaldırıp yerine yerleştirmiş, kalbi küt küt atarak parmağa la doku..muştu... «Haydi canımı acıt bakalım. Haydi acıt canımı. BirŞe-' yapamazsın, değil mi? Sen adi bir yang>n hortumusun. Orada V*1? durursun öyle. Haydi gel. Gel bakalım.» Yürekliliğinden çıldıracak giW di. Yine de bir şey olmamıştı. Bakırdan ve kumaştan bir hortumdu. is{ef sen parça parça kesebilirdin, sesini biis çıkaramazdı Mavi hali'11' üstünde yeşil yeşil kıvrımlar yapamaz!, çünkü bir hortumdu ya!n!zC* uyuyan bir yılan değildi... Danny yürüdü, hızlı hızlı yürüdü çünkü, |

(«geç kaldım, geç kaldım,» dedi beyaz tavşan.) Andisi beyaz tavşandı. şimdi bahçede beyaz bir tavşan vardı. Eskiden eşildi ama şimdi bembeyaz olmuştu.

Danny cebinden anahtarını çıkartıp kilide soktu.

(beyaz tavşan bir kroke oyununa gidiyordu, tokmak yerine leyleklerin kullanıldığı)

Anahtara dokundu, parmaklarını üzerinde dolaştırdı. Başı dönüyor gibiydi. Anahtarı çevirdi.

I (KOPAR KAFASINI! KOPAR KAFASINI! KOPAR KAFASINI}) (tokmaklar çok kısa ama kroke değil bu oyunun adı) (GÜÜMMM!) (KOPAR KAFASINI...) Danny kapıyı açtı. Hiç gıcırdamadan açıldı kapı. Bir oturma odasıyla yatak odasından oluşan büyük bir odaydı şimdi. Kar daha buraya kadar yükselmediği halde babası iki hafta önce batıya bakan bütün penselerin kepenklerini kapattığı için oda karanlıktı.

Kapıda durup e! yordamıyla elektrik düğmesini buldu. İki ampul birsen yandı tavanda. Danny bir adım daha atıp çevresine bakındı. Yerde,-,-; hai: kalın tüylü ve yumuşacıktı. Pembe renkii. Sakinlik verici. Beyaz ttülü çift kişilik büyük bir yatak. Kepenkli pencerenin önünde (Lütfen söyle bana, neden bir yazı masasına benzer karga?) jjyBZ? masası.

I Bir adım daha attı. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Boş bir oda. Kuk, Babası bugün doğu kanadını ısıttığı için. Bir doiap. Kapısı yarı Bık, askıiar görünüyor. Çalınamayacak türden askılar. Sehpanın »önde bir İncii. Sofunda banyo kapısı. Üzerinde bir boy aynası. Kendi Hi bembeyaz. Kapı yan aralık... itemadaki görüntüsünün başını sallamasına bakî;. MA'eî. her neyse buradaydı işte. İçerde. Banyoda. Görüntüsü cam-|Mpürtu!mak istemiş gibi ileri yürüdü. Elini uzattı, kendi elini tuttu. ŞP kapı açılırken yana çekilip kayboldu. Canny içeri baktı. Puilman yataklı vagonu gibi eski biçim bir oda. Yerde beyaz a!t> köşeli çiniler. Bir köşede kapağı açık bir tuvalet. Sağda musluk ve üye. rinde kapağı aynalı bir ilaç dolabı. Solda büyük beyaz bir banyo küveti Önündeki perde çekül. Danny içeri girip sanki dışından bir güç kendisi. ni itiyormuşcasına, Tony'nin götürdüğü bir düşîeymiş gibisine, perdeyi çekince iyi bir şey, babasının unuttuğu ve annesinin kaybettiği bir şey bulacakmış, onları sevindirecekmiş gibi...

Perdeyi çekip açtı.

Banyodaki kadın öleü çok zaman oimuştu. Mosmor kesilmiş, şişmişti. Gaz doiu karni etten bir oda gibi suyun içinde yükseliyordu. Biiya gibi iri ve cam gözleri Danny'ye bakıyor, mosmor dudakları gerilmiş, sırtıyordu. Memeleri yuvarlanıyordu suyun üstünde. Elleri banyonun porselen kenarlarını yengeç kıskaçları gibi kavramıştı.

Danny bir çığlık attı. Ama dudaklarından hiç ses çıkmadı, sesi kuyuya atılan bir taş gibi içeri, kendi karanlığına gömüldü. Geri geri yürüdü, altı köşe taşlar üzerinde ayakseslerini duyuyordu. Aynı anda işemeye başladı.

Kadın doğruimuştu.

Hâlâ sırtarak, iri biiya gözlerini Danny'den ayırmadan doğruimuştu. Ölü elleri porselen üzerinde çatırdıyordu. Memeleri parçalanmış boksör torbaları gibi sallanıyordu. Soluk almıyordu. Bir cesetti ve uzun yıllar önce ölmüştü.

Danny dönüp koştu. Banyodan çıktı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. 217 numaranın şimdi kapalı olan kapısını yumruklamaya başladı. Kapının kilitli olmadığını, dışarı çıkmak için tokmağı çevirmesinin yeterli olduğunu bilemezdi, insanın işitme algısının dışında bir sesle kulakları sağır eden çığlıklar atıyordu. Kaprys yumrukiuyor, ölü kadî* şişmiş karnı, kuru ve ileri uzaîJrruş elleriyle kendisine doğru geldiği duyuyordu.

Kapı açılmıyordu, açılmıyordu, açılmıyordu.

Sonra birden Dick Hailorann'ın sesini duydu. Öylesine bekleniri

jile, öylesine sakın ki, kilitlenmiş ses telleri açıldı ve korkudan değil, rahatlamaş olmdktan ağlamaya başladı. (Sana bir zararları dokunacağını sanmam... bir kitaptaki resimler gibi... gözünü kapat, gideceklerdir.)

Gözleri kapandı. Yumrukları sıkıldı. Bütün düşünce gücünü topladı.

(Hiçbir şey yok hiçbir şey yok HİÇBİR ŞEY yOk HİÇBİR ŞEY!) Zaman ilerliyordu. Rahatlamış, kapının kilitli olmadığını hatırlamıştı, gidebilirdi. Tam o anda yslann rutubetini taşıyan, şişmiş ve balık kokulu eller boğazma sarıldı, başını çevirince o ölü ve mosmor yüzle burun buruna gefdi.

DÖRDÜNCÜ BOLUM karlara doğru 26

düşler ülkesi

Örgü uykusunu getiriyordu Wendy'nin. Bugün Bartok bile uykusunu getirirdi ve pikapta çalan da Bartok değil, Bach'tı. Elleri giderek ağır-laştı ve oğlu 217 numaralı odanın eski konuğuyula tanışırken Wendy örgüsünü kucağına bırakıp gözlerini kapattı. Derin bir uykudaydı ve düş görmüyordu.

Jack Torrance de uyuyordu, ama hafif ve huzursuz, düş olamayacak kadar canlı, şimdiye dek hiç görmediği kadar canlı düşler görerek-

Süt faturalarını karıştırırken gözleri kapanmaya başlamıştı. Binlerce fatura vardı elinde. Yine de her birine şöyle bir bakıyor, tam olarak hepsini teker teker elden geçirmese buralarda bir yerde oiduğuna inandığı o esrarlı bağlantıyı gözden kaçıracağından korkuyordu. Tanımada karanlık bir odada eline fişi almış, priz arayan bir insana benzetiyordu kendini. Prizi bulunca şahane şeyler görerek ödüllendirilecekti.

Al. Shockley'in telefonu ve isteği konusunda biraz rahatlama

Meredeyse bir delilik krizi geçirecekti orada, bunun Al'in kitap yazma düşüncesinden vazgeçmesi için yaptığı baskıya karşı zihninin bir direnmesi olduğunu anlıyordu. Kitabı yazacaktı. Bu Al Shockley'yle dostluğu-Ayrı sonu demek olsa bile. Otelin tarihçesini gerçeklere dayanarak yazacakft. Hem de girişi, şimşirden hayvanların zihninde yarattığı hayaller olacaktı. Garip Bir Tatil Yeri, Overiook Otelinin Hikâyesi. Başlık yalın ama düşündürücü. İntikam alma hırsıyla yazmayacaktı. Overiook kendisini büyülediği için yazacaktı. Bundan daha basit, daha doğru bir açıklama olabilir miydi? Büyük edebiyat eserlerinin yazıldığını hissettiği neden için yazacaktı bu kitabı. Ne olursa olsun gerçek ortaya çıkardı sonunda. Sunu yazması gerektiğini hissettiği için yazacaktı.

Beş yüz kiio süt. Yüz kilo kaymak. Hesaba geçti. Üç yüz litre portakal suyu. Ödendi. iskemlesinde biraz öne kaydı, faturalar hâlâ elindeydi ama bakışları artık çok uzaklardaydı. Gözkapakları ağırlaşmıştı. Overlook'tan New Hampshire'daki Berlin Mıntıka Hastanesinde hastabakıcı oian babasına kaymıştı düşünceleri, iriyarı, bir seksen beş

boyunda, şişman bir adam. Babasından uzun iki kardeşi ve Jack'tan beş santim kısa olan, bir yetmiş beş boyundaki kızkardeşi Becky.

Babasıyla ilişkisi, güzellikler saklayan bir çiçeğin açılması gibi olmuştu. Çiçek tümüyle açınca kurtlar tarafından kemirüdüğü görülmüş-ü. Yedi yaşma basana kadar bu uzun boylu, koca göbekli adamı yedi-âi dayaklara, gözünün arada sırada morarmasına rağmen kayıtsız şart-S|2 severdi.

Büyük ağabeyi Brett'fY'sevgilisiyle çıktığı, diğer ağabeyi Mike'ın terslerini çalıştığı ve Becky'ye annesinin oturma odasında televizyon Yettikleri o kadifemsi yaz gecelerini anımsıyordu. Üzerinde pijaması, i<0ndorda kamyonlanyia oynar ama aslında kapının gürültüyle açılmaca sessizliğin bozulacağı anı beklerdi. Babası Jack'ın kendisini bekie-3|Qini görünce sevinçle böğürür, o da koşa koşa babasının yanına Sterdi. Koridor lambasının ışığı altında, beyaz hastane giysileri içinde, 3örn!eği (çoğu kanlı) pantolonundan taşmış, iri bir hayalete benzerdi.

Babası oğlunu kavrayıp hızla havaya kaldırır, hayvanın başının üstüne kurşun bir tas gibi geçtiğini hissederdi, ikisi birden, «Asansör asansör!» diye bağırırlar, babası Jack'ı yukarı aşağı, yukarı aşağı kaldı-rtr indirir, kaldınr indirirdi. Çoğu zaman sarhoş olan babası havaya kalkan kollarını zamanında durdurmaz ve Jack gülle gibi babasının br ş, üstünden aşip yere düşerdi.

Faturalar elinden kayıp yere saçıldı Babasının hayali yapışmış olcn gözkapakları aralandı, sonra yine kapandı. Bilinçaltı da faturalar gj j güz yapraklan gibi. ağır ağır yere doğru kaydı.

Babasıyla ""skisinin ilk bölümüydü bu. Becky'yle ağabeylerinin babalarından nefret ettiklerini ve sessiz sedasız bir kadın olan annesinin kocasına ancak Katolikliği nedeniyle katlandığını söylediğini fark etmeye başlayınca bu dönem de sona eriyordu. O günlerde babasının çocuklarıyla olan tartışmalarını hep yumruk gücüyle kazanması Jack'ın garibine gitmiyor-du. Kendi sevgisinin de korkuyla aynmaz oluşu da garip değildi. AHerhangi bir gece düşmeyle sonuçlanacak asansör odunundan korka, babasının neşesinin bir anda kükremeye dönüşmesinden ve sağ eiinin çarpmasından korkusu ve kimi zaman da ovun oynarken birden babasının gölgesinin üzerine düşeceğinden korkması. Bu dönemin sonlarında Brett'in kız arkadaşlarını, Mike ve Betty'nin de arkadaşlarını hiç eve getirmediğini fark etmişti.

Dokuz yaşındayken, babası annesini bastonla dövüp de hastanelik ettiğinde, sevgisi donmaya başlamıştı. Babası bir yıl önce geçirdiği bir kazadan sonra topal kalınca baston kullanmaya başlamıştı. Bundan sonra kalın, kara ve altın topuzlu bastonunu hiç elinden bırakmamıştı-Jack şimdi bîie uykusu arasında bastonun havada çıkardığı ıslığı, duvara... ya da ete çarptığı zamanki sesini duyar gibi olunca irkümüştü. Anne-ierini nedensiz yare, birdenbire dövmeye başlamıştı. Bastonu iskemlesinin hep yanında duruyordu. Pazar gecesiydi. Babasının üç günlük hafta sonu tatili bitiyordu. Üç gün boyunca içmişti. Tavuk

kızartma. Pata-tes püresi. Babası masanın başında, tabağı yemek dolu, gözleri kapa'1 gibi. Annesi diğer tabakları dolduruyor. Birden uyanmıştı babası, kötü .-çöt.: Mrtii.yordu gözçukuriarına gömülmüş gözleri. Ailesine tek t& bal arken alınındaki damar şişmişti. Kötü bir işaret. Eli uzanıp bastonunun altın kaplama sapını okşadı. Kahve hakkında bir şey söyledi... Jack || bugün biie babasının «kahve» dediğinden amindi. Annesi cevap ver- İffnek üzere ağzını açtığında baston havada ısıklar çalarak yüzüne indi. 1 Kadının burnundan kan boşandı. Becky çığlık attı. Annesinin gözlüğü i yemeğin içine düştü. Baston bir ısıklar daha çaldı havada. Bu kez başına i inip kafasını yardı. Annesi yere yığıldı. Jack iskemlesinden inmiş, anne-|b:::""! , "os u»vqm yattığı yerf. '.uçmuştu. Babası bastonu şimdi tekrar isallıyordu. «Şimdi görürsün gününü. Seni köpek seni. Gel de gününü »ör ba- cai;rr.» Srett'le Mike babalarını tutamadan baston yedi kez daha Mjhmışli kadının üsiu.. <s. JcJ.,

11 (küçük Jack şimdi örümcek ağıyla kaplı iskemlede arkasında mt-A* 'n glii'i'MMİotkrn nyıklAyan küçük Jack)

babasının kaç kez vurduğunu çok iyi biliyordu, annesine inen her dar-oe keskinin taşa inişi gibi belleğine kazınmıştı. Yedi vuruş. Ne fazla, ne eksik. 3ecky:ye kendisi inanmayarak, ağlayarak annelerinin yemeğin içindeki gözlüğüne bakıyorlar; çatlak camlardan birine yemeğin suyu bulanmış, Brett babasına yerinden kımıldarsa kendisini öldüreceğini bağılıyor. Babası durmadan, !Seni küçük köpek seni, ver bastonumu bana. Ver onul'diye tekrarlıyor. Brett bastonu sallıyor başının üstünde. «Gel de vereyim, hele bir yerinden kımılta görürsün.» Annesi yüzünde beş altı yerinden kanlar akarak, doğruluyor yerinden. Korkunç bir şey söylüyor belki de, Jack'in kelimesi kelimesine hatırladığı tek bir şey söy- ieyerek, «Gazeteyi kim aldı? Babanız mizah bölümünü istiyor. Yağmur başladı mı?» Sonra yine yığılıyor yere. Yüzü gözü kan içinde. Mike telefonda

kekeleyerek doktoru çağırıyor. Hemen gelebilir mi? Anneleri. Hayır, ne olduğunu telefonda anlatamaz.

Hemen gelsin. Doktor gelip annesini, babasının bütün yaşamı boyunca çalıştığı hastaneye kaldırıyor. Biraz ayılmış olan babası doktora annesinin merdivenden düştüğünü söylüyor. Yüzünü silmeye çalıştığı için masa örtüsünde kan lekeleri var. «Peki, gözlüğü de tâ oradan pürenin içine mi uçtu?» diye soruyor doktor alayla, «öyle mi oldu, Mark? iki gözü arasına kurşun yemiş ve ölmemiş birini görmüştüm, ama böyle bir şeyle iik kez karşılaşırım.»

Babası başını saffayıp bilmediğini söylüyor, befkide dışardan taşıdıkları zaman düşmüştü gözlüğü. Dört çocuk yalanın büyüklüğü karşısında seslerini çıkaramıyorlar. Dört gün sonra Brent fabrikadaki işinden çıkıp askere gidiyor. Jack babasının bu anlamsız dayacağına değil, annesinin hastanede mahalle papazının elini tutarak babasının bu hikâyesini doğrulamasına şaşıyor. Brent bu yüzden öğrenerek, kendi başlarının çaresine baksınlar, diyerek gitmişti askere. 1965'te Jack Torrance kolejde savaş aleyhtarı kampanyaya katıldığında da Dong Ho yakınlarında ölmüştü. Jack toplantılarda ağabeyinin kanlı gömleğini sifiyordu. Ancak konuştuğu zamanlar gözlerinin önünde Brent'in yüzü değil,

annesinin şaşkın yüzü canlanıyordu. «Gazeteyi kim aidi?» ' Dört yıl sonra Jack on iki yaşındayken Miks de bir burs kazanıp kaçmıştı evden. Bundan bir yıl sonra babası bir hastayı ameliyata hazırlarken ani bir inmeyle ölmüştü. Hastane önlüğü içinde, belki de dana yere bile düşmeden, Jack'ın yaşamına egemen olan mantıksız beyaz hayalet tanrı üç gün sonra toprağın altındaydı. Mark Anthony Torrance, Çocukların! Seven Baba yazıyordu mezar taşında. Jack buna bir satır daha eklemek isterdi. Asansörcüük Oynamayı Bilirdi,

Yüklü bir sigorta parası almışlardı. Kimi insanın pul ya da para toplaması gibi. Mark Torrance da sigorta poliçeleri toplamaya meraklıydı. Sigorta parası geldiği andan itibaren sigorta faturaları kesildiği için beş yıl zengin yaşamışlardı. Hemen hemen...

Şimdi huzursuz uykusu içinde kendi yüzünü görüyordu aynaya bakar gibi. Ama bu koridorda kamyonlarıyla oturmuş babasını bekleyen, asansörün başdöndürücü hszia yükselmesini bekleyen yüz onunki değildi. (Danny'nin yüzüydü, kendlsininki gibi, kendi gözlen açık mavi, Danny'ninkiler griydi. Ama yüz rengi ve dudaklar benziyordu. Danny kendi çalışma odasında, kâğıtları ıslak, bira kokusu, birahane kokusu... kemik çatırtısı... Danny, bir şeyin yok ya, diyen sarhoş sesi... Tanrım kolun, zavallı ve bu yüzden)

(annesinin masasının altından doğrulan şişmiş yüzü oluşuyordu, annesi)

(babandan önemli bir haber var, diyordu. Lütfen derhal Mutlu Saat istasyonunu aç. Jakrar ediyorum. Mutlu Saat İstasyonu. Tekrar ediyorum.)

(Affedersiniz Bay Uliman, ama burası...)

...büro işte, dosya doiapiarı, Uliman'ın büyük masası, gelecek yılın rezervasyon defteri... Ullman hiç atlamaz... Bütün anahtarlar yerinde asılı

(biri eksik ama, acaba hangisi, anahtar kimde? yukarı çıkarsak görürüz) ve alıcı verici radyo da rafında duruyor.

Radyoyu açtı. Kısa dalga parazitleri. Düğmeyi çevirdi. Müzik, haberler, bir vaaz, hava raporu. Yeni bir istasyon. Babasının sesi.

«...öldür onu. Onu da, karını da öldür, Jack. Gerçek bir sanatçı acı çekmelidir. Hep sana karşı çıkacaklar, seni engellemeye, batırmaya çalışacaklar. Şu anda oğlun, girmeye hakkı olmayan bir yerde. Anladın mı? Küçük bir köpek. Döv onu, Jack, canını çıkarıncaya kadar döv. Bir kadeh iç, oğlum. İç de asansörcülük oynayalım yine. Ona ilacını verirken ben de senin yanında olacağım. Yapabileceğini biliyorum./Yaparsın elbette. Oldürmeiisin onu. Wendy'vi de. Gerçek bir sanatçı acı çeker. Çünkü her insan sevdiğini öldürür...»

Giderek yükselen sesi babasının. Çıldırıcı, insana ait olmayan bir ses, Hayalet Tanrı'nın, Domuz Tanrı'nın sesi, radyodan geliyor ve

«Hayır!» diye bağırdı. Ölüsün sen, mezardasın. Benim içimde değilsin!»

Babasını içinden söküp atmıştı çünkü, hakkı yoktu yaşadığı ve öldüğü yerden iki bin kilometre öteye gelmeye.

Radyoyu kaldırdığı gibi yere fırlattı. Lambaları, yayları, düğmeleri ortalığa saçıldılar, çarpıtılmış bir asansörcülük oyunu gibi. Geride yalnız kendi sesi kalmıştı. Jack'm sesi. Uliman'ın bürosunun o soğuk gerçekliğinde çiniyayan Jack'in sesi...

«...ölüsün sen. Öü! Ölü!»

Ve birden başının üstünde Wendy'nin ayaksesieri, Wendy'nin korku dolu sesi. «Jackü Jack!»

Gözlerini kırıştıtararak parçalanmış radyoya baktı. Şimdi gözlerini dış dünyaya bağlayacak tek şey malzeme deposundaki kar arabasıydı. Eileriye gözlerini örttü, şakaklarına bastırdı. Baş ağrıyordu.

27 belirti

Wendy çoraplı ayaklarıyla ana merdivenlerden aşağı kata koştu. İkinci kata çıkan merdivenlere bakmamıştı. Bakmış olsaydı Danny'yi en üst basamakta, sessiz ve sakin, bakışian bulanık, başparmağı ağzında, gömleğinin yakası ve omuzları ıslak, dururken görecekti. Boynunda ve çenesinin hemen altında şişmeye yüz tutmuş bereler vardı.

Jack'in çığlıkları kesilmişti ama yine de korku içindeydi Wendy. Uykudan onun sesiyle uyanmış ve düş gördüğünü sanmıştı. Ama bir yanıyla da uyanık olduğunu biliyordu. Bu yüzden daha da korkmuştu. Aşağı inince kocasını-sarhoş bir halde, Danny'nin yere yığılmış vücudu önünde bulacağından korkuyordu.

Kapıyı açınca Jack'ı şakaklarını ovuştururken gördü. Yüzü bembeyazdı. Alıcı verici radyo ayaklarının dibinde paramparçaydı.

«Wendy?» diye kararsızlıkla sordu. «Wendy?»

Şaşkınlığı arasında Wendy onun genellikle çok iyi sakladığı gerçek yüzünü görebilmişti. Umutsuzluk dolu mutsuz bir yüz. Kurtulabilmesi gücü dışında olan bir kapana kısıtılmış bir hayvan yüzü. Sonra kasları çalışmaya, derisinin altında kasılıp büzölmeye, ağzı titremeye başladı.

Wendy şaşkınlığını örten bir dehşete kapılmıştı şimdi. Jack ağlayacaktı. Onu daha önce de ağlarken görmüştü, ama çok sarhoş ya da acınacak derecede pişman olduğu zamanlar dışında değil. Kendine tam anlamıyla hakim bir insandı ve şimdi onun bu hakimiyeti kaybetmesi Wendy'yi korkutuyordu.

Jack kansına doğru yürüdü, gözleri dolu doluydu, başı yaklaşan duygu fırtınasını önlemek istercesine sallanıyor; göğsü hıçkırıklarla sarsılıyordu. Karısının kollarına düşer gibi atıldı.

Soluğu Wendy'nin yüzüne çarptı. İçki kokmuyordu. Olamazdı zaten, burada içki yoktu.

I* «Ne oldu?» Wendy elinden geldiği kadar onu tutmaya çaişti.

"«Jack, ne oldu?»

İik önceleri ancak içini çekiyordu Jack, olanca gücüyle yaslanıp

İkansının soluğunu kesiyordu, başı Wendy'nin omzuna gömülmüştü. (Şiddetle hıçkırıyordu.

I «Jack? Ne oldu, Jack?»

!| Sonunda hıçkırıklar sözcüklere dönüştü, önce anlamsız ve boğuk,

psonra gözyaşları azaldıkça daha belirli.

İl «...rüya, ama gerçek gibi... annem babamın radyoda konuşacağın! |söyledi... babam... babam da bana... bana... bağırıyordu... ben de radyoyu kırdım... onu susturmak için. Susturmak için. Onu rüyamda bile görmek istemiyorum. Öiü o! Wendy hiç böyle korkunç bir rüya görmemiştım. Bir daha da görmek istemem. Tanrım! Korkunç bir şey!» «Burada mı uyuyakaldın?»

«Hayır... burada değil. Aşağıda. O eski kâğıtlara bakıyordum. Oraya götürdüğüm bir iskemlenin üstünde oturuyordum. Süt faturaları. Sıkıcı şeyler. Uyuyakalmışım. O zaman bu düşü görmeye başladım. Uykumda yürümüş olmalıyım buraya.» Karısının boynuna doğru güldü. «Bir ilk daha.»

«Danny nerede, Jack?» «Bilmem. Senin yanında değil miydi?»

Jack başını kaldırıncı karısının yüzünde okuduğu şeyle birden sert-İJeşti.

«Bana onu hiç unutturmayacaksın, değil mi, Wendy?» «Jack...»

«Ölüm döşeğimde, bile yatarken üzerime eğilip, 'Oh olsun, Danny'nin kolunu kırdığın günü hatırlıyor musun?' diyeceksin.»

«Jacki»

«Neden Jack deyip duruyorsun?» Fırladı yerinden. «Böyle düşündüğünü inkâr mı edeceksin? Onun canını acıttığımı? Bir kere yaptığımı ve bu yüzden bir daha yapabileceğimi düşündüğünü inkâr mı edeceksin?»

«Ben yalnızca onun nerede olduğunu öğrenmek istedim.»

«Git istediğin kadar bağır haydi! Böylece her şey düzelecek sanıyorsun, değil mi?»

Wendy dönüp kapıya doğru yürüdü.

Bir an donmuş bir şekilde, elinde cam kırıklarına dolu bir karton olduğu haide karısının arkasından baktı. Sonra kartonu çöp sepetine atıp peşinden yürüdü. Rezervasyon masası önünde yetişti. Ellerini Wendy'nin omuzlarına koydu. Yüzü eski halini almıştı.

«Wendy, özür dilerim. Bir rüyaydı. Özür dilerim.»

«Tamam.» Wendy'nin yüzündeki ifade değişmemişti. Kazık kesilmiş omuzları kocasının einden sıyrıldı. Salonun ortasına yürüyüp seslendi, «Hey doktor! Nerelerdesin?»

Sessizlik. Oteılın kapısına yürüyüp kapıyı açtı. Jack'ia birlikte açtıktan yoi. Daha çok bir sipere benziyordu. Yoiun iki yanındaki kar yığını omuzianna kadar geliyordu. Bir daha seslendi, soluğu beyaz bir tüy gibi dondu kaldı havada, içeri girdiği zaman iyice korkmuştu.

«Odasında uyumadığından emin misin?» diye Jack öfkesini tutmaya çalışarak sordu.

«Ben örgü örerken bir yellerde oynuyordu. Aşağıdan sesi geliyor-du»

«Uyuya mı kaldın sen de?»

«Ne ilgisi var bunun? Evet. Danny?»

«Şimdi buraya.geilrken odasına baktın mı?»

«Een... i» Wendy sustı..

Ja.;.--. oaşını salladı. «Ben ue eyle tahmin etmiştim.»

Karısını beklemeden vukan'çıkımaya başladı. Wwanciv de koAa adsm:aHE peşinden yürücü /- ~,a j&ck ikiler ikişer çıkıyordu. Birinci kat

ta durduğu anda Wendy de kocasına çarptı. Gözleri açılmış öylece duruyordu orada..*,f «Ne..?»Kocasının baktığı yana baktı.

Danny hâlâ oradaydı, dalgın, başparmağı ağzında. Boynundaki izler holün ışığında açıkça belli oluyordu. «Danny!» diye bağırdı Wendy.

Jack'ın kendine gelmesi için yeterliydi bu, ikisi birden çocuğun olduğu yere doğru koşular. Wendy yere çöküp çocuğu kolları arasına aldı. Danny annesine sarılmadı. Kumaşla beslenmiş bir tahta parçası kucaklıyor gibiydi Wendy. Çocuk yalnızca parmağını emiyor ve anlamsız bir ilgisizlikle başlarının öışsine bakıyordu. «Danny, ne oldu?» diye sordu Jack. Elini Danny'nin şişmiş boynuna sürdü. «Kim yap...»

• «Dokunma ona!» diye bağırdı Wendy. Çocuğu kucağına alıp Jack yerinde doğrulamadan

merdivenleri inmeye başladı.

«Ne? Wendy ne yapıyor...»

«Dokunma ona dedim sana! Bir daha elini sürersen öldürürüm seni!»

«Wendy!»

«Hayvan!» A -

Wendy dönüp koştu. Danny'nin baş? öne arkaya sallanıyordu. Par-nağı ağzıhdı. Gözleri sabunişmiş cam gibiydi. Koridorda sağa sap-ı. Jack yatak odaiartnın kapısının kapandığını duydu. Sonra da kilit esi. Sessizlik. Yumuşak sakinleştirici mırıltılar.

Uzun süre olduğu yerde kaldı Jack. Bu kadar kısa zamanda olan-jr şaşırtmıştı kendisini. Hâlâ rüya görüyor gibiydi. Hafit bir esrar çek-"niş gibi. ,'Wendy'nin sandığı gibi Danny'ye bir şey yapmış olabilir miy-i? Ölü babasının isteği üzerine oğlunu boğmaya mi kalkmıştı. Hayır.

Janny'ye ei süremezdi.

(Merdivenden düşü, doktor.)

Artık hiçbir şey yapmazdı Danny'ye.

{Böcek Hacmin bozuk olduğunu nereden bileyim?}

Yaşamı.boyunca ayıkken hiçbir zaman isteyerek sert bir hareket, pmarr-jst:.

(George Hatfieid'i az daha öldüreceği zaman dışında.)

«Hayır!» diye bağırdı karanlığa doğru. Yumruklarını dizlerine tekrar tekrar vurmaya başladı.

Wendy pencere yanındaki koltuğa oturmuş, kucağındaki Danny'ye sonradan ne olursa olsun insanın hiç hatırlamayacağı saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Danny hiç itiraz etmeden ya da sevinç belirtisi göstermeden kucağına oturmuştu. Jack dışarda bir yerde, 'Hayır!1 diye bağırdığı zaman gözlerini .kaldırıp bakamamış? biie.

Wendy'nin zihnindeki karmaşıklık şimdi biraz yatışmıştı ama daha korkunç bir şey keşfediyordu. Panik.

Bunu Jack'in yaptığından hiç kuşkusu yoktu. Yapmadığını söylemesi bir aniam taşımıyordu. Jack'in uykusu arasında radyoyu parçalamış olması gibi, Danny'yi de boğmaya çalışması Wendy için normaldi. Bir bunalım geçiriyordu Jack. İyi ama ne yapabilirdi bu durumda? Hep bu odada kilitli kalamazdı ki. Yemek yemek zorundaydılar.

Bir tek soru vardı, tam bir soğukkanlılık ve akılcılıkla sorulan, analığın sesiyle, anayla çocuğu arasındaki yakın bağdan dışarı, Jack'a doğru yönelince soğuk ve tutkusuz bir sesie sorutan soru:

(Tam olarak ne kadar tehlikeli acaba?)

Jack bunu yaptığını reddetmişti. Bereleri görünce Danny'nin bu ilgisiz durumunu görünce, dehşet içinde kalmıştı. Eğer bunu o yapmışsa, sorumlu olan kendisinin başka bir yanıydı. Uykudayken yapmış oimas; dehşet vericiydi. Kendilerini buradan çıkarması için Jack'a güve-nilernez miydi? Buradan uzaklaşmak.

Sonrada...

Ancak Danny'yle Sidevinderdeki Doktor Edroonds'un muayenehanesine sağ saim varmaktan ötesini düşünemiyorö. Bundan ötesini görmesine gerek yoktu. Şu anda içinde bulunduğu bunalım yeterdi kendisine.

Danny'yi kucağında sallayarak şarkılar mırıldanıyordu. Oğlanın st-tındaki parmaklan gömleğinin ıslak olduğunu fark etmişti ama bunu

beynine sıradan bir şeyden başka bir şeymiş gibi ileîmemişti. Eğer duyguları bunu beynine iletmış olsaydı, aşağıda onu kucaklayan Jack'in ellerinin kuru olduğunu anımsayacaktı. O zaman durup düşünebilirdi. Ama akli başka yerlerdeydi. Karar verme zorunlugu vardı... Jack'a yanaşmalı mı, yoksa...

Aslında pek bir karara gerek yoktu. Wendy'ni; ; < başına yapabileceği bir şey yoktu. Danny'yi aşağıya taşıyıp radyoda;- yardım bile isteyemezdi. Büyük bir şok geçirmişti Danny. Sürekli bir zarara uğramadan hemen buradan götürülmesi gerekiyordu. Wendy sürekli bir zararın yerleştiğine inanmak bile istemiyor, bunu düşünemiyordu.

Başka bir seçenek aramaya başladı. Danny'yi Jack'ın erişebileceği bir yerde bırakmak istemiyordu. Karların arasında kıştırılıp kalmaya razı olmakla kendi duygularına aykırı bir iş yaptığı için pişmandı. Pişmanlık duyduğu bir başka şey de boşanmadan vazgeçmekti. Şimdi yeni bir yanlış yaptığı düşüncesi korkutuyordu onu.

Otelde silah yoktu. Mutfakta bıçaklar vardı ama mutfakla arasında da Jack bulunuyordu.

Doğru karara varmak için tuttuğu yolun acılığı aklına gelmemişti. Bir saat önce uykuya daldığında her şeyin yolunda olduğunu ve daha da düzeleceğini biliyordu. Şimdiyse oğluyula arasna girdiği *akdirde kocasını bıçaklamayı düşünüyordu.

Sonunda dizleri titreyerek, Danny kucağında olduğu halde ayağa kalktı. Başka çıkar yol yoktu. Jack'm uyanık, akli başında olduğu ve Danny'yi Sidevinder'e götürmeye yardımcı olacağını kabul etmek zorundaydı. Jack onlara yardımdan başka bir şey yaparsa Tanrı onun yardımcısıolsundu!

Gidip kapıyı açtı. Danny'yi omzuna alıp koridora çıktı.

«Jack?» diye seslendi, ama cevap yoktu.

Korkuyla merdiven sahanlığına yürüdü, ama Jack ortalarda yoktu. Ae yapması gerektiğini düşünürken birden aşağıdan bir şarkı sesi yükseldi.

«Yuvarla beni Yeşil çimenlerde,

Bir daha, bir daha yuvarla beni.»

Sesi sessizliğinden çok ürkütmüştü Wendy'ye. Ama başka yol yoktu. Merdivenleri inmeye başladı.

28

«o yaptı!»

Jack merdiven başında durmuş kilitli kapının ardından gele' vatıştı-ncı sesleri dinliyordu. Kafasındaki karışıklık giderek yerini öfkeye bırakmıştı. Hiçbir şey değişmemişti demek ki. Wendy'ye göre. Yirmi yıl içkiyi bıraksa da gece eve döndüğünde kendisini kapıda kucaklarken ağzını kokiayacaktı. Burun kanatlarının titremesinden anlıyordu bunu. Hep en kötüsünü düşünecek, Jack'la Danny arabada giderlerken kendilerine sarhoş bir kör sürücü gelip çarpsa yine onu suçlayacaktı.

Danny'yi kaptığı andaki yüzü gözlerinin önüne geldi o an. O yüzdeki öfkeyi yumruğuyla silmek isterdi. Wendy'nin hakkı yoktu buna!

İlk başta belki. Korkunç şeyler yapmıştı kendisi. Danny'nin kolunu kırmak müthiş bir şeydi. İyi ama bir insan doğru yolu seçerse, bu seçimi için er geç onu kutlamak gerekmez miydi? Yoksa ne olurdu? Bakire kızını mahallenin bütün oğlanlarıyla yatmakla suçlayan bir baba sonunda kızı bu suçlamalarını hak etme yoluna itmiş olamaz mıydı? Bir kadın da kocasının içki içtiğine inanmamakta devam ederse...

Kalkıp birinci kat sahanlığına indi. Cebinden mendilini çıkarıp dudaklarını sildi. Bir an durup yatak odasının kapısını yumruklamaA düşündü. Oğlunu görmek için kapıyı açmasını isteyecekti Wendy'deH' Böyle davranmaya hakkı yoktu karısının.

Açlıktan ölmeye niyeti yoksa, naşı! oisa çıkacaktı dışarı. Pis pis sın" ti bunu düşününce. Hele bir yaklaşsın ona, o zaman görürdü gününü-

Aşağı kata inip bir an holde dolaştı, sonra yemek salonunun kapısından içeri baktı. Boş masalar, plastik kılıflar altında, tertemiz kolalı beyaz örtüler. Bomboştu şimdi ama. _.

(Ziyafet saat 20'de verilecek Maskelerin çıkarılması ve dans gece yarısı)

Jack bir an için yukardaki karısıyla çocuğunu, rüyasını, parçalanmış radyoyu, yaraları unutarak masalar arasında dolaşmaya başladı. Parmağını plastik örtüler üzerinde gezdirirken 1945 yılının o sıcak ağustos gecesini düşünüyordu. Savaş kazanılmış, gelecek, bir rüya ülkesi gibi pırı! pırl önlerinde uzanıyor. Pariak renkli Japon fenerleri asılmış yol boyunca, şimdi karların örttüğü pencerelerden altın renkli ışıklar saçılıyor. Tuvaletli hanımlar, fraklı, smokinli beyler, maskeli insanlar, dans, su gibi akan içkiler, kokteyler ve birden orkestra şefinin çağrısı 'Maskeler! Maskeler!'

(Ve Kızıl Ölüm)

Şimdi salonun karşı yanında 1945 yılının o sıcak ağustos gecesinde tüm içkilerin serbest olmuş olması gereken Colorado Barının önün-deydi.

İki yana açılan tahta kapıdan geçip bara girdiği anda garip, bir şey oldu. Daha önce Ullman'ın bıraktığı mevcut listesini kontrol etmek için gelmişti buraya. Raflar bomboştu. Ama şimdi yemek salonundan sızan loş ışıkta barın ardındaki rafların dolu olduğunu görür gibi oldu. Hatta öndeki üç musluktan bira bile damlıyordu. Evet, biranın o rutubetli ftaya kokusunu bile duyuyordu. Akşamları eve döndüğünde babasının Yüzünün çevresinde asılı duran o koku.

Gözleri faltaşı gibi açılarak el yordamıyla duvardaki elektrik düğmesini buldu.

Raflar bomboştu. Daha iyice toz bile tutmamıştı. Bira muslukları Apkuruydu. Başını şaşkınlıkla sallayarak yaklaştı. Çocuk bahçesindeki 9'bi... ama şimdi o anı düşünmenin anlamı yoktu. Yine de o şişeleri gör-üğüne

yemin edebilirdi. Perdelerin çekilmiş olduğu bir odada, mobil-Vaların kara biçimlerinin görülebildiği gibi. Kadehlerde hafif bir pırıltı, Aöfide kaian tek şey, bira kokuşuydu ve Jack belirli bir süre sonra bira Ausunun dünyanın bütün barlarına sindiği ve hiçbir şeyin bunu gideremediğini bilirdi. Ama buradaki koku çok keskin... hemen hemen tazeydi.

Bar taburelerinden birine oturup dirseklerini tezgâhın meşin kaplı kenarına dayadı. Solunda şimdi boş olan bir fıstık kabı vardı. On dokuz aydır ilk kez girdiği bar ve rafları bomboş. Bu da kendi şansıydı işte. Yine de bir özlem dalgası kapladı içini, içki isteği, açlığı midesinden boğazına, ağzına ve burnuna yükseldi. İçi sulu, soğuk bir şey özlemiyle yandı.

Çılgıncasına büyük bir umutla baktı boş raflara. Ama yine boştu. Acı ve çaresizlikle sırttı. Sıkıti yumrukları meşinin üzerinde iz bırakmıştı.

«Hey Uoyd, bu akşam işler kesat galiba?» dedi.

Uoyd, «Evet,» dedi, ne istediğini sordu.

«İyi ki sordun,» dedi Jack. «Cebimde iki yirmilik ve iki onluk var, gelecek nisana kadar hep orada kalacaklarından korkuyordum. Yirmi martini ver bana. Tam yirmi tane, oldu mu? İçkisiz kaldığım her ay için bir kadeh. Tamam mı? Çok işin yok, değil mi?»

Uoyd çok işi olmadığını söyledi. .

«Aslan, sen şimdi onları barın üzerine diz, ben teker teker yuvarlarım. Asian Lioyd.»

Lloyd içkileri hazırlamak için arkasını döndü. Jack da parasını çıkarmak için elini cebine attı. Bir'şişe Excedrin çıktı cebinden. Cüzdanı yatak odasında, yatak odası da kilitliydi. Aferin ulan Wendy. Yaptın yine oyununu. «Üzerimde para yokmuş,» dedi, Jack. «Burada benhn kredim var mı bari?»

Uody ona kredisi olduğunu söyledi.

«Seni çok sevdim, Lloyd. En iyileriydin sen. Barre'yle Portland arasında en usta barmen.»

Lloyd teşekkür etti.

Jack, Excedrin şişesinin kapağını açtı, avcuna iki tablet alıp ağzına attı.

Birden herkesin kendisine baktığını fark etti. Kimi ilgiyle, kimi & horgörüyle. Arkasındaki localar doluydu. Saçlarına ak düşmüş erkekli \$

ve güzel genç kızlar. Hepsi de maskeli bato için giyinmişler. Soğuk bir gülümsemeye bu oyunu seyrediyorlar. jack oturduğu taburede arkasına döndü.

Locaların hepsi bomboştur. Bir uçtan öbür uca kadar. Yumuşak meşin yastıklı koltuklar. Parıldayan koyu renkli formika masalar. Her birinde bir küllük, bir kutu kibrit.

«Lioyd, bir harikası,» diyerek ger; dönüp ağızındaki Excedrin'i yuttu. «Hazırladın ha. Bu ne hız böyle. Şerefe!»

Jack hayalindeki yirmi kadehe şöyle baktı. Üzerleri terlemiş kadehler, her birinde şişman bir yeşii zeytin. Havada cin kokusu duyabiliyordu.

Birden duydu. Uoyd gitmişti. Daha da kötüsü hiç olmamıştı ki. İçkiler de olmamıştı. Yalnızca iocalardaki insanlar, maskeli baloya gelmiş alanlar vardı. Ellerini ağızlarına götürüp kıs kıs güldüklerini duyabiliyordu.

Geri döndü.

«Bana bakın, beni... »

(yalnız bırakın mı?)

Bütün localar bomboştu. Kahkaha sesi güz yapraklarının hışırtısı gibi yok olmuştu artık. Jack uzun uzun baktı boş bara. Alnındaki damar zonkluyordu. içinde buz gibi bir kesinlik vardı; aklını kaçıyordu. Yanındaki tabureyi kapıp savura savura ortalığı parçalamak, bir intihar meleği gibi dolanmak istiyordu. Bunu yapacağı yerde yine bara dönüp şarkıya başladı.

«Yuvarla beni Yeşii çimenlerde,

Bir daha, bir daha yuvarla beni.»

Danny7 rrin yüzü belirdi gözlerinin önünde. Normal yüzü değil bir Yabancıнын uyurgezer yüzü, gözleri donuk, ağız başparmağı çevresinde büzülmüş. Oğlu yukarda beiki de aklını kaçırmış dururken kendisi ne arıyordu burada?

(Elimi biñe sürmedim! Allah kahretsin! Yapmadım işte!)

«Jack?» Ses çekingen ve utangaçtı.

Öylesine şaşırmişti ki, az daha oturduğu tabureden yere yuvarlanıyordu Wendy kapının hemen önünde duruyordu, Danny de bir mumya 3toi kollarının arasındaydı. i .

«Elimi bile sürmedim,» dedi Jack boğuk bir sesle. «Kolunu kırdığa gecedен sonra bir daha elimi bile sürmedim. Dövmedim bile.»

«Jack, önemi yok bunun şimdi. Önemli olan... » «Önemi var!» diye bağırdı Jack. Yumruğunu bara indirdi. Boş fıS. tık tabakları zıpladılar. «Önemi var diyorum sana!»

«Jack, onu buradan götürmemiz gerek. Çok... »

Danny kendine gelmeye başlamıştı. Yüzündeki o dalgın ifade buz tabakası gibi yer yer çatlıyordu. Dudakları garip bir tat almış gibi büzülmüş, gözleri irileşmişti. Elleri gözlerini örtmek ister gibi bir an havaya kalktı. Birden kendini kastı, Wendy sarsıldı. Sonra çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Danny. Sanki yüz tane Danny birden bağılıyor gibiydi.

«Jack!» diye bağırdı Wendy. «Jack, ne ciuyor buna?»

Jack tabureden indi. O güne dek bu kadar korktuğunu anımsamıyordu. Zavallı oğlu nasıl bir deliğe girmiş de çıkamıyordu? Hangi karanlık yuvaya? Ve orada onu ne sokmuştu?

«Danny!» diye kükredi. «Danny!»

Danny babasını gördü. İnanılmaz bir güçle annesinin kucağından kurtuldu. Wendy geriledi, localardan birine düşecek gibi oldu.

«Baba!» diye bağırarak Danny koştu. Gözleri korkuyla iri iri açılmıştı. «Baba! O yaptı! O! Ö! Baba!»

Bir o gibi çarptı Jack'in omuzlarına. Beline yapıştı, başını gömleğine gömüp ağlamaya başladı. Jack oğlunun sıcak yüzünü belinde hissediyordu.

Baba o yaptı.

Jack, Wendy'nin yüzüne baktı. Kadının gözleri gümüş paralar gibiydiler.

«Wendy?» Sesi yumuşacıktı Jack'm. «Wendy, ne yaptın ona?»

Wendy inanmaz bakışlarla bakıyordu. Yüzü sapsarıydı. Başını saüa-«Jack, nasıl böyle bir...» Dışarda yine kar başlamıştı. mutfakta konuşma

Jack, Danny'yi mutfağa taşıdı. Çocuk hâlâ hıçkırıyor ve başını babasının göğsünden kaldırmıyordu. Mutfakta oğlanı hâlâ sersemlemiş bir halde duran Wendy'ye verdi.

«Jack, neden söz ettiğini anlamıyorum, inan bana.» --i? «inanıyorum.» Ama yine de durumun böylesine hızla yön değiştirmiş olmasına sevinmiyor değildi. Ancak Wendy'ye öfkesi geçici bir şeydi. Danny'ye zarar vermek yerine Wendy'nin kendi üzerine bir tenekede bsnzin dökün kibriti ateşleyeceğini Jack ta yüreğinden bilirdi.

Büyük çaydanlık ocakta kaynıyordu. Jack kendi fincanına çay koyup suyu boşalttı.

«Sirke var mı?» diye sordu Wendy'ye.

«Ne? Evet, iki üç şişe... şu dolapta.»

Jack fincana bir bardak sirke, üstüne de süt doldurdu, üç şeker koyup iyice karıştırdı.

\.

«Şunu iç bakalım, doktor. Tadı berbattır ama iyi gelecek. Babanın halin için, ha?»

Danny başını sallayarak fincanı aldı. Biraz içti, yüzünü buruştura-rak babasına baktı. Jack başını eğince yine içti. Wendy oğlanın aynı ?8Vi kendisi verse içmeyeceğini bildiği için, yine bir kıskançlık duydu Cinde.

Bunun ardından daha rahatsız edici bir düşünce takıldı aklına. Çek'in suçlu olduğunu düşünmek mi istemişti? O kadar kıskanç mıy-A İşin,kötü yanı tıpkı annesinin düşünce biçimiydi bu. Bir gün babası Or>u çocuk parkına götürmüş, orada salıncakta sallanırken düşüp baca-3|r>ı kesmişti. Eve döndüklerinde annesi babasına bağırıyordu. Ne Amek oluyor bu? Neden bakmıyordun çocuğa? Ne biçim babasın sert?

(Adamın ölümüne neden olmuştu annesi. Babası karısını boşadı-ğında artık iş işten geçmişti.)

Jack'ı hiç düşünmeden suçlamıştı. Bir hak bile tanımamıştı. Wendy yüzünün kızardığını

hissetti. Aynı şey bir daha tekrarlanacak olsa yine öyle davranacağını biliyordu. İyi ya da kötü annesinden bir bölümü hep içinde taşıyacaktı.

«Jack...» diye özür dileyeceğini mi, yoksa kendini haklı çıkaracağını mı bilemeden söze başladı. Her ikisinin de yararı olmayacağını biliyordu.

«Şimdi olmaz.»

Danny fincanı on beş dakikada bitirmiş ve bu arada gözle görülür derecede sakinleşmişti. Titremesi hemen hemen geçmiş gibiydi.

Jack ellerini oğlunun omuzlarına koydu. «Danny, bize sana neler olduğunu tam olarak anlatabilir misin? Çok önemli bu.»

Danny önce babasına, sonra annesine baktı. Odadaki sessizlikte durumları apaçık belliydi; dışarda uğıdayan rüzgâr kuzeyden sürekli kar getiriyor, otelin tahtaları çatırdayarak yeni bir fırtınaya hazırlanıyordu. Dünyadan koptukları Wendy'ye kalbinin altına bir yumruk indirilmiş gibi geldi birdenbire.

«Her şeyi anlatmak istiyorum,» dedi Danny. «Daha önce anlatmış olmayı isterdim.» Eündeki fincanın sıcaklığı güven veriyordu kendisine.

«Neden anlatmadın, oğlum?» diyen Jack, Danny'nin terden ıslanmış saçlarını geriye İtti.

«A! Amca bu işi sana bulduğu için. Burasının senin için neden hem iyi, hem neden kötü olduğunu anıyamıyordum. Çok...» Yardım etmeleri için baktı ana babasına. Gerekli sözcüğü bulamıyordu.

«Karmaşık mıydı?» diye sordu Wendy. «Yani ikisi de iyi görünmüyordu, değil mi?»

«Evet, öyle işte.» Danny rahatlamıştı.

«Senin şimşirleri düzelttiğin gün Danny'ye biz arabada konuştuk,» dedi Wendy. «O İlk karın başladığı gün. Hatırlıyor musun.»

- 91 fi -yim.»

«Senden söz ediyorduk,» dedi Wendy. «Bunu tam olarak sözlerle beSirtmediyse de, ikimiz de biliyorduk. Ben, karın olduğum için, Danny de... olan pek çok şeyi anladığı için.»

Jack cevap vermedi.

«Danny, gerçekleri söyledi. Şurası senin için iyi bir yere benziyordu. Sîovington'da sana yük gelen baskılardan uzaklaşmıştın.' Burada kendi başına elleriyle çalışıyor, akşamları kafanı yazılarına verebiliyordun. Sonra bilmem neden birden burası iyi gelmemeye başladı sana. Gününü aşağıda geçiriyor, o eski kâğıtları karıştırıyor, uykunda sayıklıyordun.»

«Sayıklıyor muydum? Uykumda konuşuyor muyum?»

«Çoğu anlaşılmaz şeyler söylüyorsun. Bir keresinde tuvalete kalktığımda, 'Maskeler maskeler çıksın!' diye bağıryordun.»

«Tanrım!» Jack yüzünü ovuşturdu. Hasta görünüyordu.

«Eski içki huyların da başlamıştı. Excedrin çiğnemek, durmadan dudaklarını silmek gibi. Sabahlan aksiydin. Oyununu da daha bitirme-din, değil mi?»

«Hayır. Daha değil. Yeni bir şey düşünüyorum şimdi...»

«Oteli. Ai Shockiey'in telefon etmesinin nedeni. Vazgeçmeni istediği kitap.»

«Nereden biliyorsun?» diye bağırdı Jack. «Kapıdan mı dinliyordun yoksa?»

«Hayır isteseydim de dinleyemedim. Doğru dürüst düşünsen anlarsın bunu. O gece Danny'yle aşağıdaydık. Santra! da kapalı. Otelde tek çalışan telefon dışarı bağlı olan yatak odamızdaki telefon. Bunu sen söylemiştin bana.»

«Peki, Al'm bana neler söylediğini nereden biliyorsun?»

«Danny söyledi. Danny biliyordu. Bazı şeyler kaybolduğu zaman ya da bir çift boşanmayı düşündükleri zaman nasıl biliyorsa öyle.»

«Ama doktor... »

Wendy sabırsızlıkla salladı başını. «Doktor palavracının biriydi ve bunu ikimizde biliyoruz. Tâ başından beri hem de. Danny bazı şeyleri biliyor işte. Ve şimdi de korkarım ki...» Danny'nin boynundaki berelere - baktı. «Danny,- gerçekten Al Amcanın bana telefon ettiğini biliyor muydun?»

Danny başını salladı. «Çok kızmıştı, baba. Sen Bay Uliman'a telefon ettiğin için. Bay Uliman da ona telefon etmişti. Al Amca otel hakkında bir şey yazmanı istemiyordu.»

«Tanrım,» dedi yine Jack. «Peki boynundaki bereler, Danny.-Sehi kim boğmaya kalkıştı?»

Danny'nin yüzü karardı. «O kadın,» dedi. «© odadaki kadın. 217'de. Ölü kadın.» Dudakları titremeye başlamıştı, fincanı alıp içti.

Jack'la Wendy korkuyla baktılar birbirlerine.

«Bu konuda ne biliyorsun?» diye sordu Jack karısına.

«Hiçbir şey. Hiç.»

«Danny?» Jack oğlunun korku dolu yüzünü eliyle kaldırdı. «Anlatmayı dene, oğlum. Burada yanındayız işte.» «Burasının kötü bir yer olduğunu biliyordum,» dedi Danny alçak sesle. «Boulder'deyken de biliyordum. Tony bana bu konuda rüyalar gösterdi.» :

«Ne rüyası?»

«Her şeyi hatırlamıyorum. Overlook'u geceleyin gösterdi bana, önünde bir kurukafayla kemikler vardı. Sonra bir gümbürtü. Bir şey... hatırlamıyorum... beni kovalıyordu. Bir canavar.Sonra litakı gösterdiği Dana Tony.» «O nedir, doktor?» diye sordu Wendy.

«Bilmiyorum. Sonra buraya gelince Bay Hailorann bana arabasında bir şeyler söyledi. Onda da ışılı var.» «Işıltı mı?»

«Şey...» Danny elleriyle her şeyi kapsayan bir işaret yaptı. «Şeyleri anlamak işte. Bilmek. Bazen bir şeyler görürsün. Benim telefon edenin

A! Amca oduğunu bümem gibi. Bay Hailorann'in sizin bana doktor dediğinizi bitmesi gibi. Bay Hailorann askerken bir gün patates soyuyor-muş, kardeşinin tren kazasında öldüğünü biimiş. o anda. Evine telefon edince doğru oduğunu anlamış.»

«Tanrım!» diye fısıldadı Jack. «Bunları uydurmuyorsun, değil mi. Danny?»

Danny şiddetle başını salladı. «Hayır. Yemin ederim.» Sonra gururla devam etti, «Bay Hailorann benim kadar ışılıya sahip birini görmediğini söyledi. Ağızlarımızı açmadan birbirimizle konuşabiliyorduk.»

Annesiyle babası konuşamayacak derecede şaşkınlıkla baktılar birbirlerine.

«Bay Hailorann endişelendiği için benimle yalnız konuştu. Işıltısı olanlar için burasının kötü bir yer olduğunu söyledi. Bir şeyler görmüş burada. Ben de gördüm. Hem o gittikten az sonra. Bay Uiman bizi gezdirirken.» «Ne gördün?»

«Başkan Dairesinde. Yatak odasına açılan kapının yanındaki duvarda. Kan ve daha başka lekeler. Yumuşak bir şey... beyin galiba.»

«Tanrım,» diye inledi Jack.

Wendy bembeyaz kesilmişti, dudakları kül rengindeydi.

«Burasının eskiden kötü sahipleri varmış,» dedi Jack. «Las Vegas'lı Mafya örgütü.»

«Gangsterler mi?» diye sordu Danny.

«Evet.» Wendy'ye baktı. «1966'da V'ito Gienelli'yle iki koruyucusu tirada öldürülmüşler. Gazetede resimleri vardı. Danny şimdi bize o res-i anlattı.»

<3ay Hailorann başka şeyier de gördüğünü anlattı. Çocuk bahçe-!nde. Bir kez de o odada. 217 numarada.

Bir hizmetçi kız da görmüş, jna bu konuca konuştuğu için kovulmuş. Bunun üzerine Say Hailo-|nn yukarı çıkmış, o da görmüş.. Ama işinden olmak istemediği için kını açıp bir şey söylememiş. Bana oraya girmememi söyledi. Ama

ben girdim. Burada görülen şeylerin insana zarar vermeyeceğini söylediği için gittim.» Danny boynundaki şişmiş berelere dokundu.

«Bahçede -ne varmış?» diye sordu Jack sıradan bir şeyden konu-..şurmuş gibi. - -.i -
«Bilmiyorum.

Çocuk bahçesi, dedi. Bir de o hayvanlar.» Jack hafifçe doğruldu yerinde, VVendy merakla baktı kocasına.

«Orada bir şey mi gördün, Jack?»

«Hayır. Hiçbir şey.»

Danny kendisine bakıyordu.

«Hiçbir şey,» dedi daha sakin bir sesle. Gerçekte bu. Hayai görmüştü o kadar. O kadar,

«Danny, kadını anlatacaktın,» diye VVendy anımsattı.

Danny kesik kesik anlattı. Konuştukça annesinin göğsüne büzülüyordu.

«Anahtarı alıp girdim içeri. Elimde değildi. Bilmek İstiyordum. Şey... kadın... banyodaydı. Ölmüş. Şişmişti. Üstünde... hiçbir şey yoktu. Kalkıp bana doğru gelmek istedi. Bunu hissediyordum. Senin.gibi, babam gibi düşünmüyordum. Kara... kötü düşünce... o gece odamdaki yabancıları gibi. Canımı acıtmak istiyordu. Yabananları gibi.»

Danny yutkundu. Bir an sessizlik oldu odada.

«Kapıya koştum ama kapalıydı. Ben açık bırakmıştım ama kapalıydı işte. Açıp dışarı çıkmak gelmedi aklıma. Çok korkmuştum. Kapıya dayanıp Bay Hallorann'ın gördüklerimin kitaplardaki resimler gibi olduğunu ve gözlerimi kapatıp orada değilsin, orada değilsin dersem kaybolacaklarını söylediğini düşündüm... gitmedi ama.»

Sesi şimdi korkuyla yükselmişti.

<Beni yakaladı... çevirdi... gözlerini görüyordum... gözleri... sonra beni boğmaya çalıştı... kokusunu duyuyordum... öiü kokusunu...»

«Şişş, yeter,» dedi VVendy. «Yeter Danny. Bir şey yok. Yet...»

«Bırak sözünü bitirsin,» diye susturdu karısını Jack.

«Başka bir şey yok. Bayıldım. Ya beni boğduğu için ya da korktuğum için. Kendime geldiğimde seninle annem benim yüzümden-kavga - 220 -

' ediyordunuz ve sen Kötü Şey'i istiyordun yine, baba. O zaman gördüklerimin rüya olmadığını anladım... ve donuma işedim... Bebek gibi. , donuma işedim.» Başım annesinin göğsüne dayadı, zayıf zayıf ağlamaya başladı.

Jack kalktı. «Çocuğa bak.»

«Sen ne yapacaksın?» Korku doluydu Wendy'nin yüzü. «Ne yapacağımı sanıyorsun? O odaya gidiyorum elbette.» «Hayır! Gitme Jack, n'olur gitme!» 'i....;i;_

«Wendy, bu otelde bir başkası varsa bunu bilmemiz gerek.» "ii «Bizi yalnız bırakma!» Tükürükler saçılıyordu Wendy'nin ağzından. •--i.:....

«Wendy, şimdi tam annene benzedin.» dedi Jack. 'i

Wendy ağlamaya başladı. Danny kucağında olduğu için elleriyle' yüzünü de ödememişti.

«Özür dilerim. Ama gitmem gerek. Otelin bakıcısıym, bunun, için para alıyorum.» \ Jack dudaklarını silerek dışarı çıkarken Wendy hıçkırığa hıçkırığa ağla: . I maya başladı.

"\ «Merak etme. anne,» dedi Danny. «Bir şey olmaz. İşilti yok onda. ; Hiçbir şey ona zarar veremez.»

«İnanmıyorum buna, inanamıyorum.»

30

yine 217 numaralı odada

Jack asansöre binince bir garip oldu, otele yerleşeli beri hiçbiri kullanmamıştı asansörü. Bakır kolu çekince asansör sarsıîa sarsıia yükseldi. Karısının korktuğunu biliyordu. Wendy dışarda fırtına esip savururken üçünün birden iki kat arasında kaldıklarını ve günden güne eriyerek

açlıktan öldüklerini görür gibi oluyordu. Ya da birbirlerini yediklerini. Gösterge ikinci kata gelince kolu çevirdi ve asansör gacırtıyla durdu. Cebinden Excedrin şişesini çıkarıp avucuna üç tablet boşalttı, kapıyı açtı. Overlook'ta kendisini korkutan hiçbir şey yoktu. Birbirlerini çok iyi anıyordı.

Tabletleri teker teker ağzına atıp çiğneyerek koridorda yürüdü. Köşeyi dönüp kısa koridora girdi. 217 numaranın kapısı aralıktı, anahtar kilidin üzerindeydi.

Sinirle, hatta öfkeyle kaşlarını çattı. Sonu ne olmuş olursa olsun. Danny yapmaması gereken bir şey yapmıştı. Otelin belirli yerlerine girmesinin yasak olduğunu söylemişti ona; malzeme deposu, bodrum ve bütün odalar. Danny'nin korkusu geçer geçmez bu konuyu konuşacaktı. Sakin ama sert konuşacaktı. Konuşmaktan daha çok şeyler yapacak sürüyle baba vardı yeryüzünde.

Kapıya yürüdü, anahtarı alıp cebine attı ve içeri girdi. Lamba yanıyordu. Yatak bozulmamıştı. Doğru banyoya gitti. İçinde garip bir kesinlik belirmişti. Watson ad ve oda numarası vermediği halde avukatın karısıyla jigolosunun kaldığı ve kadının banyosunda uyku ilacı içerek kendini öldürdüğü odanın bu olduğundan emindi. Aynalı kapıyı açıp içeri girdi. Işık yanmıyordu burada. Düğmeyi çevirdi ve uzun, Pulman vagonu biçimli bütün Overlook'un banyolarının eşi olan bin dokuz yüz yılları stilinde döşenmiş banyoya baktı. Yalnızca üçüncü kattaki banyolar Bizans stilindeydi. Orada kalan kral ailelerine, politikacılara, sinema yıldızlarına ve mafya şeflerine uyan bir tarz.

Suluk pembe renkli naylon perde uzun banyo küvetinin önüne çekilmişti.

Ve ilk olarak o anda, Danny kendisine, OyduS OyduS diye bağırarak koştuğu anda üzerine gelen o yeni kesinlik duygusunu kaybetmekte olduğunu fark etti. Sanki sırtına buz gibi bir parmak dokunmuş, vücudunun ısısı birden on derece düşmüş gibiydi.

Danny'e duyduğu öfke uçup gitti ilerleyip perdeyi çekerken. Ağzı kupkuruydu, oğluna acıyor ve kendisi de korkuyordu.

Banyo kuru ve boştu.

Ağızından patlar gibi çıkan 'pah!' sesiyle rahatladı birden. Küvet mevsim sonunda temizlenmişti, çifte muslukların altındaki pas lekesi dışında pını pırıldı. Hafif ama belirli bir temizleme tozu kokusu vardı. Kullanıldıktan haftalar, hatta aylar sonra insanın burnunu rahatsız eden bir koku.

Eğilip parmaklarını banyonun içine sürttü. Kemik gibi kuru. Nemlilik bile yok. Çocuk ya hayal görmüştü ya da yalan söylüyordu. Yine öfkelenildi. O anda yerdeki banyo paspasına gözü takıldı. Paspasın bura-' da ne işi vardı? Koridorun ucundaki dolapta, çarşafların, yastık kılıflarının, havluların yanında olmalıydı. Hepsi orada duruyordu. Bu odalarda' yataklar biie yapılmamış, şiltelere naylon kılıflar geçirilmişti. Danny'nin elindeki maymuncukla dolabı açıp getirmiş olacağını düşündü bir an. Neden ama? Parmağını sürttü paspasa. Kupkuruydu.

Banyonun kapısına gidip durdu. Her şey yerli yerindeydi. Çocuk hayal görmüştü. Yerinde olmayan tek bir şey biie yoktu. Doğru, paspas işi biraz garipti ama mevsimin son günü bir oda hizmetçisi aceleyle onu orada bırakmış da olabilirdi. Onun dışında her şey...

Burnunu kıvrarak ötemiz, dezenfektan, ben senden temizim kokusunu bir daha içine çekti. Ve.....

Sabun mu?

Olamazdı. Ama kokuyu bir kez adlandırdı mı, kolay kolay atamazdı bunu kafasından. Sabun. Hem de otellerde verdikleri ö kartpostal boyunda Ivory marka sabundan .değil. Hafif parfümlü bir sabun, bir bayan sabunu. Pembemsi bir kokusu vardı. Camay ya da Lovvila. Wendy'nin Sîovington'da kullandığı markadan. (Saçmalıyorsun. Hayal bunlar.)

(evet ama o şimşirden hayvanlar gibi, kımıldadı onlar)

(Hayır, kımıldamadılar!)

Şakaklarında bir zonklama hissederek oda kapısına doğru yürüdü. Bugün çok şey olmuştu. Aşırı derecede hem de. Çocuğu dövecek ya da azarlayacak değildi. Sorunlarına bir de 217 numaralı odayı eklemeye hiç niyeti yoktu. Bir paspas ve hafif bir Lowila sabunu kokusu yüzünden. Şimdi...

Birden arkasında madeni bir cazırtı duydu. Tam eliyle kapı tokmağını tuttuğu anda. Odada biri olsa tokmaktan eline elektrik akımı geçtiğini söyleyebilirdi. Birden kasıldı, gözleri açıldı, yüzü büzüldü.

Sonra kendini biraz oisun toparladı, tokmağı bıraktı ve dikkatle arkasına döndü. Mafsalları takırdıyordu âdeta. Kurşun gibi ağır adımlarla banyoya doğru yürümeye başladı.

Küvete bakmak için araladığı perde şimdi kapanmıştı. Mezarlıkta kemik çatırtısını andıran o ses perdenin makaralarının demir ray üzerinde sürülmesinden çıkmıştı. Jack perdeye baktı. Yüzü balmumuyla kaplanmış, donmuş gibiydi. Maskenin altında sıcak korku dalgaları geçiyordu. Çocuk bahçesinde olduğu gibi.

Pembe plastik perdenin arkasında bir şey vardı! Banyo küvetinin içinde bir şey vardı!

Perdenin yarı saydamlığı ardında bir biçim görebiliyordu. Herhangi bir şey olabilirdi bu. Bir ışık oyunu belki de. Perdenin gölgesi. Çoktandır ölmüş olan bir kadın, elinde Lovvila sabunuyla, gelecek bir âşığına da bekliyor olabilirdi. Jack kendi kendine perdeyi açması gerektiğini söylüyordu. Orada ne varsa ortaya çıkarmalıydı.

Ama kukia gib; adımlarla, kalbi göğsü parçalayacakmış gibi atarak geri döndü.

Oda kapısı kapalıydı.

Uzun biran kımıldamadan baktı kapıya. Korkusunun tadını hissedebiliyordu şimdi. Boğazının arkasında çürük vişne tadı.

Kapıya gidip tokmağı kavradı.

(Açılmayacak)

Ama kapı açıldı.

El yordamıyla uzanıp ışığı söndürdü, koridora çıktı, arkasına bakmadan kapıyı kapattı. İçerden ıslak bir gümbürtü duyar gibi oldu. Sanki bir şey ziyaretçisini karşılamakta geç kalmış ve ziyaretçi kurallar yerine getirilmeden gidiyormuş gibi, banyodan çıkmış kapıya koşuyordu. Mosmor ve sırtarak. Ziyaretçiyi içeri çağırmak için. Belki de hiç dönmek üzere.

Kapıya yaklaşan ayak sesleri mi, yoksa kalbinin kulaklarında zonk-layan vuruşu mu?

Anahtar dönmüyordu kiiiîte. Zoriadi. Anahtar birden çevrildi, Jack derin bir soluk aiarak kendini karşı duvara

attı. Gözlerini kapattı. Kafasının içinde yü2İerce söz

('kaçırdı keçileri kaçırdı, kafavı üşüttü. îereleili kaçık, kaçkın man-

yakA

vardı hepsi tek anıama geliyordu ama. Çıkariyorsun.

«Hayır,» diye inledi. Çocuk gibi gözlerini kapatmış inlemekte olduğunun farkında değildi. «Tanrım, n'olur hayır. Tanrım n'oiur.»

Ancak bu karmaşık düşünceleri altında, kalbinin çekiç gibi vurması altında, kapının kolunun sağa soia çevrildiğini duyabiliyordu. İçeri kilitlenmiş bir şey dışarı çıkmak istiyormuş, kendisiyle karşılaşmak istiyormuş, aiiieslyie tanışmak istiyormuş gibi. Çevrelerinde fırtına çığıikiar atarken vs beyaz gün ışığı karanlık geceye dönüşürken. Gözlerini açıp da kap: kolunun oynadığını görürse aklını kaçıracaktı. Bu yüzden açmadı gozisin*-;. Biiinmez bir süre sonra ses kesildi.

wsck zoria açtı gözierini. Kadını karşısında göreceğinden emindi. Ama koridor bcşîu.

Yins os biri onu gözeîSiyormuş gibi geldi.

Kaptaki, gözetleme deliğine baktı. Yanma gidip içeri bakarsa ne olu-cu asaba. Kiminie göz göze gelirdi? Ayalar: fs"kır.da almadan hareket ediyordu. Ayakların; zorla kaps-den ta-s yana çevirerek ana koridora doğru yürüdü. Merdivene giderken curup yangın hortumuna baktı. Hortumun kıvrımları değişmiş gibi Seldi kendine. Asansörden çıktığı zaman bakır hortum ucunun aksi yöns çevrilmiş olduğundan emindi. Şimdi başka yönü gösteriyordu.

«Hiç de öyle bir şey görmedim,» dedi kendi kendine. Yüzü beyaz vs bitkindi, gülümsemeye çalışıyordu.

Ama aşağı asansörle İnmedi. Asansör açık birağıza benziyordu. Hem de çok. Merdivenden

yü'üyerek indi.

31

karar

Jack elindeki anahtarı havaya atıp tutarak girdi mutfağa. Danny yorgun ve soluk yüzlüydü. Wendy ağlamıştı, gözleri kıpkırmızıydı, çevrelerinde koyu haikalar vardı. Bunu görünce birden sevindi Jack. Yalnız başına acı çekmiyordu, kesindi bu.

Hiç konuşmadan yüzüne baktılar.

«Sir şey yok,» dedi, sesinin içtenliğine kendisi de şaşarak. «Hiçbir şey yok.»

Yüzlerine yayılan rahatlamayı seyrederek güvenle gülümsedi, anahtarı havaya atıp tuttu yine. Hayatında hiç bu kadar çok içkiye ihtiyaç duymamıştı.

32

vatak odası

O öğleden sonra Jack birinci kattaki depo odasından bir karyola alıp kendi yatak odalarının köşesine yerleştirdi. Wendy oğlanın gece yarısına kadar uyuyamayacağını sanmıştı, ama Danny televizyonda Waltonları seyredirken başı öne düşmeye başlamıştı bile. Yatağa yatırdıklarından on beş dakika sonra da mışıl mışıl uyumuştular. Wendy elinde kitabı, oğluna bakıyor, Jack da masanın başında oyununu gezden geçiriyordu.

«Ok:» dedi Jack.

Wendy başını kaldırdı. «Ne dedin?»

«Hiçbir şey.»-i • •

Aksi aksi baktı oyununa. Bunun iyi olduğunu da nereden çıkarmış-,7 Çocukça bir şeydi. Bin kere yazılmıştı kendisinden önce. Daha da şüphe, nasıl bitireceğini bilemiyordu. Bir zamanlar sonu kolay gelmişti. Öfkeye kapılan Denker şöminenin yanından kaptığı kürekle Garry'yi ilâve dove öldürecekti. Sonra bacaklarını açmış, cesedin önünde jurup seyircilere dönecek ve bağıracaktı. «Burada bir yerdedir. Bulacağım onu!» Işıklar kararır perde inerken seyirciler Denker'i raflara gidip (toplara bakıp bakıp yere atarken görecektirdi. Yeni sayılabilecek kadar eski bir oyun olarak düşünmüştü Jack. Broadway'de tutulacak üir yenilik, beş perdelik dram.

Ama Overlook'un tarihçesiyle ilgilenmesi dışında başka bir şey de imişti. Oyuncularının karakterleri hakkında çelişik fikirler geliştirmişti, /eni bir oluşumdu bu. Aslında iyi olsun kötü olsun bütün karakterlerini sevmişti. Sevdiğine de memnundu. Böylece durumu

onların açısından Jörüyor, nedenlerini daha iyi anlıyordu.

Maine'de küçük bir dergiye'sattığı bir hikâyenin adı, «Maymun Burada, Paul de Long»du. Mobilyalı odasında intihar etmek üzere olan, çocuklara tasallut eden bir adam OTiusundaydı hikâye. Adamın adı Paul DeDong'du, arkadaşları arasında Maymun, diye tanınırdı. Jack, Maymun'u çok sevmiştir. Maymun'un 3arip ihtiyaçlarını anlayışla karşılıyor, geçmişindeki üç ırza geçerek öldürme olayının tek suçlusunun Maymun olmadığını biliyordu. Kötü 3na babası vardı. Maymun'un babası da kendi babası gibi çocukjanni %erdl.

Annesi sesini çıkarmaya korkan zavallı bir kadındı. İlkokulda Dlr eşcinsellik deneyi geçirmişti. Herkesin önünde aşağılanmtştır. Ortaokul ve kolejde daha kötü deneyler, iki küçük kıza müstehcen' hareketler optığı için bir islahevine gönderilmişti. İşin kötüsü, sonra da ıslah oldu %e sokağa salıverilmişti. Kendisinin ıslah olduğunu söyleyen adamın İCİ1 Grimmer di. Grimmer, Maymun DeLong'un sapıklık belirtileri göstereni bilmesine rağmen oiumlu bir rapor verip kendisini serbest bırak-"A Jack, GriRimer'i de seviyor ve haklı buluyordu. Grimmer paraca '9 insanca yetersiz bir kuruluşun devamını güçbeia sağlamaya çalışıyordu. Maymun'un diğer insanlarla ilişki kurabileceğini, altını pisletmedi, ğini, arkadaşlarını makasla brçakiamaya kalkışmadığını ya da kendisin Napolyon sanmadığın, biliyordu. Maymun'u tedavi eden ruh doktorA onun sokakta iyileşme olasılığının daha fazla olduğunu biliyordu. Jack, Grimmer'in sorununu anlıyordu. Cinayete kurban giden çocukların ana babalarının durumunu da anlıyordu. Öldürülen çocuklarla da birlikti Maymun DeLong'la da. Suçluyu okuyucu bulsun isterse. O günlerde yargıç olmak istemiyordu. Ahlâkçı pelerini pek iyi durmuyordu üstünde.

Küçük Okul'u da aynı iyimser görüş üzerine kurmuştu. Ama son günlerde taraf tutmaya başlamış, daha da kötüsü kahramanı Gary Ben-son'dan nefret etmeye başlamıştı. Bütün oyun boyunca Gary, Denker'e hep «efendim» diyerek konuşmuştu. Tıpkı Jack'in oğluna kendisinden büyüklere ve yetkililere «efendim» diye hitap etmesini öğretmiş olduğu gibi. Danny'nin sözcüğü içtenlikle kullandığına inanıyordu. Gary de öyle başlamıştı. Ama beşinci perdeye gelince Gary'nin «efendim» sözcüğünü alaylı kullanmaya başladığına inanıyordu, içinden Denkerle aiay ederken yüzüne karşı ciddi davranıyordu. Gary'nin sahip olduğu hiçbir şeye sahip olamamış olan Denker. Bütün yaşamı boyunca küçük bir okulun müdürü olmak için çalışmış olan Denker. Şimdi bu yakışkii masum yüzlü ve bitirme sınavında kopya çeken zengin çocukla karşı karşıya katmıştı. Jack, Denker'i Güney Amerika'nın muz devleti krallıklarından birinin Sezar'ı olarak görmüştü ilk başta. En küçük kaprisi br haçlı seferi olan bir insan. Muhaliflerini en yakın duvarın dibinde kurşuna dizdiren bir despot. Oyunun başlarında oyunu iktidarın kötüye kullanılması konusunda bir şeyler söylemek için kullanma niyetindeydi. Ams şimdi giderek acıyordu Denker'e. Dram, Gary Benson'un entelektiA yıkımı değil, yaşlı ve iyi öğretmenin çocuk kıygındaki bu canavarın hile' •erini görememesiydi.

Oyunu bitirememişti.

Şimdi de oturup Pir kurtuluş yolu olabilir mi diye düşünüyor Yoktu ama. Başladığı oyun başka bir oyuna dönüşmüştü. Hem zate' ne olursa olsun, daha önce de yazıymıştı! bu konu. Ne olursa olsun a boka yaramazdı. Hem zaten neden her gece kendini çalışmaya zo<'>b ;Ordu sanki? Geçirdiği günden sonra doğru dürüst düşünmesine rtikân var mıydı?

«...götüreceğiz?»

Gözlerini kırıpıştırarak başını kaldırdı Jack, «Ne dedin?»

«Onu nasıl götüreceğiz buradan dedim. Buradan götürmemiz gerek, Jack.»

Jack'in aklı öyle karışmıştı ki, bir an karısının neden söz ettiğini anlamadı bile. Sonra anlayınca kıs kıs güldü.. «Çok kolay bir işmiş gibi söylüyorsun bunu.»

«3en demek istedim ki... »

«Hiç merak etme, Wendy. Salondaki teiefon kulübesinde üstümü değiştirir ve onu sırtımda Denver'e uçarak götürürüm. Gençlik günlerimde bana Süpermen Jack Torrance derlerdi, bilmiyor muydun?».

Wendy'nin yüzünden kırıldığı anlaşılıyordu.

«Durumu anlıyorum, Jack. Radyo kırıldı. Kar... ama Danny'nin durumunu da anlamalısın. Kendinden geçmişti, Jack. Ya o durumdan surfulamasaydı?»

«Kurtuldu ama.» Jack da, Danny'nin dalgın bakışlarından, gevşemiş vücudundan korkmuştu. Ama düşündükçe bunun cezadan kaçmak için bir oyun olup olmadığına karar veremiyordu. Ne de olsa yasak olan bir yere girmekle suç işlemişti.

Wendy yatağın masanın yanındaki ucuna oturdu. Hem şaşkın, isrrı endişeliydi. «Jack; ya boynundaki izlere ne diyeceksin? Biri ona aldırıldı ve oğlum buradan kurtarmak istiyorum.»

«Bağırma! Başım ağrıyor, Wendy. Ben de senin kadar üzülüyo-rıM... onun için... lütfen bağırma.»

«Pekâlâ...» Wendy sesini aiçalttı. «Bağırmayacağını. Ama seni anla-%orum, Jack. Burada bizden başka biri var. Hem de iyi biri değil. 5<dewînder'e gitmeliyiz. Yalnızca Danny değil, bizler de. Hem de der-:a'- Oysa sen,, sen oturmuş oyununu okuyorsun.»

«Gitmemiz gerek, gitmemiz gerek, diye konuşup duruyorsun, eVirri ben, süpermen mi?»

«Sen benim kocamsın.» Wendy ellerine baktı.

Jack öfkelenmişti. Elindeki kâğıttan masaya çarptı kâğıt dizisi kg-,,. di, ait sayfalar buruştu.

«Artık gerçeği görmem gerek, Wendy. Gerçekler senin kafanda bilardo toplan gibi dolaşıp duruyorlar. Onları ceplere' sokman gerek Bizim burada kar yüzünden mahsur kaldığımızız anlamalısın artık.»

Danny kımıldamaya başlamıştı yatağında. Uykusu arasında saâa sola dönüp duruyordu. Biz kavga ederken hep böyle olur, diye düşün. dü Vv'endy. Ve yine başladık kavgaya.

«Ne oiur çocuğu uyandırma, Jack. Lütfen.»

Jack, Danny'ye bakınca yüzündeki kırmızılık kayboldu. «Özür dilerim, VVendy. Sana kızmadım aslında. Ama radyoyu kırdım. Kabaha! benim. Dışarıyla en büyük bağıımızı radyo. Dikkat dikkat, lütfen geüp bizi kurtarın, Bay Bekçi. Burada daha fazla kaıamayız.»

«Yapma.» VVendy elini kocasının omzuna koydu. Jack karısının eline dayadı başını. «Seni suçlamamdan sonra bana ne kadar kızsın haklısın. Kimi zaman ne kadar çok anneme beniyorum. Çok kötü olabiliyorum. Ama bazı şeylerden kurtulmak çok güç, bunu anlamam gerek.»_

«Kolundan mı söz ediyorsun?» Dudakları gerilmişti Jack'm.

«Evet. Ama yalnızca bu değil. Dışarı oynamaya çıkınca korkuyorum, gelecek yıl iki tekerlekli bisiklet isteyecek diye korkuyorum. Dişler için, gözleri için, ışıltı dediği bu şey için üzülüyorum, endişeleniyorum Çocuk çok küçük ve çok zayıf ve bu... bu otelde bir şey onu ele geçir' mek istiyor. Gerekirse bunu bizim aracılığımızla yapacak. İşte onun içi' Danny'yi buradan çıkarmalıyız, Jack. Bunu biliyorum, hissediyorum-Onu buradan götürmeliyiz!»

Heyecandan kocasının omzunu sıkıyordu. Jack geri çekildi. Siy* karısının dipdiri göğsünü okşamaya başladı.. «Wendy,» dedi ve sustu. VVendy onun söyleyeceklerini toparlama51-ni bekledi. Göğsü üzerindeki güçlü eli öylesine yatıştırıcıydı ki. *™ ayakkabılarını giyersem beiki de götürebilirim onu. Yolun birazını yürÜ! çoğunda da sırtımda taşıyım. İki üç gece yolda yatmamız gerekec6 Yani gerekii malzemeyi ve yorganları falan taşıyacak bir şey yapA3, yım önce. Kısa daiga radyomuz var nasıl olsa, havanın iki üç gün gideceği zamanı kollarız. Ama eğer hava raporu yanlış çıkarsa, ölürüz.» VVendy'nin yüzü sararmıştı. Jack göğsünü okşamayı sürdürdü, bssparmağıyia da memesinin başıyla oynuyordu.

Yumuşacak bir ses çıktı VVendy'nin ağzından. Söylediği söz üstüne mi, yoksa elinin temasına mı bilemiyordu. Jack elini hafifçe kaldırıp kadının bluzunun üst düğmesini açtı. VVendy hafifçe bacaklarını kaldır-Blucini birden çok sıkı gelmişti. «Ama sen kar ayakkabısına yürüyemediğin için burada kalacaksın. En az üç gün hiçbir şey bilemeyeceksin. Buna razı mısın?» Eli ikinci düğmeye kaydı, VVendy'nin göğüs yarığı ortaya çıktı. «Hayır,» dedi boğuk bîr sesle. Danny'ye baktı. Çocuk artık dönmüyordu uykusunda. Başparmağı ağzındaydı. Her şey düzelmişti. Ancak | Jack eksik bir şey söylüyordu. Ama ne?

Aynı ağırlıkla üçüncü ve dördüncü düğmeleri de çözdü Jack, «Oy-İsa burada kalırsak, parktan bir bekçi ya da korucu nasıl olduğumuzu [anlamak için ergeç gelecektir. Biz de aşağı inmek istediğimizi söyleriz.

Bif yolunu bulur o zaman.» Karısının çıplak göğüslerini bluzun dışına I ç -;. ?. memesinin başına dudaklarını değdirdi. Sert ve havaya dikilmiş ~,h uçları. VVendy inleyerek sırtını gerdi.

(Bir şey mi unuttum?)

«Sevgilim,» dedi VVendy. Elleri kendiliğinden kocasının ensesine |olandi, Jack cevap verdiği zaman ağız etiyile örtülüydü. «Korucu bizi nasıl götürecektir peki?»

Jack cevap vermek için bir an başını kaldırdı, sonra ağızını öteki demeye yaklaştırdı.

«Helikopter çalışmazsa kar arabasıyla herhalde.» (!!!)

«İyi ama burada bir kar arabası var. Uilman söylemişti, unuttun 5u?»

Jack'ın dudağı karısının memesi üzerinde dondu kaldı bir an, son-|'ra doğruldu. VVendy'nin yüzü kızarmış, gözleri panidiyordu. Ama diğer pandan Jack karısıyla aşk oyunu yapmıyormuş da sıkıcı bir kitap oku-:" yormuşcasına sakindi.

«Kar arabası olunca sorun yok,» dedi VVendy. «Üçümüz birlikte gidebiliriz.» «VVendy, ben kar arabasını sürmesini bilmem.»

«öğrenmesi güç olmasa gerek. Vermont'da on beş, on altı yaşında çocuklar kar arabalarıyla dolaşırlardı. Hem tanıştığımızda senin bir motosikletin vardı.» Evet, bir Honda'sı vardı. VVendy5 y'e birlikte yaşamaya başladıklarında onu verip bir Saab almıştı.

«Sürerim herhalde,» dedi. «Ama acaba çalışır durumda mı... Ull-marvla VWatson mayıstan ekime kadar işletiyorlardı burasını. Bir kers benzini yoktur. Aküsüye bujileri de olmayabilir. 3oş yere umuda kapılmayı istemiyorum, VVendy.»

Kadın şimdi çok heyecanlanmıştı. Memeleri bluzundan dışarı fırlamıştı. Jack birden memesini yakalayıp bağtrtana kadar bükme istedi. Belki o zaman akıllanırdı.

«Benzin sorun değil,» dedi VVendy. «Voiksvvagen'de de, otelin kamyonetinde de yeteri kadar var. Aşağıdaki jeneratörün de benzini var. Depoda yanımıza yedek benzin alacağımız bir teneke falan olmalı sanırım.» «Var.» Üç bidon vardı hem de.

«Bujilerle akünün de orada olduğundan eminim. Kimse kar arabasını bir yere, aküsünü başka bir yere koymaz, hepsi bir yeredirler.»

«Öyle olmalı.» Jack kalkıp Danny'nin yanına gitti. Alnına düşen saçlarını kaldırdı, Danny

kımıldamadı bile. «Çalıştırabilirsen bizi götürür müsün?» diye arkasından sordu Wendy. «Radyonun havanın iyi olduğunu söylediği ilk gün, ya?»

Bir an cevap vermedi Jack. Karmaşık duygulan bir sevgi dalgası içinde erimiş olarak bakıyordu oğluna. Çocuğun boynundaki izler çok belirliydi.

«Olur,» dedi. «Mümkün olduğu kadar çabuk çalıştırmak için uğraşacağım.»

«Tanrıya şükürler olsun!»

Jack arkasına döndü. Wendy bluzunu çıkarmış, sırtüstü uzapraış*1 yatağa. Seli dümdüzdü, memeleri küstah bir şekilde dikilmişti. jvlemeie-

riyle oynuyor, başlarını çekiştiriyordu. «Haydi beyim, sıra sizin,» dedi.

Daha sonra, odada yalnızca. Danny'nin getirdiği sıık yanarken, Wendy kocasının kolları arasında huzur içinde yatıyordu. Overlook:u katil ruhlu bir kaçakla paylaşmakta olduklarına inanası gelmiyordu.

«Jack?» î «Efendim?» [' «Ne oldu dersin?»

Doğrudan doğruya cevap vermedi Jack. «Bir şeyi var oğlanın. Sizlerde olmayan bir yetenek. Ya da

çoğumuzda olmayan. Ve belki Over-look'un da bir şeyi var.»

«Hayalet mi?»

«Bilemem. Gerçek bir hayalet değil kuşkusuz. Burada kalan insanlardan geride kalmış duygu parçacıkları. İyi ve kötü şeyler. Su anlamda her otelin hayaletleri vardır sanırım. Hele eskilerinin.»

«Ama banyoda ölü bir kadın... Jack, deiriyor olabilir mi?»

«Çocuğun zaman zaman kendinden geçtiğini biliyoruz. Bu durumdayken anlayamadığı birtakım şeyler

görüyor. Tamam mı? Bilinçaltının çalışması olacak bu önseziler. Freud bize bilinçaltının hiçbir zaman konuştuğumuz dilde düşünmediğini söylemişti. Ancak simgelerle kendini ifade etmeye çalışır. Kimsenin İngilizce konuşmadığı bir fırında bulunduğunu rüyada görürsen, bu senin aileni besleme becerin hakkında kuşkululu olduğunu gösterir. Ya da kimsenin seni anlamadığını, insanın rüyasında düşmesinin güvensizlik duygularının normal bir boşalım biçimi olduğunu okumuştum bir yerlerde. Akıl hastalıkları faian da böyle işte. Neden önsezi bunlardan farklı bir şey olsun? Belki Danny gerçekten Başkan Dairesinin duvarında kan görmüştür. Onun yaşındaki Çocuklarda kan ve ölüm simgeleri birbirlerinin

yerine geçen kavramlardır. Çocuklar İçin simge kavramdan daha kolay anlaşılabilir bir şeydir. Üniü çocuk doktoru WWilliam Carlos WWilliams da böyle düşünüyordu. 'nsan büyüdükçe kavramları algılaması kolaylaşır ve simgeleri şairlere bakırız... ben de böyle saçmalar dururum.» m

«Hoşuma gidiyor bu saçmalaman.»

«Duydunuz mu vatandaşlar? Duydunuz mu?»

«Ama boynundaki izler gerçek, Jack.»

«Oyie.»

Uzun bir süre konuşmadılar. Jack konuşmaya başladığına Wendy onun uyumuş olduğunu düşünmüş, kendisi de dalmaya hazırı ianmışî.

«Bunlar için iki açıklama düşünüyorum, ikisinde de otelde bir dör düncü kişinin yeri yok;»

«Ne peki?» Wendy dirseği üzerinde doğruldu.

«Belki de stigma.»

«Stigma mı? Yani insanların belli kutsal günlerde ellerinden falan ' kan akması gibi mi?»

«Evet. Kimi insan İsa'nın tanrısallığına öylesine köklü bir biçimde inanır ki, Kutsal Hafta boyunca ellerinde ve ayaklarında çarmıha gerii-miş gibi izler belirir, kan akar. Ortaçağda şimdikinden daha yaygındı bu. O zamanlar bu insanlar Tanrı tarafından kutsanmış sayılırlardı. Ama kilise bunları bir mucize olarak kabul etmedi. Stigma bugün yogilerin yaptıkları şeylerdeA pek farklı değil. Henüz bilimsel olarak açıklığa kavuşturulmadı bu konu. Zihinle vücut arasındaki karşılıklı alışverişi anlayan, daha doğrusu bunun üzerinde çalışan kimse yok çünkü. Bazıları, vücudumuzun irademize bağlı olmayan hareketlerinde sanıldığından daha çok etkili olduğumuza inanıyorlar. İnsan yeteri kadar kafasın yorduğu zaman kalp atışını yavaşlatabiliyor. Kendi metabolizmanı hızlandırıyor. Daha çok terliyorsun örneğin. Ya da bir yerini kanatıyorsun.»

«Yani Danny boynundaki o izleri düşünerek mi meydana geîird; demek istiyorsun? Buna inanmam, Jack.» «Pek inanmadığım halde yine de olabilir derim ben. İşin doğrusu onları kendisinin yapmış olacağıdır.»

«Kendi kendine.mi?»

«Kendinden geçme durumlarında kendine zarar verdiği olmuştur İki yıl kadar önce yemek yerken olanları hatırlıyor musun? Hani biz birbirimizle konuşmuyorduk. Danny yemek yerken birden gözleri yuvala-ı

rindAÜŞ ve Vüzüsü îaba9'n 'Ç'Aiçine düşmüştü. Sonra da yere. Hatırladı!

AKatılıyor sanmışın ' besinde de Dannyyn fikirrii

* ikimiz parktaydık,» diye Jack devam

etti. 'Aartesi ös'eden SONra:,SA Salıncakta oturmuş sallanıyordu. Birden ü»a- Sanki vurulmuş 9'D>. Xöl Yanma koşup kaldığımda kendi,. ne A1. 'Kamımı acıttım, yağmuW .arsa annem£ odaA,,

** kapatmasın, soyladedi. M Q g~ce barciaktan boşanircasına yağmıştı.» ,jâma...» #rasını burasını çarpmış & aa g£ eve a a

„ıf!îavaş a anı aıbı. Ne olduouı ./ . . , . , • .a i

kapA , 9 , " , w !Ugunu sorcugunda da yalnızca, Gy-

„i!#i diyor, o «aar.» a '-i;.

nuy .dik!0

> bütün çocuklar yara bere a inde büvür|er Yuru ; öğren. #;on ıkı, on uç yaşlarına kaa« İA.,.,.

#y de onlardan farklı değil a Amg bgn Q Q , ye a q jAyınca, oğlumuzun bu ya,, varaiannm va!~zca duşmekîen mi A«düşünmekten Kendimi ab, a! rLm 0 DoktOT Edrunds.

/ aynı şey. muayenehaneA,A ğ|R, sö (edL mmm

rnU:j,j ama şimdi boynundaküer |

Sterken olmadı onlar.»

®ur gönden geçiyor, katiip kaiıya „fd olmuş bir olayı görüvor. zarp "Sr parmak izleri. Yemin edebilirim 'alıyor,» dedi Jack. «Belki de o odada

"Mn.ii->. d- fi . :G°r- Bir tartışma. Belki de bir intihar,

ayguıar. Bir film seyretmeye»,*-, . . t, o i . ,

3 v,sşye oenzemez bu. Çok yoğun olarak

etkFjanr nn,i«iri,, s,,,-V_j_' " jTI'svalti belki de onları simgesel biçimde ya-

AaA8cek bir durumda. BilinçaltıA can1

«or gozlerinin onunde... dıriaA. ., ., ., ., . u- I _n i l. ! «r=0n -<~ 'airrien bir

olu kadın, bir hortlak, ha

.itrse de.»

ieL Akorkutuyorsun.»

sın

Ca?Sr°hm"yUm JSH a Ben ruh doktoru değilim ama hep-jipnası var bunların. Olu duyst

öuygular, ölü canlar, pes edip gltme-

yerAfamanda da Dannv O "k«'ÖİÜ kadm' Ama bİ!inÇ

içln'Uınvnr ve,u UannY: U ,?u kendinden geçme halinde bilinç;

'V«' jfırtıyor. Kuklanın ıpierini elin*.

»î?!!- _S!m9esl yürüyen ö,ü'Su:kadın. Ama bilinçaltı kişisi olduğu kendinden geçme halinde bilinçli.

Dafnw/nuns r,A-"~.....'h"~.....«Slindetutan bilinçaltı. Böylece Danny

,l;,W"una götürüyor ve...» elle'1

«Yeter,» dedi Wendy, «Anlıyorum. Ama bu, koridorlarda bir yabancıнын dolaştığını düşünmekten daha korkunç bir şey, Jack. Yabancıdan kaçabilirsin ama kendi kendinden kaçamazsın. Sen şizofreniden söz ediyorsun.»

«Sınırı bir biçimi. Çok özel bir türü belki de. insanın düşüncesini okuyor ve zaman zaman gelecekte oıacakian söyleyebiliyor. Ne kadar kendimi zorlasam bunu bir aksi hastalığı olarak kabuı edemem. Hepimizin içinde belli belirsiz bir şizofrenik yan vardır. Danny büyüyünce bunu kontrol altına alacaktır, eminim.»

«Eğer hakhsan onu buradan bir an önce çıkarmama gerek. Nesi olursa olsun bu otel durumunu daha da kötüleştiriyor.»

«Aynı fikirde değilim. Söz dinieseydi o odaya girmezdi bir kere: Ve böyle bir şey de olmazdı.»

«Jack, ne söylediğinin farkında mısın? Yani yasak bir şeyi yaptı diye boğulmaya ramak kalmasının haklı bir ceza olduğunu mu söylemek istiyorsun?»

«Hayır... öyie bir şey demedim. Ama...»

«Aması faîan yok.» Sertçe başını salladı Wendy. «Gerçek şu ki, biz yalnızca tahminler ileri sürmekteyiz. Herhangi bir an bir köşeyi dönünce karşısına ne çıkacağım bilemeyiz. Onu buradan götürmemiz gerek.» Karanlıkta hafifçe güldü. «Yoksa biz de hayal görmeye başlayacağız.»

«Saçmalama.» Jack odanın karanlığında çalidan aslanların yolu kestiklerini görüyordu. Aç kasım aslanları. Alnında boncuk boncuk buz gibi ter damlaları belirdi.

«Sen yukarda gerçekten bir şey germedin, değil mi? Emin misin?» Aslanlar gitmişti. Şimdi arkasında kara bir gölge olan pembe naylon perdeyi görüyordu. Kapalı kapı, ayak seslerine benzeyen o gürültü. Anahtarı çevirmeye çalışırken kalbinin çatlayacakmış gibi çarpması.

«Hiçbir şey görmedim,» dedi. Gerçektir bu. Sınırları çok gergindi, olup biteni anlayamayacak kadar. Oğlunun boynundaki izlerin ne olduğunu sakince düşünecek zaman bulamamıştı. Kendisi de etkilenmeye hazırды.

Hayal görmek bulaşıcı olabilirdi.

«Fikrini değiştirmedin ya? Kar arabası için yani?»

Jack'ın yumrukları (Bırak dırdın artık!)

ikildi. «Bakacağız dedik ya! Tamam işte. Haydi uyu artık, yorucu bir ün geçirdik.»

«Hem de nastii» Çarşafı hışırdadı, Wendy uzanıp kocasının omzunu öptü. «Seni seviyorum, Jack.»

«Ben de seni.» Ama yalnızca sözcüklere ağzıyla biçim veriyordu. Elleri yumruk yumruktu. Kokarının ucunda kaya parçaları vardı sanki. Alnındaki damar zonkiuyordu. Aşağı kasabaya indikten sonra ne yapacakları hakkında bir şey söylememişti Wendy. Tek bir söz biie. Danny şöyle, Danny böyle-vs Jack çok korkuyorum. Eveî, hayaletlerden ve gölgelerden korkuyordu. Ama gerçek olan korkulacak şeyler de vardı. Sidevinder'e indikleri zaman yalnızca üstlerindeki -giysileriyle altmış dolarları .olacaktı. Arabaları biie olmayacaktı. Sidewinder'de bir rehine! olsaydı, ki yoktu, Wendy'nin doksan dolarlık nişan yüzüğüyle Sony radyolarından başka ne rehin verebiürerdi? Yirmi dolar verirdi bunlara r-ehlnci. O da eğer iyi yürekli bir insansa. İş falan bulma olanağı da yoktu. Belki gündeliği üç dolara evlerin kapılan önünde birikmiş karlar!, temizlemek. John Torrance, yaş otuz, Esquire'da hikâyesi yayınlanmı-j ve önündeki on yılda büyük bir Amerikan yazan olmayı uman insan s'.r-înda bir kürekie kapı kapı dolaşılıyor... Bunu aslanlardan daha canlı görür gibi oldu gözlerinin önünde.. Yumruklarını biraz daha sıktı. Tırnakları etine batıyor, hilâl biçiminde kanlı izler beürüyordu avuçlarında. John Torrance aitmiş dolarıyla yemek kuponu almak için kuyrukta, Sidev/inder Kiiisesi önünde yiyecek kuyruğunda, kasaba halkı plsr,j\is bakıyor ona. John Torrance, Al'a Overiook'tan ayrılma nedenini anlatı-* yor; Kazanı söndürdük ve oteli hırsızlara açık bıraktık Al, çünkü orada hayaistier var Al,

oğlumun peşinde hem de. Eyvallah, A!. Dördüncü Bölüm. John Torrance için bahar başladı. Ne olacak o zaman? Volks-wager-'!e Batı Kıyısına gidebilirlerdi belki de. Yeni bîr benzin pompam, i kilometre sonra hep yokuş aşağıydı yol. Vitesi boşa aldın mı Utah'a dar benzinsiz inebilirdin. Sonra da güneş*! Caiifornia'ya. Portakal ve satiar ülkesi. Alkoliktik, öğrenci dövme ve hortlak'koyalama ünü olan

bir insan istediği işi bulurdu herhalde. Bakım mühendisi - Greyhound otobüslerini temizlemek. Otomotiv sanayi - lastik öniük giyip araba yıka-mak. Yemek saati, bulaşıkçı!ik. Belki de daha sorumluluk isteyen bîr iş, benzincide çalışmak gibi. Entelektüel bir yanı da var üstelik, paranın üstünü vermek, kredi fişleri doldurmak gibi.

Avucundan kanlar süzölmeye başlamıştı. Stigma gibi. Yumruğunu daha da sıkı. Acısını arttırarak. Karısı yanında uyuyordu nasıl olsa? Neden uyamayacakmış sanki? Bir sorun kalmamıştı ki. Onu ve Danny'yi o kötü hortlaktan kaçırmaya söz vermişti ya. İşte görüyorsun ya Ai, düşündüm ki, en iyisi (onu öldürmek oiacakî!.)

Birdenbire çırılçıplak doğuvermişti bu düşünce kafasında. Wendy'yi uyurken üzerine saldırmak, taze bir kavak dalına benzeyen boynunu kavrayıp sıkmak, başparmakları nefes borusunda, başını kaldırıp kaldırıp yatağa vuruyor, bir daha, bir daha, kırıyor, parçalıyor... Gösterecekti ona gününü. Gösterecekti.

O sıcak ve hareketli iç dünyasının dışında boğuk bir ses duyar gibi oldu. Bakınca Danny'nin yine yatağında sağa sola dönmekte olduğunu fcirk etti. inliyordu. Nasıl bir karabasan görüyordu acaba? Otel koridorlarda kendini kovalayan mor bir kadın mı? Ama sanmıyordu. Başka bir şp;y kovalıyordu Danny'yi uykusunda. Daha kötü bir şey.

[Duygularının o acı kördüğümü çözülmüştü. Kalkıp oğlunun yanma gitti. Kendinden utanıyordu. Danny'yi düşünmesi gerekirdi, kendisini ya da Wendy'yi değil. Yalnızca Danny'yi. Gerçekleri nasıl değiştirirse değiştirsin, kaibinde asıl olanın Danny'nin buradan götürölmesi olduğunu biliyordu. Çocuğun örtülerini düzeltti, üzerine bir battaniye daha örttü. Danny sakinleşmişti şimdi. Jack çocuğun alınına (bu kemik parçasının altında ne canavarlar gizliydi acaba?) dokundu ve biraz ateşli buidu. Çok değil ama. Üstelik rahat uyuyordu şimdi. Çok garip.

Tekrar yatağına dönüp uyumaya çalıştı. Boşuna.

Durumun böyle gelişmesi haksızlıktı... kötü talihleri her yerde kova-

fiyordu kendilerini. Buraya gelmekle de kurtulamamışlardı. Yarın öğleden sonra Sidewinder'e vardıkları anda bu altın fırsat da uçup gidecekti. Bir de gitmediklerini, buraya dayandıklarını, o zaman eîde edeceklerini düşün bir kere. Oyunu bitecekti. Nasıl olursa olsun bir son uyduracaktı. Karakterleri konusundaki kararsızlığı ilk planladığı sona bir bulanıklık getirecekti. Belki de para da kazanırdı bu oyundan. Olanaksız değildi. Böyle olmasa bile oyunun bitirildiğini gören Ai, Stovington Ortaokulun yönetim kurulunu

kendisini yeniden işe almaları için belki de ikna edebilirdi. Üç yıl sözleşmeli olarak kalmak zorundaydı. Ama içkiden uzak durur ve yazmaya devam ederse üç yıl orada beklemek zorunda kalmayabilirdi. Eskiden Stovington'u pek önemsememişti. Orada diri diri gömülmüş, boğuluyormuş gibi oluyordu. Ayrıca insan her iki üç günde sabaha kadar içtikten sonra, o korkunç başağrısıya nasıl üç saat ders verirdi? Ama artık öyle olmayacaktı. Sorumluluklarının bilincinde olacaktı artık. Emindi bundan.

Bu düşüncenin ortaiarındayken birden zihni buianıklaştı ve dalar gibi oldu. Son düşüncesi bir çmgırak gibi izledi onu.

Burada aradığı sakinliği bulacak gibiydi. En sonunda. Eğer bıraktrsaier.

Uyandığı zaman 217 numaranın banyosunun kapısındaıdı.

(uykumda yürüdüm yine... neden?., burada kıracak radyo yok ki)

Banyonun ışığı yanıyordu, arkasındaki oda karanlıktı. Pençe ayaklı küveti örten perde kapalııdı. Yerdeki paspas ıslak ve buruşuk.

Korkmaya başladı uack. Ancak korkusunun o düşsel niteliğı bunun gerçek olmadığını söylüyordu. Ama bu korkuya engel alamazdı. Overlo-ok'ta o kadar çok şey düş gibi görünmüştü ki.

İstemedden, geri dönmeyi isteyerek, içeri girdi.

Perdeyi çekip açtı.

Banyonun içinde, suyun üzerinde. George Hatfieid çırılçıplak yatıyordu. Göğsüne bir bıçak saplanmıştı. Çevresindeki sular perrheydi. George'un gözleri kapalııdı. ir «George...» dediğini duydu.

George'un gözleri açııdı birden. İnsan gözü değıi bu. Gümüş rengi. Balık gibi beyaz eileriye banyonun kenanna tutunup doğruldu. Bıçak iki memesi ortasında, dimdik duruyordu. • «Kronometreyi ilerlettin,» dedi gümüş gözlü George.

«Hayır. George... ben... »

«Ben kekelemiyorum.»

George şimdi ayağı kalkmıştı, o insania ilişkisi olmayan gümüş bakışını üzerinden ayırmıyordu, ağzı öiü bir sırtmayla açimişti. Bir bacağını attı dışarı. Beyaz ve buruşuk bir ayak paspasa basıs.

«Önce beni bisikletimle giderken ezmeye kalktın, sonra kronometreyi ilerlettin; sonra da bıçaklamaya çalıştın ama ben yine de kekelemiyorum.» Geççe elienni uzatmış, parmaklan

hafifçe kıvrılmış, ona doğru geniyordu.

Özerlerine yağmur yağmış yaprakla" gibi ıslak ve küflü bir kokusu vara1. .

«Senin >:yıl}ç\n İçindi,» dedi Jack. «Senin için yaptım bunu. Ayrıca son sınavında kopya çektiğini de biliyorum.»

«Ben kopya çekmem... kekelemem de.»

George'un elleri boynuna değdi.

Jack düşlere özgü o yüze: gibi ağırlıksız yavaşlıkla kaçmaya başladı.

Karanlık yatak odasında geçerken, «Kopya çektin!» diye bağırdı. «Kanıtlayacağım bunu?- George'un elleri boynundaydf yine. Jack'ın kalbi çatıyacakmış gibi şişmişti. Sonunda eli kapının koluna değdi, kolu çevirdi ve kendini dışarı attı. Ama ikinci kat koridorunda değil de bodrumdaydı şimdi. Örümcek ağlarıyla örtülü ışık yanıyordu. İskemlesi de tam altındaydı ampulün. Çevresinde kutular, sandıklar, fatura

yiğınları v; . ~ha kirnbiür neler vardı. Bir rahatlama duydu içinde.

«Bulacağım!» diya bağırdığını fark etti. Islak, küflü bi' '-ton kır:.'. '-. yu aldı. Kutu elinde dağıldı. :.'zre bir yiğın sarı kağıt dök' o İl. -Burada bir y,v.'-:r-C'd1~î Bulacağım!» Eilefini kâğıtların içine sokup ç;- . - . 5!r ei-nda

kürü. kâğii gibi bir yabansı?! yuvası, diğerinde de bir ıcc, .omeîre var-

j. Kronometre çalışıyordu. Arkasından uzanan bir elektrik kordonunun ;;;U bir dinamit lokumuna bağlıydı. «İşte!» diye bağırdı. «Âl işte!»

Rahatlaması kesin bir zafere dönüşmüştü şimdi. George'dan kaç-[imenin yanısıra onu yenmişti de. Elinde bu tılsımlı şeyler oldukça SBorge bir daha ona ei süremezdi.. George korkup kaçacaktı.

George'ia yüz yüze gelmek için döndüğü sırada George'un elleri îoğazına sarıldı,.soluğu kesildi.

«Ben kekelemem,» diye fısıldadı George arkasından.

Yabanarısı yuvasını elinden btraktı. Anlar kahverengi ve yeşil'bir »jüt gibi dağıldılar. Ciğerleri alev alev yanıyordu. Gözler kronometreye since o zafer duygusuna yeniden kavuştu. Bir de haklılığın öfke dalgalı örttü üzerini. KGrdon dinamite değil, babasının kazadan sonra taşıdı-sna benzeyen kalın kara bastonunun altın başlığına takılıydı.

Bastonu kapınca kordon koptu. Kalın -baston tam olarak oîurmuş-3eline. Omzu üzerine kaldırırken baston başının üstündeki elektrik lamasının kordonuna çarptı, lamba sallanınca

odanın içi dev gölgelerle idİdu. Baston aşığı inerken daha sert bİr Şeye çarptı. George bağırdı. ack'r boğazındaki elleri gevşedi.

George'un ellerinden kurtulup arkasına döndü. George dizüstü Skmüş, ellerini başına götürmüştü. Parmakları arasından kanlar akıyor-k

«Lütfen, ne olur yapmayın, bana bir fırsat verin,» diye yalvardı.

«Sen Şimdi gününü görürsün. Seni köpoğlu seni. Değersiz herif. ATidi görürsün sen. Damla damla hem de. Damla damla!»

Başının üstünde çıplak ampul sallanır, çevresinde gölgeler dolanırın bastonu bir daha, bir daha indirdi. Kolu makine gibi inip kalkıyor-;j' George'un kanlı elleri yana düştü. Jack bastonu çocuğun başına, ^uzlarına, sırtına, yüzüne indirdi, indirdi. Ama artık baston, baston '6ğÜdi. Parlak çizgili saplı bir tokmak olmuştu. Bir yüzü yumuşak bir A sert bir tokmak. Sert yanı kan ve saç kaplıydı. Tokmağın ete vurur-,9t1 çıkardığı tok ses Şimdi yankıyordu. Kendi sesi de aynı tondaydı ',,r|di. Ama bir yandan da daha zayıf, peltek, pişmandı sanki... sarhoş-S gibi.

Yerdeki biçim ağır ağır başını kaldırdı. Yüzü kanlar içinde yalnızA gözlerin görüldüğü bir maskeydi. Tokmağı son bir kez daha kaldırıp indirmek üzere harekete geçtiğı zaman önündeki yüzün Danny'njr, yüzü olduğunu fark etti. Oğlunun yüzü.

«Baba... »

Sonra tokmak yerini buldu. Danny'nin iki gözü ortasına indi. Bit yerlerde biri gülüyordu sanki...

(Hayır!)

Kendine geldiğı anda Danny'nin yatağının başında çırılçıplak duruyordu. Elleri boş, vücudu terden sırlıklamdı. Çığlığı yalnızca beyninde yankılanmış!). Bu kez hafifçe mırıldandı.

«Hayır, Danny. Hayır. Hiçbir zaman.»

«Dizleri tutmuyordu, güçlkle gitti yatağına kadar. Wendy uyuyordu. Saat beşe çeyrek vardı. Saat yediye kadar uyumadan yattı, sonra kalktı giyindi. Aşığı inip kazana bakma zamanı gelmişti.

33

kar arabası

Gece yarısından sonra, üçü de huzursuz bir uykudalarken, buz tutmuş karların üstüne yirmi santim daha kar yağdıktan sonra rüzgâ' bulutları süpürmüş ve hava açılmıştı. Jack

şimdi-malzeme deposunun doğu yanındaki pis camdan giren tozlu güneş ışığında duruyordu.

Bir tren vagonu kadar uzun ve yüksek bir yerdi burası. Yağ, kgn' zin, hatta hafifçe taze et kokuyordu. Geçit törenindeymiş gibi dört Ça biçme makinesi bir yandaydı. İki oturacak yerleriyle traktöre benziy°r' du. Sol yanlarında çit direği kazma makinesi, golf alanındaki cA1 düzeltme için öze! bir makine, bir şerit testere, elektrikli çim kesfA" makasları vardı.

i Sabah güneşinin girdiği doğu yanında da üç ping pong masası sar-iş sarhoş birbirlerine yaslanıyordu. Fileleri kaldırılmış, yukardaki bir Ha yerieştiriimişti. Bir köşede parlak renklere boyalı topları ve tokmakçıyla iki rok takımı duruyordu.

Bir zamanlar otel kamyonetine ait olduğu kuşkusuz görünen sekiz gözlü bir aküye bir akü şarj aletinin üzerinden atlayarak o yana geçti. Kısa saplı tokmalardan birini eline alıp yüzü önünde tuttu, kralını selamlayan bir şövalye gibi.

Şimdi iyice unutulmaya yüz tutmuş rüya kırıntıları geliyordu aklına. George Hatfield'e babasının bastonu hakkında bir şeyler. Onu rahatsız eden bir şey. Sonra böyle sıradan bir bahçe roku tokmağı tutarken bir suçluluk da duyuyordu. Rok artık öyle sıradan oyun değildi... şimdi onun akrabası olan kroke daha çok yayılmıştı halk arasında. Ama rok da iyi bir oyun olmalıydı. Jack bodrumda, Overlook'ta Kuzey Amerika Rok Turnuvasının yapıldığı bin dokuz yirmilerden kalma bir kural kitabı da bulmuştu. Esas'ı bir oyundu.

(şizo)

Önce kaşlarını çattı, sonra gülümsedi. Evet şizofrenik bir oyundu. Tokmak bunu tam olarak belirtiyordu. Bir yumuşak, bir de sert uç. İncelik ve iyi nişancılık isteyen bir oyun. Kaba bir vurucu güç isteyen bir oyun. a Tokmağı havada savurdu. Çıkan güçlü ısıklık gibi sesi duyunca Ülümsedi. Sonra yerine bırakıp sola döndü. Gördüğü şey karşısında jâşlarını çattı.

Kar arabası malzeme deposunun ortasında duruyordu. Yeni gibiy-i. Jack arabanın görünüşünden hiç hoşlanmamıştı. Motorun üstüne |zı belirtmek için ciacak, yatık harflerle Bombardier Skidoo diye adı azılmıştı. Arabanın altındaki kızaklar karaydı. Araba parlak, küstah bir farı renge boyalıydı. İki yanında da kara çizgiler vardı. Sabah güneşin-e sarı gövdesi kara çizgileri ve kızakları, kara döşemeli açık oturacak yeriyle dev bir mekanik yabanarısını andırıyordu. Motor çalışırken de arı k

gibi bir vızıltı çıkaracaktı. Sokmaya hazır. İyi ama başka neye benzeyebilirdi ki? Hiç olmazsa sahte bir görünüşe bürünmüş değildi. İşini bitirince kendilerinin epey canı yanacaktı nasıl olsa. Hepsinin, Torrance ailesi ilkbaharda öylesine bir halde olacaktı ki yabanarılarının Danny'nin eline yaptıkları bir ana öpücüğü gibi kalacaktı.

Arka cebinden mendilini çıkarıp dudaklarını sildikten sonra Ski-doo'ya doğru yürüdü. Mendili cebinde, kaşları iyice çatık, uzun uzun baktı makineye. Dışarda birden kopan

rüzgâr malzeme deposunun tahta duvarlarını sarsıyordu. Pencereden dışarı bakınca karların rüzgârda döne döne uçtuğunu gördü.

Rüzgâr kesilince bakışın! yine makineye çevirdi, iğrenç bir şeydi aslında. Burnundan bir iğne çıkmasını bekliyordu insan. Kar araoalarını oldum olası sevememişti. Kışın o katedral sessizliğini paramparça ederdi. Hayvanları korkuturdu. Arkasında koca koca mavi ve zararlı duman yığınları bırakırdı.

(Danny olmasaydı, o tokmaklardan birin alıp şunun motorunu parçalamak bir zevk olurdu benim için.)

Uzun zamandır tuttuğu soluğunu ağır ağır bıraktı. Wendy haklıydı. Ne olursa olsun, Wendy haklıydı. Bu makineyi parçalamak çılgınlığın son kertesini olurdu, bu ne kadar tatlı bir çılgınlık olacaksa da. Kendi oğlunu iokmakiyarak öldürmek gibi bir şey.

Makinenin arka tarafına geçip benzin deposunun kapağını açtı. Duvarlarda göğüs hizasına kadar yükselen raflardan birinde bulunduğu öiçü sopasını soktu depoya. Yarım parmak bir şey vardı içinde. Çok değil ama çalışıp çalışmadığını anlamak için yeterli. Gerisini Volkswagen'le kamyonetin deposundan tamamlayabilirdi. Kapağı takıp motor kaputunu açtı. Ne buji, ne de akü vardı. Yine rafa dönüp araştırmaya başladı. Tornavidalar, ayarlı penseler, eski çim biçme makinesinin karbüratörü, kutu kutu somun ve civatalar. Rafın üstü yılların birikimi yağ ve tozla kaplıydı. Kürk gibi yapışmıştı tozlar rafa. Dokundukça fena oluyordu. Üzerinde Skid yazan küçük, yağlı bir kutu buldu. Sallayınca bir şeyler sallandı içinde. Bujiler. Birini ışığa tutup meme açıklığına baktı.

Ölçü aleti yoktu ortalarda. Aralık tamam değilse yandık, diye düşünerek attı yine kutuya.

Kapının arkasında bir tabure vardı. Çekip motorun yanına oturdu, bujileri motora yerleştirip üzerlerine küçük lastik başlıklarını taktı.

Yine rafa dönüş. Bu kere aradığını bulamadı. Küçük bir akü. Üç dört gözlü. Kerpetenler, suni gübre torbaları, böcek ilaçları. Ama akü diye bir şey yok. Hiç de üzülüyordu buna. Seviniyordu hatta. Rahatlamıştı. Ben elimden geleni yaptım, yüzbaşım, ama yarım geçemedim. Aferin oğlum, sana Gümüş Yıldız ve Mor Karmakinesi Madalyaları verilmesi için yazacağım. Alayın seninle gurur duyuyor. Teşekkür ederim efendim, elimden geleni yapmaya çalıştım ben.

Rafın sonlarına geldiğinde ısılıkla «Red River Valey»i söylüyordu. Beyaz dumanlar halinde çıkıyordu notalar ağzından. Rafı baştan başa dolaştı. Yoktu. Belki biri yürütmüştü. Watson beiki de. Güldü. Eski numara. Önce birkaç kâğıt kıstırgacı, birkaç paket kâğıt. Bu peçetenin eksikliğini kimse fark etmez nasıl olsa. Eh, bu çatal takımı da olur... ya şu güzelim kar arabası aküsü. Evet, o da yararlı olabilir. Onu da at torbaya. Memur suçları. Herkesin parmağı yapışkandır. Çocukken ceket içi Iskontosu derdik buna.

Kar arabasının yanından geçerken yan tarafına kuvvetli bir tekme indirdi. Eh, bu iş de

bitmişti. Wendy'ye, kusura bakma ama...

Kapının yanında bir kutu vardı. Taburenin altında. Üzerinde kalemle Skid yazılmıştı kısaca.

Gülümsemesi dondu birden. Bakın işte süvariler, efendim. İşaretinizi almış olmalılar.

Haksızlıktı bu.

Allah kahretsin, doğru değildi bu.

Bir şey... talih, kader, ilahi takdir... onu kurtarmaya çalışıyordu. Başka bir talih, beyaz talih. Ve son dakikada o eski kötü Jack Torrance talihi ortaya atıvermişti. Kötü talih dönemi sonuna ermemiştir daha.

Öfke, gri renkli bir dalga halinde boğazına yükseldi. Elleri yine yumru oldu (haksızlıktı bu, allah kahretsin, haksızlık!)

Neden başka bir yere bakmamıştı sanki? Herhangi bir yere. Neden o anda gözlerini kırpmamış ya da aksırmamıştı. O zaman görmemiş olaçaktı kutuyu.

Görmüştü ama. Hepsi bu kadar. Dün o ikinci kattaki odanın önünde ya da bahçede olanlardan değişik bir şeydi. Bir hayal görmüştü. İş bak, şu köşede kar arabası aküsü gördüğümü sandım. Oysa şimdi bir şey yok. Savaş yorgunluğu sanırım, efendim, özür dilerim. Aldırma evlat, hepimizin başına ergeç gelir bu.

Kapıyı menteşelerini sekecek kadar serî bir hareketle açıp kar ayakkabılarını içeri aldı. Yere vurarak üzerlerindeki karları sükti. Sol ayağını ayakkabıya geçirdi... ve durdu.

Danny arka tarafta kardan adam yapmaya çalışıyordu. Karlar yapışmayacak kadar soğuk olduğu için başarılı da olamıyordu. Yine de çalışıyordu ama.

(Ne düşünüyordun, Tanrı aşkına?)

Cevap hemen geldi.

(Kendimi. Kendimi düşünüyordum.)

Birden bir gece önce yatağında yatarken karısını öldürmeyi düşündüğünü anımsadı.

İşte o anda, ayakkabıyı bağlamak için eğilmişken her şeyi anlayıverdi. Overlook yalnızca Danny'yi yok etmeye değil, kendisini de yok etmeye çalışıyordu. Zayıf olan halka Danny değil, kendisiydi. Bir şey kopana kadar bükülecek, eğilecek olan, kolay incinebilir olan kendisiydi.

(kendimi keyverip uyuyana kadar... ve bunu yaparsam bunu yapağım zaman)

Binanın pencerelerine baktı. Güneş camlarda İnsanın gözün1-kamaştırıran bir panitiyla parlıyordu ama o yine de baktı. İlk olarak pencerelerin ne kadar gözlere benzediklerini fark etti. Güneşi yansıtıyor kendi karanlıklarını içlerinde saklı tutuyordu. Danny değil baktıkla'1-Ona bakıyorlardı.

Bu birkaç saniye İçinde her şeyi anlamıştı, ilkokulda din dersini rahibe öğretmenleri onlara bir sehpaye yerleştirdiği siyah beyaz teresim göstermiş ve bunun Tannir: mucizesi olduğunu söylemiş-'

. Aocuklar resme bakınca karmakarışık karalarla beyazlardan başka bir ey görememişlerdi. Anlamsız ye biçimsiz. Sonra üçüncü sıradaki -ocuklardan biri, «İsa bu!» diye bağırmıştı. Ve o çocuk ilk olduğu için ;vine yepyeni bir İnci! ve bir takvimle gitmişti o gün. Diğer çocuklar da İjaha sonra birer birer ince çıglıklarla. «Onu görüyorum. Onu görüyo-flırn!» diye bağırmışlardı. Sonunda Jack dışında bütün çocuklar o aeyaz iekeier arasında isa'yı görmüşlerdi. Rahibe Beatrice'i sevindirmek isteğiyle Jack çok çalışmıştı bir şeyler görebilmek için. Bir yandan da sırrın en günahkârı olduğu için görebildiğini sanıyordu. Rahibe Beatri.ce o tatlı, üzgün sesiyle, «Göremiyor musun, Jack?» diye sormuş- m. Es-: senin memelerini görüyorum, diye düşünmüştü Jack vahşi bir ;ares!z'ik içinde. Ama başını sallamış, heyecanlanmış numarası yapmış ve, «Görüyorum! Vay çanına! İsa işte!» diye bağırmıştı. Sınıfta herkes

{i>, onu alkışlamış, Jack da gururlanmış, utanmış ve de korkmuş-^kes çıktıktan sonra gidip kadının bıraktığı o saçma şeye bakmış. ediyordu ondan. Hepsi, hatta rahibe bile, onun gibi uydurmuştu. ı hepsi. «Bok, bok, bok,» diye mırıldanarak döndüğü anda İsa' :ünü görmüştü karalarla beyazlar arasında. Kalbi boğazına fıria-i.rsk dönmüştü. Her şey birden İrak diye yerli yerine oturmuş-A göremediğine şaşarak uzun uzun bakmıştı resme. Gözler, üzüntüyle çatılmış kaşların gölgesi, ince burun, merhametli dudaklar. tek Torrance'a bakıyor. Anlamsız bir karalama birden Tanrı İsa'nın siyah beyaz resmi oluvermişti/ İsa'nın resmi, önünde küfür etmişti, Anetlenecekti. Cehenneme gidecekti. İsa'nın yüzü tâ başından beri Aadaydı. Tâ başından beri. Şimdi de güneşin altında diz çökmüş, ote lin gölgesinde oynayan °ğiüna bakarken bunların gerçek olduğunu düşünüyordu. Otei -afeiy'y; istiyordu, belki hepsini alacaktı ama aslında Danny'yi istiyor-AUK) hayvanlar gerçekten yürümüşlerdi. 217 numarada ölü bir kadın Hİ Norma! şartlar altında belki de zararsız bir ruh ama şimdi tam bir 3ap... Danny'nin... ve kendisinin garip zihinlerinde kurulmuş ve hare-AMbeçiriimiş kötü bir oyuncak gibi. Watson mu söylemişti birinin rok 51B|da kalp krizinden düşüp öldüğünü? Yoksa UI'man mı? Önemi

yoktu.' Üçüncü katta bir cinayet işlenmişti. Kaç kavga, kaç intihar, !<-. , ölüm? Grady bir yerlerde baltasıyla Danny'nin onu kurmasını mı bski:-yordu acaba?

Danny'nin boynundaki izler.

Boş barda gördüğü içki şişeleri.

Radyo.

Rüyalar.

Bodrumda bulduğu defter.

(Burada rımsın? Yine rüyamda yürüyordum.,.)

Birden yerinden kalktı, kar ayakkabılarını dışarı fırlattı. Dizieri tutmuyordu. Kapıyı sertçe kapatıp akü kutusunu aldı. Kutu titreyen parmakları arasından kaydı.

(tanrım ya kırsıdıysa) ve yere düştü. Karton kutunun kapaklarını çabucak açıp akümüatörü çıkardı. Çatlayıp asidin sızıntı yapması olasılığına aldırmadan. Çatlama-mıştı ama. Derin bir göğüs geçirdi.

Aküyü kucağına alıp Skidoo'ya götürdü ve yerine yerleştirdi. Raflardan birinde bir ayarlı pense bulmuş, kabloları da yerleştirip sıkılmıştı. Akü çalışıyordu, makineye takıp şarj etmeye gerek yoktu. Bir elektrik çatırtısı olmuş ve bir ozon kokusu duyulmuştu pozitif ucu yerine takarken. 3u işi de bitince iki adım gerileyip ellerini soluk iş ceketine sildi-İşte. Çalışacaktı. Çalışmaması için neden yoktu. Overiook'un bir parçası oimasından ve

Overiook'un kendilerini bırakmak istememesinden başka. Overiook eğleniyordu. Korkutacak küçük bir çocuk, birbirlerine düşürecek bir kadınla bir erkek vardı. Ancak kar arabasının çalışmaması (yalnızca kendisi hâlâ gitmek istemiyordu) evet, yalnızca bundan başka.

Ağzından soluğu duman duman çıkararak Skidoo'ya battı. Onun ü" gördüğü zamanki gibi elmasını istiyordu. Buraya girdiği zaman kuşkuia-rı yoktu. Gitmek yanlış karardı, bunu o zaman da biliyordu. VVşnpV küçük bir çocuğun çağırdığı bir hayaletten korkuyordu. ŞÇ1 t

I, VVendy'nin gözüyle görebiliyordu durumu. Kendi kahrolası oyunu gibiy-| di. Kendisinin hangi yanda olduğunu ve işlerin nasi gelişeceğini bilemi-I yordu. Bir keresinde o karışık karalarla beyazlar arasında Tanrının yüzü-I nü görmüştün. Başkaları gülüp bunun anlamsız bir 'eke olduğunu söyie-I". yebilirdi. Ama sen bir an içinde görmüştün onu. Bilinçle bilinçaltının bir anlayış anında birleşmesi sırasında. Her zaman görecektin onu. Kaderin buydu. I (rüyamda yürümüşüm sevgilim.,.)

I i Danny'yi karlar arasında oynar görene kadar her şey yolundaydı. I Danny'nin suçuydu bu. Her şey onun yüzünden olmuştu. Işıltı mı her I ne haftsa ondan vardı. Ayrıca bu ışiltı değil, lanetti. VVendy'yle ikisi yal-| nız olsalardı kış çok çabuk geçecekti. Ne acı, ne beyin yorgunluğu. I (Gitmek istemiyorum. İsteyemiyor muyum?) İ Overiook gitmelerini istemiyordu. Kendisi de istemiyordu. Danny I bile. Belki de şimdi o otelin bir parçası olmuştu. Yeni bakıcının yazar olduğunu mu söyledin? Peki hemen işe al öyleyse. Bizim hikâyemizi „: anlatma zamanı geldi artık, önce şu kadınla çocuktan kurtulalım hele. [

Onun kafasının dağılmasını istemiyoruz. Onun... [Arabanın direksiyonu yanında duruyordu. Baş ağrımaya başlamış-} î. Nereye varıyordu bunlar? Git ya da kal. Çok basit. Basiî kalsın öfey-T se. Gidecek miyiz, kalacak mıyız?

f Gidersek, Sidev/inder'in o deliğini bulman ne kadar sürecektir, diye I bir ses soruyordu içinde, işsiz ve traşlan uzamış insanların îevizyon-;', da maç seyredip günlerini öidürdüğü o karanlık deliği? Helada sidiğin ; iki bin yıllık koltuğu, çişier arasında izmaritlerin yüzdüğü yer. s; Ne kadar sürecekti? Hiç uzun süremeyeceğinden o kadar korku-İ,' yordu ki. t

|; «Ne yapsam kazanamam,» dedi hafif bir sesle. Sonuç buydu.

I Aslardan birinin eksik olduğu bir takımla fal açmaya benziyordu bu. i Birden uzanıp motordan manyetoyu çekip aldı. Koiaycack çıkmıştı

H yerinden. Bir an bakîs,' sonra gidip deponun arka kapısını açtı. >

Buradan kartpostal gibi bir görünüm vardı. Karlar bir kilometre ötedeki çamlığa kadar dümdüzdü. Olanca gücüyle fırlattı manyetoyu. Yere düşünce karlar şöyle bir havalandı. Hafif rüzgâr kar parçacıklarını kısa zamanda dağıttı. "Dağılın diyorum size. Görülecek bir şey yok. Her şey bitti. Dağılın.

Rahatlamıştı.

Uzun zaman kapıda durup temiz dağ havasını ciğerlerine çekti. Sonra arka kapıyı kapatıp öteki kapıya, Wendy'ye kalacaklarını söylemeye gitti. Yolda bir ara durup Danny'ye kartopu savaşı yaptı.

3.4 çitler

29 Kasımdı Şükran Gününden üç gün sonra. Güze! bir hafta geçirmişler, ailece ilk olarak keyifli bir Şükran Günü yemeği yemişlerdi. Wendy, Dick Haüorann'ın hindisini şahane bir şekilde piş-rmişti. Hepsi tıkabssa yedikleri halde hindiyi yaniyamamışlardı bile. Jack artık " bütün kış boyunca hindiden başka bir şey yemeyeceklerini söyleyip ii duruyordu.

«O kadar da değil,» dedi Wendy. «Noel'e kadar hindiyi bitirir, sonra de balığa başlarız.»

Jack'la Danny birlikte inlediler bunu duyunca.

Danr.y'nir, boynundaki izlerle birlikte korkulan da hafiflemiş gibiydi. Şükran Günj öğleden sonrası Jack oyunu üzerinde çalışırken Wendy, i' Danny'y: uzağına oturmuş çekiyordu.

«Hâli kc'kuyor musun, doktor?» diye sordu soruyu, daha yuA -şak bir şekilde nasıl soracağını! bilemeden. <€vs> dedi Danny. «Ama an '< güvenli yerlerde Duruyorum.-<- Sâ::an o-rnan- korucularının bizdsn neden haber aiUr,-,aâ-Kia:*r'--- pAn

merak edip ergeç geleceklerini söylüyor. O zaman onlarla birlikte gidebiliriz. Seninle ben. Eaban da kışı bitirir burada. Bunu istemek için gerçek nedenleri var. Senin bunu anlaman biraz güç, ama sırtımız duvara dayandı, gerileyecek yerimiz kalmadı, doktor.»

«Evet,» demişti Danny duygularını belli etmeden.

O öğleden sonrası annesiyle babası yukarda sevişmişlerdi. Şimdi de uyukluyorlardı. Danny onların mutlu olduklarını biliyordu. Annesi hâlâ korkuyordu biraz, babasının davranışı ise çok garipti. Sanki çok güç bir şeyi başarmış gibi. Ama Danny bunun ne olduğunu tam olarak kesîremiyordu. Babası, kafasının içinde biie olsa, çok iyi koruyordu bunu. Bir şeyi yaptığına sevinmek ve yine de onu düşünmeyecek kadar bundan utanmak mümkün mü. diye düşündü Danny. Rahatsız edici bir soruydu bu. Normal bir insanın böyle bir şeyi düşüneceğini sanmıyordu. Babasının düşüncelerine girmek için kendini ne kadar zoriarsa zorlasın, en çoğu mavi göğe doğru uçan ahtapot gibi bir şey görüyordu. Ve buna iki kez kalkmış, ikisinde de babası sanki ne yaptığını biliyormuş gibi sert serî bakmıştı ona.

Şimdi otelden dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Artık ya kızağını alıp ya da kar ayakkabılarını giyip sık sık dışarı çıkıyordu. Otelden çıkmak iyiydi. Güneş altındayken sırtından ağır bir yük kalkmış gibi oluyordu.

Bir iskemle aııp üstüne çıktı, dolaptan parkasıya kar pantolonunu aldı. oturup giyindi. Çizmelerini de giyip dikkatle bağladı bağlarını. Maskesiyle eldivenlerini de giyince işi tamamıdı.

Mutfak kapısından çıkacakken birden durakladı. Arka bahçede oynamaktan bıkmıştı, hem bu saatte otelin gölgesi kaplıyordu arka bahçeyi. .Overiook1 un gölgesinde bulunmayı bile sevmiyordu. Kar ayakkabılarını giyin çocuk bahçesine gitmeye karar verdi. Dick Haüorann kendisine r,s '•"i. biçimindi budanmış şimşeklerden uzak durmasını söylemişti a ayvanlar bir zarar vermiyorlardı ona. Hem şimdi karlar aıtı-f* <a gön üşisrdi. Tavşanın başı aslanların kayaklarından başka b1-Şey gö lüyordu. Karın içinden çıkan kuyrukla: korkutucu olmakta-A. - i <, v * W. - • !A-*. ·u.

.. OK-1 _

Danny kar ayakkabılarını giydi. Sabası kar ayakkabısı kullanmak için yeteneği olduğunu söylemişti. Ayak tembel tembel kariann üstünde sürtülecek, bük bükülerek karı ayakkabının üstünden silkelenecek. Bütün iş bacaklarında ve bileklerinde güçlü kasların oluşmasındaydı artık. Danny en çabuk bileklerinin yorulduğunu fark etmişti. Beş dakikada bir bacaklarım açıp duruyor bileklerini dinlendiriyordu.

Ancak çocuk bahçesi yokuş aşağı olduğu için yolda dinlenmeye gerek görmedi. Overlook'un ön kapısı önündeki dev kar birikintisini aştıktan on dakika sonra eldivenli eliyle kaydırağın kenarını tutuyordu ve daha solumaya bile başlamamıştı.

Çocuk bahçesi kışın sonbaharda olduğundan daha güzeldi. Bir masal ülkesine benziyordu. Salıncaklar garip garip biçimlerde donmuşlar, oturacak yerleri karların üzerine dayanıyordu. Oyuncak Overlook'un ancak bacaları görünüyordu karın üzerinde.

(keşke ötekisi de biz içinde olmadığımız zaman böyle gömülseydi karların içine)

Çimento tünellerin ikisinin tepesi eskimo kulübeleri gibi yükseliyordu. Danny o yana giderek karları eşelemeye başladı. Az sonra oyuncak tünellerden birinin karanlık ağzını bulmuş ve soğuk tünele girmişti. Şimdi kendisi «Gizli Ajan» Patrîck McGooban'dı. İsviçre dağlarında KGB ajanlarından kaçıyor. Bölgede büyük çığ olayları görülmüştü. KGB ajanı Sîobbo sevgilisini öldürmüştü, ancak bu tüneinin yakınlarında Rusların yerçekimini ortadan kaldıran makineleri vardı. Belki de hemen bu tünelin sonunda Danny otomatik tabancasını çekip yürümeye başladı.

Beton tünelin öteki ucu karla kaplıydı. Danny eliyle karları eşelemeye çalışınca ne kadar sert olduğunu görüp şaşırıldı. Kar buza dönüşmüştü sanki, üstündeki karın ağırlığıyla daha da sertleşiyordu.

Oyunu birden sona erivermişti. Bu daracık beton tünel içinde ansızın kapalı kaldığını hissetti. Soluğunun sesini duyuyordu. Kariann altındaydı, girdiği delikten hiç denecek kadar az ışık sızıyordu içeri. Güneşe çıkmak istedi, annesiyle babasının uyuduklarını ve onun nerede olduğuna

nu bilmediklerini anımsadı. Kazdığı çukur kapanırsa burada kısıtılıp . kalacaktı ve Overiook onu sevmiyordu.

Danny güçlükle geri dönüp emeklemeye başladı, kar ayakkaşları arkasında tak tak ses çıkarıyor, ellerinin altında geçen yıldan kalma yapraklar hışırdıyordu. Işığın sızdığı deliğe vardığı anda birden bir kayma <aldu, küçük bir kayma, ama yine de kar yüzüne ve açtığı deiğe dolup Sinesin içini kararttı.

I Bir an için paniğe kapıldı Danny, hiçbir şey düşünemiyordu. Sonra iltoassnın tâ uzaklardan hiçbir zaman Sîovington çöp dökme yerinde i .

(Hjriarnaması gerektiğini söylediğini duydu. Çünkü bazen aptal insanlar -

pki buzdolaplarını, kapılarını çıkarmadan çöplüğe bsrakırıards ve sen oyun olsun diye bunlardan biri içine girer de arkandan kapı kapandı mi.. bir daha çıkamaz, karanlıkta öldürdün.

(senin başına böyle bir şey gelmesini istemezsin, değil mi doktor?)

(İstemem baba.) • r .- ' : '

Ama gelmişti işte. Karanlıktaydı, kapalı bir yerdeydi ve buzdolabı içi kadar soğuktu.

(bir şey var burada yanımda)

Soiuğu kesilmişti. Uyuşuk bir korku doıdu damarlarına. Evet. Evet:. Yanında bir şey vardı. Overiook'un böyle bir fırsatta kullanmak İçin sakladığı bîr şey. Belki de ölü yapraklar arasında bekleyen iri bir örümcek, bir fare... ya da çocuk bahçesinde ölmüş bir çocuğun cesedi. Böyle bir -şey olmuş muydu acaba? Olmuş olabilirdi. Banyodaki kadını düşündü. Başkan Dairesinin duvarlarındaki kan lekeleri. Salıncaktan düşüp kafasını parçalamış küçük bir-çocuk karanlıkta ssrıtarak ona bakıyor olabiürdi. Bu sonsuz çocuk bahçesinde

son bir oyun arkadaşı bulduğuna sevinerek. Sonsuza dek. Bir an sonra yaklaştığını duyacaktı. i;; i

\n I

Beton tünelin öteki ucunda, biri elleri ve dizleri üstünde emekleyerek ona yaklaşırken, kuru yaprakların hışırdadığını duydu. Her an eliyle ayak bileğini tutacak...

Bu düşünce donmuşuğundan kurtardı kendini. Kemik arayan köpek gibi elleriyle karları eşeleyerek bacakları arasından geriye atmaca başladı. Yukarda mavi ışığı görebiliyordu. Derin sulardan yükselen bir yüzücü gibi kendini yukarı fırlattı. Kar ayakkabıları birbirine dolaşmış, beton tünelden çıkarken sırtını vurmıştu. Karla boğuşuyor, elleriyle yarmaya çalışıyordu. Karlar onu çekmeye, emmeye, o görünmeyen, yaprak hışırdatan şeyin bulunduğu yere, bir daha hiç çıkmamacasına gömmeye çalışıyordu.

Dışarı çıktı sonunda, yüzünü güneşe çevirdi, emekîeye emekieye yarı yarıya gömülmüş beton tünelden kaçmaya başladı. Jimnastik demirlerinin üstüne oturup ayakkabılarını düzelitti, bağlarını yeniden bağladı. Bu arada gözierini tünelin ucundaki delikten ayırmıyordu. Bir şey çıkacak mı acaba diye bekliyordu. Üç dört dakika geçti, soluması normale döndü. O içerdeki her neyse, güneş ışığına dayanamazdı. Belki yalnızca karanlıkta ya da tünelin her iki ucu karla sıkı sıkıya örtüdüğü zamanlarda canlanırdı.

(ama şimdi güvenlik içindeyim, şimdi dönebilirim artık çünkü)

Arkasında yumuşacık bir gürültü duydu.

Oteie doğru dönüp baktı. Ama daha bakmadan önce

(Bu resimdeki kızıideriiiiieri görebiiiıyor musun?) ne göreceğini biliyordu, o yumuşak pat pat eden gürültünün ne olduğunu biliyordu. Büyük bir parça kar birikintisinin kopup düşmesi. Otelin damından kopup düştüğü zamanlarda çıkan gürültü.

(görebiiiıyor musun?)

Evet, görebiliyordu. Kar o çalıdan yapıлма köpeğın üstünden düşmüştü. Az önce gelirken

çocuk bahçesinin dışında zararsız bîr kar yığınıydı. Şimdi insanın gözünü sulandıran beyazlıkta bir yeşillik. Bir şey dileniyormuş gibi oturuyordu.

Ancak bu kez aklını kaçırmayacaktı Danny, paniğe kapılmayacaktı. Hiç oılmazsa karanlık bir çukur içinde değildi. Güneşin altındaydı. Vs köpek değildi karşısındaki. Hava epey sıcak bugün, diye umutla düşündü.

Belki de güneşten karlar erimiştir de ondan üstteki tabaka yere kaymıştır. Belki de hepsi budur.

(Oraya gitme sakın... uzak dur oradan.)

Ayakkabılarını sıkı sıkı bağlamıştı. Kalkıp şimdi hemen tümüyü

kara gömülmüş gibi duran beton tünele baktı. Ucunda gördüğü şeyden birden kaibi duracak gibi olmuştu. Tünelin ucunda yuvarlak bir karartı, içeri girmek için kazdığı çukurun gölgesi vardı. Şimdi karın parıltısına rağmen orada bir şey görüyordu. Hareket eden bir şey. Bir el. Mutsuz bir çocuğun yalvarışla sallanan eli. (kurtar beni ne olur kurtar beni kurîaramazsan bile hiç olmazsa gel oyna benimle... Sonsuza dek. Ve sonsuza dek.)

«Olmaz,» dedi Danny. Kupkuru ağzından bir tek sözcük çıkabilmişti. Zihninin dalgalandığını, odadaki o kadının... o.zaman olduğu gibi kaçıp gitmek üzere olduğunu hissediyordu. Hayır, düşünmemekti en iyisi. Gerçeğin ipliklerine sımsıkı sarıldı. Buradan çıkmalıydı. Bunu düşün. Sakin ol. Gizli Ajan gibi. Patrick McGoohan bebek gibi ağlayıp donuna işer miydi böyle bir durumda?

Ya babası?

Bu biraz sakinleştirdi onu.

Arkasından dökülen karların yumuşak sesini duydu yine. Dönüp baktı. Çiti oluşturan aslanlardan biri şimdi karların arasından çıkmış, dişlerini gösteriyordu ona. Çocuk bahçesinin hemen kapısına kadar yaklaşmıştı. Yükselen korku dalgasını bastırmaya çalıştı yine. Gizli Ajan'dı o ve kaçacaktı.

Babasının kar başladığı gün izlediği yoldan yürümeye koyuldu. Aklını fikrini kar ayakkabılarına vermişti. Ağır ve düz adımlar. Ayağını çok kaldırırsan dengeni kaybeder düşersin. Bileğini bük ve ayakkabının üstüne toplanan karları silk. Ne kadar da yavaş hareket ediyordu. Çocuk bahçesinin köşesine varmıştı. Kar burada epey yüksekti. Adımını çitin tam öteki yanına atmıştı ki, ayakkabılarından biri takıldı, yuvarlanmamak için dengesini bulmaya çalıştı. Bir kers düştü mü kalkmanın çek güç olduğunu biliyordu.

Sağından o yumuşak sesi duydu yine. Bakınca öteki iki aslanın da üzerlerindeki karlardan kurtulmuş olduklarını gördü. Altmış adım ötesinde, yan yana duruyorlardı. Gözleri olan o yeşil girintiler ona dikiirnişti. Köpek başını çevirmişti.

(Bakmadiğin zaman oir ancak.)

'«Hey...»

Ayakkabılar! birbirine dolanmıştı, kollarını boşuna sallayarak karların arasına düştü. Karlar boynundan içeri, çizmelerine ve şapkasına doldu. Kurtulmaya, ayakkabılarını altına almaya çalıştı, kalbi çılgıncasına atıyordu. {Gizli Ajan olduğunu unutma) şimdi. Birden sırtüstü yuvarlandı. Biran gökyüzüne bakarak yattı öylece. Pes edip her şeyi bırakmanın daha iyi olacağını düşündü.

Sonra beton tüneli anımsayınca bunu yapamayacağını anladı. Güç-bela doğrulup hayvanlara baktı. Üç aslan şimdi kırk adım ötede birara-ya gelmişlerdi. Köpek, Danny'nin kaçış yolunu kesmek istemişçesine' onların soluna geçmişti. Boyunları dışında hiçbir yerlerinde kar kalmamıştı artık. Hepsi ona bakıyorlardı.

Suluk soluğaydı Danny, panik beynini kemiren bir sıçandı sanki. Bir yandan da kar ayakkabılarıyla boğuşuyordu.

(Babasının sesi: Ayakkabılarla boğuşma. Kendi ayaklarınmış gibi yürü üzerlerinde.)

(Peki baba.)

Babasının öğrettiği gibi yürümeye çalıştı. Başarıyordu. Ama her' adımda ne kadar yorulduğunu, korkunun kendisini nasıl bitkinleşirdiği-ni hissediyordu. Bacaklarının ve bileklerinin kasları gerilmiş, alev alev yanıyordu. Önünde pencereleriyle ona bakan ve alay eden Overlook vardı.

Danny arkasına bakınca soluğu bir an kesilir gibi oldu, daha hızlı yürümeye başladı. En yakın aslanla arasında yirmi adım kalmıştı şimdi. Diğer ikisi de sağdan geliyordu. Keşfe çıkmış bir manga gibiydiler. Hâlâ sollandaki köpek de öncüleriydi. En yakın aslan başını yere eğmişti. Güçlü omuzları boynundan yukarda, kuyruğu havadaydı, Danny bakmadan bir an önce sağa sola savruiuyormuş gibi. Yakaladığı fareyi öldürmeden önce oyun oynayan büyük bir ev kedisini andırmaktaydı.

(düşmek)

Hayır, düşerse ölürdü. Bir daha ayağa kalkmasına izin vermezler,

ünpne atarlardı. Kollarını çılgınlar gibi sallayarak ileri fırladı. Arkasına aafa baka yürümeye çalışıyordu. Erimiş cam gibi çıkıyordu boğazından soluğu.

Dünya artık göz kamaştırıcı karlar, yeşil çitler ve kar ayakkabılarının fısıltıyı andıran sesiydi. Bir şey daha. Yumuşak, boğuk bir ses. Daha hızlı yürümeye çalıştıysa da başaramadı. Şimdi karlar altında jömülü olan araba yolunda yürüyordu. Yüzü parkasının kukuletası içişe gömülmüş küçücük bir çocuk. Öğleden sonra güneşi durgun ve paraftı.

Arkasına baktığında öndeki aslan beş adım ötesindeydi. Sırıtiyordu.' Ağzı açık, kas'-arı gerilmişti. Kurulu yay gibi. Arkasında şimdi karia-:!:tı arasından yemyeşil ortaya çıkan tavşanı görüyordu. Bu korkunç avın sonunu seyretmek ister gibi başını çevirmişti.

Cverlock'un ön bahçesine varınca tam bir paniğe kapılarak koşmaya başladı;. Artık arkasına bakmaya cesaret edemiyor, ellerini kör gibi îeri uzatmış, senaeleye senaeleye, her an düşecekmiş gibi koşmaya alıştıyordu. Kukuletası düşmüş, yüzünün beyazlığı ortaya çıkmış, gözie-': korkudan fırlamıştı. Kapiya çok yaklaşmıştı artık.

Arkasında bir şeyin zıplarken karları ezdiğini duydu.

Kapının önüne yığıldı, sessiz çığlıklar atarak elleriyle merdivenlere inanmaya çalıştı.

Havada bir ıslık sesi duyuldu, sonra bacağında bir sızı. Parçalanmış ümaş sesi. öfkeli bir kükreme.

Kan ve yeşillik korkusu.

Yığılıp kaldı kapının önünde. Kalbi göğsünde gümiüyor, burnunun kar akıyordu.

Otel kapılan açılıp da Jaek üzerinde yalnızca blucini ve îeriikiyeriyle Şan çıkana kadar kaç saat gecîföinî bilemiyordu. VV'endy de arkasın-«nny!» diye bağırdı VVendy. aktör; Danny! Ne oldu?-"

jbası onu kaldırıyordu... Pantolonu parçalanmıştı. Yün çorabı da.

Kalçasında hafif bir çizik vardı... sık çalılık arasından geçmek ister!*; dallara takılmış gibi.

.. Omzu üzerinden baktı Danny. Bahçenin öteki ucunda üzerleri <; örtülü belli belirsiz yığınlar vardı. Çalıdan hayvanlar. Onlarla çocuk b; ;i çesi arasında.

Dizleri tutulmaz oldu. Jack oğlunu kucakladı. Danny ağlamaya ba ladı.

35

otelin salonu

Danny kar tüneli kapattığı zaman olanların dışında her şeyi anlattı! Yalnızca onu tekrarlamaya cesaret edemiyordu. O soğuk karanlıkla ardında ölü yapraklar hışırdarken duyduğu o korkuyu dile getirecei sözcükleri de bilmiyordu. Ama karların yumuşak seslerle döküldüğün! anlattı. Başını yere eğmiş karların içinden çıkan aslanı, kendisini kovala! masını da anlattı. Hatta tavşanın onu seyretmek için başını nasıl çevirdi] ğini de.

Üçü birden otelin alt kat giriş salonundaydı. Jack şömineyi ya**| mıştı. Danny battaniyelere sarılmış olarak bir milyon yıl önce üç rahibe nin oturdukları divandaydı. Bir kâsedden sıcak şehriye çorbası içiyordul VVendy yanına oturmuş oğlunun saçlarını

okşuyordu. Jack yere çöAj müştü, yüzü Danny hikâyesini anlattıkça giderek daha .ciddileşiyor* İki kez arka cebinden mendilini çıkarıp dudaklarını silmişti.

«Sonra beni kovaladılar,» diye Danny hikâyesini bitirdi. Jack to'n pencereye gitti, sırt: onlara dör.ükîü. Danny annesine baktı. «Beni kaPİ ya kadar kovaladılar.» Sakin olmaya çalışıyordu, sakin olursa belki 'm nırlard;

ona. Bay Stençer sakın olamamıştı. Ağlamaya başlamış, s0t]\ ağlaması kesilmemişti bir daha, bu yüzden BEYAZ ÖNLÜKLÜ ADA"|

jAR gelip götürmüşlerdi onu. İnsan durmadan ağlarsa KEÇİLERİ 10 ÇİRMİŞ demekti ve ne zaman döneceğini kimse bilmezdi. Parkasıyla 4 •ayakkabıları kapının hemen dibinde paspasın üstündeydi.

> (ağlamayacağım ağlamayacağım) Evet, ağlamayabilirdi ama titremesine engel olamıyordu. Alevlere in kıp babasının bir şeyler söylemesini bekledi. Kalın bir çam kütüğü a | rdadı, bir budak deliği patladı birden, kıvılcımlar yağdı ortalığa.

I «Danny, buraya gel.» Jack dönmüştü. Yüzünde hâlâ o gergin, ölü-yİ andıran bakış vardı. Danny bu bakışı sevmemişti. «Jack... »

I «Çocuğun bir saniye buraya gelmesini istiyorum.» Danny kalkıp babasının yanına gitti. «Aferin oğlum. Şimdi bana ne gördüğünü söyle?» Danny daha pencereye gitmeden ne göreceğini biliyordu. Kapının hemen önündeki ayak izleri ve kızak izleri dışında. Overlook'un ön bahsini örten kar dümdüz uzanıyordu hayvanlardan oluşan çite ve ıcuk bahçesine kadar. İki sıra ayak izi vardı karlar üstünde. Biri kaplın çocuk bahçesine, diğeri bir daire çizerek çocuk bahçesinden kapı-«Yalnız benim ayak izlerim, baba. Ama...»

«Ya çitler, Danny?»

Danny'nin dudakları titriyordu. Ağlayacaktı. Ya bir daha susamaz-(ağlamayacağım, ağlamayacağım, ağlamayacağım)

«Karla örtülü,» diye fısıldadı. «Ama baba...» «Ne dedin? Duymadım.»

«Jack, sorguya çekiyorsun çocuğu. Rahatsız olduğunu görmüyor nusunv Şimdi...»

Sus sen! Evet, Danny?»

Seni ısırıldılar, baba. Babacığım...»

Bacağını buzlar kesmiş olmalı.» 0 anda Wendy aralarına girdi. Yüzü soluk ve öfkeliydi. «Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Cinayet mi itiraf ettireceksin? Nen rAi senin?»

259

Jack'ın gözlerindeki o gariplik birden yok oldu. «Gerçekle hayal arasındaki farkı bulmasına yardım ediyorum,» dedi. Danny'nin yanına çömeiip oğlunu sıkı sıkı kucakladı. «Danny, gerçekten olmadı bunlar, tamam mı? Arasına gördüğün hayaller gibiydi. Değil mi?»

«Baba?»

«Efendim, Dan.»

«Ayağımı buz kesmedi. Buz falan yok. Pamuk gibi kar var her yede. Kartopu bile yapılamayacak kadar yumuşak. Hani kartopu savaş yapacaktık da yapmamıştık, unuttun mu?»

Babasının katılaştığını hissetti. «Öyleyse kapının önünde merdivene çarptığın zaman...»

Danny geri çekildi. Birden her şeyi anlamıştı. Bazen olduğu gibi o anda görüvermişti gerçeği. O kadının adamın pantolonu içinde olmak istediğini gördüğü gibi. İrileşen gözlerle baktı babasına.

«Sen benim gerçeği söylediğimi biliyorsun,» diye fısıldadı.

«Danny...» Jack'ın yüzü geriliyordu.

«Çünkü sen de gördün... »

Jack'ın tokadı sakladı Danny'nin yüzünde. Çocuğun başı geri devrildi. Yanağında kırmızı e! izi belirdi.

Wendy inledi.

Bir an üçü de hareketsiz kaldılar, sonra oğlunun kolunu tuttu.

«Danny, özür dilerim, bir şeyin yok ya?»

«Çocuğa vurdun ulan orospu çocuğu!» diye bağırdı Wendy. «Vur-dun çocuğa!»

Danny'nin öteki koluna asiınca çocuk ikisinin arasında kaldı.

«Çekiştirmeyin beni!» diye bağırdı. Sesinde öyle bir acı vardı ki ikisi birden bıraktılar. Danny ağlamaya başladı, artık kendini tutamamıştı. Divanla pencere arasına yığıldı. Annesiyle babası çocukların çekiştik rek kırdıkları bir oyuncağa baktıkları gibi bakıyorlardı oğullarına. Şom nede elbombası gibi patlayan bir budak hepsini korkuyla havaya sıçır?4' ti.

ocn . _

Wendy, Danny'ye bir aspirin verdi. Jack da çocuğu yatağına yatır-Danny hiç sesini çıkarmamıştı, az sonra da başparmağı ağzında in bir uykuya dalmıştı. «Hiç sevmedim bunu,» dedi Wendy. «Geriye dönüş bu.» Jack cevap vermedi.

Wendy yumuşacık bir bakışla baktı kocasına, ne öfkeyle, ne de gülümseyerek. «Sana sövdüğüm için özür dilememi istiyorsun gaiiba? 3şcâiâ özür diliyorum. Affedersin. Ama yine de vurmamalıydın çocu-I «Biliyorum. Bunu neden yaptığımı anlayamadım.» , «Ona bir daha el kaidirmamaya söz vermiştin.» \ Öfkeyle baktı Jack kansının yüzüne, sonra birden söndü öfkesi. ,V4ndy o anda Jack'm yaşnınca nasıl olacağını gördü dehşet ve acındı içinde. Onu hiç bu halde görmemişti, (ne haide)

Yenilmiş, diye düşündü. Kesin olarak yenilmiş. «Ben verdiğim sözü tutardım sanıyordum,» dedi Jack. Wendy kocasının, yanına gelip elini kolunun üstüne koydu. «Geçti afŞc Korucu gelince üçümüzün de buradan gitmek istediğimizi söyle-tarnam mı?»

, «Tamam.» O ,an için Jack gerçekten istiyordu bunu. Hep sabahları ıy|Sada soluk ve çökmüş yüzüne bakıp artık içmeyeceğim, son artık işi zamanlarda olduğu gibi. Ama sabahtan sonra öğleden sonraları 36 \f, öğleden sonraian da kendini biraz daha iyi hissedirdi. Sonra da 36Şe olurdu.

Wendy'nin kendisine çitlerden söz etmesini istediğini fark etti. Aanny'nin çünkü sen de gördün demekle ne kastettiğini sormasını istiyordu. Sorarsa her şeyi anlatacaktı. Her şeyi. Çitleri, odadaki kadını, yön değiştiren yangın hortumunu biie. Ama itiraf nerede son trdu? Manyetoyu attığını da söyleyecek miydi? Atmamış olsaydı i hep birlikte Sidewinder'e gitmiş olacaklarını? «Çay ister misin?» dedi Wendy. «İyi olur.» iWendy kapıdan çıkarken durakladı. «Senin olduğu kadar benim de kabahatim var. Onun başından... bunlar geçerken, biz ne yapıyorduk?» «Wendy!»

«Uyuyorduk, ateşleri giderilmiş iki genç gibi hem de.» «Yeter. Geçti artık.» «Hayır, geçmedi.» Wendy kocasını oğlunun başucunda bırakıp çay yapmaya gitti.

36 asansör

Jack rahatsız bir uykudan bir gürültüyle uyandı. Önce bir düş gördüğünü sanmıştı. Birtakım takırtılar, kapı çarpma sesleri, homurtular.

Wendy de uyanıp doğrulunca bunun düş olmadığını anladı.

«Ne oluyor?» Wendy'nin buz gibi soğuk eli bileğini sıktı. Jack karısının elini eli üzerinden atmak istedi birden. Ne bilecekti ne olduğunu? Yanıbaşındaki fosforlu saat on ikiye beş kalayı gösteriyordu.

Uğultu gibi bir gürültü. Yüksek sesli ve düzgün. Uğultu, kesilince bir çatırtı. Sarsılma. Yeniden uğultu. Asansördü bu.

Danny de doğrulmuştu. «Baba Baba?» Sesi uykulu ve korku doluydu.

«Buradayım, doktor. Gel atla yanımıza, annen de uyanık.»

Danny aralarına girdi. «Asansörün gürültüsü,» diye fısıldadı.

«Öyle. Yalnızca asansör.»

«Yalnızca ne demek?» diye sordu Wendy. «Gecenin yarısı. # <*" işletiyor asansörü?»

Tam üstlerindeydi şimdi. Kapının yana açılması, iç kapıların açM kapanması. Motorun ve kabloların uğultusu. Danny inlemeye başladı.

Jack ayağa kalkmıştı. «Bir kısa devre yapmış olacak. Şimdi bakarım.» I «Sakin bu odadan çıkayım deme!» I: «Aptallaşma,» dedi Jack. «İşim bu benim.»

Wendy, Danny'yi de çekerek kalkmıştı yataktan.

«Biz de geliyoruz.» i «Wendy...»

«Ne oluyor, baba? Ne oluyor?»

Jack cevap vereceği yerde öfkeyle çevirdi yüzünü. Kapıyı açtı, karanlık koridora çıktı.

"Wendy duraksadı. İlk hareket eden Danny olmuştu. Wendy de oğlunun peşinden yürüdü.

Jack ışıklan yakmamıştı. Wendy el yordamıyla düğmeyi bulup çevirdi. Jack ilerde köşeyi dönüyordu bile. Bu kez Danny diğer koridorların ışıklarını yaktı.

Jack asansör kapısının önünde duruyordu. Kapı kapalıydı. Gürültü daha fazlaydı burada. Jack yoğun bir dikkatle bakıyordu kapalı kapıya. Orte.daki baklava biçimindeki camın

ardında Wendy titreşen kabloları görebiliyordu. Asansör alt katta durdu. Kapıların açıldığını duydular

Vft, - - -- -

(parti)

Niye parti gelmişti aklına? Birdenbire düşünmüştü bunu. Overlo-ok'ta asansör boşluğundan geçen sesler dışında öylesine mutlak bir sessizlik vardı ki.

(esaslı bir parti olmuş olmalı)

(NE PARTİSİ)

Bir an gözünün önünde öyle bir sahne canlandı ki, Wendy bunun ancak bir anı olabileceğini düşündü... hem öyle sıradan bir anı değil, Hazine gibi saklanacak, söz edilmeyecek ve pek ender olarak akla getirilebilecek bir ans. Işıklar... yüzlerce, hatta belki binlerce. Işık ve renk, Şampanya tıplarının patlaması, kırk kişilik bir orkestranın «In the Mood»u çalışı. Ama Glenn Miller, Wendy doğmadan uçak kazasında ölmüştü. Glenn Miller i hatırlayamazdı ki?

OC3_

Danny'ye bakınca, çocuğun başını yana eğmiş, sanki kendisini duyamadığı bir şeyi dinlercesine durduğunu gördü. Yüzü bembeyazdı

Aşağı kapı kapanmıştı. Asansör yükselirken bir uğultu.

Çat!

Baklava biçimi camda önce asansörün üstündeki motoru gördü sonra asansörün içini. San ışığı yanıyordu. Boştu. Boştu ama...

(partinin verildiği gece çok kalabalık olmalıydı, belki de taşıyamayacağı kadar dolu, ama o zaman daha yeniydi ve herkesin yüzünde maskeler vardı)

(Ne MASKESİ?)

Asansör bir üstlerinde, üçüncü katta durmuştu. Danny'ye baktı Yüzü tüm göz kesilmişti sanki. Ağız korkudan büzülmüştü bir çizgi gibi. Demir kapı çekildi başları üstünde. Asansörün iç kapıları açıldı. Açıldı çünkü (iyi geceler... çok güzeldi... ne yazık ki maskelerin çıkarılmasını bekleyemem... erken yatıp erken kalkmalı... ne ded<" Shpiif»" keşiş mi?., demek Sheila keşiş giysileri iyinde galdi... çok hoş... :y; geceler...) deme zamanı gelmişti artık.

Asansörün motoru yine çalıştı. Aşağı inmeye başladı.

«Jack, ne oluyor?» diye fısıldadı Wendy. «Nq nînwor . Iort?»

«Kısa devre.» Tahta gibiydi Jack'ın yüzü. «Sana kısa devre olduğunu söyledim ya.»

«iyi ama ben kafamın içinde sesler duyuyorum. Nedir bunlar? Aklımı mı kaçıyorum yoksa?»

«Ne sesleri?»

Wendy, Danny'ye döndü. «Sen de...»

Danny başını salladı. «Evet. Müzik de. Çok eski zamaniardaymış gibi. Kafamın içinde.»

Asansör durmuştu. Otel yine sessiz, boş ve terk edilmişti. Dışarda rüzgâr uğulduyordu.

«Siz ikiniz de kaçırmışsınız,» dedi Jack. «Ben asansörün elektriksel bir hıçkırığa tutulmuş olmasından başka bir şey işitmiyorum. Siz paniğe

kapılmak istiyorsanız serbestsiniz, ama lütfen beni aranıza almayın.» Asansör yine aşağı iniyordu.

Jack duvarda göğüs hizasına yerleştirilmiş camlı küçük dolabın ; önüne gitti. Çıplak yumruğunu indirdi cama. Cam kırıldı. Jack'ın eli kanı-

I yordu. Uzanıp içerden ince uzun bir anahtar aldı. «Yapma, Jack.» «Ben görevimi yapıyorum, beni rahatsız etme, Wendy.» Wendy kocasının kolunu tutmaya çalıştı. Jack onu itti. Wendy'nin i ayağı geceliğine takıldı, halının üzerine düştü. Danny korkuyla bağırarak annesinin üzerine eğildi. Jack asansöre dönüp anahtarı deliğine |: soktu.

I Kablolar gözden kaybolmuş, asansörün altı camın önüne gelmişti şimdi. Jack bir an sonra anahtarı çevirdi. Asansör gıcırtyla durdu. Bod-I rumdaki devreden çıkmış motor biraz daha gürültüyle çalıştı, sonra t sigortası patladı ve Overiook sessizliğe gömüldü. Jack aptal aptal bakı-lyordu demir kapıya. Anahtar deliğinin altında eünden akmış üç damia I kan İ7i vardı.

I Wendy'yle Danny'y'e döndü. Wendy oturmuş, oğlunu kucaklamış-|tt. İki de kendisine ilk defa nnrHnkferi bir yabancsymış gibi bakıyorlardı. Hem de tehlikeli bir yabancı. Ne söyleyeceğini düşünmeden açtı pğzını.

I ^<Vv~r.~y . gö irn N; banim.» I «Görevinin içine sıçayım!»

, . Jack döndü, demir kapının arasına parmaklarını soktu, kapıyı biraz İraladı, sonra omzuyiâ yüklenerek ardına kadar açtı. [. Asansör katın ortasında durmuştu, zemini Jack'ın göğsüne geliyor-ju. Altındaki yağlı karanlıkla tam karşıtı sıcak sarı bir ışık dökülüyordu finden.

Uzun süre baktı Jack.

I «Boş,» dedi sonra. «Dediğim gibi kısa devre olmuş. Parmağını kili-e sokup kapıyı kapatmak için yana çekmeye başladı... birden Wendy'nden tutup çekti Jack'ı. «Wendy!» Ama Wendy asansörün zeminini tutup kendini yukarı çekmeye baş-

lamıştı! bile. Ayakları boşlukta sallanıyordu. Pembe terliklerinden biri boşluktan aşağı düştü.

«Anne!» diye bağırdı Danny.

Wendy doğrulmuştu, alnı bembeyaz ve pırlı pırlıydı. «Ya bu nedir, Jack?» diye sordu. «Kısa devre midir bu?» Bir şey fırlattı elinden. Koridor birden sarı, yeşil, mavi, kırmızı konfetiyle doldu. «Yoksa bu mu?» Yılların rengini soldurduğu yeşil bir kâğıt uzattı.

«Buna ne dersin?»

Halının üzerinde kara bir kedi maskesi vardı. Kenarları yaldızlı.

«Bunlar kısa devre mi sence, Jack?» diye bağırdı.

Jack başını sallayarak uzaklaştı oradan. Kedi maskesi konfetiyle kaplı halıdan tavana bakıyordu.

37 .. ., ' .

balo salonu _

Aralık ayının ilk günüydü.

Danny sağ kanattaki balo salonunda yüksek arkalı kürsünün üzerine çıkmış, cam fanus altındaki saate bakıyordu. Saat salonun yüksek şöminesinin ortasında, iki büyük fildişinden yapılmış fil heykelinin arasındaydı. Danny orada dururken fillerin birden canlanıp dişleriyle kendisini parçalamalarını bekler gibiydi, ama filler hareketsiz duruyorlardı. «Güvenleydiler. Asansör olayından sonra Overlook'taki her şeyi iki sınıfa ayınyordu. Asansör, bodrum, çocuk bahçesi, 217 numaralı oda, Başkan Dairesi «tehlikeliydi. Oturdukları daire, giriş salonu ve ön bahçe «güvenli»ydi. Balo salonu da öyle gibi görünüyordu.

(Hiç olmazsa filler.)

Diğer yerlerden pek emin olmadığı için oralardan kaçınıyordu.

Cam fanus içindeki saate baktı. Saatin bütün yayları ve çarkları açıkta olduğu için fanus içine koymuşlardı. Saatin akreple yelkovanı X'i çeyrek geçe durmuştu. Danny roman rakamlarını bilmediği halde duruş açısından saati söyleyebiliyordu. Saat bir kadife

üstündeydi. Ön tarafında gümüşten işlemeli bir anahtar vardı Saate el sürmemesi gerektiğini biliyordu. Tıpkı giriş salonunda şöminenin yanındaki camlı dolapta duran süslü masaya falan dokunmaması gerektiği gibi. /

Birden içinden bir haksızlık duygusu ve isyan dalgası yükseldi.

Elini uzatıp cam fanusu kaldırdı, kenara koydu. Parmağını çarkların, yayların üzerinde gezdirdi. Gümüş anahtarı aldı. Yetişkinin eiline çok küçük gelebilecek olan anahtar onun küçük eline tam uymuştu. Saatin yüzündeki kurma deliğine soktu ve sağa doğru çevirdi.

Artık dönmeyene kadar çevirdi, sonra çıkardı. Saat işlemeye başladı. Çarklar döndü. Büyük bir rakkas Her! geri sallanmaya başladı. Başını hiç kımıldatmaz ve gözlerini yelkovanı ayırmazsa kırk beş dakika sonra akrepie birleşeceği noktaya ağır ağır ilerlediğini görebiliyordun. | TamXU'de.

I (Kızıl Ölüm hepsinin üzerindeydi.)

I Danny kaşlarını çattı, aklına gelen düşüncüyü kovdu. Onun için hiç-

I; bir anlamı olmayan bir şeydi bu.

Parmağını uzatıp yelkovanı tam saatin üstüne getirdi, ne olacağını ' merak ediyordu. Guguklu bir saat değildi kuşkusuz, ama önündeki çelik yay parçasının bir anlamı olmalıydı.

Birtakım çatırtılar oldu, saat Sîrauss'un «Mavi Tuna» valsini çalmaya başladı. Küçük bakır tokmaklar inip kalktılar. Saatin arkasından çelik yay üstüne iki dansöz kayarak çıktılar. Solda beyaz çoraplı kabarık etekli bir kız, sağda bale ayakkabıları ve siyah eşofman giymiş bir erkek. Elleri başian üzerindeydi. Tam ortaya, Vi'nin önüne geldiler.

Danny şekillerin kollarının hemen altında küçük menteşeler gördü.

âBir mil bu menteşelere girdi ve milin iki ucundaki çarklar dönmeye başladılar. «Mavi Tuna» hâiâ çalıyordu. Kızla erkeğin kolları birbirlerinin beline sarılacak biçimde indi, erkek kızı başı üzerine kaldırdı ve çevirdi. Şimdi erkeğin başı kızın kısacık bale eteğine, kızın başı da erkeğin pantolonunun önüne yapışmıştı. Mekanik bir ateşle kıvranıyorlardı.

Danny burnunu kıvırdı. Birbirlerinin şeylerini öpüyorlardı. Midesi bulanmıştı.

Bir an sonra her şey tersine olarak tekrarlandı. Erkek kalktı, kızın başının üzerinden havaya dikti. Elleri yine başı üzerine kalkarken birbirlerini selamladılar ve geldikleri gibi gittiler. «Mavi Tuna»da bitmişti. Saat çalmaya başladı.

(Gece yansı!)

(Maskeler)

Danny iskemlenin üstünde arkasına hızla dönerken az daha düşüyordu. Balo salonu bomboştu. Büyük pencereden dışarda yeniden kar yağmaya başladığı görülüyordu. Rulo halinde sarılmış olan büyük halı (dans etmek için herhalde) bir kenarda duruyordu. Dans pistinin çevresinde iki kişilik küçük masalar ye, ayakları tavana bakacak biçimde üst üste yerleştirilmiş iskemleler vardı.

Bomboştu salon.

Ama boş değildi aslında. Overlook!ta her şey hiç durmaksızın devam ederdi. 1945 Ağustosunda hiç sonu gelmeyen içki ve kahkaha dolu bir gece vardı. Işıltıya sahip birkaç seçilmiş kişi durmadan asansörle inip çıkıyorlardı. Bundan yirmi yıl sonra bir haziran gecesi sabaha karşı Mafya katilleri üç kişiyi öldürmüşlerdi, ikinci katta bir kadın, banyosunda ziyaretçilerini bekliyordu.

Over!ook!ta her şeyin bir yaşamı vardı. Sanki gümüş bir anahtarla kurumuş gibi. Saat işliyordu. Saat işliyordu.

İşte ben bu anahtarım, diye düşündü Danny. Tony kendisini uyardığı halde her şeyi oluruna bırakmıştı.

(Beş yaşındayım daha!) diye bağırdı odada varlıklarını belli belirsiz hissettiği kimselere.

(beş yaşında olmamın önemi yok mu?)

Cevap yoktu.

İstemeye istemeye saate döndü yine.

Tony'yi çağırmasını önleyecek bir şeyin çıkmasını beklemişti. Belki korucu gelirdi ya da helikopter, hatta bir grup kurtarıcı. Bunlar televizyon programlarında hep tam zamanında gelirler, tehlikedeki insanları kurtarırlardı. İnsanların başı derde girince kurtarılırlardı. Kendilerini kurtarmak zorunda kalmazlardı.

(Ne olur?)

Cevap yoktu.

Cevap yoktu ve şimdi Tsny gelse yine aynı korkunç rüyaları mı görecekti? Aynı kükreyen, yalvaran kısık ses, mavili karalı halının üstünde yılanlar? Litak?

Başka ne olabilirdi?

(Ne olur, yalvarırım, ne olur?)

Cevap yoktu.

Titreyerek içini çekti ve saatin yüzüne baktı. Çarklar birbirlerini döndürüyorlardı. Rakkas ipnotize eder gibi ileri geri sallanıyordu. Başını hiç kımıldatmazsan yelkovanın hareket ettiğini görebilirdin. Hiç kımıldatmazsan...

Saatin yüzü yok olmuştu. Yerinde kara bir delik vardı şimdi. Sonu olmayan bir delik. Delik büyümeye başladı. Saat gitmişti, oda da. Danny saatin arkasında saklanmış bekleyen karanlığa yuvarlandı.

Küçük çocuk koltuğun üzerine yığıldı, başı geri düştü, gözleri tavana dikildi.

Aşağı daha aşağı daha aşağı daha... aşağı, koridora, yanlış köşeyi döndü, merdivene gitmeye çalıştı, ama yine yanlış yerden dönmüştü. VE ŞİMDİ...

Şimdi Başkan Dairesine giden ucu kapalı küçük koridordaydı ve o güm-küröeme oa.ha çok yaklaşıyordu kendisine, rok îokmağî havada ısıklar A"yor, duvara çarpıyor, kâğıtlar parçalıyor, sıvalar yere dökülüyordu. (Gai ulan buraya gel ds)

AmE. koridorda biri daha vardı. Tariyirkasınd?.ki duvara umursamakla dayanmış duruyordu. Hayalet gibi. " Hayalet dağİL ama beyazlar giymiş tepeden tırnağa.

(seri bulacağım, görürsün bak. seni küçük)

__- ?RQ __

Danny sesi duyunca irkiidi. üçüncü katın ana koridorundaydı şjA. di. Az sonra o sesin sahibi köşeyi dönecekti.

(Gel ulan buraya! Şuraya gel eşşoğiu!)

Beyaziar içindeki adam doğruldu, ağzından sigarasını çıkardı, Hal-lorann'dı bu. Kapanış günü giydiği mavi takım yerine aşçı önlüğü vardı üzerinde.

«Başın derde girerse beni çağır,» dedi Hallorann. «Az önce yaptığın gibi. Seni tâ Fiorida'dan duyabilirim. Duyarsam koşa koşa gelirim buraya. Koşa koşa...»

(Şimdi gel öyleyse! Hemen gel! Dick, GEL! Sana ihtiyacım var, hepimizin ihtiyacı)

«... kusura bakma ama gitmem gerek, Danny, aslan doktor, gitmem gerek. İyi zamanlar geçirdik ama gitmeliyim artık.»

(Hayır!)

Dick Hailorann sigarasını ağzına yerieştirdi ve duvarın içine girdi.

Yapayalnız kalmıştı.

Tam o anda o gölge köşeyi döndü. Yalnız gözlerindeki kırmızı parıltı belirliydi.

(Yakaladım seni! Şimdi görürsün gününü!)

Tokmak aşağı yukarı sallanıyordu. Danny çılgık atarak geriledi. Birden duvardan geçmiş, başaşağı karanlıkta düşüyordu. Düşüyordu.

Tony de altında, o da düşüyordu.

(Artık gelemem Danny.. beni bırakmıyor... hiçbiri bırakmıyor yanma gelmemi... Dick'i çağır... Dick'i çağır...) «Tony!» diye bağırdı.

Ama Tony gitmişti ve kendisi karanlık bir odadaydı. Tam karanlık değil ama. Bir yerden loş bir ışık geliyordu. Annesiyle babasının ya odası. Babasının çalışma masasını görebiliyordu. Darmadağınıkta a nın içi. Daha önce de gelmişti buraya. Annesinin pikabı ters dönüp yerde. Plakları yere saçılmıştı. Şiltenin yansı yatağın üzerinde kav Duvarlardaki resimler parçalanmış. Kendi yatağı bir kütük gibiydi. Mor Volkswagen parça parça. £(.

Işık banyodan geliyordu. Yarı aralık kapısı. Hemen ötesinde .

- 270 -

[Taklarının ucundan kanlar damlayan bir e! asalı. İlaç dolabının önündeki aynada LİTAK sözcüğü yanıp sönüyor.

Birden önünde büyük bir fanus içinde dev bir saat belirdi. Yüzünde akreple yelkovanı, rakamları yoktu. ARALIK 2 yazıyordu yalnızca. Sonra birden dehşetle iriyeşen gözleri LİTAK sözcüğünün ifanus üzerinde yansıdığını gördü. İki kere yansıyor şimdi ve KATİL olarak okuyordu.

Danny Torrance dehşetle geri çekildi. Saatin yüzünd en tarih kaybolmuştu, saatin yüzü de kaybolmuş, yerine giderek büyüyen kara bir delik gelmişti. Her şey birden kayboldu ve DAanny öne eğilip düşmeye başladı, düşüyor, düşüyor...

... koltuktan düşüyordu.

Bir an balo salonunun yerinde soluk soluğa kaldı.

LİTAK.

KATİL

LİTAK.

KATİL

(Kızı! ölüm hepsinin üzerindeydi!) ı

(Maskeler! Maskeler çıksın!)

Her maskenin altında kendisini koridorlarda kovalayan, kırmızı göz-Jeri iriieşen ve henüz yüzünü göremediği insa_n. ; Maskelerin çıkma zamanı geldiği Zaman, o maskenin altında göreceği yüzden korkuyordu.

(DİCK!) diye bağırdı olanca gücüyle. Sesinin gücünden titremişti.

{DİCK GEL NE OLUR NE OLUR GEL CSİCK NE OLUR GEL!)

Gümüş anahtarla kurduğu saat başı üzerinde saniyeleri, dakikaları Ve saatleri işaretlemeye devam ediyordu. beşinci bolum ölüm kalım sorunu 38 Florida

Bayan Haliorann'ın üçüncü oğlu Dick, üstünde beyaz aşçı önlüğü, ağzının kenarında bir Lucky Strike, Cadillac abasını One-A Toptan Sebze Pazannın park yerinden çıkarmış, ağır ağır ç.--,- vn önüne doğru sürüyordu. Pazann sahiplerinden olan Masterton büyüün vt Karanlık binaya el arabasıyla saiatatik taşımaktaydı.

Haüorann arabanın camını indiren otomatik düğmesine basıp başını dışarı çıkardı.
«Salatalıklar çok pahalı, soyguncu!»

Masterton omzu üzerinden arkasına baktı, üç altın dişini ortaya çıkarıp gülümsedi.
«Beğenmiyorsan nerene sokabileceğini biliyorsun dostum.»

«Böyle sözlerin sonunu boş çıkarmam ama.»

«Yann ps' de sarA cyie bir patates vereceğim ki, ai!"~ bir karış havaya finayecaK.»

«Çccuou yollarım, Bu gece gel'yor musun?»

«İçküar senden mi?»

«£*' t,'..- \"dî »

«Ctîüi.. - g'tti öyleyse.-- '

iallorann camı kaldırıp yoluna devam etti. Keyifliydi. Son yarın, î3aftir burnuna portakal kokusu geliyordu ama pek garipsenecek bir cyyjyoktu bunda. Yarım saattir sebze ve meyve pazartndaydı. i iAralık ayının biriydi. Doğu saatiyle öğleden sonra dört buçuk. Kış ye yerleşiyordu ama burada erkekler yakası açık, kısa kollu gömlek-cadınlar da ince yaz elbiseleri ve şortlar giyiyorlardı. Yaşasın Flori-ifiye düşündü Haüorann. Vermont Sokağının başındaki kırmızı ışıkta u, yeşil ok yanınca arabayı 219 numaralı anayol" soktu ve kent irŞşsında kalana kadar hızını hep yetmişte tuttu. Bugünkü alışverişi Baedecker'i gönderebilirdi kendi geleceği yerde. Ancak Baedec-<ef 3t alma fırsatını kaçırmak

istememişti, kendisi de Frank Master-:o\$ a dolaşmaktan hoşlanırdı. Masterton.bu gece gelip televizyon sey-ve Hallorann'ın içkisinden içerdi belki de. Ya da gelmeyebilirdi «ffiin de önemi yoktu. Önemli olan onu görmektir. Artık genç değiicr ünkü. Son birkaç gün içinde birçok kez düşünmüştü bunu. İnsan sına yaklaşınca (ya da doğrusunu söylemek gerekirse altmışını şsa) ölümü düşünme zamanı gelmiş jgraektir. Her an göçebilirdin ıvadan. Bütün hafta boyunca hep bunu düşünmüştü. Ölüm yaşart bir parçasıydı. Kişiliğini korumak istersen bunu aklından çıkarmaydın. İnsanın kendi ölümünün gerçeğini anlaması güçse de kabul isi olanaksız değildi.

Bunu neden böyle düşünmeye başladığını bilemiyordu. Ama bu k alışverişi kendisinin yapmasının bir nedeni de Frank'in Barının ıdeki küçük yazıhaneye uğrama fırsatı çıkması içindi. Şimdi bir avu-3Ilfardı orada (geçen yıl oturan dişçi iflas etmiş olmalıydı), Mclver i 3a bir zenci. Haüorann,'Mclver e gidip bir vasiyetname yaptırmak iğini söylemişti. Mclver vasiyetnameyi ne zamana istediğini sor-Dün demişti Hallorann ve kahkahayı basmıştı. Aklınızda karma-r şey mi var, diye sormuştu sonra Mclver. Böyle bir durum yoktu, irann'ın bir Cadillac'ı, bankada dokuz bin dolar kadar parası, bi: dolabı da eşyası vardı. Hepsini kızkardeşine bırakıyordu. Ya kız-'öfeşin senden önce ölürse, demişti Mclver. Boş ver, o zaman yenisi-Şparım demişti Haüorann. Vasiyetname üç saatte hazırlanmış, imzalanmış, üzerinde VASIYETNAME yazan sert mavi bir zarfa yerleştirilmiş olup şimdi cebindeydi.

Yıllarca yapmadığı bir şeyi neden bu güneşli günde yaptığını bilemiyordu. İçinden öyle gelmiş, buna da karşı koymamıştı. İçgüdülerini dinlemeye alışmıştı.

Kentten epey uzaklaşmıştı artık. Gaza basarak göstergeyi yasadışı doksanın üstüne getirdi ve orada tuttu. Deneylerinden arabanın yüz yirmi, hatta yüz elli bile yapıp bana mısın demeyeceğini biliyordu ama artık o hızlı günleri geride kalmıştı. Yaşlanıyordu.

(Arkadaki portakallar da amma kokuyorlar. Çürümüşlerini mi aidim acaba?)

Böcekler yapışuyordu ön cama. Radyoyu açtı. Al Green'in yumuşak, ağlamaklı sesi.

Ne güzel günler geçirdik birlikte,

Şimdi çok geç artık, ayrılma günü geldi...

Camı indirip sigarasını attı, sonra portakal kokusunun çıkması için sonuna kadar açtı. Parmaklarıyla direksiyonda tempo tutuyor, şarkıyı mırıldanıyordu.

Birden portakal kokusu kuvvetlenince bir şeylerin geldiğini anladı. Dikiz aynasında gözleri irileşmişti. Sonra bir anda duvar gibi çarptı yüzüne, müziği, yolu, insan olarak varlığını unuttu, hepsi silindi birden. Sanki biri başına ruhsal bîr tabanca dayamış ve 45'lik bir çığlık mermisi sıkılmıştı.

(DİCK GEL NE OLUR GEL DİCK NE OLUR?)

Cadillac tam o anda işçi giysili bir adamın sürdüğü bir kamyonetin yanından geçiyordu. Adam koca arabanın kendi şeridine kaydığını görünce kornaya bastı. Cadillac'in umursamadan yola devam ettiğini görünce adam başını kaldırıp bakınca direksiyon başında dimdik oturan ve bakışları havaya çevrilmiş iri bir zenci gördü. Sonradan adam karısına zencinin başında bir peruka olduğundan emin bulunduğuna anlattı. Ancak o İlk gördüğü anda adamın bütün saçlarının tek tek havaya dikilmiş olduğuna yemin edebilirdi. Zencinin kalp krizi geçirdiği sanmıştı.

İşçi frene bastı ve sağa kaçtı. Cadillac'in kuyruğu arabasının ön Aonunun bir santim kadar yakınından geçti. Cadillac sağ şeride

işçi hâlâ kornaya basıp şimdi sağa sola savrulan Cadillac'a küfür jle küfür yağıdırıyordu. Önce Cadillac sürücüsüne kendi kendiyile :3İ birleşmede bulunmasını söyledi. Sonra çeşitli kuyruklu hayvanlar uslarla.

Sonra zenci kanı taşıyan herkesin kendi memleketlerine glt-ısrını salık verdi. Zenci sürücünün ruhunun öldükten sonra nereye jceği konusunda adamı aydınlattı. Sözü zencinin anasını bir New şans genelevinde gördüğünü söyleyerek bitirdi. Sonra gaza basıp öne geçti ve tehlikeden sıyrıldı. Ancak o zaman 'ına işediğini fark etmişti.

Hallorann'ın kafasında bir tek düşünce dolanıp duruyordu. (NE OLUR GEL DİCK NE OLUR)

Ama tıpkı bir radyo istasyonundan uzaklaşınca olduğu gibi zayıfla-ifa başlamıştı ses. Hallorann arabasının seksen kilometre hızla ban-îe gittiğini fark etti. Arabayı yola çıkardı.

İlerde bir dondurmacı vardı. İşaret verip dondurmacının önüne çek-arabayt. Yüzü grileşm.işti, kalbi gümtüyordu göğsünde. Cebinden bilini çıkarıp alnını kuruladı. (Tanımlı)

«Size yardım edebilir miyim?»

Şes, Tanrının değil açık camın önünde duran küçük garson kızın 4di ama yine de bir an ürktü. «Evet, yavrum, bir vanilyalı lütfen.» [«Başüstüne, efendim.» Kız kırmızı naylon üniformasının altında kal-!mı çalkalayarak uzaklaştı. Haliorann deri koltuğa yaslanıp gözlerini kapattı. Ama yakalayacak olmamıştı. Park edip garsona siparişini verirken son ses de kay-5'Muştu. Şimdi başağrısı vardı yalnızca, sanki beyni bükülmüş, sıkıl-'Şve kurumak için asılmış gibi. O Danny adındaki çocuktan otelde ;fı ilsine ışıltısını kanıtlamasını istediği günkü başağrısı gibi bir ağrı. İAma bu ondan daha yüksek sesliydi. O zaman çocuk oyun oynu-|U. Şimdiyse yalın korkuydu, her sözcük beyninde bir çığıktı. it

-275 -

Kollarına baktı. Sıcak güneş altında bile tüyleri diken dikendi. Çoci-ğa yardıma gerek duyarsa kendisini çağırmasını söylemişti, anımsıyp. du bunu. Ve şimdi de çocuk ona sesleniyordu işte. '

Çocuğu orada nasıl bıraktığına şaşı'tbirden. Başına kötü şeyle hem de çok kötü şeyler

gelebilirdi.

Ansızın motoru çalıştırdı, geri vitese taktı ve son hızla anayola çıktı Garson kız dondurma elinde kalakalmıştı! arkasında.

«Ne o, yangın mı var?» diye bağırdı ama Hallorann çoktan gitmişti;

Lokantanın müdürü Queems adında bir adamdı. Hallorann içeri girince bir gece öncesinden kalmış kanlı gözlerle baktı.

«Hayrola, bir sıkıntın mı var, Dick?»

«Evet, Bay Oueems. Üç gün izin isteyeceğim.»

Oueems'in sapsarı gömleğinin üst cebinde bir paket Kent vardı Paketi çekmeden parmağıyla bir sigara çıkarıp dişlerinin arasına yerleştirdi. Masası üzerindeki çakmakla yaktı sigarasını.

«Benim de üç gün izine ihtiyacım var ona bakarsan. Neden?»

«Üç gün, efendim,» diye tekrar etti Hallorann. «Oğlum.»

Oueems'in bakışı Hallorann'ın yüzüksüz sol eline çevrildi.

«1964'te boşadım,» dedi Hallorann.

«Dick, hafta sonu kalabalığını biliyorsun. Şimdiden doluyuz. Pazar gecesi Florida Salonu bile doldu. Saatimi al/cüzdanımı al, sigorta paramı al, hatta dayanabil irsen karımı al ama benden izin isteme. Hasta falan mı?» «Evet, efendim. Vurulmuş.»

«Vurulmuş hal» Oueems sigarasını küllüğe bastırdı «Evet, efendim.»

«Avlanırken falan mı?»

«Hayır, efendim.» Hallorann'ın sesi daha da yumuşamış, alçalır şimdi. «Jana şimdi bir kamyon sürücüsüyle yaşıyor. Beyaz bir adam Oğlumu tabancayla vurmuş. Colorado'da hastanede. Durumu ayır' mış.»

takiru.klan ilgi belirtisiydi bu.

3it öyleyse,» dedi Queems. «Baedeker üç gün idare eder sanırım. : ocuk da yardım eder kendisine.»

3u haftalık avansımı geri vermek istiyorum,» dedi Hallorann. «Sizi nasıl bir sıkıntıya soktuğumu biliyorum.

Bay Oueems.»

Gueems'in yüzündeki ifade kasıldı, boğazına kılçık kaçmış gibi oldu ;<Sunu döndükten sonra konuşuruz,» dedi. «Sen git toparlan. Ben Baedecker'le konuşurum. Uçakta yer ayırtmamı ister misin?»

«Teşekkür ederim, ben ayırtırım, efendim.»

«Pekâlâ. Umarım sonu iyi gelir, Dick. Bir haber alınca bana bildir, olmaz mı?»

«Olur efendim.»

Eî sıkıştılar.

Hallorann bodrum katına, hizmetçiler bölümüne gidince koy/erdi 'uttuğu kahkahasını. Portakal kokusunu duyduğu zaman hâlâ gülüyor, anından akan terleri silmeye çalışıyordu. Birden kafasına yıldırım çarptığı gibi oldu, sendeleyerek duvara çarptı.

(NE OLUR GEL DİCK NE OLUR GEL NE OLUR)

Sonra yavaş yavaş kendine geldi ve dairesine gidecek kadar güç '°Pariayabiîdi. Anahtarı paspasın altındaydı, almak için eğilirken iç binden bir şey düştü. Aklı hâlâ o seste olduğu için yerdeki mavi zarfa Aamadan baktı. Sonra alıp çevirdi. VASIYETNAME. Kara örümcek gibi harflerle (Tanrım, demek böyle ha?)

Bilemezdi. Ama olabilirdi de. Bütün hafta boyunca kendi sonun (haydi söyle) bir önsezi gibi hissetmişti.

Ölüm mü? Bir an için tüm yaşamı gözlerinin önünden oç Bayan Haliorann'ın üçüncü oğlu Dick'in inişii çıkışlı hayat hikâyesi dei de, şimdiki yaşamı. Martin Luther King öldürülmeden az önce da: çıkabildiğini söylemişti. Dick kendisi için bunu iddia edemezdi. Daı değil ama yıllar süren bir çabalamadan sonra güneşti bir yaylaya ç; mıştı. iyi dostları vardı. İsteddiği yerde iş bulabilmesi için onun hakkını iyi sözler söyleyecek insanlar vardı. Karalığıyla mutlu bir uzlaşmaya va mıştı. Altmışını geçmişti ve hâlâ ayaktaydı.

Bu yaşamın sonunu -kendi sonunu- tanımadığı üç beyaz'uğruı mı getirecekti?

Ama bu yalandı.

Çocukla paylaştıkları şeyin kırk yıllık dostlar arasında bile bulun madiğini biliyordu. Kafalarının içinde birer ışıldak olduğu için Ç°cl onu, o da çocuğu biliyordu. Bu, kendilerinin istemediği, onlara verilrr bir şeydi.

(Doğru değil, seninki elîeneri, onunki ışıldak)

Ve kimi zaman o ışık, o ışıltı güzel bir şeydi. Kazanacak atı t ya da çocuğun dediği gibi,

babanın kaybettiği sandığını bulurdun bunlar hep işin süsleriydi. Salatanın tuzu biberiydi. Altında başka Şe-vardı. Acı, gözyaşı ve ölüm olabilirdi. Çocuk o yerde kıstırılmış ka ve kendisi de oraya gidecekti. Çocuk için. Elinden geleni yaPa, Eğer yapmazsa çocuk hemen orada, kendi beyninin içinde ölece Ama insan olduğu için bu durumun başına gelmemiş oimaS isterdi.

/1X İ i !
''' .''' '''' ''''''

*«=1.A.jırv nâlmaua f*alıcırTH stı.)

Eşyalarını çantasına yerleştirirken birden bu düşünce gelmişti alkıtı-A Ve her zaman olduğu gibi anının gücüyle donup kalmıştı. Bujnu [Tiümkün olduğu kadar ender düşünmeye çalışırdı aslında.

Delores Vickery adındaki kat hizmetçisi kız paniğe kapılmıştı, pîçğer hizmetçilere, daha da kötüsü bazı müşterilere de söz etmişti gördCjğü şeylerden. Ullman haber alınca hemen kovmuştu onu. Kız ağlaya ablaya Hallorann'a gelmişti, kovulması yüzünden değil de ikinci kattaki o odada gördüğü şeyden. Havluları değiştirmek için 217 numaraya girirdi-ğinde banyoda Bayan Massey'i ölü olarak yatarken görmüştü. Bu olanaksızdı. Bayan Massey bir gün önce gizlice otelden çıkarılmıştı vve o anda New York'a doğru uçuyordu. Alıştığı birinci sınıf yerine bu I kez uçağın ambarında.

Hallorann, Delores'ten pek hoşlanmazdı, ama yine de gidip bir bakmıştı o gece. Delores mevsim sonlarında işler hafiflediği zaman hasıra garsonluk da yapan yirmi üç yaşında bir kızdı. Hallorann kızda .azıcık bir ışılı olduğunu sezini emişti. Delores tembelliğe hiç katianama.yan bir yönetimde tembel bir işçiydi. Çamaşır dolabına girip kitabını ofkur, sigarasını içerdi. Ama Ullman ne zaman gizlice teftişe çıkısa kızı hep çalışır görürdü. Kitabı rafa, küllüğü de cebine gizlenmiş olurdu. EEZvet, tembeldi ve bu yüzden öteki kızlar onu pek sevmezlerdi, ama yinA de hafif bir ışılıtı vardı. Bu yüzden işleri hep yolunda giderdi. Ama 217 numarada gördüğü şey onu öylesine korkutmuştu ki, Ullman'in. kendisini kovmasını sevinçle karşılamıştı.,

Peki neden Hallorann'a gelmişti? işitılar birbirlerini bulurlar, Adıye |düşündü.

O gece yukarı çıkmış ve ertesi günü yeni bir müşterinin gele>,ceği [°daya girmişti. Bürodan aldığı maymuncukla açmıştı kapıyı; Ulkman Maymuncuğu elinde görseydi Delores Vickery'yle birlikte iş bulma kAuru-Au önünde kuyruğa gireceği kuşkusuzdu.

Banyonun çevresindeki naylon perde kapalıydı. Perdeyi çekmssden önce ardında ne göreceğini anlamıştı o anda. Bayan Massey yarıya

kadar su dolu olan banyonun içinde yatıyordu, vücudu şişmişti. O'veiio. okta daha başka şeyler de vardı.

Kötü bir düş düzenli aralıklarla yinele-niyordu; bir maskeli balo, kendisi Overlook'un balo

salonunda hizmet ediyor, maskelerin çıkarılması emriyle herkes aynı anda maskelerini çıkarıyor ve ortaya çürümüş böcek yüzleri çıkıyordu. Sonra o hayvan biçiminde çit vardı. İki, hatta üç kez hayvanların durumlarını değiştirdiğini görmüş ya da ona öyle gelmişti. Geçen yıl mayıs ayında Ullman onu tavanarasına gönderip şimdi şöminenin yanında duran o süslü bakır maşayı falan aratmışıı. Tavanarasındayken yanan lambalardan üçü birden sönmüş, Hallorann kapının yolunu kaybetmişti. Paniğe kapılmış, oradan oraya çarpmış, birisinin onu izlediği korkusuna kapılmıştı. Işıklar söndüğü anda tahtaların arasından çıkıveren büyük ve ürkütücü bir yaratık. Sonunda yerdeki halkaya ayağı takılıp da kapağın yerini buiun-ca kendini güçbela aşağı atmış, kapağı bile açık bırakmıştı. Daha sonra Ullman mutfağa bizzat gelmiş, îavânarasının kapağını ve ışıkları açık bırakmış olduğunu söylemişti. Hallorann müşterilerin yukarıya hazine avcılığına mı gitmelerini istiyordu? Elektriğin bedava mı olduğunu sanıyorlar?

Müşterilerden pek çoğunun da bir şeyler görüp duyduklarından emindi. Hallorann'in otelde bulunduğu üç yıl içinde Başkan Dairesi on dokuz kez tutulmuştu. Gelen müşterilerden altısı zamanından önce ayrılmışlardı otelden, çoğunun yüzlerinde bir çeşit hastalık belirtisi vardı. Sonra başka müşteriler başka odaları ani olarak terk etmişlerdi. 1974 Ağustosunda bir akşam vakti. Kore'de Bronz ve Gümüş Yıldız kazanmış olan bir adam golf oynarken birden çığlıklar atmaya başlamıştı. Hallorann otelde kalan çocuklardan pek çoğunun ısrarla çocuk bahçesine gitmediklerini de bilirdi. Çocuklardan biri beton tünellerde oynarken kriz geçirmişti. Ancak Hallorann bunun nedeninin Overlook'un o korkunç çağrısı mı olduğunu, yoksa çocuğun, otel hizmetçileri arasında söylendiği gibi, saralı olduğu ve o gün ilacını içmeyi unuttuğundan mı olduğunu bilemiyordu.

Bayan Massey'in cesedine bakarken korkmuştu ama paniğe kap'1' mamıştı bu yüzden. Beklenmedik bir şey değildi bu.. Ancak kadın"1 gümüş rengi gözlerini açıp da sırtmaya başladığında paniğe kapılmış11-(kadın doğruıup arkasından gelmeye kalkışınca)

da dehşete kapılmıştı. Oradan arkasına bakmadan kaçmış, kapıyı kilitledikten sonra bile rahat bir soluk alamamıştı. Şimdi çantasının fermuarını kapatırken bir daha Overlook'un hiçbir yerinde kendini güven içinde hissedemediğini düşünüyordu.

Ve şimdi de imdat isteyen o çocuk.

Saatine baktı. 17.30. Kapıya giderken Colorado'da, hele dağlarda aman bir kış olduğunu anımsadı. Tekrar dolabının başına döndü, 'zun koyun kürkü astarlı deri paltosunu naylon torbasından çıkarıp İdi. Tek kışlık giyeceği buydu. Işıklan söndürüp çevresine bakındı, 'nuttuğu bir şey_var mı? Evet. Bir tek şey. Cebinden vasiyetnameyi ikardı, aynanın çerçevesi arasına sıkıştırdı/Talihi varsa zarfı gelip ken-i çıkarırdı oradan. Talihi varsa.

Dışarı çıkıp kapıyı" kilitledi, anahtarı paspasın altına soktu, aşağı ip Cadillac" ına bindi.

Hallorann, ûueems'ie ûueems'in adamlarının santraldan ieiefcniadinledikleri için lokantadan telefon etmemişti havayollarına. Şimdi avaalanına giderken yolda bir yerde

durup United Air Lines'a telefon terek Denver'e kaçta uçak olduğunu sordu.

18.36'da bir uçak vardı. Acaba beyefendi bu uçağa yetişebilirler iydi? Hallorann saatine baktı. 1Ş.G2. Yetiŕeceđini söyledi. 3oş yer var tydı?

Bir dakika bakayım, efendin

Bir dakika geçti. Sonra iki Cdkika. Ne olursa oisun yola çıkmaya rar verdiğinae rezervasyon memurunun sesi duyuldu. Sır boş yer varış. Birinci.sınıfta.

Kabul ediyordu.

Nakit mi ödeyecekti yoksa kredi kartıyla mı?

Nakit, yavrum, nakit. Uçmam gerek bu akşam.

Ve adınız?

Hallorann. İki I ve iki n.

Telefonu kapatıp koştu.

Az daha yetişiyordu uçağa.

Saatte yüz yirmiyle giderken ve havaalanı karşısında görüdüğü anda trafik polisi arabayı kenara çekti. Haiiorann camı indirdiğinde poiis defterini çıkarmıştı bile.

«Biliyorum,» dedi polis. «Ciiveland'da cenaze törenine gidiyorsun. Baban. Seaitle'de evlenme törenine. Kızkardeşin. San Jose'da çıkan yangında dedenin şekerci dükkânı yandı. Kamboçyalı bir Kızsl Nev« York City terminalinde seni bekliyor. Havaalanı dışında nöbet tutmaya bayılırım ben. Çocukken bile okulda en sevdiğim ders masa saatiydi.»

«Bakın memur bey, oğlum... »

«Hikâyenin bilemediğim tek yanı, sürücünün ehliyet numarası ve trafik ruhsatı. Onun için beni fazla merakta bırakmadan çıkar bir göreyim.»

Haiiorann polisin sakin mavi gezlerine bakınca, oğlum vuruldu hikâyesini anlatmanın doğru olmayacağın: düşündü. Cüzdanını çıkardı.

«Çok iyi,» dedi poiis. «Lütfen istediklerimi çıkarır mısın? Bakalım hikâyenin sonu nasıl gelecek?»

Haiiorann ehliyetiyle trafik ruhsatını çıkarıp polise uzattı.

«Çok güzel. .O kadar güzel ki, bir ödü! kazandınız.»

«Ne?» diye sordu Haiiorann umutla.

«Bu sayılan yazdıktan sonra size şişirmeniz için küçük bir balon vereceğim.»

«Tanrıml» dîye inledi Haiiorann. «Memur bey, uçağım...»

«Şist! Yaramazlık yok,» dedi polis.

Haiiorann gözlerini kapattı.

Saat 18.49'da uçuşun ertelendiğini umarak United bürosuna vardı Sormaya gerek yoktu. Tabela Denver uçağının 18.40'da kalktığı görülüyordu. Dokuz dakika önce.

«Ağzına sıçayım!» dedi Haiiorann.

Birden burnuna gelen portakal kokusuyla soluğu kesilir gibi ci-U Güç ha'io tuvalete attı kendini,

<WE OLUR GEL DİCK NE OLUR GEL NE OLUR!>

39

merdivenlerde

Vermont'dan Colorado'ya taşınmadan önce parasal durumlarını düzeltmek için yaptıkları şeylerden biri de Jack'ın iki yüz plaklık rock and roll dizisini satmak olmuştu. Tanesi bir dolara gitmişti plaklar. Bunların içinde Danny'nin çok sevdiği bir piak vardı. Eddie Cochran'ın, sözleri Lenny Kaye tarafından yazılmış şarkıları. Wendy oğlanın bu hızlı yaşamış ve genç ölmüş insana karşı olan tutkusunu anlayamamıştı Şimdi saat yediyi çeyrek geçe {dağ saatiyle), Dick Haîiorann Que-em's karısının dostunun hikâyesini anlatırken, Wendy oğlunu alt salonla birinci kat arasındaki merdivenin basamaklarında oturmuş, elindeki kırmızı topla oynarken bir yandan da o plaktan şarkılar mırıldanırken buldu.

«Bir iki. üç dört tırmanırım,» diyordu Danny melodisiz bir sesie. «Beş altı yedi daha... tepeye çıkınca rock yapamayacak kadar yorgun... »

Wendy oğlunun yanına oturdu. Yüzüne bakınca alt dudağının şişmiş olduğunu ve çenesinde kurumuş kan lekeleri olduğunu dehşetle gördü. Kalbi boğazına fırlayacakmış gibi oldu, ama sesine norma! bir ton vermeye çalıştı.

«Ne oldu, doktor?» diye sordu. Ne olduğunu biliyordu. Jack dövmüştü V:r,e oğlanı. Başka ne beklenirdi ki? Her şey eskiye dönecekti.

«Tony'yi çağırdım,» dedi Danny. «Balo salonunda. Koltuktan düşmüşüm. Ama acımıyor artık. Dudağım çok büyümüş gibi geliyor yalnız.»

«Gerçekten olan bu mu?»

«Babam yapmadı,» dedi Danny.

Wendy korkuyla baktı oğluna. Top bir elinden ötekine gidip geliyordu. Zihninden geçenleri okumuştı. «Tony... Tony sana neler söyledi, Danny?»

«Önemi yok.» Çocuğun yüzü sakın, sesi insanın iliklerini donduracak kadar ilgisizdi.

«Danny...» Oğlanın omuzlarını kavradı. İstedikinden daha sertçe. ' Çocuk kurtulmak için çabalamadı ama. (Mahvediyoruz bu çocuğu. Yalnız Jack değil, ben de. Ve belki yalnız biz değil. Jack'ın babası, benim annem... onlar da buradalar

mı acaba? Burası kaynıyor nasıl olsa, iki tane fazla olmuş ne

. ' çıkar? Danny çok üzülüyorum...) * «Önemi yok,» dedi Danny yine. Topu elinden aktardı. «Tony bir daha gelmeyecek. Bırakmıyorlar. Yenildi.»

«Kim bırakmıyor?»

«Oteldeki insanlar.» Danny annesinin yüzüne baktı. Wendy oğlunun gözlerindeki ifadenin hiç de ilgisiz olmadığını fark etti. Korku doluydu gözleri. «Ve... ve oteldeki şeyler. Çok çeşit şey var burada. Otel onlarla dolu.»

«Sen onları görüyor...»

«Görmek istemiyorum.» Danny yine elindeki topa baktı. «Ama geceleri zaman zaman seslerini duyuyorum. Rüzgâr gibi, hep birlikte içlerini çekiyorlar. Tavanarasında. Bodrumda. Odalarda. Her yerde. Senim suçum sanmıştım. Böyle olduğum için. Ben anahtarım. Küçük gümüş anahtar.»

«Danny... kendini yiyip bitirme böyle.»

«Ama o da var. Babam. Sen de. Hepimiz istiyor. Babam kandırıyor, en çok kendisini istediğine inandırıyor. Oysa en çok beni istiyor. Ama üçümüzü de alacak.»

«Eğer o kar arabası... »

«Bırakmadılar.» dedi Danny hafif sesle konuşmaya devam ederek. «Parçasını karlar içine attırdılar. Uzaklara. Rüyamda gördüm. 217 numarada o katinin olduğunu da biliyor babam.» Korku dolu kara gözleriyle baktı annesine. «Bana inanıp inanmaman önemli değil.»

Wendy oğlanı kucakladı.

«Sana inanıyorum, Danny. Bana gerçeği söyle... Jack... baban bize kötülük yapacak mı?»

«Yaptırmaya çalışacaklar, anne. Bay Hallorann'ı çağırıyordum. Ona ihtiyacım olursa çağırmamı söylemişti. Ama çok güç bu. Çok yoruluyorum. İşin kötüsü beni duyup duymadığını bilemiyorum. Çok uzak olduğu için cevap verebileceğini sanmam. Benim ona seslenmem için uzak olup olmadığını da bilmiyorum. Yarın...»

«Ne olacak yarın?»

Başını salladı Danny. «Hiçbir şey.»

«Baban nerede şimdi?»

«Bodrumda. Bu gece yukarı çıkacağını sanmıyorum.»

Wendy birden ayağa kalktı. «Beni burada bekle. Beş dakika sonra geleceğim.»

Tavandaki floresan ışıkların altında mutfak soğuk ve bomboştu. Wendy bıçakların asılı bulunduğu yere gitti, en uzun ve en keskinini alıp kurulama bezine sardı, ışıkları söndürerek çıktı mutfaktan.

1: Danny merdivende oturmuş, elden eie geçirdiği kırmızı topa baka-

isk şarkısına devam ediyordu. «Sevgilim yirminci katta oturuyor, asan-fer de bozuk. Bir iki üç dört diye tırmanırım...»

K (... Lou, sevgilim Lou benim...) m Danny şarkısını kesip kulak verdi.

m. (... Lou, sevgilim Lou benim...)

m Ses başının içindeydi, kendisinin bir pa-çası gibi. Öylesine korku-

pu derecede yakın ki, kendi düşüncesi sanki. Yumuşak ve sinsi. Alay ediyor. Sanki.

(burasını çok seveceksin. Hele bir dene. Bir dene bak nasıl seveceksin'...) der gibi.

Şimdi kulaklarını açmış, yine duyuyordu seslerini. Ruhların, hayaletlerin ve beiki de otelin toplanması. Hayaletlerin gerçekten canlı oldukla-

n, çaltdan hayvanların yürüdükleri, küçük bir gümüş anahtarın müstehcen hareketleri başlattığı yer." Yaz turistlerinin hiç duymadıkları sonsuz kış rüzgârı gibi yumuşak ve hışırtılı sesler. Yaz yabananlarınm uykularından uyandıkları zaman çıkardıkları uykulu uğultu. On bin metre yukarda.

(Karga neden yazı masasına benzer? Ne kadar yüksekte otursa\jy kadar az olur! Bir çay daha almaz mısıruz?)

Yaşayan bir ses, ama insan sesi ya da soluğu değil. Metafiziğe akli yatkın biri buna

ruhların sesi diyebilirdi. Dick Hallorann'ın yüzyılın başından önce yaşamış ninesi buna hortlak derdi. Psişik bir araştırmacı daha uzun bir sözcük kullanırdı... psişik yankıma, psikokinesis. Ama Danny için bu, çevrelerinde giderek daha da gacırtılar çıkaran o yaşlı canavarın, otelin sesiydi.

Karaniik balo salonunda, cam fanus altındaki saat tek bir vuruşla yedi buçuğu çaldı. içkinin sertleştirdiği kısık bir ses «Maskeler aşağı, sevişelim artık!» diye bağırdı.

Salonun ortasına gelmiş olan Wendy olduğu yerde kalakaldı.

Topu hâlâ elinden eline atan Danny'ye, «Bir ses duydun mu?» diye sordu.

Danny annesine baktı ve topla oynamaya devam etti.

Hep birlikte kilitli kapı arkasında olacakları halde bu gece pek az uyuyacaklardı.

Karanlıkta gözleri açık olan Danny düşünüyordu.

(Babam onlardan biri olmak ve sonsuza dek yaşamak istiyor. İsteddiği bu.)

Wendy ise başka şeyler düşünmekteydi.

{Zoruniu kalırsam onu daha yukarılara götürürüm. Olacaksak bunu dağlarda yapmayı tercih ederim.)

Kasap bıçağı hâlâ beze sarılı olarak yatağın altındaydı. Elini bıçağın yanından ayırmıyordu. Arasıra uyuyakalıp uyanıyorlardı. Otel çatırdı-yordu çevrelerinde. Dışarda kurşun gibi bir gökten kar boşanmaya başlamıştı.

40

bodrumda

(Kazan kahrolası kazan!)

JackTorrance'm beynine parı parıl kızıl renkli bir uyarı gibi yayıldı düşünce. Hemen arkasında da Watson'un sesi.

(basmç göstergesini sürekli kontrol etmen gerek. Unutursan yavaş yavaş yükselir ve bir sabah uyandığında kendini ayda buluverirsin... iki yüz elliye çıkabilir ama bu haliyle daha önce patlar... gösterge yüz seksendeyken milyon versen inmem buraya.)

Bütün gece burada oturmuş, eski evrakları tek tek elden geçirmişti, zamanın giderek kısaldığını, acele etmesi gerektiğini hissediyordu. Yine de önemli ipuçları, her şeyi açıklığa kavuşturacak bağlantıları bulamamıştı.

Parmaklan eski kâğıtlardan sapsarı kesilmişti. Ve öylesine dalmıştı ki, bir kere bile bakmamıştı kazana. Akşam saat altıda aşağı indiği zaman bir kez bakmıştı. Şimdiyse...

Saatine bakınca yerinden fırladı.

Sabahın beşiydi. Beşi çeyrek geçiyor.

Arkasındaki kazandan ısıklar geliyordu.

Koştı Jack. Son bir iki ay içinde zayıflamış, yüzünde traşı uzamıştı. Toplama kampında yaşıyormuş gibi bir görünüşü vardı.

Kazanın göstergesi iki yüz onda duruyordu. Eski ve yamalı kazanın bu öidürücü basınçla kaynak yerlerinden patladığını görür gibi oldu.

(yavaş yavaş yükselir... yüz seksendeyken milyon versen inmem buraya)

Birden içinden sakın ve kandırıcı bir ses yükseldi. j; (Boşver. Git YVendy'yle Danny'yi al ve kaç git buradan. Varsın patlasın.)

Ama patlamayı görür gibi oluyordu. Otelin önce kalbini, sonra ruhunu parçalayacak bir gök gürültüsü. Kazan turuncu mor bir parıltıyla havaya uçacak, bodruma akkor halinde maden parçalan yağacaktı. Bir bölümü öteki odadaki kâğıtların üstüne düşecekler, kâğıtlar cayır cayır yanacaktı. Sırlar, ipuçları yok olacak, artık hiç kimse otelin" esrarını çözemeyecekti. Sonra gaz patlaması gelecekti. Otelin ortası bir fırın gibi alev alacaktı. Merdivenler, koridorlar, odalar've tavanlar biri Fran-kestein filminin son makarasındaki şato gibi tutuşacaktı. Heyecanlı müşteriler gibi mavili karalı halılarda koridordan koridora koşan atevdüimie-ri. Yangın söndürme aletleri de yoktu. Yalnızca o eski model yangın hortumları. Kullanacak kimse de yok. Marttan önce buraya gelebilecek itfaiye arabası da yoktu. Yan yavrum yan. On iki saat sonra geriye hiçbir şey kalmazdı.

Gösterge iki yüz on ikiye varmıştı. Kazan yataktan kalkmaya çalı-" şan hastalıklı yaşlı bir kadın gibi inliyordu. Yamaların çevresinde buharlar belirmişti.

Jack hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordu. Eli basıncı azaltacak vananın üzerinde donup kalmıştı. Gözleri yuvalanndan safir taşlar gibi panlıyordu.

(Son fırsatım bu benim.)

Paraya çevirmediği tek şeyi, Stovington'daki ilk iki yılında Wendy'y-ie birlikte yaptırdığı hayat sigortası poliçesiydi. İkisinden biri bir kazada ya da yangında ölürse seksen bin, normal ölümle ölürse kırk bin dolar. (Bir yangın... seksen bin dolar.)

Çıkacak zamanlan olurdu. Uyuyor olsalar bile kaçacak zaman bulacaklarına inanıyordu. Overlook yandığı takdirde hayvanların ya da başka şeylerin gitmelerini önleyeceklerini

sanmıyordu.

(Yanarken)

Yağ'ı camın altındaki gösterge iki yüz on beşe gelmişti.

(Ateş her şeyi öldürür.)

Jack birden kendine geldi. Uyukluyordu ve uyuklarken havaya uçacaktı neredeyse. Ne düşünüyor olabilirdi? Oteli korumaktı görevi.

Elleri korkudan terieyivermişii, vanayı çeviremedi ilk tutuşta. Sonra pgrmaklarını deliklerine geçirdi. Bir kere, iki kere çevirdi. Bir buhar sesi duyuldu. Canavarın soûğu. Kazanın altından sıcak bir tropikal sis yükseldi. Bir an için göstergeyi göremedi. Çok beklemişti galiba. Kazanın içindeki panîtilar, gıcırtilar artıyordu.

Buhar kaıkınca göstergenin iki yüze düştüğünü ve daha düşmekte olduğunu gördü. Yamaların kenanndan sızan buhar bulutları ve sesler giderek azalıyordu.

Yüz doksan... yüz seksen... yüz yetmiş beş...

Artık patlamazdı. Yüz altmışa inmişti.

Soluk soluğa, baştan aşağı titreyerek çekildi kazanın yanından. Ellerine bakınca avuçiçlerinin şişmeye başladığını gördü. Eli vanada ölecekti az daha. Daha kötüsü, Overiook'u öldürecekti. Son yenilgi. Öğretmen olarak, yazar olarak, koca ve baba olarak başarısızdı. Ayyaşlıkta bile. Ama insanın bakmakla, korumakla görevli olduğu bir binayı havaya uçurması hepsinin üstüne tüy dikerdi. Ve bu, sıradan bir bina değildi.

Hem de hiç değildi.

Bir içki istiyordu.

Basınç seksene düşmüştü şimdi. Elinin acısıyla yüzünü buruşturarak vanayı kapattı. Bundan sonra çok daha dikkatli olmak zorundaydı. Kazan çok zayıflamış olmalıydı. Kış sonuna kadar yüzün üstüne çıkar-marr»k gerekirdi. Biraz üşürlerse de, o kadan olurdu artık.

• u kabarcıklarından ikisi patlamıştı elinde. Çürük diş gibi ağrıyordu.

Bir içki. Oysa koca binada bir damlası bile yoktu. Bir içki bir ilaç 9şii gelirdi şu anda. Acı dîndiici ilaç. Excedrin'den biraz kuvvetli bir W. Ama hiçbir şey yoktu. |. Gölgeler arasında gördüğü şişeleri anımsadı. »iOtel kurtarmıştı. Otel kendisine ödüi vermek isteyecekti. Emindi wiarî. Arka cebinden mendilini çıkarıp merdivene doğru yürüdü. Aip slidi. Küçük bir kadeh. Bir tek kadeh. Acıyı azaltın,ak için. BjDveriook'a hizmet etmişti, şimdi hizmet sırası

Overlook'taydı. Hızlı

iT 5QC __'__ M»fhT..m _

JV -1Q

adimiaria çıkıyordu basamakları. Uzun ve acı bir savaştan evine dönen bir insanın aceleci adımlarıyla. Saat sabahın beşini yirmi geçiyordu.

41 gündüz

Danny korkunç bir rüyadan soluğu kesmiş olarak uyandı. Bir patlama olmuştu. Yangın. Overloûk yanıyordu. Annesiyle ön bahçeden seyrediyorlardı yangını.

«Hayvanlara bak,» demişti annesi.

Hepsi ölmüşlerdi. Ağaçların yaprakları kahverengiydi şimdi. Sık dalları iskeletlere benziyordu. Sonra babası Overiook1 un ön kapısından yanar bir meşale gibi fırlamıştı. Üstü başı, saçları alevler içindeydi, yüzü her an biraz daha karanyordu.

İşte Danny tam o anda uyandı. Korkudan boğazı tıkanmıştı. Elleri çarşafı sıkıyordu. Bağırması mıydı? Annesine baktı, Wendy örtüyü boğazına kadar çekmiş, yan dönmüş yatıyordu. Çocuk gibiydi. Hayır, bağırılmıyordu.

Danny gözlerini tavana dikip yattı olduğu yerde, korkunç rüya gerilerde kalıyordu.

Büyük bir felâketin.

(yangın mı? patlama mı?) son saniyede önlendiğini hissediyordu. Zihninde babasını arayınca onun aşağı katta bir yerde olduğunu gördü, ön salonda. Danny babasının düşüncelerine girmek istedi. Ama olanaksızdı bu. Babası yine Kötü Şey'i düşünüyordu.

(bir tek atabilsem gerisi umurumda bile değil Al nasıl içtiğimi*1 hatırlıyor musun bir parmak iskoç viskisi bir parmak cin bir sana bir bana isterse merihlifer bassın dünyayı umurumuzda mı sanki)

(ÇEKİL KAFASININ İÇİNDEN, BOK HERİF!)

Danny zihnindeki bu ses karşısında gözleri yuvalarından fırlayarak jüzüldü. Babasının sesi değil, onu çok iyi taklit eden başka birinin .eSjydi bu. Tanıdığı bir ses. Kısık, vahşi ama yine de tanıdık bir ses. - - Bu kadar yakın mıydı yani?

Örtüyü açıp yere indi. Terliklerini giydi, kapıyı açarak ana koridora joğru koşmaya başladı. Köşeyi döndü. Kendisiyle merdiven arasında dört ayak üstünde duran bir adam vardı.

Danny dondu olduğu yerde.

Adam başını kaldırıp baktı. Gözleri ufacık ve kırmızıydı. Üzerinde gümüş yaldızlı bir giysi vardı. Köpek giysileri, diye düşündü Danny. Bu jarip yaratığın arkasında ucu ponponiu bir de kuyruk uzanıyordu. Giysilin sırtında boynuna kadar gelen bir fermuar vardı.

Adamın ağzı, çenesi ve yanakları kan içindeydi.

Danny'ye hırlamaya başladı. Sırıtiyordu, ama hırlama gerçektir. Boğazının derinliklerinden çıkıyordu. İnsanın iliklerini donduran ilkel bir ses. Sonra havlamaya başladı. Dişleri de kan içindeydi. Kemiksiz kuyru-junu sürükleyerek Danny'ye yaklaşmaya başladı. Köpek giysisinin başı lalının üzerinde yatıyordu.

«Bırak geçeyim,» dedi Danny.

«Seni yiyeceğim küçük çocuk,» diye köpek adam cevap verdi ve /eriden havlamaya başladı. İnsanın yaptığı bir taklitti havlamalar, ama sesteki vahşet gerçektir. Adamın saçları karaydı. Giydiği elbise yüzünün terden sırılsıklamdı. Soluğu viski kokuyordu.

Danny geriledi ama kaçmadı. «Bırak geçeyim.»

«Olmaz. Seni yiyeceğim çocuk.»

Hırlayarak Danny'nin üzerine saldırır gibi yaptı.

Danny daha fazlasına dayanamadı. Omzu üstünden geriye baka-a dairelerine doğru koştu. Arkasından hırıltılar, havlamalar, kahkaha-5r. rırırındanmaiar geliyordu.

jtDanny yatak odalarının kapısını açıp içeri baktı. Annesi aynı biçim-TİAuyordu. Ondan başka duyan yoktu olanları. Yatağının üstüne otu-havada

rup elleriyle gözlerini örttü. Otel işi ele almıştı artık, ilk başlarda her şey rastlantıyla oluyordu. Beiki ilk gördüğü şeyler kendisine zarar verme-yen korkunç resimlerdi. Ama şimdi bunları otel yönetiyordu ve insana zararı olabilirlerdi. Overlook onun babasının yanına gitmesini istememişti. Bütün eğlencesi bozulurdu yoksa! Onun için köpek adamı çıkarmıştı önüne. Yolla aralarına çalidan hayvanları çıkardığı gibi.

Ama babası buraya gelebilirdi. Nasıl olsa gelecekti.

Ağlamaya başladı, gözyaşları sessizce yuvarlanıyordu yanaklarından. Artık çok geçti. Hepsi öleceklerdi, üçü de. Overlook gelecek bahara açılıriği zaman onlar da, diğer hayaletlerle birlikte karşılayacaklardı müşteri sri. Banyodaki kadın. Köpek adam. Beton tüneldeki o karanlık korkunç şey. Hepsi...

(Yeter! Yeter artık!)

Gözlerini ovuşturdu yumruğuyla. Bunun olmaması için elinden geleni yapacaktı.

Gözlerini kapattı, zihninden sert, kristal kadar sert bir yıldırım yolladı.

(DICK GEL NE OLUR ÇOK KÖTÜ DURUMDAYIZ DICK GEL ARTIK NE OLUR)

Birden gözlerinin arkasındaki karanlıkta Overlook'un loş koridorlarında onu kovalayan şeyi gördü.

(Yeter artık! Seni köpek seni! Yeter dedim sana! Babanım ben senin!)

(Hayır!)

Birden yatak odasının gerçeğine döndü. Çığlıklar boşanıyordu ağzından. Annesi yerinden fırladı.

«Yapma baba, yapmaaaa... »

İkisi de görünmeyen tokmağın inerken çıkardığı ısıklık sesini duy* lar. Danny annesine koşup göğsüne kapandı, kapana kısılmış tavsa: gibi titriyordu.

Overlook, Dick'i çağırmasına da izin vermeyecekti. Bu da ote<ı' eğlencesini bozabilirdi.

Yapayalnızdılar.

Dışarda kar daha şiddetle yaöivcr, dünyayla tüm bağlantıları kesiyordu.

oca —

İ Dick Hallorann'ın uçağı için saat 6.45'te anons yapıldı. Hailorann i55'e kadar çantası elinde heyecanla bekledi kapıda. Carlton Vecker iında birini bekliyorlardı. 196 sayılı uçuş için kaydını yaptırmış bir kişi irdi. m Sonunda memur Hallorann'a mavi giriş kartını uzattı. «Talihiniz varmış. Buyrun efendim, uçağa binebilirsiniz.»

Geceyi havaalanında geçirmişti. Bütün şirket acentelerini tek tek dolaşmış, bilet aramıştı. Gece yarısından sonra sekizinci ya da dokuzuncu fincan kahvesini içerken bu işi böyle tümüyle omuzladığı için ineklik etmekte olduğunu düşünmüştü. Yetkililer vardı. En yakın telefona gitmiş, üç ayrı santralla konuştuktan sonra Kayalık Dağları Ulusal Park Bürosunun acil numarasını almıştı.

Telefona cevap veren adamın bezgin bir sesi vardı. Hailorann uydurma bir ad vermiş ve Sidevinder'in doğusundaki Overlook Otelinde bir felâket olduğunu söylemişti.

Beklemesi söylendi.

Beş dakika sonra adam telefona geldi yine.

İ«Alıcı verici radyoları var mı?» dedi. «Var,» dedi Hailorann. «İmdat falan istemediler.»

«Ne önemi var bunun. Ben...» «Nasıl bir felâket bu, Bay Hail?» «Bir aile var otelde. Otelin bakıcısı ve ailesi. Adamın aklını kaçırmış ğunu sanıyorum. Çocuğuyla karısına her an bir şey yapabilir.» «Bu haberi nerden aldığınızı sorabilir miyim, efendim?» Hailorann gözlerini kapattı. «Senin adın ne?»

«Tom Stounon, efendim.» -i i--iii -

«Tom, bunu biliyorum, hepsi o kadar. Sana karşı dürüst-davran çağım. Orda kötü birAşeyler oluyor, belki de cinayet, anlıyor musun?.,"

«Bay Hali, bunu nasıl bildiğinizi...»

«Sana biliyorum dedim, o kadar işte. Birkaç yıl önce Grady adında biri vardı orada. Karısıyla iki kızını öidürdü, sonra kendisini astı. Bir an önce harekete geçmezseniz aynı şey olacak yine.»

«Bay Hali, siz Colorado'dan telefon etmiyorsunuz ama.»

«Hayır. Ama bunun ne önemi... »

«Colorado'da değilseniz, Ovesiook'un kısa dalga vericisi yayın alanında değilsiniz demektir. Yayın alanı içinde olmayınca da... şey...» Bir kâğıt hışırtısı «Torrance ailesiyle bağlantımız yok demektir. Az önce otele telefon etmeye çalıştım. Ama hatlar kesik. Normal bu, Sidevinderîs otel arasında hâiâ yirmi beş kilometrelik hava hattı var. Sonuç olaral< sizin kaçık olduğunuzu söyleyebilirim.»

" «Hay serssem...» Ama umutsuzluğu uygun bir sıfat bulmasını eng leyecek kadar büyüktü. Birden aklına bir

fikir geldi. «Ara onları,» dedi

«Efendim?»

«Senin telsizin var, onların telsizi var. Ara ve ne olduğunu sor.»

Bir süre sessizlik oldu.

«Onu da denemiştin, değil mi?» dedi Hallorann. «Onun için be demin o kadar beklettin, değii mi? Önce telefonla, sonra telsizle aradı ve çıkaramadın. Çıkaramayınca da hiçbir şey yok deyip işin içinden siy rılmak istiyorsun. Sizin işiniz ne sanki? Bütün gün kıçüsü oturup kaP" kaçtı mı oynuyorsunuz?»

«Kesinlikle hayır!» Adamın sesindeki öfke Hallorannı umutlan*' mıştı. İlk olarak bir insanla konuştuğunu anlamıştı, bir makineyle değ' «Ben burada yalnızım, efendim. Bütün diğer korucular, bekçiler Has Notctrta. Kings Ram tepesine tırmanmaya kalkışan üç kişiyi

kurtarı için hayatlarını tehlikeye atmış durumdadır şu anda. Kar yağmıyorsa başka bir şekilde iki de helikopter yolladık. Durumu anlamadıysanız bir daha anlatayım. Bir, Overlook'a gönderecek kimsem yok. İki, Overlook* bizim için önceliği yoktur. Öncelik park alanına tanınır. Üç., sabaha

na yüzünden helikopterlerden hiçbiri havalanamayacak. Hava raporu |Vna göre çok şiddetli bir kar fırtınası başlamak üzere. Durumu anlatabilir miyim, efendim?»

«Evet,» dedi Haliorann. «Anlıyorum.»

«Telsizle konuşmamamızın nedeni çok basit sanırım. Sizin olduğu |)uz yerde saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama burada akşamın doku: 1> uçuğu. Telsizi kapatıp yatmışlardır. Şimdi siz...»

«Dağcılara başarılar dilerim, dostum,» dedi Haliorann. «Ama tehlikede olanlar yalnız onlar değil, bunu da bilersin.»

Sonra kapatmıştı telefonu.

Saat 7.20'de TWA 747 ağır ağır harekete geçerken Haliorann derin bir soluk aldı. Saat 7.28'de uçak havalandı ve 7.31'de yükselirken Hallo-f Vann'ın beyininde o düşünce tabancası tekrar patladı. Omuzları portakal kokusu karşısında çaresizce gerildi, sarsıldı. Alnı kırıştı, ağzı acıyla jüzüldü.

QİCK NE OLUR GEL ÇOK KÖTÜ DURUMDAYIZ DİCK GEL JİRTİK NE OLUR!)

Hepsi bu kadar. Birden yok olmuştu. Öyle uzaklaşmak, zayıflama!-ilan değil. Sanki bıçakla kesilmiş gibi.

Korkuyordu Haliorann. Koltu-jjjun kenarlarını kavrayan elleri bembeyaz kesilmişti. Ağzı kupkuruydu Jocuğa

bir şey olmuştu. Emindi bundan. Eğer biri o çocuğu bir şe\ yapmışsa...

«Kalkışlarda hep böyle mi olursunuz?» Haliorann yanındaki gözlüklü kadına baktı. «Kalkışla ilgisi yok,» dedi. «Başımda çelik bir plaka var, Kore'den, f Arasına sancır da.»

Kadın kitabına döndü. SİGARA İÇİLMEZ yazısı söndü. Haliorann uzaklaşan dünyaya bakarak çocuğa bir şey olup olmadığını düşünüyordu. Annesiyle babası sıradan insanlardı ama çocuğu çok sevmişti. Şu anda Danny'yi gözetliyorlardı inşallah.

43

içkiler bedava

Jack, Colorado Barına açılan kapının önünde, yemek salonundaydı. Başını yana eğmiş,

dinliyordu. Hafif bir gülümseme vardı yüzünde.

Çevresinde Overlook Otelinin canlandığını duyabiliyordu.

Bunu nasıl bildiğini anlatmak güçtü, ama Danny'nin arasına sezdiği şeyler gibi bir şeydi herhalde... babasına bak oğlunu al. Onun gibi bir şey işte.

Bir ses ya da görüş algısı değildi bu, ama bunlara çok yakın bir şey. Bu duyulardan incecik görüş perdeleriyle ayrılmış. Sanki bu Overlook'un hemen altında bir Overlook daha vardı. Gerçek dünyanın hemen dışında (eğer «gerçek dünya» diye bir şey varsa) ama giderek ona yaklaşan bir şey. Çocukluğunda gördüğü üç boyutlu filmleri hatırlıyordu. Gözlüksüz bakınca her şey iki tane görünürdü. Ama gözlüğü takınca ortalık hemen düzelirdi.

Otelin bütün dönemleri biraradaydı şimdi. Torrance Dönemi dışında hepsi. Şimdiki de az sonra onlara karışacaktı. Çok iyi. Çok çok iyi.

Kayıt masasındaki gümüş çingırağın sesini duyuyordu. 1920'lerin modasında giyinmiş müşteriler giriyorlar, 1940'ların modasında kruvaze ceketler giymiş erkekler otelden ayrılıyorlardı. Üç rahibe şömine önünde oturmuş, kalabalığın azalmasını bekliyorlardı. Arkalarında mavi beyaz kravatlarında pırlanta iğneler olan Charles Grondin'le Vito Genei-li kâr ve zarardan, yaşam ve ölümden söz ediyorlardı. Arkada mutfağın önündeki boşaltma rampasında yirmi kamyon üst üsteydi, bozuk bir fotoğraf makinesiyle çekilen bir resim gibi. Balo salonunda on beş, yir" mi iş konuşması aynı anda yapılıyordu. Bir de maskeli baio. Kabuller, suvareler, evlilik törenleri, doğum günü partileri. Neville Chamberlain ve

Avusturya arşidükünden söz eden erkekler. Müzik. Kahkahalar. Sarhoşluk. Hepsini duyuyordu. Otelin içinden akıp gelen tatlı bir ses. Bulunduğu yemek salonunda yetmiş yılın kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeği aynı anda veriliyordu. İnsanın sıcak bir yaz gününde gök gürültüsünü kilometrelerce öteden duyabildiği gibi duyuyordu onlan. Bu güzel yabancıların hepsinin seslerini duyabiliyordu. Onlar nasıl tâ başından beri onu fark etmişlerse, o da onlan şimdi yavaş yavaş fark etmeye '.başlamıştı.

Overlook'un bütün odaları tutulmuştu bu sabah.

Bar kapısının ardından sigara dumanı gibi hafif mınıtlılar dalga dalga geliyordu. Daha üst düzeyde, daha özel. Kısık kadın kahkahaları. Kasanın hafif aydınlık penceresi. Bir cinin, bir martininin, bir votkanın fiyatının sesi. Köşedeki plak makinesinden gelen müzik.

Kapıları açıp girdi.

«Selam çocuklar,» dedi Jack Torrance. «Geldim işte.»

«İyi akşamlar, Bay Torrance,» dedi Uoyd. Gerçekten sevinmişti. «Sizi gördüğüme sevindim, efendim.» v «Ben de döndüğümde, Lioyd,» Jack mavi kostümlü bir erkekle jgözlerini içkisine dikmiş olan siyah tuvaletli kadının arasındaki tabureye bturdu.

«Ne arzu ediyorsunuz, Bay Torrance?»

«Martini.» Jack barın arkasında dizili şişelere baktı. Jim Beam Wild urkey. Gilby's Toro. Seagram's. Yuvasına dönmüştü işte. Cüzdanını »karıp bir yirmi dolarlık koydu barın üstüne. t «Sizden para almıyoruz,» dedi Uoyd, içkiyi Jack'ın yirmi dolarının Üstüne koyarak. «Sizin paranız geçmez burada. Müdürlüğün emri.»

Biraz huzursuzlanır gibi oldu, yine de martini kadehini aldı, salladı, ibindeki zeytinin içkinin soğuk derinliklerinde hafifçe oynamasını sey-etti.

«Müdür mü?»

«Elbette. Müdür.» Lloyd gülümsedi, ama gözleri gölgedeydi ve

yüzü bir öü yüzü gibi bembeyazdı. «Daha sonra oğlunuza da bir bakmak istiyor. Oğlunuzla çok ilgileniyor. Danny çok yetenekli bir çocuk.»

SÖZ VERMİŞTİ.. İÇMEYECEKTİ. YEMİN ETMİŞTİ.

Oğlundan ne istiyorlardı? Danny'den ne isteyebilirlerdi? Wendy'ye Danny nin ilgileri yoktu ki. Lloyd'un gölge içindeki gözlerini görmeye çalıştı. Ama çok karanlıktı. Bir kurukafanın göz boşluklarından duygularını okumaya çalışmak gibi.

(İstedikleri ben olmalıyım... değil mi? Ben. Danny değil. Wendy değil. Burayı seven benim. Onlar gitmek istediler. Kar arabasının icabına bakan benim... eski evrakları inceleyen... kazanın basıncını düşüren... yalan söyleyen... ruhunu satmış ola.n... ondan ne isteyebilirler?)

«Müdür nerede?» Sıradan bir şeymiş gibi sormak istiyordu bunu, ama ağızından dökülen sözcükler daha ilk kadehle uyuşmuştu. Tatlı bir rüya yerine bir karabasandan çıkan sözcükler gibi.

Lloyd yalnızca gülümsedi.

«Oğlumdan ne istiyordunuz? O... o bu işde değil, değil mi?»

Lloyd'un yüzü değişiyor, akıyordu sanki. Beyaz deri sarılığa tutulmuş gibi oluyor, çatlıyordu. Kırmızı kırmızı çibanlar patlıyor, pis kokular yükseliyordu açılan çibanlardan. Lloyd'un alnından ter yerine kan damlıyor, bir yerlerde gümüş bir saat çeyrek saati çalıyordu.

(Maskeler çıksın! Maskeler çıksın!)

«İçkinizi için, Bay Torrance,» dedi Lloyd. «Sizi ilgilendiren bir konu değil bu. Şu anda değil hiç olmazsa.»

Jack kadehini kaldırdı, dudaklarına götürdü ve duraksadı. Danny' nin kolu kırıldığı zaman çıkan o sert ve korkunç sesi duymuştu. Bisikletin AF in arabasının önünde havalandığını gördü. Yolun ortasında tek bir tekerlek, telleri piyano telleri gibi havaya dikilmiş.

Tüm konuşmaların birden kesilmiş olduğunu farketti.

Dönüp arkasına baktı. Hepsi bir şeyler bekleyerek sessizce bakıyorlardı kendisine. Hintli saronguna sarınmış kadının yanındaki adam yüzündeki tilki maskesini çıkarınca Jack onun Horace Dervvent olduğuna görmüştü. Barda oturanlar da bakıyorlardı ona. Horace Derwent'in

yanındaki kadının tuvaletinin bir askısı kaymıştı, Jack sarkmış memesini görüyordu. Danny'yi boğmaya kalkan 217 numaralı odadaki kadın olmalıydı bu. Diğer yandaki mavi kostümlü adam cebinden sedef kabızalı küçük bir tabanca çıkarmış, barın üstünde Rus ruleti oynamış gibi çevirip duruyordu.

(Ben...) . ' .-,i

Sözcüklerin donmuş ses tellerinden geçmediğini farkedip bir daha denedi.

«Ben... müdürü görmek istiyorum. Onun durumu anladığını sanmıyorum. Oğlumun bunlarla ilgisi yok. O...» «Bay Torrance,» dedi Lloyd. «Zamanı gelince müdürle tanışacaksınız. Doğrusunu isterseniz bu konuda sizin kendisini temsil etmenizi istedi. Şimdi içkinizi için.»

«İçkinizi için,» dediler hepsi bir ağızdan.

Titreyen eliyle kaldırdı kadehi. Saf cindi içindeki. Boğulacak gibi oldu kadehe bakınca.

Yanındaki kadın ölü bir sesle şarkıya başladı. «Fıçılar... yuvarlan-, sın... ve... fıçılar... dolusu... eğlenelim...» Lloyd başladı arkasından. Sonra da mavi kostümlü adam. Köpek adam. Dervvent. Ağzından bir sigara sarkıyordu. Sağ kolunu sarong giymiş kadının omzuna atmıştı. Sağ eliyle kadının sağ memesini okşuyor- • du. Şarkı söylerken küçümseyen ba-taşfarla bakıyordu köpek adama.

Jack kadehi kaldırıp üç yudumda boşalttı. Cin bir tünele giren kamyon gibi geçti boğazından, midesinde patiadi, bir sıçrayışta beynine ulaştı, tepeden tırnağa kadar sarstı vücudunu.

Ama hemen sonra çok iyi hissetti kendini.

«Bir daha lütfen.» dedi Lloyd'a uzatarak.

«Elbette, efendim.» Lloyd yine normalleşmişti. Zeytin derili adam tabancasını kaldırmıştı. Sağındaki kadın hâlâ içkisinin içine bakıyordu. Bir memesi şimdi bütün bütüne ortaya

çıkılmış, barın deri kaplamasına dayanıyordu. Odada konuşmalar da başlamıştı.

Yeni bir kadeh sürüldü önüne.

«Muchas gracias, Uoyd,» dedi.

«Size hizmet zevktir, Bay Torrance.»

«Senin gibisi az bulunur, Lloyd.»

«Teşekkür ederim, iltifatınız, efendim.»

Bu kez yudum yudum içti içkisini, bir iki de tuzlu fıstık atı ağızına.

Sonra bir kadeh daha ısmarladı. Uoyd içkiyi hazırlarken plak makinesine atmak için cebinde bozukluk araştırdı. Danny gelmişti aklına. Danny'nin bir kere canını acıtmıştı, içmeyi bilmediği günlerde. O günler geride kalmıştı artık. Bir daha elini sürmeyecekti Danny'ye.

Dünyayı verseler bile.

44

partide söyleşiler

Güzel bir kadınla dans ediyordu.

Saatten haberi yoktu, kaç saat kalmıştı Colorado Barında; kaç saattir balo salonundaydı hiç bilmiyordu. Zamanın önemi kalmamıştı artık.

Bulanık anılar vardı kafasında... Bir zamanlar radyoda başarılı bir komik olan birinin çok uzun ve komik bir hikâyeye anlattığını hatırlıyordu. Sonra pantolon ve yıldızlı sutyen giymiş bir kadın striptiz yapmıştı. Üzerlerindeki elbiseler 1920'den öncesine ait iki adamla ön salona geçmiş, üçü birden Rosy o Grand'nin donundaki kalın yama hakkında bir şarkı söylemişlerdi. Büyük kapıdan dışarı bakınca yol kenanna zümrütler gibi dizilmiş Japon fenerlerini görmüştü. Kapının önündeki büyük lamba da yanıyor, gece böcekleri cama çarpıp duruyordu. İçinden bir şey, belki de ayıklığının son küçük kıvılcımı, aralık ayının sabahının saat altısı olduğunu söylemeye çalışıyordu. Ama zaman kavramı kalmamıştı.

(Deliliğe karşı olan savlar yumuşak bir sesle üst üste düşerler...)

Kim söylemişti bunu? Ortaokuldayken okuduğu bir şair mi? Belki de özgün bir düşünce? Önemi yoktu.

(Gece karanlık / yıldızlar yüksek / Gökyüzünde içi dökülmüş / bir pasta uçuyor...)

' Elinde olmadan güldü. i «Komik bir şey mi var, şekerim?»

t Balo salonundaydı yine. Avize yanmış, çiftler dans ediyordu savaş sonrası orkestrasının eşliğinde. Hangi savaş? Emin olabilir miydin bundan?

Olamazdın elbette. Emin olduğu tek şey vardı; güzel bir kadınla dans ediyordu.

Uzun boylu, kumral saçlı, beyaz saten tuvaletli bir kadındı. Göğüslerini Jack'ın göğsüne dayamıştı dans ederken. Beyaz eli avucunun içindeydi. Yüzünde bir kedi maskesi vardı, saçları, bir omzuna düşecek biçimde taranmıştı. Eteğinin kabarıklığına rağmen bacaklarının bacaklarına sürtünmesinden kadının üzerinde iç çamaşırı olmadığını anlamıştı. Kadın biraz daha sokuldu.

«Komik bir şey yok, sevgilim.»

«Senden hoşlanıyorum,» dedi kadın. Kokusu zambak kokusunu andırıyordu. Gizli ve yeşil yosunlarla kaplı çatlaklar içinde saklı, güneşin jaz ve gölgelerin uzun olduğu yerlerde.

«Ben de senden hoşlanıyorum.»

«İstersen yukan gidebiliriz. Harry'yle birlikteyim ama farkına var-|ftaz o.»

[Parça bitmişti. Hafif bir alkıştan sonra orkestra hiç beklemeden j»Mood ind!go»ya başladı Jock kadının omzu üstünden bakınca masanın başında De.rwent'i [ördü Saronglu kadın da yan;ndaydı. Masanın üstünde buz kaplan inde ş vmpanya şişeleri vardı Dewent'in elinde ce köpüğü saçılan bir işe Çevrelerinde toplanan bir grup gülüyordu. Dervenc'le kızın önünle Hoger dört ayağı üstünde komiklik yapıyordu. Kuyruğu arkasında Kanmaktaydı.

- 301 -

i.orv.çU.dive bağırdı Derwent. -,iSİ,l<

«A£5.«-~'- A —e" b'*a*

A -*« HAPJ * sonsu2 ,,, «j£

akt, ekenin us HneAg atarak gülüyorlard, a.

alkışladı onu. Kadıncı baz a yA a aa a a a (tNe esaslı adam b,HşT. a hafta ırm!A g.der

ardından.» ,a_hakırlr, utangaç kokusu yükseldi. ,8,,kal-

* A BŞİS» <££T «M-* ,ÇİN YENENİ PARÇA YME DİTMIŞU- W DJNNL

loyorlard». edeceğim,» dedi kadın. «Mutt

<<Tatlım, b.r dakika r fl sen?>>) dar

görmem gerek... Darla, uan . , o!up da orA m

Kadsn kalabaiğın arasına kar'AeAa n bJ a

sa Ağm,AAAorS'Arde. BaŞ. donüyA W

Kopuk AA.Abumuna. Derwent şimdi eiine b.r san«

bak kokuları 9e!,yordU;7' !Vordl4 au V>ne

B09-A=y*ı=;rsAs

.. „ Kir U-nnsK. , » "

the Range» melodisiyle havlıyordu. Köşedeki Steinvey piyanosunda biri ona eşlik etmekteydi.

«Buyrun.»

Buz gibi bir kadeh sıkıştırıldı eline. Jack içkisini içti. Cin midesine inince ayıklığın son kırıntılarını silip götürmüştü.

«Beğendiniz mi, efendim?»

«Çok güzeldi.»

«Afiyet olsun, efendim.» Araba yürüdü.

•Jack birden uzanıp adamın omzuna dokundu.

<8uyrun efendim?»

«Özür diierim... adın neydi senin?»

Ama şaşırılmamıştı. «Grady, efendim... Delbert Grady.»

«Ama sen... yani...»

Barmen saygıyla bakıyordu ona. Jack bir daha denedi. Ağzı cin ve gerçektışılika yumuşamış olduğu halde her söz bir buz parçası gibiydi dudakları arasında.

«Sen bir zamanlar buranın bakıcısı değil miydin? Şey... şey yaptığın...» Ama bitiremedi sözünü. Söyleyemiyordu.

«Hayır, efendim. Sanmıyorum, efendim.»

«Ama karın... kızların...»

«Karım mutfakta çalışıyor, efendim. Kızlar uyuyorlar. Onlar İçin çok geç.»

«Sen bakıcıydın burada. Sen...» Söyle bitsin! «Sen onları öldürdün.»

Grady'nin yüzü saygılı ifadesini kaybetmedi. «Hiç hatırlamıyorum, efendim.»

Kadehi boşalmıştı. Grady kadehi alıp yeni bir içki hazırlamaya baş-'adı. Arabasının üstünde içi zeytin dolu beyaz plastik bir kova vardı. Zeytinler Jack'a küçük kesik kafaları anımsatıyordu her nedense. Grady elindeki şişle bir tanesini ustaca yakalayıp kadehine-attı. Kadehi «uzattı. iSi «Ama sen...»

». «Bakıcı sîzsiniz, efendim. Hep siz oldunuz. Ben burada olduğum 'IX- -,,,, -,arnanf}a işe ajrjj_ içiciniz

Jack bir yudumda boşalıt! kadehi. Başı dönüyordu. «Bay Uli-man...»

«Ben böyle birini tanımıyorum, efendim.»

«Ama o... »

«Müdür,» dedi Grady. «Otel, efendim. Sizi kimin işe aldığını biliyorsunuzdur, sanırım.»

«Hayır. Ben... »

«Bu konuyu oğlunuzla konuşmanız iyi olur, Bay Torrance. Sizi aydınlatmadığı halde o her şeyi anhyor. Doğru değil bu yaptığı bana sorarsanız. Her yerde karşınıza çıktı, değil mi? Üstelik daha altı yaşında bile değil.» «Evet, öyle,» dedi Jack. Arkalarından yine bir kahkaha dalgası yükseldi.

«Terbiye edilmesi gerek sanırım, eğer bağışlarsanız sözlerimi. Azarlamak gerek, hatta belki daha da fazlası. Benim kızlarım ilk başta hiç sevmediler Overiook'u. Hatta birisi kibritlerimi çalıp oteli yakmaya kalkıştı. Ama gerekli terbiyeyi verdim onlara. Çok sert davrandım. Karım görevimi yapmayı engellemeye kalkışınca onu da cezalandırdım. Kadınlar bir babanın çocuklarına karşı sorumluluğunu çok ender olarak anlarlar, değil mi, efendim? Babalarla kocaların belirli sorumlulukları vardır, öyle düşünmüyor musunuz, efendim?»

«Doğru,» dedi Jack.

Grady yeni bir içki hazırlarken, «Overiook'u benim kadar sevmiyorlardı,» dedi. «Tıpkı karınız ve oğlunuz gibi. Ama seveceklerdir. Siz onlara yanlış olduklarını göstermelisiniz, Bay Torrance. Bilmem fikrime katılıyor musunuz?»

«Elbette.»

Katılıyordu kuşkusuz. Çok yumuşak davranmıştı onlara karşı. Babalarla kocaların belirli sorumlulukları vardı. En iyisini Baba, 'r Biiir. Bunu anlamıycıardı!. Bu, kendi başına suç değildi ama onlar biterek anlamıyorlardı. Jack aslında sert bir insan değildi. Ama cezaya inanırdı. Karısıyla oğlu biterek isteklerine karşı çıkmışlarsa, onlar için iyi olduğunu biiriğ: isteklerine karşı çtkmrAtarsa, o zaman görevi..

<i -NariKör bir çocuk canavar dışinden daha keskindi dedi Gn-Av 304. —

yeni içkiyi uzatırken. «Müdürün oğlunuzu hizaya getirebileceğini sanıyorum, efendim. Karınızı da. Bilmem aynı fikirde misiniz, efendim?»

Birden kararsız kaldı Jack. «Ben... ama... eğer buradan giderlerse... yani demek istiyorum ki, müdürün istediği ben değil miyim? Ben olmalıyım. Çünkü...» Çünkü neden? Bilmesi gerekirdi ama bilmiyordu işte. Beyni nasıl da dönüyordu.

«Biliyorsunuz elbette,» dedi Grady arabasının üzerinden eğilerek. «Oğlunuz dışardan birini getirmeye çalışıyor. Oğlunuzun çok büyük yeteneği var, müdürün Overlook'u yüceltmek için kullanabileceği bir yeteneği. Ama oğlunuz bu yeteneğini bize karşı kullanıyor. Çok inatçı, Bay Torrance... Çok inatçı.»

«Dışardan biri mi?»

«Kim?»

«Bir zenci. Zenci bir aşçı.»

«Haliorann mı?»

«Adı öyle sanıyorum, efendim.»

Jack konuşmak için açtı ağzını, ama ne çıkacağını kendi de bilmiyordu

«Ortaokulu bitirmediğini söylemişlerdi senin. Ama okumuş biri gibi konuşuyorsun.»

«Öğrenimimi yarıda bıraktım, efendim. Ama müdür yanında çalışanlara yardım ediyor. Sonunda kârlı çıkan kendisi oluyor. Okumak her zaman yararlıdır, değil mi efendim?»

«Evet,» dedi Jack şaşkın şaşkın.

«Örneğin, siz Overlook konusunda daha çok şeyler öğrenmek istediniz. Çok akıllıca bir davranış, efendim.

Çok soylu bir davranış. Bodrumda sizin bulmanız için bir defter bırakılmıştı... »

«Kim bırakmıştı?» diye Jack adamın sözünü kesti.

«Müdür elbette. Arzu ederseniz başka belgeler de verilebilir...»

«Çok isterdim. Hem de pek çok isterdim bunu.» Jack sesindeki hevesi önlemek isterdi ama başaramadı. »«Gerçek bir bilginsiniz,» dedi Grady. «Konuyu sonuna kadar izle-"m istiyorsunuz. Müdürümüz çok iyilikseverdir, hiçbir şeyden kaçın-

ıaz. Belki de Overlook'un örgütsel yapısının tümünü öğrenebilirsiniz amanla.»

«Sahi mi?»

«Ama buna karar vermek oğlunuzun elinde, değil mi?» diye kaşlarını kaldırarak sordu Grady.

«Danny'nin elinde mi? Olamaz. Ben oğlumun mesleğim konusunla karar almasına izin veremem. Hiç olmaz. Sen beni ne sandın?»

«Kendinizi adanmış bir insansınız. Belki de tam ifade edemedim, efendim. Şöyle desek daha iyi olacak galiba. Buradaki geleceğiniz oğlunuzun inatçılığıyla nasıl başedebileceğinize bağlıdır.»

«Ben kendi kararlarımı kendim veririm,» diye mırıldandı Jack.

«Ama önce onun dersini vermelisiniz.»

«Bunu yapacağım.»

«Sert oiarak.»

«Evet.»

«Ailesini düzen altında tutamayan bir insan müdürümüzü hiç ilgilendirmez. Kendi karısıyla oğlunu düzene sokamayan insan kendini de düzene sokamaz, bu yüzden böyle büyük çapta bir işde sorumlu bir mevki de alamaz. Böyle bir insan... »

«Onun icabına bakacağım dedim!» diye bağırdı birden öfkelenen Jack.

Orkestra «Tuxedo Junction»! bitirmiş, yeni bir parçaya henüz başlamamıştı. Jack'in başınşı tam bu araya rasgelmiş, bütün konuşmalar bir anda kesilmişti. Birden ateş bastı vücudunu. Herkes ona bakıyordu Kuşkusuz. Roger'i bırakıp onunla dalgaya başlayacaklardı. Yuvarlan. Otur. Atla. Öl. Sen bizimle oynarsan biz de seninle oynarız. Sen bizim dediğimizi yap, biz de senin istediğini. Sorumlu mevki. Oğlunu kurban etmesini istiyorlardı.

«... şimdi kuyruğunu saiiaya sallaya Harry'nin peşinden gider...»

(Yere yat. Ayağa kaik. Oğlunu cezalandır.)

«Böyle gelin, efendim. Sizi ilgilendireceğini sandığım bir şey var.»

Konuşmalar başlamıştı yine. Orkestra da Lennon'la Mac Cart-y'in «Tickeî To Ride» adlı parçasını çalıyordu. Jack aptal aptal sırtarak eline baktı. Yarı dolu bir kadeh vardı eiin-Bir yudumda boşalttı.

Şimdi şöminenin önünde duruyor, çatırdayarak yanan kütüklerin ıvi bacaklarına tatlı bir sıcaklık veriyordu. (ateş?.. Ağustosta mı?., evet... ve hayır... zaman ayrımı ola-az...)

Cam bir fanus içinde bîr saat vardı. İki yanında da füdişjnden oyma fil heykelciği. Gece yarısına bir dakika vardı. Grady bunu görmesini istemişti? Sormak için arkasına döndü. Ama Grady gitmişti.

«Ticket to Ride»tn yarısında durdu orkestra.

«Vakit tamam!» diye bağırdı Horace Derwent. «Gece yansı. Maske-i çıksın!»

Jack geri dönecekti ama dönemedi. Saatten gözünü ayıramıyor-i. Akreple yelkovan üst üste gelmişti.

Saat çalmaya başladı. İki yandaki çelik rayların üstünde iki şekil lirdi. Sağdan ve soldan. Jack maskeleri falan unutmuş, saati seyredi-Jdû. Çarkiar dönüyor, yayiar gerilip açılıyor, bakır parçalar parlak bir toyla yanıyordu. Rakkas da ileri geri sallanıyordu.

Şekillerden biri parmaklan ucunda duran bir adamdı. Elinde küçü-k bir tokmak vardı. Diğeri de palyaço şapkası giymiş küçük bir <cuk.

Şekiller bir Strauss valsyle birbirlerine yaklaştılar. Babanın elindeki * tokmak çocuğun başına indi. Çocuk öne düştü. Tokmak kalktı \ kalktı indi. Çocuğun ileri uzatılmış kollar gevşedi. Yere yığıldı. Tok-A Strauss müziğine uyarak hâlâ inip kalkıyordu. Jack adamın yüzü-iSörür gibiydi; kasları gerilip açılıyor, ağzı açılıp kapanıyor, ayakları airKle yatan oğluna bağıyordu.

Bir kırmızı damla çarptı fanusun üstüne. tir daha. İki damla daha.

fanusun kenarianna çarpıyor, içinde olanları gözlerden örtüyordu. Kanlar arasında gri beyin parçaları da

vardı. Çelik tokmak hâlâ inip kalkıyordu. '.....

(Ama saatten kan akamazdı saatten kan akamazdı)

Şimdi fanus kanla örtülmüştü. Saç parçaları da görünüyordu ara-' dan. Başka bir şey göremiyordu çok şükür. Ama yine de tokmak darbe lerini işitebiliyordu. Artık sesler

mekanik bir tokmağın mekanik bir başğ vurulmasından çıkan sesler değildi. Gerçek bir tokmağın Jaîr insşn..başına, parçalanmış bir. insan başına... «Maskeler çıksın!»

(Kızıl Ölüm hepsinin üzerindeydi!)

Acı bir çğlık kopararak döndü. Ellerini öne uzatmıştı, ayaklan odun kütükleri gibiydi. Danny'yi, Wendy'yi. kendisini alsınlar, kimi isterse alsınlar ama biraz ışık bıraksınlardı ona, biraz akı...

Balo salonu boştu.

Naylon örtüler masalar üzerinde ince bacakları tavana dikilmiş iskemleler duruyordu. Kırmızı halı yine dans pistine serilmiş parke zemini koruyordu. Orkestra yerinde telleri kopuk tozlu bir gitardan başka bir şey yoktu. Yüksek pencerelerden soğuk kış sabahı/ıın ışığı giriyordu..

Başı hâiâ dönüyordu, hâlâ sarhoştı. Ama şömineye dönünce kadehinin orada olmadığını gördü. Fil heykelciklerime.,, saat vardı yalnızca.

Sendeleyerek soğuk ve gölgeli giriş salonundan ve yemek salonundan geçti. Ayağı masaya takılınca yüzüstü yere yuvarlandı. Burnu kanamaya başlamıştı. Elinin tersiyle burnunu silerek ayağa kalktı. Dosdoğru Col orado Barına gitti.

Boştu bar... raflar doluydu. Tanrıya şükürler olsun. Şişelerin üstündeki yaldızlı etiketler ve kadehler parıldıyordu.

Birden yalnızlığa kapıldı. Ölmüş olmayı istedi o anda. Karısı ve oğlu yukarıda üstüne kapıyı kiliilemişlerdi. Diğerleri hep gitmişlerdi- Par' ti sona ermişti.

.Şişelere uzanmak isterken dengesini kaybedip düştü, başını yere -arptı. Elleri üzerinde doğruldu, garip garip sesler çıkıyordu ağzından. Sonra yere yığıldı; yüzü bfr yana çevrildi, horlamaya başladı.

Dışarda kar giderek daha artmış, rüzgâr daha çok uğuldamaya başlamıştı.' . 5aat sabahın sekiz buçuğuydu. 45

denver, stapleton havaalanı

Elinde bagaj olarak yalnızca bir çanta bulunduğu için Hallorann nerkesten önce alt kattaki Hertz firmasının bürosuna koşmuştu. Buzlu camların ardından kar yağdığı görülüyordu. Park yerine koşan insanlar yürümekte güçlük çekiyorlardı savrulan kar altında. Adamın birinin şapkası başından uçtu. Adam şapkanın ardından bakarken Hallorann

(Unut onu dostum, o şapka bir daha Arizona'da yere iner) diye düşündü. Hemen arkasında başka bir düşünce takıldı aklına.

(Oenver'de böyleyse Boulder'in batısında nasıldır acaba?)

Bunu düşünmemek daha iyiydi betki de.

«Size yardım edebilir miyim?» diye sordu Hertz'in sarı üniformasını giymiş bir kız.

<Araban varsa edebilirsin,» dedi Hallorann gülümseyerek. • ormalden fazla para ödeyerek normalden ağır bir Buick Eiectra seçîL Karlı dağ ydlannı düşünüyordu, bir yerde durup zincir de taktırmak zorundaydı. Zincirsiz fazla yol alamazdı.

Kira anlaşmasını imzalarken, «Hava nasıl?» diye sordu. ,|. «1969dan beri böyle bir fırtına görülmemiş. Uzağa mı gidecektiniz, Jİndim?»

«İstediğimden de uzağa korkarım.»

«İsterseniz 270 sayılı yol kavşağındaki Texaco benzin istasyonuA telefon edeyim, zincirlerinizi takarlar, efendim.» «Çok iyi olur yavrum.» *î pfgfof *ig konumlu ki/. «Sizi bekliyorlar efendim.» «Teşekkür ederim.»

Servis istasyonunda zincir takmak parası pek öyle fazla değin ama Haüorann çok beklememek için adamın eline bir on dolar sıkıştı di. Yola çıktığında saat onu çeyrek geçiyordu.

Yo! berbattı. Zincirlere rağmen elliden fazla yapamıyordu. Arabal yoldan çıkmış, çarpışmış, yolu tıkamışlardı. Buraiarda mevsimin ilk fir nasıydı ve durum berbattı. Yola çıkanların çoğunun hazırlıklı olmama!; doğaldı, ama Haüorann yine de küfürler yağdırarak sürüyordu arabay

36 sayılı yolun girişinde kötü talihi yine buldu onu. Giriş yana y? mış bir kamyonia kapanmıştı. Kamyonun çevresinde yakılan meşalel budala bir çocuğun pastasındaki mumlar gibiydi.

Durup camını indirdi. Kulaklıkir bir kazak giymiş trafik polisi 1 i yolunu işaret etti.

«Buradan giremezsin. İki çıkış geç, 91'e gir, Broomfield'de 36) girersin.»

«Sollarsam geçerim sanıyorum,» diye Haüorann bağırdı. «Sen söylediğin yol kırk kilometre uzatır yolumu.»

«Şimdi söyletme beni! Bu yol kapalı diyorum sana!»

Haüorann geri bastı, trafiğin azalmasını bekledi, sonra 25 saj yola girdi. İşaretler WYoming'e iki yüz kilometre kaldığın; gösteriy°r çıkışını kestiremezse soluğu orada alırdı.

Hızın? altmışa çıkardı, daha fazlasına cesaret edemiyordu. Siiec ieri bire işe yaramıyordu artık, r'fk kilometre fazla gidecekti. Ç°cU?1 zamanı giderek kisaiyordu. Haf-oc-mn bu

gidişin dönüşü olmaysoy dan da emindi artık. I

Radyoda hava raporunu veren bir istasyon buıdu.

«... on beş santim. Denver kent sınırları içinde otuz santim daha yağması bekleniyor. Trafik yetkilileri çok gerekli olmadıkça arabanızı garajdan çıkarmamanızı söylüyorlar. Dağ geçitlerinden çoğu kapalı.

Bunun için evinizde oturun ve radyonuzu 8Çip...(>

«Çok teşekkür ederim eşşoğlu,» diyen Hallorann öfkeyle kapatt radyoyu.

'endy

Öğle saatinde Danny tuvalete gidince, Wendy yastığının altındaki beze sarılmış bıçağı alıp sabahlığının cebine yerleştirdi, banyo kapısına gitti.

«Danny?»

«Efendim?»

«Ben yiyecek bir şeyler hazırlamaya gidiyorum, tamam mı?»

«tamam. Ben de geleyim mi?»

«Hayır, yemeği yukarı getiririm. Peynirli omletle çorbaya ne derin?»

«Çok iyi.»

Wendy kapalı kapının önünde bir an duraksadı.

«Danny bunun doğru olduğundan emin misin?»

«Evet. Yalnız dikkatli ol.»

«Baber; mröe şimdi? Biliyor musun? <

«Hayır. Ama bir şey yok.»

Wendy soru sormaya devam etme işieğN güçlkle bastırdı. O şey rtadaydı. ne olduğunu Diliyorlardı, bunu durmadan dürtüklemek aııfiv'y; daha çok korkutacaktı... ve de kendisini.

Jack çıldırmıştı. Bu sabah saat sekiz civarında Danny'nin yatağın. da oturmuşlar, Jack'in aşığıdan gelen bağınşlanını, oradan oraya gider-ken çarpıp yere düşmesini dinlemişlerdi. Balo salonundan gelmişti seslerin çoğu. Jack melodisiz bir şarkı söylüyor, Jack tartışıyor, Jack bağh rıyor... Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken donup kalmışlardı. Sonunda ön

salona geçtiğini duymuşlardı. Sonra büyük bir gürültü olmuştu, sanki Jack yere düşmüş ya da bir kapıyı şiddetle açmış gibi. Sekiz buçuktan sonra da -ki üç buçuk saat geçmişti- aşağıda yalnızca sessizlik vardı.

Wendy kısa koridordan geçti, birinci katın ana koridoruna girdi ve merdivenlere doğru yürüdü. Birinci kat sahanlığında durup aşağıya baktı. Kimse yok gibiydi ön salonda. Ama bir koltuğun ya da kayıt masasının arkasında... onun aşağı inmesini bekliyordu belki de.

Dudaklarını yaladı. «Jack?»

Cevap yoktu.

Eliyle bıçağın sapını kavrayıp aşağı inmeye başladı. Evliliğinin sonunu çok düşünmüştü. Boşanma, Jack'm sarhoş araba kullanırken kaza yapıp ölmesi, başka bir erkeğin onu sevmesi, Danny'yle onu beyaz atı üzerine atıp götürecektir bir hayal kahramanının ortaya çıkması. Ama hiçbir zaman kendisini elinde Jack'a karşı kullanacağı bıçakla koridorlarda ayaklarının ucuna basarak yürürken düşünmemiştir.

Bu düşünce bir umutsuzluk dalgasını da birlikte getirmişti. Merdivenin ortasında durup korkuluğa dayandı, bacaklarında onu taşıyacak güç kalmamıştı.

(Kabul et. Yalnız Jack değil. Bütün bunların içinde, inanmadığım ama inanmak zorunda kaldığım her şeyde, o hayvanlarda, asansörde maskede tek tutacak sağlam şey Jack.)

Düşüncesini kesmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı.

(ve de sesler)

Zaman zaman aşağıda vapayainiz bir çılgından başkaları da varmış gibi gelmişti. Güçlenen, zayıfayan bir radyo sesi gibi, başka sesler* müzik sesi ve kahkahalar duyduğunu sanmıştı. Jack, Grady adında (a ı bir yerden hatırlıyordu ama tam olarak çıkaramamıştı) biriyle konu-uyor, bir şeyler söylüyor, sessizliğe sorular soruyordu. Sanki gürültülü ir yerde sesini duyurmak istermiş gibi bağınıyordu zaman zaman. Son-a araya başka sesler kanşuyordu... bir dans orkestrası, alkış sesleri, irisini konuşmaya zorlayan bir insanın sesi. Bu sesleri yanm dakika, ir dakika kadar duyuyor, ama sonra sesler kayboluyor, yine Jack o ok iyi tanıdığı sarhoş ağzıyla konuşuyordu. Ama otelde içkf yoktu, eğil mi? İyi ama kendisi oteli insan sesi ve müzikle dolu hayal edebüi-iorsa, neden Jack kendini sarhoş olarak düşünemesindi? Bu düşünceyi hiç beğenmemişti. Hiç mi hiç! Wendy aşağıya inince çevresine bakındı. Balo salonunun önünde-' i kadife kordon yerinden çıkarılmış, bağlı bulunduğu çelik sopa sanki iri yanından dikkatsizce geçmiş gibi yere yuvarlanmıştı. Salonun yük-ek dar

pencerelerinden giren yumuşak beyaz ışık kapının dışındaki ole vuruyordu. Kalbi korkuyla çarpan Wendy açık kapıyı önüne id ip içeri baktı. Boş ye sessizdi salon.

Kayıt masasına döndü, bir an kararsızca oradadurup dışarda uğul-yan rüzgâra kulak verdi. Şimdiye dek gördükleri en şiddetli fırtınaydı ve giderek de artıyordu. Batı tarafından bir pancurun menteşesi kop-iş, pancur sürekli bir patlama sesiyle ileri geri çarpıp duruyordu. Tek : njsterili bir atış poligonu gibi.

(Jack bunu hemen onarmahsm. İçeri bir şey girmeden.) Şu anda gelirse ne yaparım diye düşündü. Birden masanın arkasın-can çıkarsa ne yapardı? Korkudan donup kalır mıydı', yoksa içinde, biri ölene kadar oğlu için çarpışacak ilkel analık güdüsü var mıydı? Bilemiyordu. Düşüncesi biie midesini bulandırıyor. Tüm yaşamı onu çaresizce bu karabasan uyanışına hazırlayan uzun ve ranaî bir düşmüş gibi. Sıkıntıyla karşılaşınca uyurdu. Geçmişinde hiçbir özellik yoktu. Ateşle sınanmamıştı bugüne kadar. Şimdi sınanıyordu, ama ateşie değil buzla. Ve bu sınama süresince uyumasına izin verilmiyordu. Oğiu yukarda onu bekliyordu.

Bıçağın kabzasını kavrayarak masanın arkasına baktı.

Kimse yoktu orada.

Tuttuğu soluğunu derin bir göğüs geçirerek boşalttı.

Önce içeriye baktıktan sonra girdi mutfağa. El yordamıyla ışıklan buldu. Her an elinin üzerine bir siin kapanmasını bekliyordu, Floresan ışıklar hafif çitirtılarla, cızirtılarla yar ima ya başlayınca Bay Haliotann'ın şu anda da kendisinin mutfağını gördü., açık yeşil çini yerler, parlak formika masalar, pırıl pırıl porselenler. Adama mutfağını temiz tutacağına söz vermişti. Sözüne yerine getiriyordu. Danny'nin güvenli yerlerinden birindeymiş gibi hissediyordu kendini. Dick Hai!orann:ın varlığı insan; sarıyor ve rahatlıyordu burada. Danny, Bay Hallorann'ı çağırmişti. Yukarda oğlunun yarunda oturup kocasının aşağıdan gelen çılgınca seslerini dinlerken ancak ufacık bir umut ışığı yanmıştı içinde. Ama şimdi'Bay Haliorann'ın yerinde dururken bunun olabileceğini görüyordu. Belki de şimdi yola çıkmıştı Bay Hallorann; kara, fırtınaya aldırmadan onlara ulaşmak için koşuyordu. Belki de.

Kilere gitti, kapının sürgü kilidini çekip içeri girdi. Bir kutu domates çorbası aldıktan sonra yine sürgüiedl kapıyı. Kapı yere sürünerek kapanıyordu, altından fare falan geçmesine imkân yoktu.

Kutuyu bir tencereye boşalttı. Buzdolabından omlet için yumurta ve süt aldı. Biraz da peynir. Overiook yaşamının bir bölümü olmadan, yaşamının bir bölümü olan bu hareketlerin "her biri sakinieşîiriyordu onu. Tavada yağı eritti, çorbaya süt kattı, çırtığı yumurtaları tavaya boşalttı.

Biri arkasında duruyor, boğazına uzanıyor gibi geldi.

8,çağı çekerek arkasına döndü. Kimse yoktu.

(Kend-rse gaî tesmi)

81r~z peynir rendeleyip omlete kattı, gazı en hafı". :. -ndirdi. "cı> ısınmıştı. Kaleyi ûüyük bir tepsiye koydu, yanına iki îafc= i:i-, çorbî '.ii;; ğı, tuz ve biber. Omleî olunca onu da tabakla'c'sn birîr.s akAaio:. JZ! vn c-rtt-ü.

(Simdi geldiğın yok'.în ğeryr., Mutfek ışıklar - söns'p.'. -,ir'

Kayıt masasının giriş bölümü önünde durdu. Tepsiyi gümüş çanın yanına bıraktı. Kaşlarını çatarak çevresine bakındı yine.

(Gerçekleri itme kızım. Bu durum her ne kadar çılgınca görünse de, bas gerçekler var. Bunlardan biri, buradaki tek sorumluluk

sahibi insanın sen olduğun. Sorumlu olduğun beş yaşında bir oğlun var. Ve ons ne olmuş olursa olsun ve ne kadar tehlikeli olursa oisun kocan var... bu da senin sorumluluğuna girer belki de. Girmezse bile şunu düşün: Bugün aralık ayının ikisi. Bir korucu falan gelmezse daha en az dört ay buradasınız. Telsizden bir haber alamayıp merak etseler bile ne bugün, ne yarın kimse gelecek değil... belki haftalarca gelmezler. Sen bir ay cebinde bıçakla mı ineceksin yemek hazırlamaya? Her gölge karşısında korkudan" zıplayacak mısın? Bir ay Jack'tan kaçabileceğini mi sanıyorsun? Yukarı odaya girmek isterse ona engel olabilir misin? Maymuncuk cebinde nasıl olsa, ayrıca bir tekmede kırabilir kapıyı.)

Tepsiyi masanın üstünde bırakıp ağır ağır yemek salonuna doğru yürüdü. Salon boştu. İskemleleri çevresinde olan bir tek masa vardı. Salonun boşluğundan sıkılana kadar yemeklerini yedikleri masa.

«Jack?» diye seslendi ürkekçe.

Tam o anda rüzgâr karları pancurlara savurdu. Ama Wendy bir ses duyar gibi olmuştu. Bir inilti.

«Jack?»

Ses yoktu bu kez. Ama Wendy Colorado Barının kapılan altında parıldayan bir şey görmüştü. Jack'in çakmağ:.

Cesaretini toplayıp btr kapısına doğru yürüdü. Burnuna soluğu kesecek kadar güçlü bir cin kokusu çarpmış!:. Kokudan fazla bir şey. Ama raAar boştu. Nereden bulmuştu içkiyi? Dolaplardan birinin dibinde kaimi,? bir şişe mi?

'•?!; inleme daha. V Wendy bara doğru yürüdü.

«Jack?»

C*.'ap yoktu.

Barın üzerinden eğilip bakınca kocasını;-Kendisinden geçmiş halde yerde /starken gördü. Zilzurna sarhoştı kokusuna bakılırsa. Tezgâhın

büzerinden yuvarlanmış olmalıydı. İyi ki, boynunu kırmamıştı. Tanrı çocukları ve sarhoşları korur atasözünü anımsadı. Amin.

Kocasına kızmış değildi. Öyle durmuş bakarken onu çok yorulmuş ve salonun ortasında yatıp uyumuş küçük-bîr çocuğa benzetti. İçkiyi bırakmıştı. Yeniden başlama kararını da kendi vermemişti. Zaten başlayacak'ıçki yoktu ki otele... peki nereden gelmişti öyleyse?

• - Jack doğruluyordu. Wendy,1Ann arkasına geçerken bira musluklarına-baktı. Kuruydu. Ama yine de taze bira kokusu vardı havada.

Yanına geldiği sırada Jack arkaüstü döndü, gözlerini açtı. Bir an ifadesizdi gözleri, sonra açıldı.

«Sen misin, Wendy?»

«Evet. Yukarı çıkabilecek misin? Kolunu dola boynuma dola istersen. Jack... nereden?»

Jack'in eli Wendy'nin ayak bileğini sıkıca kavramıştı.

«Jack! Ne... »

«Yakaladım seni!» Jack sırttı. Jack'tan yükselen bayat cin ve zeytin kokusu Wendy'nin içindeki bütün o eski korkuları uyandırmıştı. Bedenin uzak bir parçası için en kötüsünün, her şeyin yine sonunda buna dönüştüğünü düşünüyordu. Kendisi ve ayyaş kocası.

«Jack, sana yardım etmek istiyorum.»

«Öyle mi! Seninle Danny zaten yalnızca yardım etmek istersiniz.» Wendy'nin bileğindeki el giderek sıkılıyordu. Jack karısının ayağını bırakmadan doğrulmaya çalıştı. «Bizi buradan götürmek için yardım ediyordun. Ama şimdi yakaladım artık seni!»

«Jack bileğimi acıyorsun.»

«Daha çok yerini acıtacağım, orospu!»

Bu söz Wendy'yi öylesine şaşırtmıştı ki, Jack ayağa kalkmak için bileğini bırakınca bile yerinden kımıdayamadı. Jack şimdi karşısında sallanıyordu.

«Beni hiç sevmedin,» dedi Jack. «Benim sonum demek alacağın bildiğin için buradan gitmemizi istedin. Benim so... sorumluluklarım

Wendy'nin gözünün önünde kızıl ışıklar dans ediyor, oda karanyor-du. Oğlunun bann üstüne tırmanıp Jack'ın omuzlarına atıldığını gördü. Boğazını sıkan ellerden biri Danny'yi savurdu. Çocuk tezgâhtan raflara doğru uçtu, baygın bir halde yere düştü. El yine boğazını sıkmaya başlamıştı. Kızıl parıltılar şimdi karaya dönüşmüştü.

Wendy'nin göğsü yanıyordu. Jack, «Sana göstereceğimi» diye bağırdı. «Burada kimin efendi olduğunu anlayacaksın! Bak sana... »

Ama tüm sesler uzun karanlık bir koridorda kaybolup gidiyordu. Wendy'nin karşı koymasız zayıflamaya başladı. Kollarından biri yana düştü. Boğulan bir kadının eli gibi eli bileğinden sarkti.

Birden bir şişeye çarptı eli. Barın üzerinde süs diye duran hasır kaplı boş şarap şişelerinden biriydi bu.

Son kalan gücüyle şişenin boynunu kavrarken parmakları -yağlı mum parçalarına değmişti.

(Tanrım ya elimden kayarsa)

Şişeyi kaldırdı, sonra eğer isabet ettiremezse öldürüleceğini bilerek bütün gücüyle indirdi.

Şişe Jack Torrance'ın başının tam ortasına inmiş, hasırın içindeki cam parçalanmıştı. Şişenin dibi kaimdi, parke döşemeye çarpan bir top sesi duyuldu. Jack'ın gözleri döndü, sendeledi. Wendy'nin boğazındaki eller gevşedi. Jack sanki ayakta durmaya çalışıyormuş gibi ellerini öne uzattı sonra sırtüstü yere devrildi.

Wendy derin bir soluk aldı. Kendisi de az daha düşüyordu. Banrs kenarına tutundu. Bilinci gelip gelip gidiyordu. Danny'nin ağlamasını duyuyor ama çocuğun nerede olduğunu bilemiyordu. Sesi bir odada yankıyor gibiydi. Barın üzerine iri kan damlaları düştüğünü hayal meyal fark etti. Burnu karuyordu herhalde. Öksürüp tükürdü. Boğazından alev gibi bir acı dalgası dolanmıştı, ama bu acı kendini az da olsa toparlamasına yardım etti.

Bara tutunmayı bırakıp arkasına döndü. Jack yerde yatıyordu, parçalanmış şişe de yanındaydı. Devrilmiş bir deve benziyordu. Danny kasanın yanında yere çömelmiş, iki eli ağzında, baygın yatan babasına bakıyordu. Wendy oğlunun yanına gidip hafifçe omzuna dokundu. Danny irkil-di.

«Danny, beni dinle...»

«Hayır, hayır,» diye yaşlı, kısık bir sesle bağırdı Danny. «Babam senin canını acıttı... sen de babamın... Uyumak istiyorum.. Danny uyumak istiyor.»

«Danny...»

«Uyku... uyku... iyi geceler...»

«Olmaz!»

Boğazı acıdan parçalanacaktı. Ama Danny gözlerini açtı.

Wendy sakın bir sesle, gözlerini oğlunun gözlerinden ayırmadan, fısıldar gibi konuştu. «Dinle beni, Danny. Bana öyle yapan baban değildi. Ben de cenini acıtmak istemedim onun. Bunu otel yaptı, Danny. Otel babanın içine girdi. Anlıyor musun?»

Danny'nin gözlerine anlayış ifadesi geldi.

«Kötü Şey,» dedi. «Ama daha önce burada ondan yoktu, değil î-tani?»

II «Hayır. Otel koydu onu buraya...» Wendy öksürünce yine kan ttükürdü. Boğazı şişmiş gibiydi. »Otel içmeye zorladı onu. Bu sabah konuştuğu o insanıars duydun mu?»

«Evet... otelin insanları...» |: «Ben de duydum. Otel gittikçe güçleniyor demek bu. Hepimize |arar vermek

istiyor. Ama bunu baban aracılığında yapmak istiyor. İçim

mizden onu yakalayabildi ancak. Beni anlıyor musun Danny? Anlaman çok önemli.»

«Otel babamı yakaladı.» Danny Jack'a bakıp inledi.

«Babanı sevdiğini biliyorum. Ben de severim onu. Otelin onu nasıl ele geçirmeye çalıştığını unutmamalıyız. Bizi de öyle ele geçirmek istiyor.» Wendy bunun gerçek olduğundan emindi. Aslında otelin istediği Danny olmalıydı... ve bunun için belki o kadar ileri gidiyordu. Danny' nin ışılması bilinmez bir biçimde otele güç veriyordu beiki de. Bir pilin ya da akümüiatörün elektrikli bir alete güç verdiği gibi. Buradan çıkabilirler-se otei de eski uykulu haline dönebilirdi belki. Danny olmadan bir perili evden farkı yoktu. Müşteriler bir iki hayalet görürler, bir maskeli balonun ses kırıntıianni duyarlardı. Ama bir kere Danny'yi... Danny'nin ışılması yâ da yaşam gücü ve ruhunu kendisine mal ederse sonra ne olurdu?

Düşüncesi bile titretiyordu Wendy"yi.

«Babam iyileşse,» diyen Danny ağlamaya başladı yine.

«Bunu ben de istiyorum.» Wendy oğlunu sıkıca kucakladı. «İşte bunun için bana yardım et de babanı bir yere taşıyalım. Otelin onu etki-ileyemeyeceği bir yere. Ne kendisine, ne de bize zarar verebileceği bir yer. Arkadaşın Dick ya da park korucusu gelince onu buradan alıp götürürüz. O zaman yine düzelir. Hepimiz eski günlerimize döneriz. Eğer güçlü ve cesur olursak bu fırsatımız var elimizde. Anlıyor musun?» Yaivararak bakıyordu

oğlunun yüzüne. Ne garip, onun Jack'a bu kadar benzediğini hiç fark etmemişti!

«Evet,» dedi Danny. «Buradan gidersek her şey eskisi gibi olacak. Onu nereye koyabiliriz?»

«Kilere. Hem bol bol yiyecek var hem de dışında sağlam bir sürgü. Sıcak da içersi. Biz de buzdolabındaki yiyecekleri yeriz. Yardım gelene kadar üçümüze de yetecek yiyecek var.»

«Şimdi mi yapalım bunu?»

«Evet, şimdi. Uyanmadan önce.»

Wendy eğilip Jack'ın solumasını denledi. Ağır ağır ama düzenli. Epey içmiş olmalıydı... alışkanlığını da kaybetmişti zaten. Başına inen şişe kadar içkiden de olabilirdi bu sızıp kalması.

Kocasının bacaklarından yakalayıp çekmeye alıştı Yedi yıldır evliydi, sayısız kere, hatta binlerce kere üstünde yatmıştı Jack ve bugüne dek bu kadar ağır olduğunu bilmiyordu. İncinmiş boğazından soluğu hırıltıyla çıkıyordu. Yine de günlerden beri ilk kez kendini bu kadar iyi hissetmekteydi. Yaşıyordu.Ölüme bu kadar yakın olduktan sonra çok değerli bir şeydi bu. Jack da yaşıyordu. Bir plandan çok, yalnızca talihieriyie belki de hepsini kurtaracak yolu bulmuşlardı.

«İyi misin, anne? Çok... çok mu ağır?»

«Eh,» dedi Wendy ve yeniden çekmeye başladı kocasını. Danny babasının yanındaydı. Yere düşen elini sevgiyle kaldırıp yine göğsü üzerine koydu.

«Emin misin, anne?»

«Evet, en iyisi bu olacak, Danny.»

«Ama bu onu hapse tıkmak gibi bir şey.»

«Bir süre olacak hepsi o kadar.» .

«Peki öyleyse. Oraya kadar çekebilecek misin?»

«Evet.»

Az daha başaramayacaktı ama. Kapı eşiklerinden geçerken Danny babasının başını avuçları içinde tutuyordu,, ama mutfağa girerken yağlı saçları yüzünden elinden kaçırdı Jack'ın başını. Başı yere çarpan Jack inlemeye başladı.

«Duman yapmalıyız,» dedi Jack. «Haydi koş, bana gaz tenekesini getir.»

Wendy'yle Danny korkuyla batarlar birbirlerine.

«Yardım et,» dedi Wendy hafif bir mırıltıyla.

Danny biran babasının yüzüne bakınca donup kalmıştı, ancak sonra hemen annesinin yanına geçip Jack'ın sol bacağını tuttu. Ağır çekimde bir film gibi geçiier mutfaktan. Duyulan, tek ses floresan lambalarının o böcek vızıitlarıyla kendi soluklarıydı.

Kilerin kapısına gelince Wendy, Jack'ın ayaklarını bırakıp sürgüyü Çekmek için doğruldu. Danny yine kendinden geçmiş yatan Jack'a bak-!'^ Bacağından çekerlerken gömleği pantolonundan dışarı çıkmıştı. Aca-Nöişütmeyecek kadar sarhoş mu, diye düşündü. Onu vahşi bir hay-Vefeibi kilere kapatmak iyi bir şey değildi, ama annesine neler yaptığını görmüştü. Daha yukardayken babasının annesine onlan yapacağım biliyordu. Tartışmaları kafasının içinde duymuştu.

(Buradan bir kurtulsak. Bütün bunlar bir düş olsa ve kendimi Stovington'da bulsam, bir bulsam.)

Sürgü sıkışmış, açılmıyordu.*

Wendy olanca gücüyle çektiği halde kımıldatamıyordu sürgüyü. Haksızlıktı bu... çorba tenekesini almaya gittiğinde kolayca açılmıştı. Şimdi açılmıyordu işte. Ne yapacaktı? Büyük buzdolabına koyamazlardı; donar ya da boğulurdu orada. Ama serbest bırakırlarsa ve uyanırsa...

Jack yattığı yerde kıpırdandı.

«Ben hallederim,» diye mırıldandı. «Anladım artık.»

«Uyanıyor anne!» diye Danny, Wendy'yi uyardı.

Wendy hıçkırarak iki eliyle asıldı sürgüye.

«Danny?»

Jack'in sesinde bulanık da olsa kötü bir şey vardı. «Sen misin, doktor?»

«Sen uyumana bak baba,» dedi Danny. «Yatma zamanı geldi.» i Hâlâ sürgüyle uğraşan annesine bakınca kapının neden açılmadığını hemen anladı. Sürgüyü çekmeden önce çevirmeyi unutmuştu. Küçük mandal parçası yuvasındaydı.

«Dur,» diyerek annesinin titreyen ellerini kenara itti. Kendi elleri de onunkiler kadar titriyordu. Elinin kenarıyla demiri itip sürgüyü kolaylıkla çekti.

«Çabuk,» dedi. Yere bakınca Jack'ın gözlerinin açık olduğunu ve kendisine bakmakta olduğunu gördü.

«Kopya çektin,» dedi babası. «Kopya çektiğini biliyorum. Buralarda bir yerde olacak. Bulacağım. sö2 veriyorum ki, bulacağım...» Sesi yme bulanıklaştı.

Wendy diziyle iterek açtı kapıyı, içerden gelen kurumuş meyA kokusunu duyamamıştı büe. Jack'in bacaklarını tutup içeri çekti. Gucu ı nün sonuna gelmişti artık. Işığı yatmak için kordonu çekerken Jacı<" I gözieri yine açıldı.

«Ne yapıyorsun? Wendy. ne yapıyorsun?»

Wend-y-kocasının üzerinden dışarı atladı.

Jack birden hareketlenmişti, ok gibi uzattı elini, Wendy kenara kaçıp kurtulmak isterken az daha düşüyordu. Yine de Jack sabahlığının eteğini- yakalamıştı. Sabahlık parçalanı. Jack şimdi ellerinin üzerinde dcğrulmuştu. Bir köpeğe ya da aslana benziyordu.

«İkinizin de canı .cehenneme. Ne istediğinizi biliyorum. Ama elde edemeyeceksiniz onu. Bu otel benimdir. Beni istiyorlar. Benii Beni!» - - «Kapı, Danny!» diye bağırdı Wendy. «Kapıyı kapaîi»

Jack ayağa kalktığı anda Danny kalın tahta kapıyı itti. Kilidi tak diye kapandı ve Jack boşuna yumruklamaya başladı kapıyı.

Danny küçücük elleriyle kavradı sürgüyü. Wendy kendisine yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Jack'm kilere kilitlenip kilitlenemeyeceği iki saniye içinde beiii olacaktı. Danny ilk hamlede kaydı ve bir an mandal şiddetle aşağı yukarı oynadı. Ama kendini toplayıp bütün gücüyle itti sürgüyü sonra. Kapı kapanmıştı. Jack içerden omuz vuruyordu şimdi. Yarım santim kalınlığında çeiiikten yapılmış sürgü esnemiyordu bile. Wendy soluğunu yavaş yavaş bıraktı.

«Çıkarın beni buradan!» diye bağıırıyordu Jack. «Çıkarın beni buradan! Danny, babanım ben senin! Dışarı çıkmak İstiyorum. Ne darsen ronuyapl»

Danny'nin eli sürgüye giderken YYendy elini tutup göğsüne bastırdı.

«Babanın sözünü dinle, Danny! Ne dersem onu yap! Yoksa sana ömrünün sonuna kadar unutamayacağın bir ders vereceğim. Ya kapıyı açarsın ya da beynini dağıtırım!»

Bembeyaz kesilmiş olan Danny annesine baktı.

Bir parmak kalındığında sağlam meşe kapının ardından Jack'm uması duyuluyordu.

«Wendy, çıkar beni buradan! Aç şunu diyorum sana! Ulan pis oros-

r çıkar beni -buradan diyorum sana! Çıkarsam canına okuduğum gün-i ha!! Yüzünü oyie darmadağın ederim ki sokakta anan görse îanı-2! Aç kapıyı divorum sana!» — 323 —

Danny iniyordu. Venöy oğluna bakınca bayılmak üzere olduğum anladı.

Kendi sesinin sakinliğine kendisi de şaşarak, «Haydi doktor,» dedi. «Konuşan baban değil, oteldir, unutma.» «Buraya gelin ve kapıyı açın diyorum size!»

Jack tırnaklarıyla kazıyordu kapıyı.

«Otel,» dedi Danny. «Otel bu. Hatırlıyorum.» Ama arkasına baktığında yüzü buruşmuş ve dehşet içindeydi. danny

Uzun, çok uzun bir günün öğleden sonrası, saat üçtü.

Dairelerindeki büyük yatağın üstünde oturuyorlardı. Danny mor Volkswagen'i evirip çeviriyordu elinde. Babasının kapıyı yumruklamasını dinliyordu. Kısık ve öfkeli sesie bağırıyor, yalvanyor, tehdit ediyor, sövüp sayıyor, bunca yıl kendini onlar için öldürdükten sonra ettikleri bu ihanetin cezasını çekeceklerin! söylüyordu. Danny sesleri yukardan duymayacaklarını sanmıştı ama kilerdeki sesler kiler asansörü boşluğundan olduğu gibi odalarına geliyordu. Annesinin yüzü sapsarıydı, babasının şey... şey yapmaya çalıştığı boynunda mor izler vardı.

Oyuncağını elinde çeviriyor, çeviriyordu. Okumasını öğrendiği iÇ'i babasının verdiği armağanı.

{...babasının çok sıkı kucaklamaya çalıştığı yerdeki izier...}

Annesi pikaba bir plak koydu, cazırtılı, borular ve flütlerle dolu bi' plak. Yorgun yorgun gülümsedi oğluna. Canny de gülümsemeye çalışama başaramadı. Pikabın sesi sonuna kadar açık oiduğu .halde hâ* babasının sesini duyuyor gibiydi. Hayvanat bahçesinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi. Tuvalete gitmek isterse ne yapacaktı babası?

Danny ağlamaya başladı.

Wendy pikabın sesini kıstı, oğlunu kucağına aldı.

«Danny, her şey düzelecek, görürsün bak. Bay Hailorann senin gönderdiğin haberi almamışsa bile bir başkası almış olabilir. Fırtına diner dinmez gelirler. Bay Hailorann ya da başkası. Fırtına dinince her şey düzelecek yine. Buradan gideceğiz. Gelecek bahara ne yapacağız, biliyor musun? Hem de üçümüz?»

Danny annesinin göğsünden kaldırmadan salladı başını. Bilmiyordu, Bir daha bahar olacak gibi değildi. «Balığa çıkacağız. Bir motor kiralayıp balığa çıkacağız. Geçen yıl Chatterton gölünde yaptığımız gibi. Sen, ben ve baban. Belki de akşam yiyeceğimiz balığı sen tutarsın. Belki hiç balık tutamayız ama bir güzel eğleniriz.» «Seni seviyorum, anneciğim.» Danny annesini kucakladı.

«Danny, beri de seni seviyorum.»

Dışarda rüzgâr uğulduyordu.

Saat dört buçuk sularında hava kararmaya başladığında sesler de kesilmişti.

ikisi de uyuyakalmışlardı. Wendy oğlunu hâlâ kucağında tutuyordu ve uyanmamıştı. Ama Danny uyanmıştı. Sessizlik, gürültüden ve bağırışlardan, kapıyı yumruklamalardan daha kötüydü. Babası yine uyumuş Tiuydu? Ölmüş müydü yoksa? Yoksa...

(dışarı mı çıkmıştı?)

On beş dakika sonra sessizliği madeni bir gürültü birden parçaladı. Bir gacırtı, sonra madeni bir uğultu. Wendy bir çığlık atarak uyandı.

Asansör çalışıyordu.

Birbirlerine sarılıp asansörün gürültüsünü dinlediler. Kattan kata 5'toyor. madeni kapı yana çekilip açılıyor, iç kapı gürültüyle vuruluyor-A. Kahkahalar, sarhoş bağırışları, çığlıklar, kırılan eşya sesleri.

Overlook canlanıyordu çevrelerinde.

48

jack ,.

Jack kilerde yerde oturmuş, bacakları arasında bir bisküvi tenekesi, kapıya bakıyordu. Tadını almadan teker teker yiyordu bisküvileri bir şey yemeye ihtiyacı olduğu için. Buradan çıkınca gücünün her damlasına ihtiyacı vardı.

Şu anda, yaşamı boyunca bu kadar kötü bir durumda olmadığını düşünüyordu. Beyni ve vücudu baştan başa ağrı içindeydi. Baş zonklu-yordu, Bir içki gecesi sonunun .bütün belirtileri de vardı; ağız berbattı, kulakları çınlıyordu, kalbi tam tam gibi atıyordu. Bunlar yetmezmiş gibi kapıya vurmaktan her iki omzu da ağrıyordu. Gereksiz yere bağırıktan boğazı şişmiş, elini de kesmişti.

Buradan çıktığı zaman görürlerdi günlerini.

Bisküvileri birer birer çiğniyor, kusmak isteyen midesine aldırma-maya çalışıyordu. Cebindeki Excedrin'ler aklına gelmişti ama midesi biraz düzeleneye kadar beklemeye karar vermişti. İnsan yuttuğu anda kusacaksa ağrı kesici ilaç almanın anlamı yoktu. Kafanı kullan. Ünlü Jack Torrance beynini. Zekâsıyla yaşayacak insan sen değil miydin? En çok satan kitaplar yazarı Jack Torrance. New York Eleştirmenler Ödülü sahibi oyun yazarı Jack Torrance. Yirminci Yüzyılda Yaşamın adlı anı kitabıyla yetmiş yaşında Plutzer Ödülünü

alacak olan Jack Torrance. Bütün bu palavraların kısacası kafasıyla yaşamaktı işte.

Kafasıyla yaşamak yabanartlarının nerede olduğunu bilmektir.

Ağızına bir bisküvi daha atıp çiğnedi.

İşin can alıcı noktası ona güvenlerinin kaim olmasıydı. Onlar için en iyi olanı kendisinin bildiğine ve elde

edebileceğine inanmamaları. Kan-

(öyle de denilebilirdi) - _ ..

Sonra da haksız yollarla onu yolundan çevirmeye çalışmıştı. Onun man-tiidi düşünceleri karşısında karısının üstü kapalı sözleri ve itirazları suya jüşünce oğlunu aleyhine çevirmiş, kendisini şişeyle öldürmeye kalkışmış, sonra da bula bula bu kahrolası kilere kilitlemişti.

Yine de içinde küçük bir ses durmadan söyleniyordu.

(İyi ama içki nereden geldi? Asıl konu bu değil mi? İçtiğin zaman ne olduğunu geçmiş acı deneylerinden bilirsin. İçince kendini kaybedersin.)

Bisküvi kutusunu kaptığı gibi odanın ortasına fırlattı. Saatine baktı. Altı buçuk. Saatlerdir buradaydı. Karısı onu buraya kilitlemiş-ve üzerinden saatler geçmişti.

Babasını haklı buluyordu artık.

Babasının neden içmeye başladığını kendi kendine hiç sormadığını anımsadı birden. Doğrusunu söylemek gerekirse bunun nedeni evlendiği kadın değil miydi? Sünger gibi bir kadın... bütün gün yazgısını kabul etmiş bir ifadeyle evin içinde dolaşan bir kadın. Babasının ayaklarında bir zincir. Hayır, zincir falan değil, hiçbir zaman Wendy'nin kendisine yaptığı gibi babasını bir köle yapmaya çalışmamıştı. Zihin ve ruh bakımından ölü olan annesi evlilik kelepçesiyle bağlıydı babasına. Babası yaşamı boyunca onun çürüyen cesedini yanında taşıyarak doğru olanı yapmaya çalışmıştı. Dört çocuğunu doğruyu eğriyi, disiplinin ne olduğunu ve en önemlisi babalarına saygıyı öğreterek yetiştirmişti. , Kendisi de dahil olmak üzere hepsi nankör çıkmışlardı, işte şimdi Ahdisi bunun bedelini- ödüyordu; kendi oğlu da nankör çıkmıştı. Ama u nuî vardı daha. Nasıl olsa çıkacaktı buradan. İkisini de ağır cezalara Ç ırptıracaktı.. Danny'ye öyle bir örnek olacaktı ki, zamanı gelip de ü îny büyüünce ne yapması gerekeceğini ondan iyi bilecekti.

I Babasının annesini bastonuyla dövdüğü pazar yemeğini hatırladı... k İhdisi de kardeşleri de nasıl dehşet içinde kalmışlardı. Ama şimdi b inun ne kadar gerekli olduğunu anlıyıpıdu. Babası sarhoş numarası yapıyordu, akını hiç kaybetmemişti, her an bir saygısızlık belirtisi bekleyip duruyordu.

Jack emekleyerek bisküvi kutusunun yanına gidip yine yemeye başladı. Babası ne görmüştü acaba? Nasıl bir oyununu yakalamıştı annesinin? Annesi elini arkasına gizleyip alay mi etmişti kocasıyla? Diii-ni mi çıkarmıştı? Parmağıyla müstehcen hareketler mi yapmıştı? Yoksa onun kendisini farkedemeyecek kadar sarhoş olduğunu sanıp küstahça mı bakmıştı yüzüne? Her ne yapmış olursa olsun, oaöası annesini yakalamış ve serî bir şekilde cezalandırmıştı. İşte şimdi, tam yirmi yıl sonra, sonunda babasının akıllı davranmış olduğunu kabul ediyordu.

Babasının böyle bir kadınla evlenmekle, kendisini böyle bir cesede kelepçelemekle... üstelik saygısız bir cesetti bu... budalalık ettiği söylenebilirdi. Ama insan gençken evlenirse pişman olacak uzun zaman bulurdu

önünde. Babasının evlendiği kadın gibi bir kadınla evlenmişti Jack bilinçsizce. Ama kendi karısı bir mesleği mahvedip bir diğerini de sakat bırakma gibi pasif bir rolle yetinmemiş, şimdi en son ve en iyi fırsatını da yok etmeye çalışıyordu. Overlook'üa çalışmak ve belki de... zamanı gelince müdürlüğe yükselmek fırsatı Danny'yi ona yasak etmeye çalışıyordu, oysa Danny onun giriş biletiydi. Aslında budalaca bir şeydi bu ya, babasını alabilecekken oğlunu neden istiyorlardı sanki? Ama işverenlerin böyle garip fikirleri vardı ve ileri sürülen şart da buydu.

Karısıyla mantık yoluyla anlaşmasına imkân olmadığını anlıyordu, Colorado Barında konuşmaya çalışmış ama o, kendisini dinleyeceği yerde başına şişeyle vurmıştu. Gelgelelim yakında bir fırsat daha bulacaktı. Buradan çıkacaktı nasıl olsa.

Birden soluğunu tutup dışarı kulak verdi. Bir yerlerde bir piyanoda Boogie Woogie müziği çalınıyor, insanlar gülüyorlar, alkışla tempo tutuyorlardı. Kalın tahta kapıdan boğuk boğuk geliyordu ses ama yine de anlaşılıyordu. Çaldıkları parça «Bu Gece Kasabada Neşe Var»dı.

Çaresizce yumruklarını sıktı. Kapıyı yumrukiamak için güç tutuyordu kendini. Parti başlamıştı yine. İçki su gibi akacaktı. Bir yerde, o

j beyaz ipek tuvaletinin içinde insanın aklını kaçırtacak kadar çıplak olan

kız bir başkasıyla dans ediyordu. i «Gününüzü görürsünüz siz!» diye bağırdı. «Canınıza okuyacağım ı sizin! Söz veriyorum! Siz...»

}' Kapının tam dışından yumuşak bir ses, «Sakin ol dostum, bağıрма-jj' ya gerek yok,» dedi. i. Jack ayağa fırladı. i., «Grady? Sen misin Grady?» ? «Evet. İçerde kilitli mi kaldınız?»

«Beni dışarı çıkar. Grady. Çabuk!»

«Konuştuğumuz konuda bir şeyler yapabildiniz mi, efendim? Karınızla çocuğunuzun cezalandırılması hakkında.»

«Beni onlar kilitledi buraya. Sürgüyü çek allanır» seversen!» «Sizi kilitlemelerine izin verdiniz demek?» Grady'nin sesinde terbiyeli bir şaşkınlık seziliyordu. «Yarı boyunuz kadar bir kadın ve küçük bîr çocuk. Pek öyle yöneticilik niteliğiniz yok demek?»

Jack'm sağ şakağında bir damar zonkladı. «Seni buradan çıkar, Grady. Onların işini bitireceğim.»

«Acaba? Bundan pek emin olamadığımı söylemek isterim, efendim.» Terbiyeli şaşkınlık

terbiyeli bir pişmanlığa dönüşmüştü şimdi. «Ben... ve diğerleri sizin bu işe yürekten bağlı olmadığınızı düşünüyoruz. Cesaretiniz yok bunu yapmaya.»

«Var!» diye bağırdı Jack. «Yemin ederim!» «Oğlunuzu bize getirecek misiniz?»

»

«Evet! Evet!»

«Ama karınız buna karşı çıkacaktır, Bay Torrance. Sandığımızdan gücü çıktı kendisi. Sizi aitetmeyi bilmiş, akıllı bir kadın.» Grady kıs kıs güldü. «Belki de ilk baştan onunla bir anlaşmaya girmeliydik, Bay Torrance.» «Oğlanı size getireceğim, yemin ederim.» Yüzü kapıya çevrilmişti şimdi. Ter içindeydi. «VWendy bir şey diyemeyecektir. Yemin ederim size. Bir şey diyecek hail kalmayacak.»

«Onu öldürmek zorunda kalacaksınız korkarım ki,» dedi Grady soğuk bir sesle.

«Ne yapmam gerekirse onu yapacağım. Sen yalnız beni çıkar buradan.»

«Söz veriyor musunuz, efendim?» diye Grady ısrar etti.

«Söz veriyorum.»

Sürgü çekildi birden. Kapı iki parmak aralandı. Jack'ın soiuğu tıkanıp kalmıştı. Bir an için kapının dışında ölümün durduğunu hisseder gibi oldu.

Az sonra bu duygusu geçti.

«Teşekkür ederim, Grady,» diye fısıldadı. «Pişman olmayacaksın. Söz veriyorum.»

Cevap yoktu. Dışardaki rüzgâr uğultusundan başka bütün seslerin kesilmiş olduğunu farkeîti.

Kiler kapışım itti.

Mutfak boştu. Grady gitmişti. Floresan çubuklarının soğuk beyaz ışığı altında her şey sessiz ve donmuştu. Üçünün birden yemek yedikleri masaya ilişti gözü.

Bir kadeh martini, bir şişe cin ve plastik tabak içinde zeytin vardı masanın üstünde.

Yanında da malzeme deposundan çıkma bir rok tokmağı.

Uzun bir süre bakti Jack. ' Sonra içinde, tâ içinde, Grady'nin sesinden daha güçlü bir ses duydu {Sözünüzü tutun, Bay Torrance.)

.«Tutacağım,», dedi. Sesindeki yaltaklanmaya engel olamıyordu. «Tutacağım.»

Gidip tokmağın sapını yakaladı, şöyle bir tarttı elinde.

Savurdu. '

Havada ısıklar çalarak döndü tokmak.

Jack Torrance gülümsedi.

49

hailorann

Öğleden sonra iki buçuktu saat. Karla kaplı yol işaretlerine ve Buick'in kilometre göstergesine bakılırsa Estes Parkına üç kilometre kalmıştı. Hailorann birden arabanın kaydığın! farketti ve direksiyonu sola kıvırdı. Ama araba hiç umursamadan çamurluklarından karlar savurarak yoiun kenarındaki uçuruma doğru gidiyordu. Direksiyonu tersine çevirdi, arabanın önüyle arkası yer değiştirdi, olduğu yerde dönüyordu şimdi. Korkuya kapılan Halloranın olanca gücüne frene bastı, sert bir şeye bindirdiğini hissetti, önünde yol yoktu-şimdi... Savrulup duran kar bulutlarına ve uzaklardaki gri yeşil çam ağaçlarına bakıyordu.

(Uçuruma düşüyorum tanrım uçuruma düşüyorum)

Araba tam orada durdu. Sol çamurluk yol korkuluğuna takılmış, ön tekerlekler otuz derecelik bir eğimle boşluğa çıkmış, arka tekerlekler neredeyse havalanmak üzere. Hailorann geri vitese takıp gaza basınca boşlukta döndü arka tekerlekler.

Çok dikkatle kapıyı açıp dışarı çıktı, arabanın arkasına geçti.

Çaresizlik içinde arabasına bakarken hemen ensesi dibinde neşeli bir ses duydu. «Ne haber dostum? Kaçığın biri olmalısın sen.»

Hailorann arkasına bakınca üzerinde yanar döner mavi ışığı olan. 'bir kar temizleme arabasının kırk metre ötesinde durduğunu gördü. Uzun deri bir palto ve üzerine de yağmurluk giymiş olan sürücüsü inip yanına gelmişti. Hailorann adamın başındaki mavili beyazlı şapkanın nasıl olup da uçmadığına şaşıtı.

(Yapıştırmış olmalı. Zamkla yapıştırmıştır.)

«Merhaba,» dedi. «Beni yola çekebilir misiniz?»

«Çekerim. Buralarda ne arıyordun, beyim? Ölmek için bundan iyi bir gün bulamazsın.»

«Acele bir işim var da.»

«Hiçbir şey bu kadar acil olamaz.» Adam kafadan kontak biriyle konuşur gibiydi.

«Korkuluğa biraz daha hızlı vurmuş olsaydın şimdi öteki taraftaydın. Sen buralı değilsin, ha?»

«Hayır. Dediğim gibi işim acele olmasaydı gelmezdim de.»

«Yok canım!» Kar temizleme aracının sürücüsü sanki Hallorann'ın arabası yüz metrelik uçurumun tepesinde asili değilmiş gibi rahat konuşuyordu.

«Nereye gidiyorsun? Estes'e mi?»

«Hayır, Overlook Oteline. Sidevinder'den biraz yukarda...»

Ama sürücü başını sallıyordu.

«Overlook'u bilirim, beyim bu havada imkân yok oraya varamazsın. Estes Parkıyla Sidevinder arasındaki yol berbat mı berbattır. Biz yolu bir yandan açıyoruz, bir yandan kapanıyor. Bir iki kilometre geride iki metrelik kar yığınlarına rastladım. Sidevinder'e varsan bile oradan Utah'a kadar bütün yollar kapalıdır. Gidemezsin, beyim, gidemezsin.»

«Denemem gerek,» dedi Hailorann sesini yükseltmemek için sabrının son gücüne kadar dayanarak. «Bir çocuk var orada... »

«Çocuk mu? Olamaz. Overlook eylül sonunda kapanır. Açık tutmak kârlı değil. Böyle fırtınalar çok olur buralarda.»

«Otelin bakıcısının oğlu, başı dertte.»

«Bunu sen nereden biliyorsun?»

Sabrı tükenmişti Hallorann'ın.

«Yahu sen bütün gün burada benimle çene mi yarıştıracaksın? Biliyorum İşte, hepsi o kadar! Beni yola çekecek misin çekmeyecek misin?»

«Amma da öfkeliymişsin ha!» Sürücü pek aldırılmış görünmüyordu. «Geç direksiyona, koltuğumun altında bir zincir var.»

Hailorann arabasına girdi. Elleri titriyordu, yanına eldiven almayı unutmuştu.

Kar temizleme aracı geri geri yaklaştı Buick'e. Sürücüsü uzun bir zincirle indi. Hailorann kapıyı açıp seslendi, «Yardım edebilir miyim?»

«Oturduğun yerde kal. Bir dakikada bitiririm.»

Gerçekten de öyle oldu. Zincir gerildi, Buick sarsıldı, bir saniye sonra da yoldaydı. Sürücü gelip cama vurdu, Hailorann camı indirdi.

«Teşekkür ederim. Bağırduğım için özür dilerim.»

«İlk kez bağırıyorlar,» diyerek gülümsedi adam. «Sinirlerin pek gerilmiş olacak. Bunları ai.» Hailorann'in kucağına bir çift kalın mavi eldiven düştü. «Bir daha yoldan çıktığında gerekir. Yaşamın boyunca burnunu demir bir parmakla karıştırmak istemiyorsan dışarı çıktığında giy bunları. İşin bitince de geri yolla. Karım ördü bunları. Adım ve adresim içinde yazılıdır. Tamam mı?»

«Teşekkür ederim,» dedi Hailorann. «Çok teşekkür ederim.»

«Çok dikkatli ol. Seni ben oraya kadar götürürdüm ama başımı kaşıyacak vaktim yok şu anda.»

«Önemi yok, teşekkür ederim yine de.»

Pencereyi kapatırken adam elini uzattı.

«Sidewindere gittiğinde, yani oraya gidebilirsen, Durkin'in dükkânını bul. Kitaplığın yanındadır. Larry Durkin'le konuş, Howiex Cottreü tarafından geldiğini ve kar arabalarından birini kiralamak istediğini söyle. Benim adımlı söyleyip eldivenleri gösîerirsen iskonto da yapar sana.»

«Teşekkür ederim.» . . *

' cArai; başını salladı. «Çok garip. Overiook'ta bir şeyler olduğunu bilmen imkânsız. Telefon telleri koptu.

Ama sana inanıyorum. Bazen ben de böyle şeyler sezerim.»

«Ben de.»

«Biliyorum, anlamıştım. Ama kendine dikkat et, olur mu?»

' <Merak etme.»

Cottreii elini sallayarak karlar arasında kayboldu. Hailorann arabayı sürdü. Ardından Cotîrell havalı komasına basarak onu uğurluyordu. Ama gereksizdi bu. Hailorann onun kendisine iyi yolculuklar dilediğini hissedebiliyordu.

Bir yün iki ışıltı iyi bir haber demek olmalı, diye düşündü. Ama bu

tür iyi ya da kötü işaretlere hiç güvenmezdi. Bir yılda beş ışıltılı insana rastlamazken bir günde iki kişiye rastlamış olmanın "da hiçbir anlamı olmayabilirdi.

Esîes Parkından.Sidewinder'e tam dört buçuk saatte varabilmişti. Upiand anayoluna vardığı zaman artık hava iyice kararmıştı, ancak fırtınada otr hafifleme yoktu. Arabanın

kaputuna kadar yükselen kar birikintileri önünde iki kez durup kar makinelerinin gelmesini beklemişti.

Overlook'a yaklaştıkça giderek daha acele etmek zorunluğunu duyuyordu. Durmadan saatine bakıyordu artık. Akreple yelkovan uçu yordu sanki.

Upland'a girdikten on dakika sonra iki yol işaretine rastladı SİDE WİNDER 10 KM, ve KİŞ AYLARINDA 12 KM. YOL KAPALIDIR.

«Larry Durkin,» diye mırıldandı Hallorann. Gösterge tablosunun soluk yeşil ışığında kara yüzü gergindi. Saat altıyı on geçiyordu. «Kitaplığın yanında...»

işte portakal kokusu tam o anda bütün şiddetiyle vurdu yüzüne ve nefret dolu, öldürücü düşünce gücü. (DEFOL BURADAN PİS ZENCİ İŞİN YOK SENİN BURADA HEMEN DÖN GİT YOKSA SENİ ÖLDÜRÜP CESEDİNİ AĞACA ASARIZ SONRA DA YAKARIZ HEMEN DEFOL GİT BURADAN)

Hañorann bir çığlık attı daracık arabanın İçinde. Mesaj sözcükler halinde değil, kafasına müthiş bir güçle vuran resimler halinde gelmişti-Gözlerinin önündeki resimleri görmemek için direksiyonu bırakıp elleriyle gözlerini örttü.

Araba birden yol kenarlarındaki kar yığnına çarptı, savruldu ve durdu. Arka teKeriekler boşa dönüyorlardı. Kallorann otomatik .itesi parka geçirip elleriyle kapattı gözlerini-. Ağlamıyor ama içinden Hıçkırıklar yükseliyordu. Göğsü körük gibi imP kalkıyordu. O darbeyi uçurum kenarından geçerken yemiş olsaydı şif?1' di çoktan ölmüş olacağını biliyordu. Beiki de bunu istemişlerdi. Her ?&

aynı şey olabilirdi. Buna karşı korunmalıydı. Ani denebilecek çok kuvvetli kızıl bir güç tarafından sarılmıştı. İçgüdülerinde boğuluyordu.

Ellerini yüzünden çekip korkuyla gözlerini açtı. Hiçbir şey yoktu. Onü korkutmak isteyen bir şey varsa yarıp geçemiyordu. Çevresi kapalıydı.

Çocuğa bir şey mi olmuştu? Bütün gördükleri mi? Ne olmuştu acaba?

Onu en rahatsız eden şey bir çekiç sesine benzeyen o gürültüydü. Kaim bir peynir keilesine vurulan bir tokmak sanki. Ne demekti bu?

(Tanrım, o küçük çocuğa bir şey oımasın. Tanrım, ne oiur)

Vitesi geçirdi, hafif gaz verdi tekerlekler döndü, Buick ilerlemeye başladı. Saatine baktı. Hatt&rann. Altı buçuk olmuştu. Gerçekten çok geç kaldığını hissediyordu artık.

50 litak

Wendy Torrance kararsız bir halde yatak odasının ortasında durmuş, derin bir uykuya dalmış olan oğluna bakıyordu.

Yarım saat önce kesilmişti sesler. Hepsi. Bir anda. Asansör, parti, açılıp kapanan kapı gürültüleri. Zihni rahatlayacağı yerde içinde oluşan gerilim giderek artıyordu. Fırtınanın son. öldürücü darbesinden önce; durgunluk gibiydi bu. Ama Danny hemen uyumuştı. Önce biraz kıpırdanmış, sonra da çok derin bir uykuya dalmıştı. Şimdi bile dikkatle baktığı halde daracak göğsünün inip kalkışını ancak görebiliyordu.

Zavallının en son ne zaman derin bir uyku, korkunç karabasanlarla dolu olmayan, karanlık içinde uyanık kalman aralıklarla sık sık kesilmeyen, yalnızca kendisinin (ve iki gündür de Wendy nin) duyabildiği zevk âlemlerinin gürültülerini dinlemeden uyuduğunu bilemiyordu.

— 335 — i

{Gerçek psişik bir olgu mu yoksa grup ipnotizması mı?}

Biimiyordu bunu, önemsemiyordu da. Her ne olursa olsun bu olanlar öldürücü şeylerdi. Danny'ye bakıp (Tanrım sakın uyusun bu gece)

eğer rahatsız edilmezse sabaha kadar böyle uyuyabileceğini düşündü. Yetenekleri ne olursa olsun küçük bir çocuktaki o, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Birden acıyla yüzünü buruşturdu, elini ağzından çektiği zaman tırnaklarından birini koparmış olduğunu gördü. Oysa tırnaklarına iyi bakmaya o kadar çalışırdı ki. Öyle pek uzun değilse de yine düzgün ve...

(Şimdi tırnağını düşürmenin sırası mı?)

Kendi kendine titrer bir sesle güldü, gülünecek bir şey yokmuşçasına. •

Önce Jack'ın bağırışları ve kapıyı yumruklaması bitmiş sonra da parti...

(hiç sona ermiş miydi? yoksa kimi kez onun duymaması için başka bir zaman öiimine mi kayıyordu?)

Gürültü asansörle yeniden başlamıştı. O da kesilmişti sonra. Ortaya çöken bu yeni sessizlikte, Danny de uyumaya yüzü tutmuşken, hemen altlarındaki mutfaktan alçak sesle konuşmalar duyar gibi olmuştu, önce rüzgârın uğultusu sanıp umursamamıştı. Rüzgâr insan sesini taklit edebiliyordu, kapı diplerinde ölüm halinde bir insanın inlemesi, pencere çerçevelerine gerçek çığlıklar ve üçüncü sınıf bir dramda katilinden kaçan bir kadının çığı... Yine de, Danny'nin yanında otururken duyduğu seslerin insan sesi olduğuna inanıyordu. Jack'la birisi kilerden kaçı konuşuyorlardı.

Oğluyla karısını öldürmesini konuşuyorlardı.

Bu duvarlar arasında yeni bir şey değildi bu. Burada daha önce de cinayet işlenmişti.

Havalandırma deliğine gidip kulağını dayamıştı. Ama ta o anda kazanın motoru çalışmaya başlamış ve aşağından gelen sesler sıcak hava daigas; içinde kaybolmuştu.

Parçalanmış tırnağına baktı. Altından kan sızıyordu.

(Jaok kaçtı.)

(Saçmalama.)

(KşçtL Mutfaktan bir bıçak ya da satırı aidi. Şimdi buraya geliyor. Basamakların gacırdamaması için merdivenin kenarından yürüyor.)

(Delisin ses!) : Dudakları titriyordu, bir an son sözü bağırarak söylediğini sandı, ama sessizlik devam

ediyordu.

Birisi onu gözetliyormuş gibi geldi.

Korku içinde dönüp gece karanlığıyla dolu pencereye baktı. Göz ferine beyaz yuvariakian olan çirkin bir yüz ona bakıyordu. Bu duvarlar finde saklanan korkunç bir deiinin yüzü...

Carn üstünde buz tutmuş kar.

(Artık gölgelerden de korkmaya başladın. Sanki bunÖSrfönce halin kötü değilmiş gibi. Yarın sabaha kadar oynatırsın artık.)

Bu korkuları gidermek için bir tek yol vardı..

Aşağı inip Jack'ın-hâlâ kiierde bulunduğundan emin olmak.

Çok basit. Aşağı in. Bak. Yukarı dön. Arada da kayıt masasının üzerinde bıraktığın tepsiyi al. Omlet işe yaramazdı ama çorbayı odadaki eiektrik ocağında ısıtırdı.

(Evet ama eğer elinde bıçakis seni bekliyorsa sakın öldüreyim deme.)

Üzerindeki korkuyu atmaya çai'sarak odanın içinde dolanmaya başladı Masanın üstünde bozuk paralar, oteiin kamyoneti için benzin kuponları, Jâck'ın hep yanında taşıdığı ama hiç içmediği iki piposu... ve anahtarları duruyordu.

Anahtarları alıp baktı bir an, sonra yine yerine bıraktı. Çıkarken yftak odasının kapısını kilitlemeyi düşünmüştü ama her nedense hoş-unarruşıs bundan. Danny uyuyordu.

Gözlerinin önünde bir yangın c||!andı, sonra adiandıramadığı başka bir şey.

Cebinden bıçağı çıkardı, sapından sıkıca kavradı ve kapıyı açtı.

Dairelerine uzanan kısacık koridor boştu. Işıklar düzenli aralıklarla «yârlardı.

(Gördün mü. hortlak talan yok işte.)

(Yok elbette. Senin dışarı çıkmanı istiyorlar da ondan. Aptalca, kadınca bir hareket yapmanı istiyorlar ve yaptığından da bunda başka bir şey değil.)

Yine duraksadı Wendy. Danny'yi, dairenin güvenliğini bırakmak istemiyor ama bir yandan da Jack'ın hâlâ güven altında bulunduğundan emin olmak istiyordu.

(Oradadır kuşkusuz.)

(Ama ya o sesler)

(Ses falan yoktu. Hayal ettin hepsini. Rüzgârın uğultusuydu.)

«Rüzgâr değildi.»

Kendi sesini duyunca korkuyla zıpladı yerinden. Ama sesindeki kesinlik Wendy'yi yine yürümeye zorladı. Elinde sallanan bıçak oüvarda-ki kâğıt üzerine ışıklar yansıtıyordu. Terlikleri fısıltıyla sürtünüyordu halının tüyelerine. Sinirleri çelik çelik tel gibi gerilmişti.

Ana koridorun köşesine gelince başını uzatıp baktı. Göreceği herhangi bir şey için kasmıştı bütün vücudunu. Ama görececek hiçbir şey yoktu.

Bir an daha duraksadıktan sonra köşeyi dönüp yürümeye başladı. Loş merdivene doğru attığı her adım onu ürkütüyor, uyuyan oğlunu savunmasız ve yapayalnız bıraktığını anımsatıyordu. Terliklerinin halı üzerinde çıkardığı ses giderek büyüyordu kulaklarında. Kimsenin peşinden gelmediğinden emin olmak için iki kez arkasına baktı.

Merdiven sahanlığına gelince elini buz gibi korkuluğun üstüne koyup durdu. On dokuz geniş basamak. Jack da ortalarda yok. Elbette olmayacaktı. Jack kalın demir sürgülü kapının ardındaydı. Ama giriş salonu öylesine loş ve gölgelerle doluydu ki. Soi yanında asansörün kapısı sırtıyormuş gibi açık duruyordu.

Kendisini çağırırımış gibi.

(Teşekkür ederim, istemem)

Asansörün içi pembe ve beyaz konfeti doluydu. Sol köşede boş bir şampanya şişesi yan devrilmiş yatıyordu. Wendy başı üzerinde bir hareket hisseder gibi olunca ikinci kat sahanlığına yükselen karanlık on dok,,?, basamağa baktı Hiçbir şey nremedi. Ama yine

de gözünün ucuyla bir şeylerin (bir şeylerin)

tam baktığı anda holün karanlığına çekilmiş oldukianni görür gibi olmuştu.

Yine aşağıya çevirdi bakışlarını.

Bıçağın tahta sapını tutan sağ avucu terlemişti, bıçağı sol eline aldı, sağ avucunu sabahlığına sildi, yine sağ eline aktardı sonra. Beyninin ayaklarına yürüme emri verdiğini farketmeden merdivenden inmeye başladı.

(Hani, eğlence nerde? Sakın benden korkmayın küflü örtüler! .Eli bıçaklı korkan bir kadını ben! Haydi biraz müzik sesi duyalım (bakalım! Canlanın biraz!)

On basamak, on bir, on iki...

Birinci kat holünden san bir ışık sızıyordu. Yemek salonunun kapısının yanındaki düğmeden yakacaktı giriş salonunun ışıklarını. Ama beyaz bir ışık geliyordu bir yerlerden. L Mutfaktaki floresan lambalar.

On üçüncü basamakta duraklayıp Danny'yle yukarı çıkarlarken ışık-ın söndürüp söndürmediğini hatırlamaya çalıştı. Hatırlamıyordu. On yedi, on sekiz, on dokuzu. (Lobiye geldik bayan, dikkatli olun.) ' Balo salonunun ardına kadar açık kapılarından dışarı karanlık yayılıyordu, içerden saatli bomba gibi bir tıkırtı geliyordu. Wendy birden katıldı kaldı, ama sonra şöminenin üstündeki saati anımsadı. Jack ya da Danny, kurmuş olmalıydı... ya da Overlook'taki her şey gibi kendi kendine kurulmuştu.

Kavıt masasına doğru yürüdü, yanından geçip mutfağa gidecekti.

Masanın üzerinde tepsi parıldıyordu. Tam o anda saat çalmaya başladı. Dlii damağına yapışmıştı Wendy'nin. Sonra rahatlardı. Saat sekizi »ı du. aeş. altı, yedi.. ,

%= ayıyordu. Saat durana kadar kımıldamak doğru değil gibi gelmiş-,, sekiz-.., dokuz,-, (Dokuz mu?) ... on... on bir...

Birden, çok geç olarak anımsadı. Çok geç kalmış olduğunu bilerek geri döndü. Ama nasıl bilebilirdi ki?

On iki.

Balo salonundaki bütün ışıklar bir anda yandı. Orkestranın bütün çalgılarının katıldığı bir gürültü duyuldu. Wendy o madeni boğazlardan çıkan gürültüde duyulmayan bir çığlık attı.

«Mâskeier çıksın! Maskeler çıksın!»

Sonra sesler koridorda uzaklaştılar. Yine yalnızdı.

Hayır, yalnız değildi.

Arkasına bakınca üzerine geldiğini gördü.

Jack'tı bu, ama aynı zamanda değildi de. Gözlerinde boş ve öldürücü bir parıltı vardı, tanıdık ağız şimdi neşesiz bir sırtmayla gerilmişti.

Bir elinde rok tokmağı vardı.

«Beni kilitlediğini sanmıştın, değil mi?»

Tokmak havada ısıklık çaldı. Wendy geri geri giderken ayağı takıldı, yere düştü.

«Jack... »

«Orospu! Senin ne mal olduğunu iyi biliyorum artık.»

Tokmak öldürücü bir hızla gelip Wendy'nin yumuşak karnına gömüldü. Korkunç bir acı denizine dalan Wendy bir çığlık attı. Tokmak yine havaya kalkmıştı. Jack'ır. onu tokmakla döverek öldüreceğini fark etti uyuşukluğu arasında.

Yine bağırarak. Danny'nin hatı« için yapmamasını söylemek istiyordu ama soluğu Kesilmişti. Hafif bir inilti çıktı dudaklarının arasından.

«Şimdi görürsün gününü,» diyerek sırttı Jack,'

Tokmak yine indi. Wendy kendini sola attı. Tokmak o hızla yer»*' çarpınca oack dengesini kaybetti, tokmak elinden kaydı. Yerden almak için eğilince Wendy bütün gücünü toplayıp kalktı ve merdivene doğru koşmaya başladı.

«Orospu,»- diye bağırarak peşir-de- yürüdü. «Pis orospu. Başın;? gelecekleri biliyorsun sanırım.»

Tokmağın yine ısıklıklar çalarak indiğini duydu Wendy. Birden göğsü acıyla parçalanır gibi oldu. Tokmak memelerinin hemen altına inmiş, iki kaburgasını parçalamıştı. Merdivene düştü. İlgüdüleriyle bir yana yuvarlanırken tokmak yüzünü sıyrarak bir daha inmişti. Merdiven halısının üstünde tok bir ses duyuldu. Wendy düştüğü anda elinden kurtulan bıçağı gördü o zaman. Dördüncü basamağın üstünde panlıyordu. . «Orospu!»

Tokmak bir daha indi. Wendy doğrulmaya çalıştığı için darbe dizka-pağına inmişti. Dizi alev aiev yanıyordu sanki. Kan akmaya başlamıştı dizinden aşağı. Tokmak yine havalanmıştı. Wendy başını hızla kaçırdı. Tokmak kulağından bir parça et kopartarak omzuya boynu arasından merdiven korkuluğuna indi bu kez.

Jack tokmağı bir daha kaldırıp indirirken Wendy de bu sefer ona doğru yuvarlanmıştı. Jack'ın eli havadayken vücuduyla dizlerine çarpıp dengesini kaybetti. Jack yere düştü.

Tokmak bir yana uçtu. Jack doğrulup karısına baktı şaşkın gözlerle.

«Seni öldüreceğim,» dedi.

Uzandı tokmağın sapını kavramak için. Wendy güçlükle ayağa kalktı; ti. Bacağınan kalçasına doğru dayanılmaz bir sancı yükseliyordu. |Yüzü bembeyaz ama kararlıydı. Jack tokmağı, kavradığı anda o da İkocasının sırtına atladı.

«Tanrım!» diye bağırarak mutfak bıçağını kocasının sırtına sapladı sapına kadar.

Jack altında birden kaskatı kesildi, sonra bağırdı. Wendy yaşamı boyunca böyle korkunç bir ses duymamıştı. Otelin tahtaları, kapılan ve pencereleri hep birden çığlık çığlığa bağırmış gibiydi. Jack karısının ağırığı altında kımıldamadan yatarken ses devam edip gidiyordu. Atçı-ık oynuyor gibiydiler. Yalnız kırmızı ve siyah kareli gömleğinin sırtına giderek yayılan kırmızı bir leke vardı.

Sonra Jack bir yana yığıldı kaldı.

Wendy bir süre kımıldayamadan soluk soluğa bekledi. Bütün vücudu ağnyordu. Her soluk alışında içinde bir şeyler batıyor, kulağınan kanlar akıyordu.

\

Soluğunun sesi. rüzgâr ve balo salonundaki saatin tıkırtısından başka hiçbir ses yoktu.

Sonunda güçlükle kalkıp merdivene doğru yürüdü. Korkuluğa sarıldığı anda bayılacak gibi olmuştu. Biraz kendine gelince kollarıyla kendini çekerek ağır ağır yukarı çıkmaya başladı. Bir keresinde yukarı baktı Danny'yi göreceğini sanarak, ama sahanlık boştu.

{Şükürler olsun Tanrım, uyanmamış, şükürler olsun sana)

Altı basamak daha kalmıştı, dinlenmeden devam edemezdi. Başını korkuluğa dayadı. Dikenli tel arasından geçiyormuş gibi çıkıyordu boğazından soluğu. Sağ yanı şişmişti, alev alev yanıyordu.)

(Haydi Wendy dayan kızım önce üstüne bir kapı kilitle sonra j bakarsın ne halde olduğuna on üç basamak daha kaldı. Koridora \\ varınca sürüklenerek gidersin sonrasını.)

Kırık kaburgalarının imkân verdiği ölçüde suluk alarak bir basamak daha çıktı. Bir daha.

Arkasından Jack'm boğuk sesi geldiğinde dokuzuncu basamaktaydı, hemen hemen yolun yarısı.

«Orospu! Öldürdün beni!»

Gece yarısı kadar karanlık bir korku kapladı Wendy'yi. Omzu üstünden arkasına bakınca

Jack'm doğrulmakta olduğunu gördü. |

Sırtı eğikti, saplı bıçağı görebiliyordu. Gözleri ufalmış, gözçukurlarında kaybolmuş gibiydi. Sol elindeydi

tokmak. Ucu kanlıydı, tam ortasında sabahlığından bir parça vardı

«Ben sana gününü gösteririm,» diye mırıldanan Jack yukarı doğru çıkmaya başladı.

Wendy korkudan inleyerek yoluna devam etmeye çalıştı. On basamak, on bir, on iki... ama birinci kat sahanlığı hâlâ erişilmesi imkânsız bir dağ tepesi gibi görünüyordu. Şimdi soluk soluğaydı, vücudu kendisine karşı koyuyordu. Saçları sallanıyordu gözlerinin önünde, Gözleri terden yanıyordu. Balo salonundaki saatin tıkırtısı kulaklarını doyduruyordu. Bir yandan da Jack'm arkasından gelirken güçlkle aldığı solukları...

51

hallorann geliyor

Larry Durkin uzun boylu, ince yapılı, kabarık kızı! saçlı ve aksi yüzlü bir adamdı. Üzerinde asker parkası olduğu halde kapıdan çıkarken yakalamıştı Hallorann onu. O fırtınalı günde iş yapmak istemiyordu. Hele Overlook'a gitmek isteyen bu çılgın bakışlı adama iki kar arabasından birini kiralamak hiç içinden gelmiyordu. Sidewinderde oturanlar oteli sevmezlerdi. Cinayet işlenmişti orada. Bir süre gangsterler yatağı olmuştu. Ve paranın dili olduğu için gazetelere geçmeyen bir sürü şey. Ama Sidevinder'lilerin kulakları delikti. Otelin hizmetçilerinden çoğu Sidevinderden giderlerdi ve oda hizmetçileri çok şey görürlerdi.

Ancak Hallorann, Hovvard Cottreirden söz edip de eldivenin içindeki etiketteki adını gösterince benzin istasyonu sahibi yumuşadı.

«Seni o yolladı ha?» diyerek garajın kapılarını açtı. Bir düğme çevir-îöl, çok eski ve çok pis bir dizi floresan lamba canlandı. «Peki ama oralarda ne işin var, ahbap?»

Hallorann'in sinirleri iyice bozulmuştu artık. Sidewinder'e birkaç kilometre kala saatte seksenden hızlı giderken birden çıkan rüzgâr ara-ibayı tam 36 derece döndürmüştü. Daha o kadar yolu vardı ve yolun sonunda ne bulacağını bilmiyordu. Saat yediye on vardı şu anda ve kafasının içi yine allak bullak olmuştu.

«Birin başı dertte,» dedi. «Bakıcının oğlu.»

«Kim? Torrance:ın oğlu mu? Ne derdi olabilir ki?»

«Bilmiyorum.» Hallorann adamın harcadığı zamanı için çileden çıkıyordu. Bir köylüyle konuşuyordu. Bütün köylüler gibi bu da konuya doğrudan doğruya gireceğine kıyasından

köşesinden sokulmaya çalışıyordu. Ama zamanı yoktu buna. Şu anda korkak bir zenciydi vs iş biraz daha uzayacak olursa vazgeçip kaçabilirdi.

«İşim var,» dedi. «Oraya gitmem gerek ve gitmek için de bir kar arabası gerek. Ne isterseniz vereceğim ama lütfen aoeie olsun.»

«Pekâlâ,» dedi Durkin. «Hovvard gönderdiğine göre meseie yok. Bu ArcticCat'ı a!. Depo doiu, bir teneke de yedek benzin veririm. Oraya gider gelirsin.»

«Teşekkür ederim.»

«Yirmi dolar. Benzin de içinde.»

Hallorann cüzdarandan bir yirmi dolarlık çıkanp adama uzattı. Durkin paraya bakmadan gömleğinin cebine soktu.

«Paitolan da değişsek iyi olacak,» diyen Durkin parkasını, çıkardı sırtından. «O üstündeki bu gece işe yaramaz. Arabayı getirdiğinde verirsin ceketimi.»

«iyi ama buna hakkım... »

«Boş konuşma,» diye Durkin sözünü kesti. «Seni göz göre gcı donmaya gönderemem. Ben iki sokak sonra evimde soframın başınc olacağım nasıl olsa. Haydi.»

Hallorann paltosunu verip Durkin'in kürk astarlı parkasını giydi. \ Başı üstünde vızıldayan lambalar Overiook' un mutfağını hatırlatmıştı

«Torrance'ın oğlu ha,» dedi Durkin başını sallayarak. «Sevimli bir oğlan. Kar başlamadan önce çok gelirlerdi buraya. Otelin kamyoneti- I !e. Babasını çok seviyor oğlan. Umarım bir şeyi yoktur.»

«Ben de öyle.» Hallorann parkanın fermuarını çekti, başlığını.giydi.

«Sana yardım edeyim,» dedi Durkin. Kar arabasını yağlı beton üzerinde ittiler. «Daha önce bunlardan kullandın mı hiç?»

«Hayır.»

«Önemi yok. Durup kalkmaktan başka bir iş yapmaz zaten. Şurası gaz el pedalı, motosiklet gibi. Bu yandaki de fren. Buz üstünde yüz falan yapar ama böyle yumuşak karda yetmişten hızlı gitmez. O da en fazlası.» Şimdi artık istasyonun önüne çıkmışlardı. Durkin sesini duyurmak için bağıırıyordu. «Yoldan ayrılma sakın! Gözün hep korkuluklarda, işaretlerde falan olsun. Yoldan çıkarsan öldün demektir. Anladın mı?»

Hallorann başını salladı.

«Dur bir dakika!» Durkin garaja koştı.

Hallorann kontak anahtarını? çevirip biraz gaz verdi. Kar arabası homurtuyla çalışmaya başladı.

Durkin etinde kırmızı siyah bir ski maskesi olduğu halde geldi.

«Bunu yüzüne geçir.»

Hallorann maskeyi taktı. Biraz sıkıydı ama yanakları, çenesi ve alını rüzgârdan korunuyordu şimdi.

Durkin sesini duyurabilmek için yanına yaklaştı.

«Havvie gibi sen de bazı şeyleri biliyorsun sanırım, önemi yok bence, ama otelin buralarda kötü bir ünü vardır, istersen sana bir silah vereyim.»

«Bir yaran olmaz sanırım.»

«Nasıl istersen, çocuğu alabilirsen Peach'Sokağı on altı numaraya getir, karım çorba yapar.»

«Oldu. Çok teşekkür ederim.»

«Dikkatli o!!» diye seslendi Durkin. «Yoldan ayrılma!»

Hallorann başını salladı, koiu yavaşça çevirdi. Kar arabası lapa lapa yağın kan tek gözüyle aydınlatarak hareket etti. Dikiz aynasında Dürkin'in kendisini selamladığını gördü. O da elini kaldırıp selam verdi ve köşeyi

döndü. Gösterge kırk beş kilometredeydi. Saat yediyi on geçiyordu. Overlook'ta Wendy'yle Danny uyuyorlar, Jack ise kendinden önceki bakıcıyla ölüm kalım konularını konuşuyordu.

Beş sokak ötede kasabanın ışıklan bitmişti. Bir süre birbirinden uzak evler ve sonra uğultulu bir karanlık. Kar arabasının incecik ışığına Kalınca yine çevresini korku doldurmuştu. Çocukça bir korku. Hiç kendini bu kadar yalnızca hissetmemiştir. Dikiz aynasında Sidevinder'in tek iük ışıkları kaybolurken birden dayanılmaz bir geri dönme isteği kapladı

içini. Durkin'in Jack Torrance'ın çocuğuna gösterdiği ilgiye rağmen öteki kar arabasını alıp birlikte gelmeyi teklif etmeyişi anlamlıydı.

(Otelin buralarda kötü bir ünü vardır.)

Dişlerini sıkarak hızı yetmişe çıkardı. Çok hızlı gidiyor gibiydi şimdi: ama yine de yeteri

kadar değil. Bu hızla bir saatte varırdı oraya. Ama daha hızlı gitmeye kalkışırsa hiç varmayabil irdi.

Her kilometreyi geçtikçe korkusu da artıyordu. Sanki otelin yaklaştıkça insanı zehirleyen bir havası varmış gibi. Bundan önce hiç böyle olmuş muydu? Overlook'u hiç sevmemişti, bu duygusunu paylaşan başkalan da vardı ama hayır, hiç böyle olmamıştı.

Sidevinderin dışında az kalsın ona kaza yaptıracak olan seslerin hâlâ içine girmeye., savunmasını yıkmaya çalıştıklarını hissedebiliyordu. Bu sesler elli kilometre geride o kadar güçlü idiyseler şimdi bu kadar yaklaştığına göre güçleri ne denli artmıştı acaba? Tümüyle önleyemiyor-du hepsini. Beynine birtakım istenmeyen resimler sızıyordu. Bir banyoda yaralı bir kadın görüyordu, kadın bir darbeyi önlemek için ellerini kaldırmış, bu kadın, bu kadın ancak...

{Dikkat et!)

Yük treni gibi birden önüne çıkmıştı bir kar yığını. Bir işaret kaçırmış olmalıydı. Direksiyonu sağa kıvrırdı, araba sarsıldı devrilecek gibi oldu, sonra yine doğruldu ve karla kaplı yolda kaymaya başladı. Titrek ışıkta karın sonu ve ardındaki boşluk görünmüştü bir an.

(Yolda kai oğlum Dicky.)

Gazı biraz daha arttırdı. Şimdi doksana yaklaşmıştı gösterge. Rüzgâr uğulduyordu.

Bilinmeyen bir süre sonra bir kar yığınının çevresinden dolanmınca tam karşısında bir ışık gördü. Overlook. Birinci kat ve giriş katında ışıklar vardı.

Korkusu, belki de yoldan çıkma ya da uçuşuma düşme korkusu biraz azalmıştı. Kar arabası şimdi adım adım bildiği yolda ilerliyordu. Tam o anda far ışığında

(tanrım o da nesi) _ _

bir şey görür gibi oldu. Karalar ve beyazlar içinde, belki de fırtınadan

buralara kadar inmiş bir kurttu. Sonra biraz'daha yaklaşınca ne olduğunu anladı ve korku birden boğazını tıkadı.

Kurt değil aslan. Şimşir aslanlardan biri.

Saldıracak gibi gerilmişti. Ve birden zıpladı da, piston gibi zorlanan art ayakian çevresindeki karlar döküldü. Hallorann bir çığlık atarak direksiyonu sola kıvrırdı, başını öne eğdi. Yüzünde, boynunda ve omuzlarında yırtarak geçen bir acı dolandı. Kayak maskesi parçalanmış, kendisi de yere yuvarlanmıştı. Karların arasında döne döne gidiyordu.

Aslanın üzerine geldiğini hissediyordu. Burnunda yeşil yaprakların' kokusu vardı. Çalıdan

bir pençe sırtına çarpınca uç metre havaya sav-" ruldu kırık bir bebek gibi. Kar arabası sürücüsüz kalınca'bir süre kendi " başına gitti, sonra bir kar yığınınına .çarpıp devrildi.•
—•j -

Aslan üzerindeydLşimdL Çatırtılar duyuluyordu. Bir "şey parçaladı" onu. Sert dallar olabilirdi bu, ama Hallorann bunların pençe olduğunu biliyordu. . _ " ' .

«Sen yoksun!» diye bağırdı, çevresinde dönüp dolaşan çalıdan ' aslana. «Yoksun sen!» Ayağa kalkıp arabaya doğru yürüdü.'Aslan bîr sıçrayışta Hallorann'in başına indirdi pençesini. Hailofann gözlerinin" önünde patlayan sessiz bir ışık kümesi gördü.

«Yoksun sen,» dedi ama sesi zayıflıyordu artık. Dizleri tutmuyorduA karlar arasına yığıldı. Sürünerek arabaya'doğru gitmeye çalıştı. Sağ- • yanağından kanlar akıyordu. Aslan bir pençe darbesi daha indirince kaplumbağa gibi sırtüstü yuvarlandı. Neşeyle kükrüyordu aslan.. ,

Halorann yine de arabaya erişmeye' çalışıyordu; Kendisine gere- ii ken şey oradaydı- Aslan bir daha sıçradı

üstüne.' . ,. _a

52

wendy ilejack

Wendy bir daha baktı omzu üzerinden arkaya. Jack da kendisi gibi ağrıyı korkuluğa vermiş yaklaşıyordu. Hâîâ sırtıyor, ağzının kenarından sızan kan çenesinden aşağı damlıyordu. Dişlerini göstererek hırladı. «Beynini dağıtacağım senin.» Bir basamak daha çıktı.

Paniğe kapılan Vwendy'nin yan tarafındaki ağrısı biraz hafiflemişti. Acıya falan aldırmadan korkuluğa asiisp kendini yukarı çekti. Sahanlığa ' varınca durup arkasına baktı.

Jack güçten düşeceği yerde güçleniyor gibiydi. Dört basamak kalmıştı şimdi. Sağ eliyle kendisini çekerken soi elindeki tokmakla da mesafeyi ölçüyordu.

«Tam erkandayım,» dedi karısının zihninden geçenleri okumuş gibi. «Tam arkandayım, orospu. Şimdi görürsün gününü.»

Vwendy ellerini yanına bastırıp sendeleyerek koştu koridorda.

Kapılardan biri açıldı ve yeşil maskeli bir adam çıktı dışarı. «Ne eğlenceli bir parti cisğli mi?» Adam bir avuç konfeti serpip kapıyı kapattı yine. Vwendy boylu boyunca yere yuvarlanmıştı. Sağ yanı acıdan patlayacakmış gibiydi, üzerine çöken baygınlığı kovmak için umutsuzcaçırpınıyordu. Uzaktan asansör sesi.geliyordu, şimdi halının üzerindeki

desenler de oynamaya başlamıştı.

Arkasında tokmağın ısığını duyunca hıçkırarak öne attı kendini. Başını çevirdiğinde Jack'm öne eğilmiş sendelemekte olduğunu gördü, yare düşmek üzereydi. Ancak tokmak da iniyordu.

Tokmak tam iki omzu arasına inmişti. Bir an acısı öyle şiddetliydi ki, ellerini açıp kapatmaktan başka bir şey yapamadı, içinde bir şey

kopmuştu. Sesini Kesin orarari işiûmîsî Dunun. Sanki oîânian uîşâioSfi, kalın bir perde ardından seyrediyor gibiydi.

Sonra bilincine kavuştu. Bilinçle birlikte korku ve acı da gelmişti.

Jack işini bitirmek için doğrulmaya çalışıyordu.

Wendy de ayağa kalkmaya çalıştı. Ama imkân yoktu buna. Elektrik akımına tutulmuş gibi oluyordu vücudu. Yan yan yerde sürünmeye başladı. Jack da elindeki tokmağı baston ya da koltuk değneğı gibi kuliana-rak geliyordu arkasından.

Wendy köşeye gelince iki elini duvarın sivri yenne dayayıp güçlkle döndü. Ancak şimdi korkusu daha da artmıştı böyle bir yerin olabileceğine inanamazdı ama olmuştu işte. Daha çok korkuyordu şimdi. Onun ne kadar yakında olduğunu bilememek yüz kere daha kötüydü. Kendisini çekerken avuç avuç tüy kopsnyordu halıdan. Kısacık koridorun yarısına geldiğinde birden yatak odası kapısının açık olduğunu gördü.

(Danny! Tanrım!)

Zoria dizieri üstünde doğruldu, sonra duvara tutunarak ayağa kalktı. Jack köşeyi dönüp tokmağı yaslanarak odaya doğru geldiğı sırada VVendy kapıdan içeri girmişti.

«Kapıyı kapatma'»' diye bağırdı Jack. «Kahrolasica kan, kapatma o kapıyı!»

Wendy kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti. Titrek ellerle masanın üstünden anahtarı aldı, güçlkle kilide sokup sağa çevirdi. Bu sırada tokmak inmiş, kapı sarsılmaya başlamıştı. Kilit sesini duyan Jack çılgına dönmüşü. Tokmak durmadan İniyordu şimdi. Sirtında bıçak saolı oiduğı halas nasıl yapabiliyordu bunu? O gücü nereden buluyordu? Neden ötmedin cfahs? diye bağırmak istiyordu VVendy.

Akasma döndü. Danny'ye banyoya girip o kapıyı; da kiitiemeliydi-ier. Jac!:-y£tak odası kapısını kırarsa... Peki ama banyo kapısın: da...

Ama bunu düşünemezdi şimdi.

«Danny, yavrum uyan artık şim...»

Ama yatak boştu.

"• -Danny derin uykuya daldığında Wendy üzerine battaniyeleri örtmüştü. Şimdi örtüler de bir kenara atılmıştı.

«İkinizin de işini bitireceğim!» diye bağıyordu Jack. Her sözcüğün ardından tokmak iniyordu kapıya. Wendy artık boş yataktan başka bir şey göremiyordu.

«Gel buraya dedim sana! Aç şu kapıyı!» - i «Danny?» diye fısıldadı Wendy.

Kuşkusuz... Jack kendisine saldırdığı zaman, bütün şiddetli heyecanları olduğu gibi bunu da duymuştu. Belki de olanları bir karabasanda görmüştü. Şimdi de saklanıyordu.

Wendy şişen ve kanayan bacağının ağrısını düşünmeden çömelip yatağın altına baktı. Jack'in terliklerinden başka bir şey yoktu.

Jack bağıyordu. Tokmak kapıya inince bir parça tahta koptu. İkinci darbe bir çatlama sesini de birlikte getirdi. Kanlı tokmak şimdi açılan delikten geri çekildi. Bir darbe daha. Kıymıklar uçtu odanın içinde.

Wendy yatağın ucuna tutunarak tek ayak üstünde dolaba doğru gitti. Kırık kaburgalarının acısına dayanamıyordu artık.

«Danny?»

Telaşla elbiseleri araladı, askılarından kayan bazıları yere uçtular. Danny dolapta da yoktu.

Yine topallaya topaliaya banyoya doğru yürüdü. Arkasına baktığında tokmağın deliği iyice genişlettiğini gördü. Şimdi içeri bir eî uzanmış sürgüyü aranıyordu. Wendy anahtarları kilidin üstünde bıraktığını fark etti.

Eî sürgüyü çekerken deste halindeki anahtarlara çarpmıştı. Anahtarlar şingirdadılar. El anahtarları kavradı. vaîak odasının kapısı; parçalanır gibi açılırken Wendy de banyoya girip kapıyı kilitledi.

Banyo da boştu. Danny burada da değildi. Wendy aynada kendi kanlı yüzünü görünce buna sevindi. Çocukların ana babalarının.küçük kavgalarına tanık olmalarının aleyhindeydi. Ve şimdi yatak odasında ortalığı parçalayan şey belki de oğlunun ardına düşmeden yığıir kaurcs orada. Belki de ona bir şeyler yacmak... harçta öldürmek oianaĞi da vardı.

Gözleriyle banyoda silah olarak kullanılacak bir şey arandı. Bir kalıp sabun vardı ama havluyu bile sarsa öldürücü olmazdı bu. Geri kalan her şey duvarlara bağlıydı. Yapacağı hiçbir şey yok muydu peki?

Kapının ardında hayvancasına yıkım gürültüleri sürüp gidiyordu. «Günlerini görecekler, bana yaptıklarını ödeteceğim ikisine de, «kimin efendi olacağını öğrenecekler,» diye boğuk bir sesle bağıyordu Jack.

Önce yere devrilen pikabın sesi duyuldu, sonra lambası patlayan elden düşme televizyonlarının. Cam kırılma sesi ardından banyo kapısının altından soğuk bir hava dalgası doldu içeri. Yan yana yattıkları yatakların şiltelerinin parçalandığını duyabiliyordu. Nereye indirdiğine aldırmaksızın duvarfara vuruşu.

Bu bağırp çağırın huysuz ses Jack'in sesi değildi. Ses kâh kendine acımayla alçalıyor, kâh çığlık halinde yükseliyordu. Wendy lise öğrencisiyken yazlan çalıştığı hastanenin yaşlılar bölümünden yükselen çığlıklara benzetti bunu. Bunama. Jack değildi dışardaki. Overiook'un çılgın sesini duyuyordu.

Tokmak şimdi banyo kapısına inmiş ve ince kapıdan bir parça tahta koparmıştı. Yarım bir çılgın yüz bakıyordu kendisine. Ağız, yanaklar ve boğaziar kan içindeydi, görünen tek göz küçücük ve parıltılı.

«Artık kaçacak yerin kalmadı, orospu,» dedi Jack. Tokmak bir daha indi. Tahta parçaları, kıymıklar banyoya ve ilaç dolabına uçtu...

(İlâç dolabı!)

Wendy acısını unutarak dolaba saldırırken içinder» garip sesler yükseliyordu. Dolabın içini karıştırmaya başladı. Arkasından kısık ses bağıyordu. «Geliyorum işte! Domuz karı, geliyorum işte!» Sir makine aceie-ciliğiyle parçalıyordu kapıyı.

Şişeler, tüpler devrilip duruyordu Wendy'nin arayan parmakları aîında. öksürük şurubu, vazeliin, şampuan, tentürdiyot., hepsi musİL-ğa düşüp parçalandı.

Jack'sn eli açılan delikten sokulup da anahtarı çevirdiği snria i/Wendy de îraş bıçağı kutusunu bulmuştu. Bıçaklardan birini çıkardı. Parmağını kesmişti. Hızla geri dönüp kilidi açmış olan ve şimdi sürgüyü aranan Jack in eilne savurdu traş bıçağın..

Jack bir çığlık attı. El geri çekilmişti.

Traş bıçağını iki parmağı arasında tutan Wendy soiuuk soiuğa ikinci bir kereyi bekliyordu. Jack eiini uzattığı anda yine bütün gücüyie,sürttü traş bıçağını. Jack bir daha çığlık atıp karısının eiini tutmaya çalıştı. Traş bıçağı bir daha savruldu. Ancak Wendy'nin eil kesilmiş, bıçak da yere düşmüştü.

Paketten bir tane daha alıp bekledi. öteki odada bir hareket...

(gidiyor mu?)

Ve kırık camdan geien bir ses. 3ir motor. Bir vızıltı.

Jack:tan öfkeli bir kükreme ve: evet evet emindi bundan Vı/endy, gidiyordu işte,' koridora çıkıyordu.

(Biri mi geliyor korucu mu Hallorann mı)

«Tanrım,» diye inledi Wendy. «Ne oiur, Tanrım.»

Şimdi gidip oğiuunu buimaiıydı, bu karabasanın sonunu birlikte getirrneiiierdi. Uzanıp sürgüyü çekti. Kapıyı iterek açtı. korka korka çıktı dışarı. Jack'in gidiyor numarası yapıp bir yere saklandığını san-yor ve her an üzerine atılmasını bekliyordu.

Wendy çevresine bakındı. Oda boştu, oturma -odası da. Ortalık paramparçaydı.

Doiap? O da boştu.

Birden kendini kaybetti ve Jack'm parçalayıp yere attığı şiltenin üstüne yığıldı kaldı.

53

hallorann kıstırılıyor

>;k; '!;• -xrs3!re ötede Wendy tünerek dairelerinin koridrcrcnur köşesini dönerken Hallorann da devrilmiş kaA arabasına varmıştı.

İstediği araba değil arkasında duran benzin tenekesiydi. Hâiâ Howard Cottrell'in eldiveni elinde olduğu halde tenekeyi yerinden çıkarırken aslanın kükremesini duydu. Dışardan çok kafasının içinden geliyormuş gibi bir sestti bu. So! ayağına sert bir darbe. Hailorann yaşamı boyunca böylesine bir acı duymamıştı. Kasılı dişleri arasından bir çığlık koptu. Aslan oynamaktan bıkmıştı artık, her an öldürücü darbeyi indirebilirdi.

Aslan bir daha saldırdığında yere yuvarlandı, ancak şimdi gaz tenekesi kollan arasındaydı. Karanlıkta ve yağan karlar arasında bir gölge gibi gördü aslanı. Hareket eden gölge yine üzerine gelmeye nazlanırken Hailorann tenekenin kapağsni açtı ve inanılmaz derecede bir hızla saldıran aslanın üstüne boşalttı t&nekeyi. Islık sesine benzeyen bir ses duyuldu, aslan geriledi.

«Benzini» diye bağırdı Hailorann. «Yakacağım sen:;! Anladın mı?»

Aslan hâlâ öfkeden tükürükler saçarak geldi üzerine. Hailorann tenekeyi bir daha boşalttı ama bu kez aslan gerilemedi. Aslanın yüzüne saldırdığını hissetmişti, geri çekildi. Hayvanın pençesi kaburgalarından birini parçalamıştı. Hâlâ elinde tuttuğu tenekeden ölüm gibi soğuk benzin boşalıyor, kolunu ıslatıyordu.

Şimdi kar arabasının on adım berisinde sırtüstü yatıyordu. Islıklar çalarak yaklaşan aslan

solundaydı. Hailorann hayvanın sallanan kuyruğunu görür gibi odu.

Cottrell'in eldivenini elinden çıkardı, parkasının eteğini kaldırıp elini pantolonun cebine soktu. Bozuk paralan ve anahtarları yanında çok çok eski Zippo çakmağı vardı. 1954'te Almanya'da almıştı. Bir kere mantesesi bozulmuş, onarım için Almanya'ya göndermiş ve gerçekten de parasız olarak onarmıştı çakmağı.

. Çakmağın kapağını açtı, Aslan saldırdı üzerine, pantolonunun parçalandığını; hissetti, parmağı taşı çevirdi, alev

(elim) benzinle ıslanmış eli birden alev almış, alevler parkanır kolundan yukarı çıkmaya başlamışlardı. Acı hissetmiyordu daha. Aslan da birden önünde beliren bu meşaleden ürkmüş, gerilemişti. Çalılardan yapılmış çirkin ! bir yüz, göz ve ağız. Geç kalmıştı ama.

Hailorann acıyla gözlerini yumarak yanan kolunu aslanın yan tarafına uzatıyordu.

Bir an içinde tutuşan hayvan yanmaya başlamıştı. Öfke ve acıyla,! yanan kuyruğunu yakalamak istemişçesine döne döne, uzaklaşmaya başladı.

Hailorann kolunu karlara sokup söndürdü, gözlerini bir an bile av- ramıyordu bu yaprak aslanın ölüm sancularından. Sonra güçlükle sc ' yarak kalktı. Durkin'in parkasının kolu isliydi ama yanmamıştı, eli öyle. Bulunduğu yerden otuz metre ötede aslan ateş topu halinde ya, yordu. i

Hailorann yarı dolu benzin tenekesini aldı, arabanın arkasına yerleştirdi. Bilinci kâh geliyor, kâh kayboluyordu. Bilinçli bir anında arabayı doğrultup üstüne çıktığını farketti. Başı dönüyordu, karda üzerinde buhar tüten çukura bakınca kusmuş olduğunu anladı, ama bunu ne zaman yaptığını hatırlamıyordu.

Motoru hâîâ sıcak olan kar arabası ilk gaz verişte hemen harekete geçti. Hailorann'in ağrıyan başını çalıyormuş gibi yapan durup kalkmalarla araba ilerledi, bir süre yalpaladı. Hailorann kendine gelmek için yüzüne hava çarpması gerektiğini biliyordu. Biraz daha gaz verdi.

(Öteki hayvanlar neredeler?)

Bilmiyordu, ama artık öyle habersizce avlanmayacaktı.

Hailorann biraz daha gaz verince kar arabası ardından kadarı savurarak sığırdı yerinden. Jack Torrance da o anda motor .gürültüsünü duymuştu. Hemen koridora doğru yürüdü. Kadının önemli değildi artık. Bekleyebilirdi. Şimdi sıra bu pis zencideydi. Bu pis ve her işe burnunu sokan zencideydi sıra. önce o, sonra da oğiu. Onlara günlerini gösterecekti. Kendisinin... yöneticilik yapabilecek yetenekte olduğunu gösterecekti.

Dışarda kar arabas* daha hızlı kayıyordu şimdi. Otel Hailorann'm üstüne doğru geliyordu

sanki. Jack'in kendilerinin geçmeleri için açtığı dar yola girince arabadan indi, koşmaya başladı. Otelin kapısı önüne i

gelince elini cebine sokup anahtarlarını çıkardı. Bir yandan da kapının kolunu çeviriyordu. Kapı açıldı. İçeri girdi.

«Danny! Danny, neredesin, Danny?»

Sessizlik.

Giriş salonundan yukarı çıkan merdivenlere bakınca soluğu tutuldu. Halı kan içindeydi. Yerde bir bez parçası vardı. Kan izleri yukarı çıkıyordu. Korkulukta da kan vardı. . «Tanrım!» diye mırıldandı. «Danny! Danny!» diye bağırdı yine.

Oteün sessizliği kendisiyle alay eden yankılar veriyordu sanki.

(Danny mi? Kim o? Burada Danny diye biri var mı çocuklar? Kim tanıyor Danny'yi? Danny oyunu oynamak isteyen var mı? Defol buradan, karaoğlan! Danny'yi bilen yok burada.)

Bu kadar yolu geç kalmak için mi tepmişti? İş bitmiş miydi yoksa?

İkişer ikişer koşarak çıktı basamakları. Kan izleri bakıcı dairesine doğru gidiyordu. Kısa koridora doğru yürürken tüyleri diken diken olmuştu. Şimşir aslanlar korkunçtu ama bu daha beterd. Odaya vardığı zaman ne bulacağını biliyordu.

Görmek için de acele etmiyordu.

Hailorann yukarı çıkarken Jack asansöre saklanmıştı. Şimdi de karla kaplı parkai bu adamın ardından sessizce yürüyordu. Rok tokmağı yine havadaydı, bıçak saplı sırtının (o orospu mu yaptı bunu hatırlayamıyorum kî) izin verdiği kadar...

«Ulan pis zenci sana burnunu başkasının işine sokmak neymiş göstereceğim şimdi,» diye mırıldandı. Hailorann sesi duymuş, dönmeye, eğilmeye başlamıştı tokmağın ısıkları çalarak indiği anda. Parkanın başlığı darbenin şiddetini aldı ama yine de yeterli değildi. Şaşında bir mermi patlamıştı sanki, önce parlak Ayıldızlar... sonra hiçbir şey.

Duvara yaslanıp yere yığılırken Jack tokmağı bir daha indirdi. Bu ez çene kemiği parçalanmış, yüzünün sol yanındaki bütün dişleri öküümüştü.

w Hivp lack mırıldandı. «Şimdi.» Danny neredej «Şimdi sıra geldi,» diye uack mırnu* v I

i? Suçlu oğluyla bir işi vards şimdi.

isansör kapısı çarpıldı

karaniik üçüncü katta, içir

dönüyordu, saçlar, arasında kan ve konfeti vardı

Üç dakika sonra aîxnıowı .«.,— ,_., de Jack Torrance vardı Asansör yine tam kaîn düzeyinde durmamA Jack güçlükle çıkmıştı dışarı Tokmak da elindeydi. Gözleri yuvalarında s_ l,,,, „e Anfgtj vardı.

Hissedebiliyordu bunu. Yalnız başır her şeyi yapardı: güzelim duvar kâğıtları üstüne boyalı kalemie ya:-| yazabilir, mobilyaları çizer, camlan kırardı. Yalancının biriydi... sert ceza verilmesi gerekiydi. Jack Torrance doğruldu.

endi. «Danny, bir dakika gelir misin burayı

Oğlu buralarda bir yerdeyd

«Danny?» diye sesli

Kötü bir şey yaptın ve cezanı

54

tony

nı çekeceksin Danny. Danny?» dev kapıların göze (Danny,,.)

(Danniii...)

Karanlık koridorlar... Oteiiinkilere benzeyen ama onlardan değişi' olan koridorlarda ilerliyordu Danny. Kağıt kapı duvarların tepesini göre mîyor, başını ne kaoar kaldırırsa kaldırırsın, tavan görünmüyordu. Bütû kapılar i i ... A,e.tifinn

delikleri, de kocamandı) altında oda kemik resmi vardı.

Bir yerlerden Tony çağırtyorou Kendisini.

(Danniiüt...)

Uzaklardan çok iyi bildiği ks.k bağırsıklar ve bir gümbürtü geliyû' kilitliydi. Gözetleme deliklerinin (bu _

1 numarası yerine bir kurukafayla

özleri tam olarak duymuyordu ama neler söylendiğini ezberlemişti fftk. Çok dinlemişti bunları uyurken ve uyanırken.

Nerede olabileceğini düşünmek için durakladı. Korku vardı ama bu itlikte yaşayabileceği bir korkuydu. İki aydır her gün korkuyordu. \ma alışmıştı. Ama Tony'nin neden geldiğini

merak ediyordu. Neredey-«Danny,»

Dev koridorun ucunda, Danny kadar ufaktı Tony, «Neredeyim?» diye seslendi Danny.

«Uyuyorsun,» dedi Tony. «Annemle babanın yatak odasında uyu-orsun.» Tony'nin sesinde keder vardı. «Danny, annen ağır yaralanacak,» dedi Tony. «Belki de ödürüle-ek. Bay Hallorann da.» «Olamaz:» Annesiyle ölümü birarada düşünemezdi. Kendisi yokken o vardı, kendisi yok cldukîan sonra da varolmaya devam edecekti. Danny kendi ölümünün gerçeğini kabul edebilirdi, 217 numaralı odadaki karşıaş-Tiadan sonra buna hazırlıklıydı. Ama annesi... hayır.

Babasının da. ,

Hiçbir zaman.

Çabalamaya başladıkça karanlık ve koridor dalgalanıyor, Tony de sizleşiyordu.

«Yapma!» diye bağırdı Tony. «öyle yapma Danny!» «Annem ölmeyecek. Öîmeyeceki»

«O zaman ona yardım etmen gerek, Danny... sen kendi zihninin ılıklerindesin... Benim olduğum yerde. Ben-senin bir parçamın, y.»

Sen Tony'sln. Ben değilsin sen. Annemi istiyorum ben... annemi İVorum.»

Seni buraya ben getirmedim, Danny. Sen kendin geldin. Bildiğin «Hayır...»

«Hep biliyordun zaten Danny,» diyen Tony yaklaşmaya başladı.

İlk

olarak yaklaşıyordu. «Sen hiçbir şeyin giremediği bir yerdesin, kendi içinde. Biz de bir an burada yalnız kalacağız, Danny. Burası Overlo-ok'un hiç kimsenin giremeyeceği bir yeri. Burada saatler çalışmaz. Hiçbir

anahtar uymaz saatlere burada. Kapılar hiç açılmamış ve odalarda kimse kalmamıştır. Ama çok kalamazsın burada, Danny. Geliyor çünkü.»

«O... o...» diye korkuyla fısıldadı Danny. Gümbürtü yaklaşıyordu. Bir an önce uzak ve sakin olan korkusu şimdi birden çok yakın bir şey olmuştu. Şimdi söylenen sözler ayırt edilebiliyordu. Bahasının t<»«iioi taklit eden biri, ama babası değil. Bunu biliyordu artık.

(Sen kendin geldin. Bildiğin için.)

«Tony, babam mı bu?» diye haykırdı Danny. «Beni öldürmeye gelen babam mı?»

Tony cevap vermedi. Ancak Danny'nin cevaba ihtiyacı yoktu. Bili- f yordu. Burada uzun bir

maskeli balo sürüp gidiyordu yıllardan beri.) Giderek güç kazanmıştı, bir banka hesabının gizli ve sessiz faizle artması gibi. Kuvvet, varlık, biçim, bunlar hep sözcüklerdi ve önemleri yoktu. Pek çok maskesi vardı ama hepsi tekti. Şimdi kendisi için geliyordu Babasının yüzü ardına saklanmış, onun sesini almış, onun elbisesini giymişti. Ama babası değildi.

Babası değildi.

«Onlara yardım etmeliyim!» diye bağırdı Danny.

Şimdi Tony tam karşısında duruyordu. Tony'ye böyle bakmak sihir ii bir aynaya bakmak gibiydi. On yıl sonra kendisini görürmüş gibi. Göz leri epey ayırık ve kara, çenesi sert, ağzı biçimli. Saçları annesinin saçla rı gibi açık sarı, yüz çizgileri babasınıninkiler gibi.

«Yardım etmeye çalışmalısın,» dedi Tony. «Ama baban... babar şimdi otelle birlikte Danny. Orada ka!mak istiyor. Seni de istiyor otel.»

Tony yanından geçip gölgelere karıştı.

«Bekle!» diye bağırdı Danny. «İyi ama ben ne yapabilirim ki?»

«Çok yakında,» dedi uzaklaşan Tony. «Kaçmalısın... saklan... Uzak-laş buradan.»

«Tony, yapamam bunu!»

«Ama başladın bile. Babanın unuttuğunu sen hatırlayacaksın.»

Gözden kaybolmuştu.

Yakınlarda bir yerden geliyordu babasının sesi. «Danny? Haydi çık dışarı, doktor. Bir dayak yiyeceksin, hepsi

0 kadar. Erkek olduğunu unuttun mu? Annene ihtiyacımız yok, doktor. Biz ikimiz, tamam mı? Bu dayağı da arkada bıraktık mı... biz ikimiz... »

Danny koştu.

Arkasında o şeyin öfkesi birden normailik sınırlarını ve görüntüsünü aşmıştı.

«Gel ulan buraya bok herif! Gel buraya diyorum sana!»

Uzun bir koridorda soluk soluğa. Bir köşe. Merdivenler. Koştukça, az önce ö kadar yüksek olan duvarlar alçalıyor, ayaklarının altında bir bulanıklık olan halı eski mavili karalı biçimine dönüşüyordu. Kapılar yine numaralıydı. Havada tokmak ısıkları dolaşıyordu. Danny uykudan uyandığında...

Başkan Dairesinin önündeki halı üstünde buiuvermişti kendini. Yanında iki ceset

yatıyordu. Tüfekte öldürülmüşlerdi ve şimdi ağır ağır doğruluyorlardı yerlerinde.

Danny haykırmak için soluğunu içine çekti ama haykırmadı.

(YALANCI YÜZLER BUNLAR! GERÇEK DEĞİL!)

Cesetler eski fotoğraflar gibi solup yok oldular gözlerinin önünde.

Arkasında bir kapı açıldı.

Yırtık pırtık yeşil ipekli tuvaletli çürümüş bir kadın çıktı dışarı, sarartmış ve kemikleri ayrılan parmaklarında küf tutmuş yüzükler vardı. [Yüzünde iri iri yabananları dolaşıyordu.

1 Kara dudaklarıyla sırtarak, «İçeri gel,» dedi. «Gel de tango yapalım jjseninle.»

I «Yalancı yüz!» diye tısladı Danny. «Gerçek değil!» Kadın korkuyla feekilirken birden soldu ve yok oldu. «Neredesin?» diye bağıyordu ses, ama yalnız kafasının içindeydi nenüz. Jack'sn yüzünü giyen o şey hâlâ birinci kattaydı... bir şey daha vardı.

Yaklaşan bir motor sesi.

Danny'nin soluğu kesildi. Otelin bir başka yüzü, bir haya! daha mıy-i\ bu? Yoksa Dick miydi? Dick olduğuna inanmak istiyor, ama cesaret sdemiyordu.

Ana koridordan ayrılan koridorlardan birine saptı. Tıpkı rüyasında olduğu gibi kapalı kapılar kaşlarını çatarak bakıyordu ona. Ancak şimdi gerçek şeyler dünyasındaydı. Burada oyun kesin oynanırdı.

Sağa döndü bir daha, durdu, kalbi gümlüyordu göğsünde. Ayak bilekleri çevresinde sıcak hava dolanıyordu. Hava kanallarından. Babası bugün batı kanadını ısıtıyor olmalıydı ve...

(Babanın unuttuğunu sen hatırlayacaksın.)

Neydi bu acaba? Dilinin uçundaydı sanki. Kendisini ve annesini kurtaracak bir şey mi? Ama Tony bunu onun yapması gerektiğini söylemişti. Neydi acaba?

Duvara yaslanıp oturdu, düşünmeye çalıştı. Çok güç bir şeydi bu... otel beynine girmek istiyordu... duvardan duvara tokmağı sallayan o kara ve kambur biçim... duvarlardan sıvalar dökülüyor... x «Tony, bana yardım et,» diye mırıldandı.

Birden otelin tam bir sessizliğe büründüğünü farketti. Motor sesi kesilmiş...

(Gerçek değildi belki de) eğlence gürültüsü de kesilmişti, yalnız uğuldayan rüzgâr vardı şimdi.

Birden asansörün gürültüsü duyuldu.

Yukarı geliyordu.

Danny asansörün içinde kimin -neyin- olduğunu biliyordu.

Çılgın gibi çevresine bakınarak ayağa fırladı. Kalbi korkuyla sıkışıyordu. Tony neden üçüncü kata göndermişti onu? Burada kısıtılıp kalmıştı. Bütün kapılar kilitliydi.

Tavanarası

Bir tavanarası olduğunu biliyordu. Babası far& kapanlarını kurduğu gün gelmişti buraya. Babası fareler yüzünden Danny'yi yukarı çıkarmamıştı. Danny'yi ısıracaklarından korkuyordu. Ama tavanarasına açılan kapak bu kanattaki en son koridorun tavanındaydı. Duvarın dibinde bir sopa vardı. Babası kapağı sopayla itmiş, açılan kapaktan aşağıya bir merdiven sarkmıştı. Oraya çıkıp merdiveni de arkasından yukarı çekebilirse... Asansör durmuştu. Kapı çarpılarak açıldı ve gerçek bir ses duyuldu. «Danny? Bir dakika buraya gelir misin, Danny? Kötü bir şey yaptı cezayı çekmelisin. Danny?»

Danny'nin içinde itaat öylesine köklüydü ki, ne yaptığını bilmeden sese doğru iki adım atmıştı bile. Elleri yumruk oldu yanlarında.

(Gerçek değil! Yaianci yüz! Senin ne olduğunu biliyorum! Çıkar maskeni!)

«Danny!» diye gürledi ses. «Gel buraya, köpek herif! Ge! de erkek gibi çek cezayı!»

Tokmak yine gümledi duvarda. Ses bir daha adını çağırdığında yerini değiştirmiş, daha çok yaklaşmıştı. Gerçek şeyler dünyasında av başlamıştı.

Danny koştu. Kalın halının üzerinde ses çıkarmadan koşuyordu kapalı kapılar arasında. Bir an durakladı, sonra son koridora da daldı. Ucunda kilitli bir kapı ve kaçacak başka hiçbir yer yok.

Ama sopa orada, babasının bıraktığı yerdeydi.

Danny sopayı kaptı. Başını kaldırıp gizli kapağa baktı. Soplanın ucunda bir çengel vardı, çengeli kapağın kenarındaki halkaya geçirmesi gerekiyordu. Ama...

Kapağın bir ucunda yepyeni bir yale kilidi sallanıyordu. Jack Tor-rance oğlunun günün birinde sopayla kapağı açıp tavanarasına gitmesinden korktuğu için kapanları yerleştirdikten sonra takmıştı kilidi.

Kilitli, Dehşet içinde kalmıştı Danny.

Arkasından geliyordu. Başkan Dairesinin önünde. Tokmağı savurarak.

Danny en son kilitli kapıya dayanarak bekledi. v

unutulan şey

Wendy yavaş yavaş geldi kendine, bulanıklık yerini acıya bıraktı. Sırtı, bacağı, yan tarafı... kımıldayamayacaktı. Parmakları* bile acıyordu. Neden?

(Traş bıçağı!)

Saçları gözlerine düşmüştü. Eliyle itince kaburgalarının acısından inledi. Beyaz çarşafın üstünde kan lekeleri vardı. Kendi kanı ya da Jack'ın. Taze lekeler. Uzun süre baygın kalmamıştı. Bu önemliydi çünkü...

(Çünkü ne?)

Çünkü.

ilk hatırladığı motorun o vızıltısı oldu, bir böcek gibi. Bir an o anıya bağlı kaldı, zihni birden her şeyi gözlerinin önüne getirdi.

Hallorann. Hallorann gelmiş olmalıydı. Yoksa Jack neden onu... onu öldürmeden çekip, gitsindi?

Çünkü artık fazla zamanı yoktu. Danny'yi, Hallorann gelmeden önce bulup işini...

Yoksa bitmiş miydi her şey?

Asansörün yukarı çıktığını duydu.

(Ne olur hayır tanrım kan daha taze her şey bitmiş olmasın)

Güçlkle ayağa kalkıp yatak odasından oturma odasına oradan da dışarı çıktı.

«Danny!» diye bağırdı göğsünün acısıyla gözlerini kırparak. «Bay , Hallorann! Kim yar orada? Kimse yok mu?»

Asansör durmuştu. Kapının açıldığını duydu. Bir ses arkasından da. Belki de hayaiindeydi bunlar. Rüzgâr çok uğulduyordu.

Duvarla yaslanarak kısa koridorun ucuna doğru yürüdü. Tam köşeyi dönecekti ki, merdiven ve asansör boşluğundan geien çğlık kanını donduruverdi.

«Oanny, gel buraya! Gel de cezanı çek!»

Jack. İkinci ya da üçüncü katta. Danny'yi arıyor.

Köşeyi döndü, sendeledi, az daha düşüyordu. Soluğu boğazında tıkanmış kalmıştı. Bir şey (biri mi yoksa?) saNnhğın orada duvarın dibinde yatıyordu. Yaralı bacağına ağırlığını her verdiğiğinde gözlerini yumarak daha hızlı yürümeye başladı. Bir erkekti bu. Daha yaklaşıncaya o viziitılı motor sesinin ne olduğunu anladı.

Bay Hallorann. Gelmişti demek.

*\dafıııı, oinemiş olmasına dua ederek üzerine eğildi. Burnu kanıyordu. Ağzından da epey kan boşanmıştı. Yüzünün bir yanı şişmişti. Ama soluk alıyordu. Bütün vücudunu sarsan kesik kesik soluklar.

Wendy dikkatie bakınca adamın giydiği parkanın bir kolunun yanmış olduğunu gördü. Bir yanı da parçalanmıştı. Başında kan, ensesinde de hafif ama çirkin bir çizik vardı.

(Tanrım, ne olmuş adama böyle?)

«Danny!» Üst kattan gelen öfkeli ve huysuz ses. «Gel buraya diyorum sana!»

Artık zamanı kalmamıştı. Adamı sarsmaya başladı. Kaburgafan bir yerlerine batıyor, acıdan bayılacak gibi oluyordu.

(Ya her kıpırdanışta ciğerlerime batıyorlarsa?)

Elinden bir şey gelmezdi. Jack, Danny'yi bulursa öldürecekti. Elindeki o tokmakla.

Bu yüzden Hallorann'ı sarsmaya, yüzünün iki yanına hafif tokatlar atmaya çalıştı.

«Uyanın Bay Hallorann. Uyanmanız gerek. Lütfen... Lütfen...»

Yukardan Jack Torrance oğlunu ararken tokmağın gümbürtüleri geliyordu.

Danny sırtını kapıya dayamış koridorların birleştiği noktaya bakıyordu. Tokmağın gümbürtüsü yaklaşıyordu. Arkasında olan şey bağıyor, homurdanıyor, küfür ediyordu. Rüya ve gerçek ayrılmaz bir biçimde birleşmişti şimdi.

Köşeyi döndü o şey.

Bir bakıma rahatlamıştı Danny. Babası değildi bu. Bu çılgın gözlü, kambur, kasılmış omuzlu ve kanlı gömlekli adam babası değildi.

«Şimdi görürsün sen,» dedi o şey... Titreyen eliyle dudaklarını sildi. «Burada efendi kimmiş öğreneceksin şimdi. İstedikleri sen değilsin. Beni istiyorlar. Beni. Beni!»

Her iki yüzü şimdi biçimini değiştirmiş olan tokmağı savurdu. Tokmak duvara gömüldü. Sıvalar döküldü. Şey sıırttı.

«Haydi numaralarını şimdi de göster bakalım. Dünkü çocuk değilim ben. Babalık görevimi yapacağım.»

«Sen benim babam değilsin,» dedi Danny.

Şey durdu. Bir an kararsızdı, gerçekten kim ya da ne olduğunu bilmiyormuş gibi. Sonra yine yürümeye başladı. Tokmak bir kapıya savruldu.

«Yalan söylüyorsun,» dedi. «Başka kim olabilirim? Annene sor istersen.»

«Sen bir maskesin,» dedi Danny. «Yalancı bir yüzsün. Otelin seni istemesinin nedeni ötekiler gibi tam ölü olmaman. Bunun için kullanmak istiyor seni. Ama seninle işini bitirince hiçbir şey olmayacaksın. Senden korkmuyorum.»

«Ben seni korkutmasını bilirim!» Tokmak Danny'nin ayakları dibine indi. Danny kıpırdamadı bile. «Yalan söyledin! Annenle birlik oldun! Bana karşı çıktınız! Ve kopya çektin! Son sınavda kopya çektin!»

Çatık kaşları altında gözleri delice bir kurnazlıkla parıltıyordu. "Onu da bulacağım. Bodrumda bir yerde olacak. Bulacağım onu. İstedğim kadar aramama izin vereceklerini söylediler.» Tokmak yine havaya kalk-it II.

«Evet,» dedi Danny. «Söz verirler ama tutmazlar sözlerini.» Tokmak havada durakladı.

* * *

Hailorann kendine geliyordu. Bir an önce asansör boşluğundan, «Kopya çektin! O son sınavda kopya çektin!» sözleri duyulmuştu. Batı kanadından bir yerden geliyordu sesler. Üçüncü kattaydılar ve Jack, Danny'yi bulmuştu. Artık ne Hailorann, ne kendisi bir şey yapabiliyordu.

«Ah doktor,» diye mırıldandı Wendy. Gözleri dolmuştu.

«Orospu çocuğu çenemi kırdı,» diye söylendi Hailorann. «Başın: da...» Doğrulup oturdu. Sağ gözü giderek şişiyor ve kapanıyordu. Yine de Wendy'yi görmüştü.

«Bayan Torrance... »

«Şşt» dedi Wendy.

«Çocuk nerede. Bayan Torrance?» - «Üçüncü katta. Babasıyla birlikte.»

«Yafan söylerler,» dedi Danny. Beyninden şimşek gibi bir şey geçmişti. Yakalanmayacak kadar hızlı. Ama düşüncenin sonu kalmıştı aklında.

(bodrumda bir yerde)

{babanın unuttuğunu sen hatırlayacaksın)

«Babanla böyle konuşmamalısın.» Tokmak titredi ve aşağı indi, «Kendini daha güç duruma sokuyorsun. Cezan... cezan ağırlaşacak. Çok ağırlaşacak.» Tokmak yine havaya kalktı.

«Sen babam değilsin.» dedi Danny yine. «Eğer içinde babamdan bir parça varsa burada yalan söylediklerini bili'-sin. Her şey yaian ve yapmacık burada. Babamın Noel'de dükkânların vitrinlerine koydukları kuûlann içlerinin boş olduğunu söylediği gibi. Göstermelik konulmuş der oabam onlara. Sen de şev"sin, babam değilsin. Otelsin sen. İstedini elde edince babama hiçbir şey vermyeceksin, çünkü bencilsin se", Babam bunu biliyor. Ona Kötü ŞeyT içirdin islediğini yaptırmak için Yalana yüz.»

VEiani Yaianl» Tokmak titriyordu havaua.

«Vur bana. Ama benden istediğini hiçbir zaman alamayacaksın.»

Önündeki yüz değişti birden. Bunun nasıl olduğu anlatılamazdı, yüz çizgileri erimemiş, karışmamıştı birbirlerine. Vücudu önce titredi. kanlı eller açıldı. Tokmak yere düştü. Hepsi o kadar. Ama birden babası olmuştu karşısındaki. Acıyla kendisine bakıyordu. Öyle bir acı ki, Danny'nin kalbi birden alev almış yanıyor gibi olmuştu.

«Doktor,» dedi Jack Torrance. «Kaç buradan. Çabuk. Ve seni ne kadar sevdiğimi hiç unutma.»

«Olmaz,» dedi Danny.

«Danny, ne olur...»

«Olmaz.» Danny babasının kanlı elini alıp öptü. «Her şey bitti artık.»

Haliorann sırtını duvara dayayıp bacakları kendisini yukarı iterek ayağa kalktı. Wendy:ye birbirlerine

bombalanmış bir hastaneden kurtulan iki yaralı gibi baktılar.

«Oraya gitmemiz gerek,» dedi Haliorann. «Ona yardım etmeliyiz.»

«Çok geç artık,» dedi Wendy. «Artık kimse yardım edemez ona. Kendisinden başka.»

Bir dakika geçti. İki dakika. Üç. Korkunç bir çılgılık. Zafer ya da öfke çılgılığı değil. Ölüm korkusuna kapılmış bir insan çılgılığı.

«Tanm, neler oluyor yukarda?» diye fısıldadı Haliorann.

«Bilmiyorum.»

«Onu öldürdü mü?» (

«Bilmiyorum.»

Asansör o çılgın şey içinde olduğu halde aşağıya inmeye başladı.

Danny kıpırdamadan duruyordu. Overtook'un olmadığı bir yer yoktu kaçacağı. Bunu kesin olarak anlamıştı artık. Yaşamı boyunca ilk kez yetişkin bir düşünceye sahipti şu anda. Buradaki deneyimlerinin ruhu.

(Babamın annem bana yardım edemezler ve yapayalnızım) ,

«Çeki! buradan,» dedi önündeki kanlar içindeki yabancıya. «Çeki! buradan.»

Şey eğildi, sırtma saplı bıçağın sapı görüldü. Tokmağın sapını kavradı. Ama bu kez tokmağı Danny'ye nişanlayacağı yerde, sert tarafını kendi yüzüne çevirmişti.

Danny o anda her şeyi anladı.

Tokmak kalktı ve indi. Jack Torrance'ın son biçimini de ortadan kaldırmıştı. Koridordaki o şey zıplıyor, sıçırıyor, tokmak da durmadan iniyor, iniyordu Duvarlar kana bulanmıştı. Kemik parçaları uçuyordu havada. Bunun ne kadar sürdüğünü söylemek olanaksızdı. Ama şey Danny'ye döndüğü zaman artık babası değildi. Bir sürü yüzden oluşan bir yüz. Danny 217'deki kadını, köpek adamı, beton tüneldeki o çocuk şeyi gördü. «Maskeler aşağı.» diye mırıldandı şey.

Tokmak son bir kez daha kalktı. Bir tıkırtı sesi geldi Danny'nin kulağına.

«Söylenecek başka bir şey kaldı mı?» diye sordu şey. «Kaçmak istemediğinden emin misin? İstersen bir oyun oynayalım. Zaman bizim artık. Sonsuz zaman. Yoksa hepsini bitirelim mi?»

Sırtı kırık dişlerini göstererek.

Danny birden hatırladı. Babasının unuttuğu şeyi.

«Kazan!» diye haykırdı. «Sabahtan beri bakılmadı! Patlayacak!»

Önündeki şeyin parçalanmış yüzünde bir korku ve bir anlayış belirdi. Sıkılmış yumruklar arasından tokmak düştü.

«Kazan!» diye haykırdı. «Olamaz! Olamaz! Seni köpek seni! Olamaz!»

«Patlayacak!» diye bağırdı yine Danny. Yumruklarını salladı önündeki şeye. «Her an patlayabilir. Biliyorum işte. Babam kazanı unuttu. Sen de unuttun, işte!»

«Olamaz, olmamalı, olamaz. Sana gösteririm ben. Gösteri...» Şey birden dönüp yürümeye başladı. Az sonra asansörün gürültüsü duyuldu.

Birden ışıltı

(annem bay haüorann yaşıyorlar kaçmaları gerek patlayacak patlayacak)

parı! parıl bir güneş gibi doğuvermişti. Ayağıyla yerde yatan kamı tokmağı iteledi. Farkına varmadan yapmıştı bunu.

Bağıra bağıra koşmaya başladı.

Kaçmalrydılar.

56

p allama

Haüorann bundan sonra olanları kesin olarak bilemiyordu. Asansörün yaniından geçip durmadan aşağı indiğini biliyordu. İçinde bir şey vardı. Ama insanı andıran bir şey değildi bu. Hallorann camdan içeri bakmaya çalışmamıştı bile. Bir an sonra merdivende ayak sesleri duymuşlardı Wendy Torrance önce 'ona yaslanmış, sonra olanca gücüyle koridorda koşmaya başlamıştı.

«Danny! Danny! Tanrım, şükürler olsun sana! Tanrım!»

Oğlunu sevinç ve acıyla inleyerek kucakladı.

(Danny.)

Danny Hallorann'a annesinin kucağından baktı. Hallorann çocuğun ne kadar değişmiş olduğunu fark etti. Yüzü beyaz ve gergindi, gözleri k~ra ve derîn iaytfiamış gibiydi. Annesi yediği dayağa rağmen oğlunAan genç qc- unuvcrdu.

CüvA... gitmemiz... gfcrek... burası... burası...)

CAerlook'un damından alevler fışkıran resmi. Tuğiaar karları •i rine yağıyor. Ateşten toplar... Marttan önce itfaiye arabası da. ge»- a DH;i-:->,y'r»in Erminden gec'>Aa;dfc bir acelecilik vardı, te~ w jtsb™-"

«Pekâiâ,» dedi Haliorann. Ana oğula doğru yürümeye çalıştı. Derir suda yüzmek gibi bir şey. Dengesi altüst olmuştu, sağ gözü bir şey görmüyordu. Çenesinden alnına, boynuna korkunç bir sancı yükseliyordu ama çocuğun aceleciliği kendine de geçtiği için işi biraz kolaylaşmıştı. ..«Pekâlâ mı?» diye sordu VVendy. Hallorann'a, sonra oğluna, bi daha Hallorann'a baktı. «Ne demek istiyorsunuz?»

«Gitmemiz gerek.»

«İyi ama giyinik değilim, elbiselerim... »

Danny annesinin kollarından sıyrılıp koştu, koridoru dönüp gözde kayboldu. Wendy, Hallorann'a baktı. «Ya geri gelirse?»

«Kocanız mı?»

«Jack değil o. Jack öldü. Burası öldürdü onu. Bu kahrolası yer. Duvarı yumrukladı. «Kazan, değil mi?»

«Evet, hanımefendi. Danny kazanın patlayacağını söylüyor.»

«Çok iyi.» Wendy'nin sözünde bir kesinlik vardı. «Merdiveni inebil! miyim, bilemiyorum. Kaburgalarımı kırdı. Sırtımda da bir şey... çok san cıyor.»

«İnersiniz,» dedi Haliorann. «Hepimiz kurtulacağız.» Birden çalı hay vanları hatırladı. Kapıyı bekliyorlardı. Dışarı bırakmazlarsa ne olacaktı.

Danny geldi o anda. Wendy'nin çizmelerini, paitosunu ve eldivenlerini, kendisinin de paltosuyla eldivenlerini almıştı.

«Danny, kendi çizmelerin...»

«Çok geç artık.» Umutsuz bir çılgınlıkla bakıyordu onlara. Halk fann'ın gözünde bir tabio canlandı birden.

Balo salonundaki saa 1949 da isviçreli bir diplomat armağan etmişti. Gece yansına tam b dakika vardı. «Tanrım! Tanrım!»

Wendy'yi kucakladı, bir elini de Danny'nin omzuna koydu, merd' vene koşmaya başladı.

*Venay adam kırık kaburgalarını sıktıkça acıyla bağıırıyordu, içind Şeyler parçalanıyor gibiydi ama Haliorann yavaşlamıyordu, ikisini bi kucaklayıp koştu merdivenden aşağı, bir gözü umutsuzlukla aç mış, ötekisi ise tümüyle kapanmıştı. Tek gözlü bir korsanı andırıyordu.

Birden ışıltıyı o da aidi. Danny' nin çok geç derken ne demek istediğini anlamıştı. Bodrumda kazanın patlamak üzere olduğunu hissediyordu.

Daha hızlı koşmaya başladı.

Şey, bodrumda kazan dairesinin titrek san ışığı altında koşarken korkuyla titriyordu. Çocuğu ve çocuğun o gücünü elde etmeye o kadar yaklaşmıştı ki. Bunu kaybedemezdi artık. Olmamalıydı. Kazanın buharını boşaltacak, sonra da gidip cezasını verecekti.

«Olamaz!» diye bağırdı. «Olmamalı!»

Kazan yarısına kadar kızıl bir renk almıştı. Yüzlerce yerinden buharlar çıkıyordu. Basınç göstergesi en son sınırına dayanmıştı.

«Olamaz! Olmamalı!» diye yönetici bakıcı bağırdı.

Jack Torrance ellerini vanaya dayadı. Sanki bir çamur yığınının batmış gibi ellerinin akkor haline gelmiş vanada kavrulmasını, ortalığa yayılan et kokusunu duymamıştı bile.

Vana döndü. Şey çılgın bir zafer çığılığı kopararak sonuna kadar çevirdi. Kazandan yoğun bir buhar dalgası boşaldı. Gösterge buharla örtülmeden önce ucu hafifçe geriye doğru oynamıştı.

«KAZANDIM!» diye bağırdı şey. Yanan ellerini sevinçle başının üzerinde salladı. « GEÇ KALMADIM1 KAZANDIM! GEÇ KALMADIM1 KAZAN... »

Zafer çığılığı Overiook'un patlayan kazanının korkunç gürültüsü arasında kayboldu.

Haliorann otel büyük kapısından fırlayıp anayla oğulu kapı önündeki yüksek kar yığınının arasında açılmış dehlizden dışarı aş di. Şimşirden hayvanları görüyordu. Korkularında nakliydi. Hayva ön bahçeyle kar arabası arasındaydılar. Tam o anda otei birden pa

-ı Her sey bir anda olmuş gibi geldi ona, sonraları bunun böyle olamayacağını düşündüyse bile.

Önce bir patlama, bir uğultu ve sonra sırtlarında kendilerini hafifçe tan ılık bir hava dalgası. Bu hava dalgası üçünü birden ileri fırlatmıştı. rVendy'yle Danny ellerinden kurtuldular, Hallorann bir kar yığını içine -ömüdü. Karlar gömleğinin içine, hatta burnuna dolmuştu. Ağrıyan /anağına iyi geldiğini düşündü bir an.

Sonra doğruldu. O an ne hayvanları, ne Wendy Torrance'ı ne de çocuğu düşünüyordu. Otelin ölüşünü seyretmek için sırtüstü uzandı karların üstüne.

Overiook'un camları parçalanmıştı. Balo salonunda, şöminenin üstündeki saat ikiye ayrılıp yere düşmüştü. Saat durmuş, yaylarla çarklar hareketsiz kalmıştı. İç çekme gibi, fısıltı gibi bir gürültü ve büyük bir toz dalgası vardı. 217 numarada banyo küveti ikiye aynımış, içinden pis kokulu yeşil bir su boşalmıştı. Başkan Dairesinde duvar kâğıdı birden tutuşmuştu. Colorado barının kapılan birden menteşelerinden kurtulup yere düşmüştü. Bodrumda kâğıt yığınları hışırtıyla yanmaya başlamış, oynayan sular bile söndürememişti bunları. Yanan sonbahar yaprakla' gibi buruşup kararıyordu kâğıtlar. Kazanın patlaması bodrumun tava-;mı çökertmişti. Kazanı besleyen mazot püskürtücüsünden fışkıran alevler şimdi çöken tavandan giriş salonuna fırlamış, halıları tutuşturmuştu. Merdiven halıları da yanmaya başlayınca alevler iyi haber müjdecileri gibi birinci kata atladı. Birbiri ardından

patlamalar oluyordu.

emek salonundaki kristal avize, o yüz kiloluk bomba, şangır şangır uşsrken çevredeki bütün masaları da yerle bir etmişti. Overiook'un eş bacasından alevler yükseliyordu şimdi, eğlence sona ermişti.

57

Çıkış

Kükreyiş otelin tüm. cephesini sarsmıştı. Karların üzerine camlar yağıyordu. Danny'yte annesine yaklaşan şimşirden köpek geriledi, yeşil kulakları kafasına yapıştı, kuyruğu bacalarının arasındaydı. Haliorann kafasının içinde, hayvanın korkuyla havladığını işitiyordu. Kaikıp ana oğula yardıma gitmeye çalıştığı anda o ana kadar gördüklerinin en korkuncunu gördü, çalı tavşan, üstü hâlâ karla örtülü, kendini çocuk bahçesinin sonundaki telörgü çite çarpıyordu çılgıncasına. Tellerden bir* karabasan müziği yükseliyordu. Vücudunu oluşturan dalların kemikler gibi çatırdayıp kırıldığı Haliorann'm olduğu yerden duyuluyordu.

«Dick! Dick!» diye seslendi Danny. Annesine destek olmuş, kar arabasına doğru yürütmeye çalışıyordu. Yukardan aldığı giyecekler sağa sola saçılmıştı düştükleri yerde. Haliorann birden kadının üzerinde gecelik olduğunu, Danny'nin ceketinin kaybolduğunu ve havanın da en çok sıfırın altında on derece olduğunu fark etti.

(tanrım kadının ayakları da çıplak)

Kariar arasında güçlükie yürüyerek gidip kadınla çocuğun paltolarını, eldivenleri aldı.

Wendy'nin yüzü insanı ürkütecek kadar soluktu, boynunda artı donmuş olan kan lekeieri vardı. «Yapamıyorum,» diye mırıldandı. Bilincini kaybetmiş gibiydi. «Oz dilerim... gidemeyeceğim ben...»

Danny yalvarırcasına baktı Haliorann'a.

«Her şey düzelecek,» dedi Haliorann. Kadını tuttu yine. «Yürüyün, haydi.»

Üçü birlikte kar arabasının kaldığı yere yürüdüler. Haliorann ka

, koltuğuna oturtup paltosunu giydirdi. Ayaklarını kaldırdı ve avuç-ı Yarasında ovuşturdu. Daha donmamıştı ayakları. Wendy'nin yüzü fildişi rengindeydi, gözleri yanaçktı, ama titremeye başFamıştı. Hallorann bunun iyi bir belirti olduğunu düşündü.

«Evet.»

Hallorann tenekeyi alıp salladı. İçinde biraz benzin vardı. Tenekeyi yerine yerleştirirken

Howard Cottrell'jn eldivenlerini kaybetmiş olduğunu fark etti.

(buradan kurtul ursa m kızkardeşime bir düzine eldiven ördüreceğim sana Howie)

«Bin!» diye seslendi Danny'ye.

Danny geriledi. «Donarız!»

«Malzeme deposuna gidiyoruz, orada battaniye falan vardır. Annenin arkasına geç.»

Danny yerine oturunca Hallorann başını çevirip Wendy'ye seslendi.

«Bayan Torrance! Bana tutunun! Anlıyor musunuz? Bana tutunun!»

Wendy kollarını adamın beline sardı, başını sırtına dayadı. Hallorann motoru çalıştırdı, arabanın birden fırlamaması için gazı hafifçe verdi. Kadın çok zayıf bir biçimde kavramıştı kendisini, araba sallanacak olursa her an kadın da çocuk da yuvarlanabilirlerdi.

Araba kızakları üstünde hareket etti. Bir daire yapıp otele paralel o arak gitmeye başladılar. Hallorann direksiyonu bir daha çevirince ote-İn arkasına geçtiler.

Önünden geçerken bir an Overlook'un giriş salonunu görebilmiş-'^ Çöken döşemeden yukarı fişkırان mazot alevi dev bir doğum u Pastasının mumunu andırıyordu. O anda yalnızca aydınlatıyor

gibiydi, yok ediyor gibi değil. Gümüş çingiraklı kayıt masasını, kredi kartı afişlerini, eski biçim kasayı, yüksek arkalı koltukları görüyorlardı. Danny geldikleri gün üç rahibenin oturdukları küçük divanı da görüyor- , du. Kapanış günü.-Ama ası kapanış günü bugündü.

Sonra kapının önündeki kar birikintisi görünümü örttü. Bir saniye . sonra da otelin arkasına dönüyorlardı.

Ski kat birden yanıyordu şimdi, pencerelerden alevler îşkırıyordu. Parlak beyaz boyalar kararmaya ve dökülmeye başlamıştı. Jack'ın ekim ortalarında aldığı talimata uygun olarak sıkı sıkı kapattığı Başkan Dairesinin pancurları şimdi tutuşmuş * yanıyor, arkasındaki geniş ve parçalanmış karanlık, öiüm anındaki diş- | siz bir ağız gibi açılmış duruyordu. j

Rüzgârdan korunmak için Wendy yüzünü Haliorann'ın, Danny de annesinin sırtına dayamıştı. Bu yüzden son şeyi gören Hallorann oldu, ama ve bundan hiç söz etmedi. Başkan Dairesinin, kocaman kara bir şeyin, ardındaki karları örterek uçtuğunu görür gibi oldu. Bir an bunu dev bir kalkan balığına benzetti, ama rüzgâr hemen o şeyi kavrayarak eski kararmış bir kâğıt gibi yırtıp parçaladı. Parçaları dumanmış gibi bir- j den yok oldu. Hiç böyle bir şey olmamış gibi. Ama o birkaç saniye içinde Hallorann çocukluğundan... elli yıl ötesinden bir şey hatırlamıştı. Kardeşiyle çiftliklerinin kuzeyinde bir yabanarısı yuvası bulmuşlardı. Yıldırım çarpmış bir ağacın dibinde. Kardeşinin yanında bir havai fişeği vardı.

Hemen onu yakmış ve yuvaya fırlatmıştı. Fişek gürültüyle patlayınca parçalanan yuvadan öfkeli bir uğultu, hatta bir çığlık yükselmişti. İki kardeş şeytan görmüş gibi kaçmışlardı. Hallorann onların şeytan olduklarına hâlâ inanıyordu. Koşarken arkasına baktığında havaya yükselen kocaman kara bir bulut görmüştü. Arılar birleşiyorlar, ayrılıyorlar, evleri- I ni yerle bir eden düşmanı tek bir vücut halinde sokarak öldürmek için arıyorlardı.

Gökteki o şey birden yok oldu. Duman ya da duvardan kopmuş bir parça kâğıt da olabilirdi. Geriye yalnızca Overlook kalmıştı. Gecenin kükreyen boğazında alevler içinde ölümlerin yakıldığı bir odun yığını.

Hallorann'ın anahtarlığında malzeme deposunun anahtarı vardı ama kullanmaya gerek kalmamıştı, kapı aralıktı.

«Ben oraya giremem,» dedi Danny.

«Peki, sen annenle kal öyleyse... Burada eskiden atların üstlerini örtmek için kullanılan battaniyeler olacak, şimdi güve yemiştir ama yine de işimizi görür, bizi donmaktan kurtarır. Bayan Torrance, kendinizde misiniz?» «Bilmiyorum,» diye uzaktan bir ses cevap verdi. «Öyle sanırım.»

«Çok iyi. Hemen dönerim,»

«Ne olur çabuk gel,» diye fısıldadı Danny. «Lütfen.»

Hallorann başını salladı. Kar arabasının farını kapıya çevirmişti, şimdi karlar içinde yürürken önünde kendi gölgesi uzanıyordu. Kapıyı açıp içeri girdi. Battaniyeler köşede, rok takımının yanındaydı. Dört tanesini ahp çıkacakken durakladı. •"i ~a Rok tokmaklarından biri eksikti.

(Bana onunla mı vurdu?)

Neyle vurulduğu hiç önemli değildi. Yine de parmaklarıyla yüzündeki şişi yokladı. Bir darbede altı yüz dolarlık dişçi masrafı uçup gitmişti. Arra yine de

(ueiki de bunlardan biriyle vurmadı. Belki de kaybolmuştur. Çalınmış ya da. Anı olarak alınmış da olabilir ama yine de) önemli değildi. Gelecek yaz kimse rok oynamayacaktı burada. Ya da gelecek-, teki herhangi bir yaz. Evet, önemli değildi ama yine de tokmaklarından biri eksik rok takımına bakmanın çekici bir yanı vardı. Tahta tokmağın yuvarlak tahta topa vurulduğu anda çıkan sesi düşündü. Güzel, yaza ilişkin bir ses. Topun (kan, kemik.) ufak taşlar üzerinde uçması. İnsanın aklına

(kan, kemik.) buzlu çaylar, salınacaklar, hasır şapkalı kadınlar, sivrisinek vızıltıları ve

(kurallara uymayan kötü küçük çocuklar) bunun gibi şeyler geliyordu. Güzel bir oyundu. Şimdi modası

geçmişti ama... güzeldi işte.

- 375 -

«Dick?» Ses incecik, ürkek ve hiç de hoş değil, diye düşündü Hal-lorann. «Bir şey mi oldu, Dick? Gel artık, lütfen.» (ulan zenci efendin seni çağırıyor)

Hallorann tokmalardan birini kavradı, tutuşu hoşuna gitmişti.

Gözleri karanlıkta ifadesizleşti birden. Gerçekte ikisine de yardım etmiş olurdu. Kadın berbat bir haldeydi... acı çekiyordu... ve olanlar

(hayır hepsi)-o çocuğun yüzündendi. Elbette. Kendi babasını yanmaya terk etmişti. İnsan düşününce bunun cinayet olduğunu anlardı. Alçakça bir şey. Baba katili. Katil.

«Bay Hallorann?» Kadının sesi çok zayıftı. Hallorann hiç sevmeyi bunu.

«Dick!» Çocuk şimdi korkuyla hıçkırıyordu.

Hallorann tokmağı yerinden çekip çıkardı ve kapıya doğru yürüdü. Kurulmuş bir oyuncak gibi hareket ediyordu bacakları.

Birden durup dehşetle baktı elindeki tokmağa. Ne yapmayı düşünüyordu? Cinayet mi? Cinayet işlemeyi mi düşünüyordu?

Bir an kafası otoriter bir sesle doıdu, öfkeli bir ses...

(Haydi! Korkak herif, haydi! Öldür onları! İKİSİNİ DE ÖLDÜR!) bir çığlık atarak elinden fırlattı tokmağı. Tokmak battaniyelerin bulunduğu köşeye düştü. Bir yüzü sessiz bir çağrıyla kendisine bakıyordu.

Kaçtı Hallorann. i .. . '

Danny arabanın koltuğunda oturuyordu. Ağlıyor, titriyordu nöbete tutumuşcasına. Dişleri takırdarak, «Neredeydin?» diye sordu. «Çok korktuk.»

«Buradan korkulmazsa hiçbir yerden korkulmaz.» dedi Hallorann. «Bina temellerine kadar yansa bile bir daha buranın yüz kilometre yakınına getiremezsiniz beni. Alın, Bayan Torrance şunlara sarının. Durun, yardım edeyim. Danny, haydi sen de kendini Araba benzet bakayım.» ;]}}

Wendy'yi iki battaniyeye sarıp, birini kukuleta gibi başına doladı. î* Danny'ninkini de yolda düşmemesi için sıkıca bağladı.

«Şimdi sıkı tutunun, yolumuz uzun ama unutmayın, en kötüsü geride kaldı.»

Malzeme deposunun çevresinden dolanıp yola çıktı. Oveerook bir meşale gibi yanıyordu artık. Kenarlarında koca koca delikler açılmıştı. İçi kızıl bir cehennemdi.

«Bak!» diye bağırdı Danny ön kapının önünden geçerlerken. Çocuk bahçesini gösteriyordu.

Şimşir hayvanlar eski yerlerindeydiler, ama çıplaktılar şimdi, kararmışlardı. Ölü dallar yangının aydınlığında birbirlerine geçmiş görünüyordu, yaprakları dökülmüştü.

«Ölmüşler!» diye bağırdı Danny, sevinçle. «Ölmüşler! Ölmüşleri»

«Şşşt!» dedi Wendy. «Sakin ol, yavrum.» . : :

«Hey doktor, sıcak bir yere gitmeye ne dersin?» diye atıldı Hallo-rann. «Hazır mısınız?»

«Evet. Sıcak bir yere gidelim. O kadar zamandır...»

Sidewinder'e yirmi kilometre kala Hallorann tenekedeki benzini de depoya doldurdu. Her an dalıp giden Wendy Torrance için endişe ediyordu. Önlerinde çok uzun yolları vardı.

«Dick!» diye bağırdı Danny. Yerinde doğrulmuş bir şeyler gösteriyordu. «Dick, bak! Bak!

Kar dinmiş, bulutlar arasından gümüş bir ay çıkmıştı. Tâ aşağılarda, kendilerine doğru gelen ışıklar görünüyordu. jRüzgârın kesildiği bir an Hallorann kar arabalarının homurtularını duydu. .

Hallorann, Wendy ve Danny on beş dakika sonra vardılar onların yanına. Kasabalılar giyecek, konyak ve Doktor Edmonds'u getirmişlerdi. "'.'.

Uzun karanlık sona ermişti.

58

Son söz / yaz - . ' .

Hailorann yamağının hazırladığı salataları gözden geçirdikten sonra önlüğünü çıkarıp çengele astı ve arka kapıdan dışarı çıktı. Akşam yemeği hazırlığına başlamadan önce bir kırk beş dakikası vardı.

Red Arrow Lodge'du bulunduğu yerin adı. Rangeiy kasabasından otuz kilometre uzakta Maine dağlarına gömülmüş bir yer. İyi bir yerdi. Müşterisi çok fazla değildi, bahşış iyiydi, şimdiye kadar yemeği beğenmeyen çıkmamıştı. Mevsimin yarısının geçmiş olduğu düşünülürse kötü bir bilanço değildi doğrusu.

Bahçeye kurulmuş barla yüzme havuzu arasından geçip, dört kişilik bir grubun kroke oynadığı çayıra doğru yürüdü.

Karşı yanda göl manzaralı tek odalı evler vardı ağaçlar arasında. En güzeli en sonuncusuydu. Haliorann bu işe girdiğinde nisan sonu için tutmuştu orasını. İki kişilik.

Kadın bir şezlonga uzanmış kitap okuyordu. Hailorann ondaki değişikliğe şaşıyordu. Ciddi bir yerde olmamasına rağmen dimdik oturuşun-daydrbu şaşkınlığı biraz da. Ama sırtında korse olduğunu unutmamalıydı. Belkemiği incinmiş, üç kaburgası kırılmıştı. Sırtı kolay kolay iyileş-mezdi. Bu yüzden öyle dimdik oturuyordu. Ama daha başka değişiklik de vardı. Daha yaşlanmıştı sanki, yüzündeki gülümseme de uçmuştu. Şimdi yüzünde, Hailorann'A dokuz ay önce ona ilk rastladığında var oimayan bir güzellik vardı. O zamanlar genç bir kızdı henüz. Şimdi bir kadındı. Ayın görünmeyen yüzüne gidip dönmüş bir insan.

Wendy yaklaşan ayak seslerini duyunca başını kaldırıp kitabını kapattı. «Selam, Dick!» Kalkmak için doğrulduğu anda yüzünde bir acı dalgası dolaştı.

- 378 -

«Kaikma,» dedi Hallorann. «Merasime gerek yok.»

Yanına, eşiğe otururken kadın gülümsedi.

«Nasıl gidiyor bakalım?»

«Fena değil,» dedi Haiiorann. «Bu akşam karides kokteylini bir dene.»

«Söz.»

«Danny nerede?»

«İşte.» Hallorann, Wendy'nin işaret ettiği yere, iskelenin ucuna baktı. Danny orada oturuyordu. Ayağında dizlerine kadar sıvanmış blucin, N sırtında kırmızı çizgili beyaz bir tişört. Balık tutuyordu.

«İyice kararmış,»'dedi Hallorann. :"

«Öyie.» Wendy sevgiyle baktı adamın yüzüne.

Hallorann bir sigara çıkardı, paketinin üstüne vurdu, yaktı. «O rüya—lardan ne haber?»

«Bu hafta yalnızca bir tane gördü. Eskiden her gece, hatta gecede iki üç kere görürdü. Patlamalar. Çalı hayvanlar. Ve en çok da... bilirsin , işte.»

«Evet. Düzelecek görürsün bak, Wendy.»

«Acaba?»

Hallorann başını salladı. «Sen de, o da. İkiniz de kendinizi buluyorsunuz. Biraz değişmiş

belki, ama yine de... eskiye dönüş olamaz,-ama bu da kötü demek değil ki.»

Bir süre konuşmadılar. Wendy salıncaklı koltukta sallandı. Hallorann ayaklarını bahçe çitine dayadı. Çamlar arasından çıkan hafif bir esinti, Wendy'nin saçlarının arasında dolaştı. Saçlarını kısa kesmek zorunda kalmıştı. «ATın... Bay Shockley'in teklifini kabul etmeye karar verdim,» dedi Wendy.

«İyi bir iş gibi görünüyor. İlgi duyabileceğin bir iş. Ne zaman başlıyorsun?»

«Bayramdan hemen sonra. Buradan doğru Maryland'e gidip bir yer arayacağız. Ticaret Odası broşürünü okuyunca karar verdim. Çocuk yetiştirmek için güzel bir yer, Jack'tan kalan sigorta parasına

- 373 -

pek dokunmadan yaşayabileceğiz ben de çalışırsam. Daha kırk bin dolarımız var. İyi bir yere yatırırsam Danny'yi koleji bile bitirtebilir.»

Hallorann başını salladı. «Annen ne olacak?»

«Maryland yeteri kadar uzak sanırım,» dedi Wendy.

«Eski dostlarını unutmazsın, değil mi?»

«Danny bırakmaz ki. Haydi biraz yanına gitsene, sabahtan beri bekliyor.»

«Ben de.» Hallorann ayağa kalktı, «ikiniz de düzeleceksiniz. Bunu hissedebiliyor musun?»

Wendy başını kaldırıp baktı ona. Sıcak bir gülümseme vardı yüzünde. «Evet.» Adamın elini alıp öptü. «Bazen hissedebiliyorum.»

«Karides kokteylini unutma.»

«Unutmam.»

Hallorann, Danny'nin ayaklarını suya sokmuş olduğu tahta iskeleye yürüdü. İlerde göl genişliyor, çevresindeki çamlar suda yansyordu. Yaşlı, yuvarlak, zamanla alçalmış dağlar vardı çevrede. Tam Haiio-rann'a göre.

«Bir şeyler tutuyor musun?» diye sordu çocuğun yanına otururken. Ayakkabılarını çıkardı. Derin' derin içini çekerek ayaklarını serin suya soktu.

«Bir şey tutamadım daha. Ama az önce bir balık yemi ısırıldı.»

«Yann kayıkla çıkarız. Sabaha. Balık gölün ortasında tutulur. Hem de kocaman balıklar.»

«Ne kadar kocaman?»

Hallorann omuzlarını silkti. -«Köpekbalıkları, balinalar falan işte!»

«Burada balina olmaz.»

«Mavi balina olmaz kuşkusuz. Buradakiler otuz metrelik pembe balinalardır.»

«Okyanustan buraya nasıl gelmişler peki?»

Hallorann oğlanın kızıl saçlarını okşadı. «Nehir boyunca yüzerek, anıadın mı şimdi?»

«Gerçek mi?»

«Gerçek.»

Bir süre konuşmadan dümdüz göle baktılar. Haliorann oğlana bakınca gözlerinin yaşla dolduğunu gördü. Oğlanı kucaklayarak, «Ne oldu?» diye sordu.

«Hiçbir şey.»

«Babanı öziüyorsun, değil mi?»

Danny başını salladı. «Hep bilirsin zaten.» Gözünden bir damla yaş yanağına süzüldü.

«Birbirimizden gizli sırrımız olamaz. İşler böyle ne yaparsın.»

Danny oltasına bakarak, «Kimi zaman keşke ben ölseydim diyorum. Benim suçumdu. Hepsi benim yüzümden oldu.»

«Annenin yanında böyle konuşmuyorsun ya?»

«Hayır. O, oianian unutmak istiyor. Ben de. Ama...»

«Ama unutamıyorsun.»

«Evet.»

«Ağlamak ister miydin?»

Çocuk cevap vermek istedi ama sözleri hıçkırığı içinde boğuldu kaldı. Başını Hailorann'ın omzuna dayayıp ağlamaya başladı. Haliorann hiçbir şey söylemeden sarıldı oğlana. Çocuk zaman zaman ağlamak zorunda

kalacaktı, bunu biliyordu. Neyse ki ağlayacak kadar gençti daha.

Biraz sakinieşince, «Bunlar geçecek,» dedi Haliorann. «Şimdi iyi olmadığını sanıyorsun,

ama iyileşeceksin.

Işıl... »

«Keşke olmasaydı,» diye Danny boğulur gibi konuştu. «Keşke olmasaydı.»

«Ama var. iyi ya da kötü. Senin elinde değil bu, oğlum. Ama en kötüsü geride kaldı artık. İşier güçleşince

benimle konuşursun. Çok kötü olursa beni çağırırsın, gelirim, tamam mı?»

«Ya Maryiand'daysak?»

"Orada olsan bile.»

Danny'nin oltasının mantarını seyrettiler bir süre. Sonra Danny işitilmeyecek kadar hafif bir sesle,

«Arkadaşım kalacak misin?» diye sordu «San beni istediğin sürece.»

Çocuk adama sarıldı.

-<aı -

«Danny, iyi dinie beni. Sana son kez söyleyeceğim bunları. Altı yaşında bir çbcuğa söylenmemesi gereken şeyler vardır. Bir şeyin olması gereken biçimiyle olduğu biçim hiçbir zaman aynı değildir. Dünya yaşanması güç bir yerdir, Danny. İnsanı umursamaz. Senden benden nefret etmez ama bizi sevmez de. Dünyada korkunç şeyler olur, kimsenin açıklayamayacağı şeyler. İyi insanlar kötü biçimlerde ölürler ve kendilerini seven insanları yapayalnız bırakırlar. Kimi zaman kötü insanların sağlıklı yaşadıklarını ve zenginliğe kavuştuktan™ sanırsın. Dünyja seni sevmiyor, ama annenle ben seviyoruz, iyi bir çocuksun, Danny. Baban için üzül, onun başına gelenler için ağlamak istersen bir dolaba gir, yatağında örtünün altına gir ve doya doya ağla. İyi bir oğlun yapması gereken şeydir bu. Ama ilerlemeye de çalış. Bu sert dünyada görevin budur. Sevgini yaşatmak ve ne olursa olsun yoluna devam etmek.»

«Peki,» diye Danny fısıldadı, «istersen gelecek yaz yine gelirim seni görmeye... sen istersen. Geiecek yaz yedi yaşına basacağım.»

«Ben de aitmiş iki falan olacağım. Ama istersen önce bu yazı bitirelim ha?»

«Peki.» Hailorann'a baktı. «Dick?»

«Efendim?»

«Çabuk ölmeyeceksin, değil mi?»

«Hiç niyetim yok. Hey... oltana balık vurdu.»

Kırmızı beyaz renkii mantar suya dalıp çıkmıştı.

«Yaşasın!» diye bağırdı Danny.

Wendy yanlarına gelmiş, Danny'nin arkasında duruyordu. «Ne yakaladın?» diye sordu. «Levrek mi?» i Hayır bayan,» diye Hallorann cevap verdi. «Pembe balina olduğunu sanıyorum.»

Kamışın ucu eğrilmişti. Danny çekineA gökkuşağı renkli uzun bir bank güneşte parıdads ve suya dald<. Danny yutkunarak çeviriyordu makarayı.

«Yardım eî bana, Dick! Yakaladım! Yardım et bana!»

Haiiorann güldü.

«Kendr'başma çok güzel beceriyorsun, küçük bey. Pemberjatina ml. yoksa sazan mı bilmiyorum ama, ne olursa ölsün gayet, güzel beceriyorsun.» ...

Kolunu Danny'nin omuzlarına doladı. Oğlan ağır ağır çevinyordu makarayı. Wendy de Danny'nin öteki yanma oturdu. Üçü birden öğleden sonrası güneşi altında iskelenin ucunda oturdular.

SON